தமிழ் வெளியீட்டுக் கழக வெளியீடு—9

ஐரோப்பிய வரலாறு

முதற் பகுதி

(HISTORY OF EUROPE A. D. 395—1500)

T. V. சொக்கப்பா, M. A., L. T.,
வரலாற்று விரிவுரையாளர்,
அரசினர் கல்லூரி, சேலம்.

தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்
செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை, சென்னை-9.

முதற்பதிப்பு - மார்ச்சு, 1963.

விலை ரூ. 4–50.

விற்பனை உரிமை:
மெஸர்ஸ் ஹிக்கின்பாதம்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்,
சென்னை—2

பிரிமியர் ஆர்ட் பிரஸ் மதராஸ்-7.

அணிந்துரை

தமிழைக் கல்லூரிக் கல்வி மொழி ஆக்கி மூன்று ஆண்டு கள் ஆகிவிட்டன. குறிப்பிட்ட சில கல்லூரிகளில் பி. ஏ. வகுப்பு மாணவர்கள் தங்கள் பாடங்கள் அனைத்தையும் தமிழிலேயே கற்று வருகின்றூர்கள். தொடக்கத்தில் இருந்த இடர்ப்பாடுகள் மெல்ல மெல்ல மறைந்து வருகின்றன. நாடு முழுதும் பரந்துள்ள மாண வர்களின் ஆர்வம், 'தமிழிலேயே கற்பிப்போம்' என முன் வந் துள்ள கல்வி ஆசிரியர்களின் ஊக்கம், பிற பல துறைகளிலும் தொண்டு செய்வோர் இதற்கெனத் தந்த உழைப்பு, தங்கள் சிறப்புத் துறைகளில் நூல்கள் எழுதித் தர முன் வந்த நூலாசிரியர்கள் தொண்டுணர்ச்சி—இவை காரணமாக இத்திட்டம் நம்மிடையே திருத்திகரமாக நடைபெற்று வருகிறது.

பல துறைகளில் பணி புரியும் பேராசிரியர்கள் எத்தனையோ நெருக்கடிகளுக்கிடையே, குறுகிய காலத்தில், அரிய முறையில் நூல்கள் எழுதித் தந்துள்ளார்கள். இவற்றுள் ஒன்றுன 'ஐரோப்பிய வரலாறு' என்னும் இந்நூலை அனைவரும் வரவேற்பார்கள் என நம்பு கிறோம்.

கல்லூரித் தமிழ்க் குழுவின் சார்பில் இது வரை வரலாறு, அரசியல், உளவியல், பொருளாதாரம், புவியியல், வேதியியல், உயிரியல், வானியல், புள்ளியியல், தத்துவம் ஆகிய பல துறை களிலும் 44 நூல்கள் வெளி வந்துள்ளன.

இத்துறையை இன்னும் விரிவு படுத்தச் சென்னை அரசினர், தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம் ஒன்றை நிறுவியுள்ளனர், அதன் மூலம் இன்னும் வேறு பல நூல்கள் தமிழில் வெளி வர இருக்கின்றன.

கணக்கிலடங்காத் தடைகளை எல்லாம் அகற்றித் தமிழன்னை கல்லூரிக் கலையாசனத்தில் அமர்ந்துள்ளாள். எனவே, இவ் வன்னையை வாழ்த்துவோமாக! 'உழப்பின் வாரா உறுதிகள் உளவோ?' ஆதலின், உழைத்து வெற்றி காண்போம்.

தமிழைப் பயிலும் மாணவர்கள் உலக மாணவர்களிடையே சிறந்த இடம் பெற வேண்டும்; அதுவே தமிழன்னையின் குறிக் கோளுமாகும். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பல வகை உதவி களுக்கும், ஒத்துழைப்புக்கும் நம் மனம் கலந்த நன்றி உரித்தாகுக.

எம். பக்தவத்ஸலம்,
தமிழக நிதி, கல்வியமைச்சர்.

ஆசிரியர் முன்னுரை

தமிழகக் கல்லூரிகளில் தாய்மொழியினைக் கற்பிக்கும் மொழியாக்க வகுத்துள்ள திட்டத்தை முன்னிட்டு, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கலைஞர் பட்டத்திற்கான ஐரோப்பிய வரலாற்றுப் பாடத்திட்டத்தை ஒட்டி, இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டுள்ளது.

1962–63ஆம் ஆண்டு கோடை விடுமுறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஐரோப்பிய (இடைக்கால) வரலாறு (கி. பி. 395 முதல் கி. பி. 1500 முடிய) முற்றுப்பெறுததால் முதல் பகுதி மட்டும் வெளியிடப்படுகிறது. கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டினிறுதி தொட்டுத் தொடங்கப் பெறுகிற ஐரோப்பிய வரலாற்றினைச் செம்மையாய் மாணவர்கள் அறியத் துணை செய்கிற வகையில் கிரேக்க–உரோமானியக் காலம் ஆராயப்பட்டு, பாடப் பகுதியின் விளக்க முன்னுரையாய்த் திகழ்கிறது. உரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சியுடன் தொடங்கி இடைக்காலப் பல்கலைக் கழகங்களுடன் முதற்பகுதி முற்றுப்பெற்றுள்ளது. மறுமலர்ச்சியுடன் (Renaissance) இடைக்கால வரலாறு இரண்டாம் பகுதியில் முற்றுப்பெறும்.

குறுகிய காலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூலில் பல குறைகள் உள. குறைகள் எடுத்துக்காட்டப்படுமானுல் அவை நன்றியுடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, இரண்டாம் பதிப்பில் திருத்தம் பெறுமென உறுதியளிக்கிறேன்.

இப்புத்தகத்தை எழுத வாய்ப்பளித்த தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தாருக்கும், அதற்கு இணக்கமளித் சென்னை அரசினருக்கும், படங்களைத் தீட்டிய ‘தேவன்’ அவர்களுக்கும், என்னை இத்துறையில் ஊக்கிய ஏனையோருக்கும் என் நன்றி உரித்தாகும்.

சேலம்,
12—3—63.

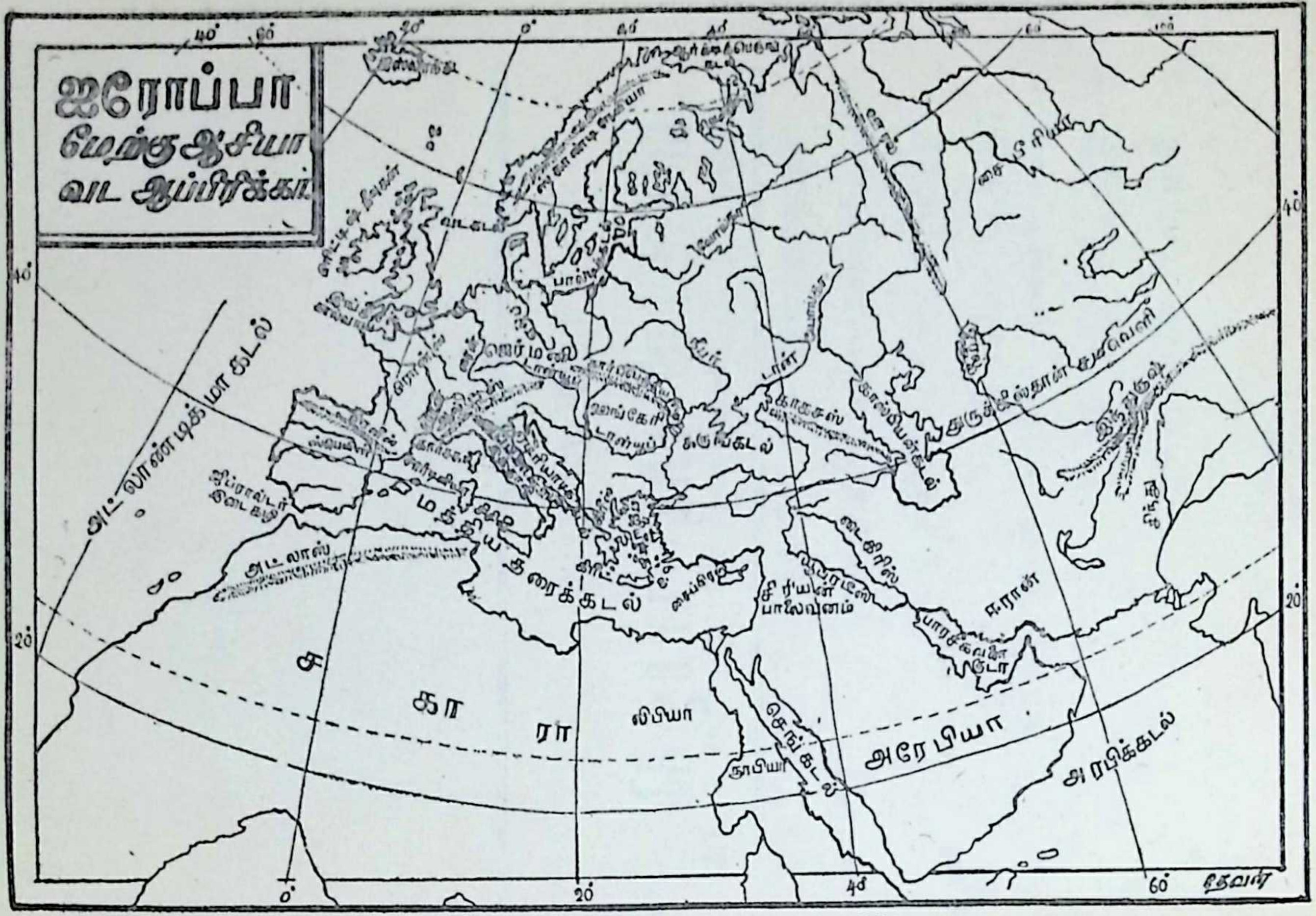
தி. வை. சொக்கப்பா.

உள்ளுரை

படங்கள்

ஐரோப்பிய வரலாறு

கி. பி. 395-1500

ஐரேர்ப்பா, மேற்கு ஆசியா, வட ஆப்பிரிக்கா

முன்னுரை

பல்வேறு இனங்கள் நாகரிக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்த மத்தியதரைக்கடற்பகுதிகளில் கிரேக்க மக்கள் குடியேறி, ஆதிக்கஞ்செலுத்தத் தொடங்கிய காலமே, ஐரோப்பிய வரலாற்றுக் காலத் தொடக்கமாகும். அதற்கு முன்னரே, ஏறத் தாழக் கி. மு. 12,000 அளவில் ஐரோப்பிய நிலப்பரப்பில் மனிதன் வாழத் தொடங்கிவிட்டான். அவன் ஆப்பிரிக்காவிலிருந்தோ, தென் உருசியாவிலிருந்தோ (Russia) ஆசியாவின் மேட்டு நிலங் களிலிருந்தோ வந்திருக்க வேண்டும். புதிய கற்கால (Neolithic) ஐரோப்பியர்கள் நார்டிக்கு (Nordic), ஆல்பைன் (Alpine), மத்திய தரைக்கடல் (Mediterranean) இனங்களாகிய முப்பெரும்பிரிவு களைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் ஐரோப்பா வின் பல்வேறு பகுதிகளில் குடியேறி, வெண்கலக் கருவிகளையும், கலங்களையும் பயன்படுத்தியவர்கள் மத்தியதரைக்கடல் இனத்தைச் சேர்ந்த ஐபீரியர்களே (Iberians) ஆவார்கள். பிறகு இந்தோ-ஐரோப்பியர் (Indo-Europeans) என்று சொல்லப்படுகிற ஆரியர் அலையலையாக வந்து குடியேறி, அப்பழங்குடிகளுடன் கலந்தனர். இக்கலவையினின்று தோன்றியவர்களே கிரேக்கர்கள், உரோமானி யர்கள், கெல்டுகள் (Kelts), டியூட்டானியர்கள் (Teutons), ஸ்லாவ் மக்கள் (Slavs).

பல்வேறு இனக் கலப்பின் வழித்தோன்றல்களான ஐரோப்பிய மக்கள், பல நூற்றாண்டுகளாக ஆற்றிய செயல், சாதித்த சாதனை, எண்ணிய எண்ணம், வளர்த்த சமயக் கருத்து, உருவாக்கிய கலை, தீட்டிய இலக்கியம் – ஏன் – அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வினின்றும் பெறப்பட்டதே ஐரோப்பிய வரலாறும் பண்பாடுமாகும். அவர் களின் தொடக்கக் கால வாழ்க்கையும் வரலாறும் பண்டைய ஆசிய ஆப்பிரிக்க மக்களின் நாகரிக வாழ்வினுல் பெரிதளவு உரு

வாயின. உலகத்தில் எப்பகுதியில் உள்ள மக்களாயினும், அவர்கள் ஏனைய பகுதிகளிலுள்ள மக்களின் வாழ்வாலும் செயலாலும் மாற்றமடையாமல் இருந்ததில்லை. சென்ற ஐந்து நூற்றுண்டுகளாய் உலக மக்களை ஆட்டிப் படைத்து, உலக வரலாற்றுப் போக்கினையே மாற்றி வருபவர் மேனுட்டார் என்று குறிக்கப் பெறும் ஐரோப்பியரேயாவர்.

மேனுட்டு நாகரிக வாழ்வின் ஊற்று, கிரேக்கச் சமுதாயமே. கிரேக்க வாழ்விலே உருவாகிய கரு, உரோமப் பேரரசினுல் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் இருண்ட கால (Dark Ages) நூற்றுண்டுகளில் பிறந்த ஐரோப்பியச் சமுதாயம் என்ற குழந்தை, தன்னைப் பெற்றனவாகிய கிரேக்க உரோமானிய நாகரிகத்தினின்றும் பிரிந்து, தனியே சில காலம் தத்தளித்தது. இடைக் காலத்திலே அக்குழந்தை வளர்ந்து, பதினுன்காம் பதினைந்தாம் நூற்றுண்டுகளில் இளமைப்பருவத்தை எட்டிப் பிடித்தது.

2

ஐரோப்பாக் கண்டம் ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்காக் கண்டங்களைக்காட்டிலும் நிலப்பரப்பில் சிறியதாகும். ஆசியாவும் ஐரோப்பாவும் சேர்ந்தது பரந்து விரிந்த நிலப்பகுதியாயுள்ளது. வடக்கிலும் அதையடுத்த இடைப்பகுதியிலும், நில அமைப்பில் பிரிவு ஏதுமில்லை. இரு கண்டங்களின் தென்பகுதிகள் மட்டுமே பிரிந்துள்ளன. அவற்றின் எல்லைக்கோடாகக் கிழக்கில் அமைந்துள்ள யூரல் (Ural) மலைகளும், காஸ்பியன்-கருங்கடல்களுக்கு இடையில் உள்ள காகசஸ் (Caucasus) மலைத்தொடரும் அக்கண்டங்களினிடையே மக்கள் போக்கு வரவிற்குத் தடைகளாயுள்ளன. ஆதலால், படையெடுத்து வந்தோரும், வணிகர்களும், வழிப்போக்கர்களும் குறிப்பிட்ட ஒரு சில வழிகளையே பயன்படுத்திஞர்கள். இதே போன்று தெற்கிலுள்ள ஆல்ப்ஸ், பிரன்னிசு மலைகளால், வடபுல மக்கள் தென்னுட்டினருடன் உறவாடி ஒன்றுபட முடியாமற்போயிற்று. இம்மலைகளிலுள்ள ஒரு சில கணவாய்வளும் மக்கள் எளிதிற்கடக்க உதவாததால், அவர்கள் ஆங்காங்குத் தனித்து வதிந்து, வாழ்க்கை முறைகளையும் ஆட்சி வகைகளையும் கருத்துக்கொண்டார்கள். மேற்கு ஐரோப்பாவில் பரந்த அளவில் பேரரசுகள் தோன்றுவதற்கும், வேற்றுமைகள் நீங்கி ஒன்றுபட்ட வாழ்வு உருவாவதற்கும் அங்குள்ள மலைகள் தடைகளாகவே இருந்து வந்துள்ளன.

மேலை ஐரோப்பாவில், மலையும் வளமான பள்ளத்தாக்கும் அடுத்தடுத்துள்ளன. மலையும் கடலும், குளிரையோ வெப்பத்தையோ மிகுதியாக்காமல், மிதமாகவே வைத்துள்ளன. இக்கால நிலை சுறுசுறுப்பாய்ச் செயலாற்றவும் சிந்திக்கவும் மக்களைத் தூண்டுகிறது. இதற்கு நேர் மாருக உருசியாவின் உள் நாட்டுப் பகுதிகள், கடலுக்கு நெடுந்தொலைவில் இருப்பதால், அளவு மீறிய குளிர் காரணமாய் மக்கள் சுறுசுறுப்பாய்ச் செயற்படுவதற்கும், விழிப்புணர்ச்சி பெறுவதற்கும் ஏற்றவையல்ல, எதனையும் எதிர்க்கும் உறுதிப்பாடின்றி, எது வரினும் ஏற்று, செயலற்று வாழ்ந்த மக்கள் நிலையை உருசியாவில் காண்கிறோம்.

ஐரோப்பாவின் நடுவில் அமைந்துள்ள சமவெளிகள் பெருந்திரளான மக்கள் கூடி வாழ்ந்து ஒன்றுபடவும், பெருநிலப் பகுதிகளின்மேல் ஆதிக்கஞ்செலுத்தவும் வாய்ப்பளித்தன ; ஆடுமாடுகள் மேய்த்தும், நிலத்தைப் பண்படுத்திப் பயிரிட்டும் வந்த மக்கள் பெருகிச் சமுதாய, அரசியல், சமயத்துறைகளில் ஒன்றுபட வழி வகுத்தன.

தெற்கு வடக்காய்ப் பாய்கிற ஐரோப்பிய ஆறுகள், இடைக்காலத்தில் வாணிகத்திற்கும் வழிப்போக்கிற்கும் பெருஞ்சாதனங்களாயிருந்தன. ரைன் (Rhine) ஆறு, ரோன் (Rhone), டான்யூபு (Danube) என்னும் ஆறுகளோடும், விஸ்டுலா (Vistula), நீமென் (Niemen) முதலிய ஆறுகள், வோல்கா (Volga), டான் (Don) என்னும் ஆறுகளோடும் இணைந்து, ஐரோப்பியப் போக்குவரவிற்கு இயற்கையாய்த் துணை செய்வதைக் காண்கிறோம். ஆறுகளின் போக்கு வேறுபட்டிருந்தால், கண்டத்தின் வரலாறும் மாறுபட்டிருக்கலாம். போர்த்துகல் (Portugal), ஹாலண்டு, (Holland), பெல்ஜியம் என்னும் நாடுகள், பெரிய ஆறுகள் கடல்களில் கலக்கின்ற வட்டாரங்களில் அமைந்திருப்பதால், எல்லா வகையிலும் அந்நாடுகள் முன்னேறி வந்தன.

ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் பல பகுதிகளில் கடல் பிளந்து உட்சென்றிருப்பதால், கண்டத்தின் கடற்கரை மிக நீண்டுள்ளது. அதனால், அக்கண்டம் பல இயற்கை வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் பெற்றுத் திகழ்கிறது. கண்டத்திலுள்ள அமைதியான இரு உள் நாட்டுக் கடல்கள் வாணிப வளர்ச்சிக்குச் சிறந்த தனி வசதியைத் தந்துள்ளன. மத்தியதரைக்கடல், பால்டிக்குக் கடற்கரைகளைச் சுற்றிலும், முதல் வாணிப நகரங்கள் தோன்றியதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

மலைத்தொடர்களும், ஆழமான குடாக்களும் கண்டத்தைப் பல திட்டவட்டமான இயற்கைப் பிரிவுகளாய்ப் பிரித்துள்ளன. உருசியச் சமவெளி, டான்யூபு சமவெளி, பால்கன், இத்தாலிய, ஐபீரிய (Spanish), ஸ்காண்டிநேவியத் தீவக்குறைகள் (Peninsulas), பிரிட்டிஷ் தீவுகள் என்பன அப்பிரிவுகளுட்சில. கண்டத்தின் தென்பகுதி மூன்று தீவக்குறைகளாய்க் காட்சியளிக்கின்றது. ஐரோப்பிய நாடுகளுட்பல, தீவுகளாயும் தீவக்குறைகளாயும் உள்ளன.

மக்களின் வாழ்க்கையை உருவாக்குவதில் தட்பவெப நிலை பெரும்பங்கு கொள்கிறது. மக்களின் பழக்கங்கள், உடை, கட்டடங்களின் அமைப்பு, சமுதாய வாழ்வு ஆகிய எல்லாமே அதன் வேறுபாட்டால் மாறுபாடு அடைகின்றன. மிதத் தட்ப வெப்ப மத்தியதரைக்கடல் நாடுகளிலிருந்து வடக்கிலுள்ள குளிர்ப்பகுதி ஆல்ப்ஸ் மலைத்தொடர்களால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. நீண்ட குளிர் காலத்தின் போது ஏற்படும் கடுங்குளிரால், தென்புல மக்களைக் காட்டிலும் வடவர் வருந்தினர். வடகுளிர்ப்பகுதியின் மேலைப் பகுதி, கடற்குடைவினால் தட்பவெப்ப ஏற்ற இறக்கம் அதிகமின்றி இருக்கிறது. உருசியச்சமவெளி மட்டுமே தட்பவெப்ப ஏற்ற இறக்க மிகுதியால் பாதிக்கப்படுகிறது. அட்லான்டிக்கு மாக்கடல் (Ocean) பகுதியிலிருந்து தெற்கில் மத்தியதரைக் கடலையும் வடக்கில் பால்டிக்குக் கடலையும் நோக்கி ஓடும் நீர் வழிகளும், டார்டனல்ஸ் (Dardanelles), மார்மோரா, பாஸ்பரஸ் (Bosphorus) வழியாய் ஏற்பட்டுள்ள ஏஜியன் கடல், கருங்கடல் வழிகளும், மிகுதியான ஏற்ற இறக்கமில்லாத மிதத் தட்பவெப்ப நிலையைக் கொண்டு மக்களை உழைக்க ஊக்குகின்றன.

நிலத்தின்கீழ்ப் புதைந்துள்ள கனிப்பொருள் மூலங்கள் (Mineral resources) கண்டமெங்கும் பரவலாய்க் காணப்படினும், கருந்தனமாகிய உயர்ந்த வகை நிலக்கரி (Bituminous coal) பிரிட்டனிலும் ஜெர்மனியிலும் உருசியாவிலும் ஏராளமாய்க் கிடைத்ததால், அந்நாடுகள் இயற்கையாகவே தொழில் வள வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தன. மேலும், உருசியாவில் பெட்ரோலிய வைப்புக்கள் (Petrol deposits) ஏராளமாயிருந்தன.

உலகில் ஐரோப்பா அமைந்திருக்கின்ற இடமும், அதன் நில அமைப்பும்—மலைகள், சமவெளிகள், ஆறுகள், கடற்கரைகளும்—தட்பவெப்ப நிலையும் அக்கண்டத்தின் வரலாற்றைப் பல்வேறு வகையில் செப்பனிட்டுள்ளன. கண்டத்தின் நில அமைப்பிலா

கட்டும், தட்பவெப்ப நிலையிலாகட்டும், ஓமர் (Homer) காலம் தொட்டு எப்பெரிய மாறுதலும் ஏற்படவில்லை.

3

கி. மு. 1000 அளவிலிருந்த ஐரோப்பிய வரலாற்றுத் தொடக்கத்தைப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களும் (Excavators), கட்டடக் கலை ஆய்வோரும் (Archaeologists), பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்க் கொண்டு சென்றுள்ளார்கள். ஷ்லீமன் (Schliemann) என்பார் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியைக் கி. பி. 1873இல் டிராய் (Troy) என்னும் பண்டை நகரில் தொடங்கி, பின்னர் மைசீனே (Mycenae), டிரின்ஸ் (Tiryns) என்ற இடங்களையும் அகழ்ந்து, அழகிய கட்டடங்களையும், அரும்பொருள்களையும் வெளிப்படுத்தினர். அதே போன்று, அறிஞர் இவான்ஸ் (Dr. Evans), கி. பி. 1893 இல் கிரீட்டு (Crete)த்தீவின் ஆராய்ச்சியைத் தொடங்கி, தலைசிறந்த ஒரு நாகரிகத்தை உலகுக்கு உணர்த்தினர். இத்தகைய ஆராய்ச்சிகளின் பயனாய் ஐரோப்பிய வரலாற்றின் தொன்மை புலனாயிற்று.

பண்டைக்காலத்தில் ஐரோப்பியப் பண்பாடானது ஆசியா, ஆப்பிரிக்காக் கண்டங்களின் நாகரிக வாழ்விற்குப் பெரிதும் கடன் பட்டிருந்தது. அப்பண்பாடு சிறிதும் தயங்காமல் பல்வேறு நாகரிகங்களின் சிறந்த கூறுகளைத் தனக்குரியனவாக்கிக்கொண்டது. இன்று ஐரோப்பிய வாழ்வியலும் வரலாறும் பரவாத இடமே உலகில் இல்லையென்று சொல்லும் அளவுக்குச் சென்ற ஐந்து நூற்றாண்டுகளில் அப்பண்பாடு உருவாகி உலகப் பண்பாடாய்த் திகழ்கிறது.

ஐரோப்பிய விஞ்ஞான, தத்துவ அறிவிற்கு அடிகோலியவர்கள் கிரேக்கர்கள். இலக்கியக் கலைத்துறைகளில் கிரேக்கர்களின் படைப்புக்களே ஐரோப்பியர்களுக்கு முன் மாதிரிகள். குடியாட்சி முறையும் அவர்கள் அளித்த கொடையேயாகும். பல தெய்வ வணக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்த மக்களுக்குத் தெய்வம் ஒன்றே என்ற கருத்தைத் தந்து, பின்னர்த் தோன்றிய யூத (Jew) கிறித்துவ சமயங்களுக்கும் வழி கோலியவர்கள் ஆடு மேய்த்துத் திரிந்த எபிரேயர்கள் (Hebrews) ஆவார்கள். செயற்படும் அறிவுத்திறனிலும், ஆட்சி வகைகளையும் அமைப்பு முறைகளையும் திட்டமிட்டு வகுக்கும் ஆற்றலிலும் தலைசிறந்த உரோமானியர்கள், ஐரோப்பியச் சட்டத்திற்கு ஊற்றானவர்கள். உழவு, கட்டடம், கணிதக்கலை (Mathematics), வான்நூல், காலப் பாகுபாடுகள்,

அளவை முறைகள், நாட்டு ஆட்சி முறை அமைப்பு எல்லாம் பண்டைய எகிப்தும், மெசொபொட்டேமியாவும், இந்தியாவும் அளித்த அருஞ்செல்வங்கள். இவ்வாறு பல திற மக்கள் அளித்த கொடைகளின் கூட்டு விளைவே ஐரோப்பியப் பண்பாடாகும்.

இன்று ஐரோப்பியர்கள் உலகின் மூலை முடுக்குக்களிலெல்லாம் குடியேறி, வாணிபஞ்செய்து, ஆட்சி புரிந்து, தங்கள் மொழியை யும் கலைகளையும் உலகிற்களித்து, மன்பதையின் வாழ்வைப் பல துறைகளில் உருவாக்கியும், தலைகிழாய் மாற்றியும் உள்ளார்கள். இயற்கையோடு போராடி வெற்றி பெற்று, பல இனங்களோடு போட்டியிட்டு ஆதிக்கம் பெற்று, விஞ்ஞானத் துறையில் முன் னேறி, இன்றைய நாகரிக வாழ்விற்கு அடி கோலியதோடு, உலக அரங்கில் பெரும்பங்கு கொண்டு, 'ஐரோப்பியப் பண்பாடே உலகப் பண்பாடு; அவர்கள் ஆட்சி முறையே உலகுக்கேற்ற ஆட்சி முறை,' எனக் கணிசமான அளவில் மக்கள் கருதுமாறு செய்து விட்ட ஐரோப்பியர்களின் வரலாற்றைக் கற்பது மிக்க பயனுடைய தும், மிக இன்றியமையாததுமாகும்.

4

வரலாற்றின் தொடர்ச்சிக்குத் தோற்றமோ முடிவோ இல்லை. ஆயினும், மூன்று காலங்களாய்ப் பிரித்துப் பாகுபாடு செய்து கொண்டு வரலாற்றைக் கற்பது வழக்கமாகிவிட்டது. அதில் தவறொன்றுமில்லை. எந்த ஒரு காலத்தின் தொடக்கத்தையும் முடி வையும் அறுதியிட்டுச் சுட்டிக்காட்ட முடியாது என்ற உணர் வோடு வரலாற்றினைப் பண்டைக்காலம், இடைக்காலம், இக்காலம் எனப் பாகுபாடு செய்துகொண்டு கற்கலாம்.

வரலாற்றாசிரியர்களும், மாணவர்களும் அக்காலங்களுக்கு உறுதியான காலவெல்லைகளை வரையறை செய்துகொள்ள இயலாது. அவர்கள் தங்கள் வசதிக்காகச் செயற்கையாய்ச் சில காலவெல்லைகளை வகுத்துள்ளார்கள். ஒரு காலம் முடிந்து மற் றொன்று தொடங்குவதை அப்போது வாழும் மக்கள் உணரு வதில்லை. ஒரு நாளிலோ, ஒரு சில ஆண்டுகளிலோ, காலவெல்லைக் கோடு அமைத்துக்கொள்ளுமாறு புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் உலகில் ஏற்படுவதில்லை. சங்கிலித் தொடர் போன்ற பல நிகழ்ச்சி களின் விளைவே காலமாற்றம் ஆகும். காலங்களுள் ஒன்றின் ஈற்றுப் பகுதி மற்றொன்றின் தொடக்கமட்டுமன்று; அதன் காரண மாகவும் உள்ளது. ஒவ்வொரு காலமும் அதன் முற்காலத்தின் விளைவாகும். ஒவ்வொரு காலத்திலும் சிறப்பாய் நடைபெறும்

சில பல பெருநிகழ்ச்சிகளாலேயே அக்காலம் உருவாகவில்லை. பல்வேறு சிறு நிகழ்ச்சிகளும் தொடர்ந்து ஒரு காலத்தை உருவாக்குகின்றன.

ஐரோப்பிய வரலாற்றின் பண்டைக்காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 350இல் முடிவுற்று, புதுக்காலம் கி. பி. 1500இல் தொடங்கியுள்ளது என்பது பலர் ஏற்றுக்கொண்ட கால வரையறை. ஆகவே, அதன் இடைக்காலம் கி. பி. 350-1500 அளவில் அமைகிறது எனக் கொள்ளக் கிடக்கிறது.

தோற்றுவாய்

'நாமெல்லாம் கிரேக்கர்கள். நம்முடைய சட்டங்கள், இலக்கியம், கலை முதலியவற்றிற்குப் பிறப்பிடம் கிரீஸ்,' என்பது ஆங்கிலக் கவி ஷெல்லி (Shelley)யின் கூற்றாகும். ஐரோப்பியர்கள் கிரேக்கப் பண்பாட்டுப் பரம்பரையில் வந்தவர்களே. கிரேக்கர்களின் இலக்கியத்திலே, கலைகளிலே, அவர்களின் அறிவாராய்ச்சிகளிலே, மேனாட்டாரின் சமுதாய அமைப்பின் தோற்றத்தையும், அரசியல் உலகின் தொடக்கத்தையும், எண்ணங்களின் வளர்ச்சியையும் காணலாம். சென்ற நூற்றாண்டில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தோன்றி, கண்டத்தின் பல பகுதிகளில் புதையுண்டு கிடந்த ஐரோப்பிய நாகரிகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு முன்னர், முதல் கிரேக்கக் கவிஞர் ஓமர் என்பவரின் உன்னதப் பாடல்களே ஐரோப்பிய வரலாற்றுத் தொடக்க விளக்கமாய்த் திகழ்ந்தன.

கிரேக்கப் பெண்களைக் கவர்ந்து சென்ற டிராய் (Troy) நகர மக்களுக்கும் கிரேக்கர்களுக்கும் இடையிலே நிகழ்ந்த போரைக் காப்பியச் சுவையுடன் விரிக்கும் இலியது (Iliad) என்ற வீர காதையிலும், டிராய் நகர முற்றுகை வெற்றியாய் முடிந்த பின்னர் அங்கிருந்து திரும்பிய மறவர் உலிசஸ் (Ulysses) வழிச் செலவு வரலாறு தீட்டப் பெற்ற ஆடிசி (Odyssey) என்ற பெருங்காப்பியத்திலும், கி. மு. 1000 அளவில் ஐரோப்பியச் சமுதாயச் சித்திரத்தையும், ஏஜியன் கடல் வட்டார (Aegean region) வெண்கலக் கால நாகரிக விளக்கத்தையும் காண்கிறோம்.

அச்சம் சிறிதுமின்றி நாட்டைக் காக்கும் கடமை வீரர்களையும், அன்பும் அழகும் ஒருங்கே அமைந்து அடக்கத்தோடு விளங்கிய குல மங்கைகளையும், திறம்படக் கலம் செலுத்தும் கடலோடிகளையும், அரசியல் அவைகளில் ஆர்வத்தோடு பங்கு கொள்ளும் குடிமக்களையும், உடற்பயிற்சிக் கூடங்களில் களியாட்டயரும் மல்லர்களை

யும் ஓமரின் பாடல்கள் நம் கண் முன் கொணர்ந்து நிறுத்துகின்றன. முடியாட்சி (Monarchy), உயர்குடியாட்சி (Aristocracy), மக்களாட்சி (Polity) என்று பின்னர் விரிவடையும் ஆட்சி வகைகளின் தோற்றத்தையும் ஓமரின் கவிச் சித்திரத்தில் காணலாம்.

ஐரோப்பாவின் தென்கிழக்கில், ஆசியாக் கண்டத்தையொட்டி அமைந்திருக்கிற கிரேக்கத் தீவக் குறையிலேயே கண்டத்தின் வரலாறு தொடங்கிற்றெனலாம். ஐரோப்பிய வரலாறு பல நூற்றாண்டுக் காலம், கிரேக்கத் தீவக்குறை, அதற்கு மேற்கிலுள்ள இத்தாலியத் தீவக்குறை ஆகிய இரண்டின் வரலாறாகவே உள்ளது. இடைக்காலத்தின் இடைப்பகுதியிலேதான் ஐரோப்பாவின் நடுப் பகுதி, வடபகுதிகள் வரலாற்றுச் சிறப்புப் பெற்றன.

ஐரோப்பாவின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் சுடர் விடத் தொடங்கிய ஒளி, மத்தியதரைக் கடலையடுத்த நாடுகளுக்குப் பரவி, மேலை ஐரோப்பாவின் இருளையகற்றி, உலகில் ஏனைய நாடுகளுக்கும் எட்டியது. இன்றைய மனித வாழ்வில் முற்போக்காய்க் கருதப்படுபவைகளில் பல, கிரேக்கர்கள் அளித்த கொடை எனக் கூறலாம். மேனாட்டுக் கல்வியைப் பயின்று, கிரேக்க அறிஞர்கள், கவிஞர்கள், முதலியோரின் கருத்துக்களுக்குத் தம்முள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து, ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் திளைப்பவர்கள் எல்லாம் கிரேக்கர்களானார்கள். நாம் பெரிதும் போற்றும் மக்களாட்சி முறை (Democracy)யும் அதைக் குறிக்கும் சொல்லும் கிரேக்கர்களின் அன்பளிப்பாகும். கிரேக்க எழுத்துக்கள் புத்துருவம் பெற்று ஆங்கில எழுத்துக்களாயின. கலை உணர்ச்சிக்கு, அழகுச் சுவைக்கு, கிரேக்கர்களுக்கு நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். உரிமை (Liberty), உண்மை (Truth), அழகு (Beauty) முதலியன இன்றைய உலகில் உயர்வாய்க் கருதப்படுவதற்கு அவர்களே பொறுப்பாளர்கள். விளையாட்டுக்களிற்கூட ஒலிம்பிக் (Olympic) என்ற சொல் அவர்களை என்றும் நினைவுகூரச் செய்துவிட்டது.

நில அமைப்பில் ஐரோப்பா, ஆசியாவுடனும் ஆப்பிரிக்காவுடனும் ஒட்டியிருப்பதால், பண்டைய ஆசிய, எகிப்து நாடுகளின் பண்பாடுகளுடன் ஐரோப்பிய நாகரிகம் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. ஐரோப்பிய நாகரிகத்திற்கு அடிப்படையாய் உள்ள கிரேக்க நாகரிகம், காலத்தால் முற்பட்ட பினிசிய (Phoenician), கிரீட்டானிய (Cretan), எகிப்திய, மெசொபொட்டேமிய மக்களின் நாகரிகங்களை ஏற்று அதனால் வளம் பெற்ற ஒன்றேயாகும். நாம் இன்று சில வாழ்க்கைக் கூறுகளில் எவ்வாறு கிரேக்கர்களாய் வாழ்கிறோமோ, அதே போன்று கிரேக்கர்கள் தொடக்கத்தில் கிரீட்டு மக்களின்

பண்பாட்டை அடியொற்றி வாழ்ந்தார்கள். பாலஸ்தீன் கடற்கரையில் வாழ்ந்த கானுன் மக்கள் (Canaanites), சிடான் (Sidon), டயர் (Tyre) நகர மக்கள் ஆகிய ஃபினிசியர்களிடமிருந்தே நாகரிகக் கூறுகள் பலவற்றையும் — சிறப்பாக எழுத்துக்களையும் நாணய முறையையும் (Coinage)—கிரேக்கர் பெற்றனர்.

ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் தென்கிழக்கில் கிரீஸ் நாட்டைக் காண்கிறோம். தெசலி (Thessaly) உள்ளிட்ட பால்கன் (Balkan) தீவக்குறையின் தென்பகுதியே கிரேக்க நாடாகும். இன்னும் சிறிது தெளிவாகக் கூறின், தர்மாபைலே (Thermopylae) கணவாய், அதையொட்டிய மேற்கிலுள்ள மலைத்தொடர் ஆகிய இவ்விரண்டிற்கும் தெற்கேதான் கிரேக்கர்களின் கலையும், அரசியல் வாழ்வும், தனி வடிவம் பெற்றுத் திகழ்ந்தனவென்று கூறலாம். மத்திய தரைக்கடலில் உள்ள பல தீவுகளிலும் அவற்றையடுத்த நாடுகளிலும் கிரேக்கர் குடியேறினர். பிறகு அவர்கள் ஜிப்ரால்டர் இடைக்கழி (Straits of Gibralter)யிலிருந்து கருங்கடல் வரையிலுள்ள பெருநிலப் பரப்பில் வாழ்ந்தார்கள். சிறிய ஆசியா (Asia Minor), ஏஜியன் கடல் தீவுகள், இத்தாலி, சிசிலி முதலிய இடங்களில் வாழ்ந்தோர் யாவருமே கிரேக்கப் பண்பாட்டை வளர்த்தவராவர். கி. மு. 600 அளவில் ஹெல்லாஸ் (Hellas) என்ற சொல் நிலப்பரப்போடு அதிலே உருவாகிய பண்பாட்டையும் குறித்தது.

கிரேக்கர்களின் வாழ்வும் வரலாறும் அவர்கள் நாட்டின் மலைகளாலும் கடலாலும் உருவாகியவை. குன்றுகளும் மலைகளும் நாட்டைத் துண்டாடி மக்கள் போக்குவரவைத் தடுத்து, நாடு முற்றிலும் ஓரரசு ஏற்படாதவாறு பல நகர–நாடு (city–state) களைத் தோற்றுவித்துள்ளன. அவை தனித்தனியே அரசியல் அமைப்புக்களை வகுத்துக்கொண்டன. நாட்டையும் மக்களையும் மலைகள் பிரித்தனவெனில், கடல் மக்களை ஒன்றுபடச் செய்துள்ளது. கடல் நல்ல போக்கு வரவு சாதனமாயிற்று. கிரேக்க நாடு கீழை நாட்டுப் பேரரசுகளுள் ஒன்றின் பகுதியாகாமல் தப்பியதற்கு மலை, கடல் அரண்களே காரணமாகும். கிரேக்க நாவலர் பேசுவதைச் செவ்வனே செவி மடுக்குமளவு மக்கள் எண்ணிக்கையும், அம்மக்கள் வசதியாய் வாழ்வதற்குரிய இடப் பரப்புமே கிரேக்க நகர-நாடுகளுக்குத் தேவைப்பட்ட மக்கள் தொகையும் நிலப் பரப்புமாகும். நாட்டுப் பாதுகாப்பிற்காகவும், நலத்திற்காகவும், பெருமைக்காகவும் வாழ்ந்த மக்கள், நகரத்திற்குப் புறம்பே வாழ்வதை வாழ்வாகவே கருதவில்லை.

கிரேக்க நாடுகளெல்லாம் நகரங்களை நடுநாயகமாய்க் கொண்டு விளங்கின. ஒவ்வொரு நகரத்திலுமுள்ள குடிமக்கள் எல்லோரும்-வயது வந்த ஆடவர்கள் எல்லோரும்-ஓரிடத்திற்கூடி நாட்டுச் செய்திகளைப் பேசி முடிவு செய்தனர். அக்குடிமக்கள் அவைக்குப் (Popular Assembly) பல்வகையான உரிமைகள் இருந்தன. நகர–நாடுகளில் ஸ்பார்ட்டா (Sparta)வும் ஏதென்சும்(Athens)பல்வகையாலும் தலை சிறந்தவை. ஸ்பார்ட்டா நாட்டை உருவாக்கிய டோரிய (Dorian) இனம், தான் வென்று அடிமைப்படுத்திய பழங்குடி மக்களின் இடையே வாழ வேண்டியிருந்ததால், இடைவிடாத போர் முயற்சியும் பயிற்சியும் உள்ளதாய்க் காணப்பட்டது. அந்த இனத்தைச் சார்ந்த ஆடவர்கள், பாசறையிலேயே வாழ்வின் பெரும் பகுதியைக் கழித்து, நாட்டிற்காக எவ்விதத் துன்பங்களையும் சிறிதும் சலியாது ஏற்று மகிழும் பண்பாளர்களாய் விளங்கினர்கள். ஸ்பார்ட்டா மக்கள் (Spartans) தலைசிறந்த கட்டுப்பாடும் எத்தகைய தொல்லையையும் பொறுக்கும் சகிப்புத்தன்மையும் உடையவர்கள் என்று பெயர் பெற்றுவிட்டார்கள். அறிவுத் துறையின் பொழுது போக்குக்களான இலக்கியமும், கலையும், விஞ்ஞானமும் அவர்கள் வாழ்வில் இடம் பெறவில்லை. அறிவைப் போற்றி, கலையைப் பயின்ற அதீனிய மக்களை ஆண்மை குன்றிப் பெண்மை மேலோங்கியவர்களாகவே ஸ்பார்ட்டா மக்கள் கருதினர்கள். குடிமக்களின் ஆதரவு பெற்று, மேன்மக்கள் துணையுடன் சம அதிகாரம் பெற்றிருந்த ஈரரசர்களின் (Dual monarchy) ஆட்சி ஸ்பார்ட்டாவில் நிலவியது. வழிவழியாய் நிலை குலையாத ஆட்சி முறையையும், போர்த்துறையில் ஈடுமெடுப்புமில்லாத தலைமையையும், பெருமையையும்பெற்றிருந்த ஸ்பார்ட்டாவை, கிரேக்கர்கள் உச்சிமேலேற்றிப் போற்றினர்கள். ஆனல், கிரேக்கப் பண்பாட்டை உருவாக்குவதில் ஸ்பார்ட்டா பங்கு கொள்ளவில்லை; பிற நாடுகளிலிருந்து எதையும் அறியவும் விரும்பவில்லை.

கிரேக்க வரலாற்றில் காரிந்து (Corinth) நில இணைப்பிற்குத் தென்பால் ஸ்பார்ட்டா பெரும்பங்கு பெற்றிருந்தது போல, அதன் வடபால் அமைந்துள்ள ஏதென்சு நகர–நாடும் பெரும்புகழுடன் இருந்தது. அதன் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் இருந்த கடல் வழியே அந்நாட்டின்மீது படையெடுப்பது எளிதாயிருந்தது. தொடக்கத்திலிருந்தே அதீனிய மக்கள் வாழ்க்கைக்குக் கடல் வழி கோலியது. பீரியூசு (Peiraeus) என்ற அவர்களின் துறைமுகம் சிறந்து விளங்கிற்று. ஏதென்சில் அடிமைகள் ஏராளமாய் இருந்தார்கள். பகையினம் ஒன்றுமில்லாததால் ஸ்பார்ட்டாவில் தேவைப்பட்ட போர் முயற்சியும் வாழ்வும் ஏதென்சில் வேண்டப்படவில்லை. ஏதென்சு நகரம் அரசியல் அமைப்புக்கள், ஆட்சி முறைகளின் சோதனைக்

கூடமாய்த் திகழ்ந்தது. முடியாட்சியுடன் தொடங்கிய கிரேக்கர்களின் நகர–நாட்டில் கி. மு. 650 அளவில் ஆதிக்கம் மேன்மக்கள் (Aristocrats) கைக்கு மாறியது. கிரேக்க அரசியல் வளர்ச்சியின் போக்கிற்குச் சிறந்த மாதிரியாக ஏதென்சு விளங்கிற்று. மன்னன் வலிவிழந்ததும் முடியாட்சி பிரபுக்களின் ஆதிக்கமாய் மாறி, பிறகு அவ்வாட்சி சீர் குலைந்த பின், மக்கள் நலம் நாடியவன் நிறுவிய நல்லாட்சி (Benevolent rule) நிலவும். அவன் மறைந்த பின், மக்கள் ஆட்சி (Democracy) மலர்வதோ, சில் குழு ஆட்சி (Oligarchy) தோன்றுவதோதான், கிரேக்க நாடுகளின் வழக்கமாயிருந்தது.

அதினிய மக்களிடையில் நேரான மக்களாட்சி (Direct Democracy) வளர வழி கோலிய பெரியார்களுள் சோலன் (Solon), பெய்சிஸ்டிராட்டஸ் (Peisistratus) கிளெய்ஸ்தெனிஸ் (Cleisthenes), பெரிக்ளிஸ் (Pericles) ஆகிய இவர்கள் முதன்மையானவர்கள். அரசியல் அறிஞர் சோலன், பிரபுக்களின் ஆதிக்கத்தை அழித்துவிடாமல், அரசியல் ஆதிக்கத்தை ஒரு கணிசமான அளவு மக்களிடம் ஒப்படைத்தார். கடன்பட்டு அல்லற்பட்ட மக்கள் அடிமைத்தளையிலிருந்து விடுபட்டார்கள். பின்னர் வேளாளர்களின் தலைவராய்த் தோன்றிய பெய்சிஸ்டிராட்டஸ் அரசியல் அமைப்பிற்குக் கட்டுப்படாமல் தம்மிச்சையாய் ஆண்டு, மக்களுக்கு நலங்கள் பல செய்தார். உரிமைகள் பறி போயினும், வாழ்க்கைத் துறைகள் பலவற்றிலும் செழித்தோங்கிய ஏதென்சு, இலக்கியத் துறையிலும், கலைத் துறையிலும் பின்னர் அடைய இருந்த முதலிடத்தைப் பெய்சிஸ்டிராட்டஸ் காலத்தில் எட்டிப் பார்த்தது. அவருக்குப் பின் உரிமைக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. நேரிடை மக்கள் ஆட்சி (Direct Democracy)யின் அடுத்த கட்டம் பல புதிய குழுவினர்களுக்குக் குடிமக்கள் உரிமையை வழங்கிக் குடிமை ஆட்சியின் அடிப்படையை விரிவாக்குவதேயாகும். இதைச் செய்த பெருமகனார் கிளேய்ஸ்தெனிஸ் ஆவார்.

அதினியப் பெருமகனார் பெரிக்ளிஸ் முப்பதாண்டுகளுக்கு மேற்பட்டு ஆற்றிய அரும்பணியால் மக்களாட்சி நன்கு வளர்ந்து முதிர்ச்சியுற்றது. அதினிய மக்களாட்சியில் அவருக்கென்று தனித்த நிலையில் உயர்ந்த பதவியோ அதிகாரமோ இல்லையெனினும், அவர் மக்களின் நன்மதிப்பையும் பேராதரவையும் பெற்றிருந்தார். மக்கள் அவை, அவர் பேச்சைக் கேட்டு அதன்படி நடந்தது. கிரேக்க அரசியல் உலகில் பெரிக்ளிஸின் நிலையும் பங்கும் வரலாற்றில் முன்னும் பின்னும் காணுதனவாகும். அவர் காலத்தில் அதினியக் குடிமக்கள் ஆட்சி மிகச் சிறப்பாய் நடைபெற்றது. குடிமக்கள் அவையான எக்ளி

சியா (Ecclesia) ஒரு பெரும்பொதுக்கூட்டம் போல இருந்தது. அக்கூட்டம் மாதமொரு முறை கூடி நாட்டிற்குத் தேவையான சட்டங்களை வகுத்தது; மற்றும் அந்த அவையினர், முக்கிய அதிகாரிகளைக் கண்டித்துத் திருத்தினர்; தேவையானல், அந்த அதிகாரிகளை வேலையினின்றும் அகற்றினர்; நாட்டின் அமைதியைக் காப்பது பற்றியும் போரின் தேவை பற்றியும் அக்கூட்டத்தில் முடிவு செய்தனர். பொதுமக்கள் எல்லோரும் கூடுகின்ற ஓரவைக்கு இவ்வளவு அதிகாரம் எந்த நாட்டிலும் அளிக்கப்பட்டிருந்ததாக வரலாற்றில் இல்லை. நாட்டிலிருந்த மற்ற அவைகள், அரியோபகஸ் (Areopagus), ஐந்நூற்றுவர் அவை (Council of Five Hundred) ஆகிய இரண்டுமாகும். அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும் எக்ளீசியாவின் திட்டங்களை நிறைவேற்றினர்கள்; அதன் விருப்பத்திற்கிணங்கச் செயலாற்றினர்கள். அதிகாரிகளில் பெரும்பாலாரைக் குடவோலை முறையினல் தேர்ந்தெடுத்துப் பணியில் அமர்த்தினர்கள். ஆகவே, தங்களுக்குத் தனித்திறமையோ, மக்களாதரவோ இருப்பதாகச் சொல்லி அவர்கள் எக்ளீசியாவின் முதன்மையைப் புறக்கணிக்க முடியாது. திறமை பாராமல், யாவருக்கும்சம வாய்ப்பளிக்கும் குடவோலை முறையினல் (Lot) தேர்ந்தெடுத்து (Selection) அமர்த்தப்பட்டவர் எல்லோரும் அதிகாரிகளாகாமல் பணி புரிவோராகவே இருக்க நேர்ந்தது. சிறிய நகர–நாட்டில் அதிகாரிகள் ஆண்டுதோறும் ஆயிரக்கணக்கில் அமர்த்தப்பட்டதால், எல்லோருக்கும் முறையாகப் பணி புரியும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

அதீனியர்களால் வளர்க்கப்பட்ட மக்களாட்சி இக்கால மக்களாட்சியினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டிருந்தது. ஏதென்சில் பிரதிநிதுத்துவ எண்ணமே ஏற்படவில்லை. அங்கிருந்த ஏராளமான அடிமைகளின் உரிமைகளைப் பற்றி அவர்களோ, மற்றவர்களோ கவலைப்படவில்லை. ஒரு சமுதாயம் சிறப்பாக வாழ அடிமைகள் இன்றியமையாதவர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். நாட்டிற்கு நடுநாயகமாய் விளங்கிய நகரவெல்லைக்குள் பிறவாதவர்களை அயலாராய்க் கருதி அவர்களுக்குக் குடியுரிமையும் கொடுக்க மறுத்தார்கள். அப்படிப்பட்ட அன்னியர்களும் வறியவர்களும் பெண்களும் ஆட்சியில் எவ்விதப் பங்கும் பெறவில்லை. ஏதென்சு நகரில் வாழ்ந்த மக்களில் ஒரு சிறு பகுதியினரே எக்ளீசியா அவையில் உறுப்பினராயிருந்தனர். அவர்கள் நடத்திய ஆட்சியே மக்களாட்சி என்ற பெயரோடு பேரும் புகழும் பெற்றிருந்தது.

மேலும் சிறந்த வகையில் திறமையுடன் ஆள்வதற்கு, ஆட்சிப் பயிற்சியும் பழக்கமும் உடைய ஆளுங்கணம் (Bureaucracy) என்ற ஒரு தனிக் கூட்டம் ஏதென்சில் இல்லை. அப்படிப்பட்ட

வர்களை அதீனிய மக்கள் நம்பவில்லை. குடவோலை என்ற தேர்வின் மூலம் அமர்த்தப்பட்ட அதிகாரிகள் நாட்டுப் பற்றுடனும் ஆர்வத்துடனும் பணி புரிந்தார்கள். அவர்களையே அதீனிய நகரம் விரும்பி ஏற்றது. பொறுப்பும் பதவியும் மக்களை முறையாய்த் தேடி வந்தன. பொறுப்பான பதவி வகித்தோருக்கெல்லாம் அதற்கேற்ற ஊதியம் அளிக்கும் வழக்கம் இருந்ததால் மக்கள் இறைமை (Sovereignty) மேலும் வளர வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. நகர நலத்திற்குக் கேடு விளைவிக்கக் கூடிய எந்த ஒரு குடிமகனையும் பத்தாண்டுகளுக்கு நாடு கடத்தும் ஒரதிகாரம் (Ostracism) அதீனிய மக்களாட்சியின் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்றாகும்.

இவ்வாறு கிரேக்க மக்கள், சிறப்பாய் அதீனியர்கள், ஆட்சி முறைச் சோதனைகளில் ஈடுபட்டும், கலை, தத்துவத் துறைகளில்புதிய எண்ணங்களைச் செயற்படுத்தியும், ஆராய்ந்தும் வந்தார்கள். ஆனால், அதே சமயத்தில், அதாவது கி. மு. ஆறாம் நூற்றாண்டினிறுதியில், கீழை நாட்டுப் பாரசிகப் பேரரசினால் கிரேக்க நகர-நாடுகள் யாவும் அடிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அப்பொழுது அவற்றின் தனி வாழ்வும் உரிமையும் அழிந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டது. வரலாற்றிலே கீழை நாட்டவரின் சமய, ஒழுக்கக் கோட்பாடுகள் மேலை நாட்டவரின் சமய சமூக அமைப்புக்களுடன் அடிக்கடி மோதுவதைக் காண்கிறோம். கீழை நாடுகளுக்கும் மேலை நாட்டவர்க்கும் அவ்வப்போது நடைபெற்ற போராட்ட வரலாறே ஐரோப்பிய வரலாறு என்று சொல்லலாம். இத்தகைய போராட்டங்களின் தொடக்கமே கிரேக்கப் பாரசீகப் போர்களும் போட்டியுமாகும். இது கைரஸ் (Cyrus) என்ற பாரசீகப் பேரரசர் காலத்தில் தொடங்கி மாசிடோனிய வீரப் பெருமகனார் அலெக்ஸாண்டர் வெற்றியோடு முடிவுற்றது. கி. மு. 490இல் மாரதான் (Marathon) போர்க்களத்தில் கிரேக்கர்களின் சுதந்தரம் காக்கப் பெற்றது. பாரசிகப் படை அதீனியர்களிடம் பெருந்தோல்வி அடைந்தது. பாரசிகர் வெற்றி பெற்றிருந்தால், அளவு மீறிப் பரந்திருந்த தம் பாரசிகப் பேரரசில் கிரேக்க நகர-நாடுகளையும் ஒரு பகுதியாகச் சேர்த்திருப்பார்கள். அதீனிய வெற்றி மேலும் இரு நூற்றாண்டுகள் கிரேக்கர்களை உரிமையோடு சிந்திக்கச் செய்தது; அன்றியும், ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் அறிவியல் அடிப்படையை அவர்கள் வகுக்கவும் உதவிற்று. பிளவுபட்டுக் கிடந்த கிரேக்க நாடு வளமிக்க பாரசிகப் பேரரசோடு போரிட்டு வென்றதற்குக் காரணம், கிரேக்கர்களின் உயர்ந்த அறிவும், சுதந்தர உணர்ச்சியுமேயாகும். பாரசிகப் படையெடுப்பச்சம் கிரேக்க நாட்டுக்கு இருந்தபோதும், ஒற்றுமை காண முடியாத அந்த நாடு, அவ்வச்சம் அகன்றதும் அழுக்காறு காரணமாய் மேலும் சிதறுண்டது. கிரேக்க நாட்டுத்

தலைமைக்கு ஸ்பார்ட்டாவும், ஏதென்சும் போரிட்டன. கிரேக்க நகர-நாடுகள் அவ்விரு நாடுகளுக்கும் துணையாய் அணி வகுத்து நின்றன. பெலொப்பனீசியன் (Peloponnesian) போர் என்ற உள் நாட்டுச் சண்டை மூண்டது. இப்போரின் இறுதியில் பார சீகப் பேரரசின் பணப் பலம் கிரேக்க அரசியலில் தலையிட்டு அந்த நாட்டுச் சுதந்தரத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. சிதைவுறத் தொடங்கிய கிரேக்கம் முதலில் தீபன் தலைவர் எபாமினுண்டஸ் (Epaminondas) ஆதிக்கத்திலும், அதன் பிறகு மாசிடோனிய மன்னர் பிலிப்பு (Philip) படையெடுப்பிலும் சிக்கிச் சுதந்தரம் இழந்தது; கிரேக்க நகர-நாடுகளும் மறைந்தன. நாவலர் டிமா ஸ்தெனிஸ் (Demosthenes) இன்பத்தில் மூழ்கியிருந்த அதீனியர் களைத் தட்டி எழுப்பி, கிரேக்க உரிமையைக் காக்கச் செய்த அரிய முயற்சி கி. மு. 338இல் கேரோனியா (Chaeroneia) போர்க்களத்தில் தோல்வியுற்றது.

கிரேக்கக் கலைகளும் கருத்துக்களும் உலகிற்குப் பயன்படா மல் அழிந்துபடுமோ என்று அஞ்சிய போது விதியின் விளையாட் டால் கிரேக்க மொழியும், கருத்தும், நாகரிக வாழ்வும் மாசிடோனி யாவின் ஆதிக்கம் பரவிய திசைதோறும் பரவின. கீழை நாடு களில் எகிப்து முதல் பஞ்சாபு வரையில்-மாசிடோனியப் பேரரசு, மாவீரர் அலெக்ஸாண்டரால் நிறுவப்பட்டது. ஏதென்சு நகரத் திற்குப் பின் அலெக்ஸாண்டிரியா நகரம் கிரேக்க அறிவுத்துறைக் கலைகளையெல்லாம் பெற்று, உலகில் பல்வேறு நாடுகளுக்கு வாரி வழங்கும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டது. சிரியா (Syria) நாட்டில் சென்று தங்கிய கிரேக்க அறிவும் கருத்தும் கிறித்துவ சமயத்தைத் தோற்றுவித்த ஜுடேயா (Judea) நாட்டில் ஊடுருவின. ஏதென் சும், ஸ்பார்ட்டாவும் சிறப்புற்றோங்கியிருந்த நாள்களைவிட அதன் பின்னரே தங்கள் நாகரிகத்தையும் அறிவாராய்ச்சியையும் உலகிற் குக் கிரேக்கர்கள் அதிகமாய் உதவினார்கள். எகிப்தையும் மேற்கு ஆசிய நாடுகளையும் கிரேக்க நாட்டுடன் இணைத்து வைத்த அலெக் ஸாண்டரின் வெற்றி வரலாறு, கிரேக்கப் பண்பாடு பரவிய நிலப் பகுதியைப் பெரிதும் பெருக்கி வளப்படுத்தியது. கிழக்கு மத்திய தரைக்கடல் பகுதியில் பரவியிருந்த கிரேக்க நாகரிகம் கிறித்துவிற்கு முந்திய நூற்றாண்டில் வளர்ந்து வந்த உரோமானியக் குடியரசுக்குத் தேவையான கலை, இலக்கியம், சமயம், ஆட்சி பற்றிய கருத்துக் களையும் பொருளாதார அடிப்படையையும் அளித்துதவ ஆயத்தமா யிருந்தது.

ஐரோப்பிய வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தோடு கிரேக்க வர லாற்றை ஆராய்வோருக்குப் பெலொப்பனீசியன் போர்களுக்குப்

பிறகும் கிரேக்கர்கள் விஞ்ஞானத்தையும் தத்துவத்தையும் கலையையும் வளர்க்கத் தவறவில்லை என்பது நன்கு புலனாகும். பெரிக்ளீசின் ஆதிக்க நாள்களில் வாழ்ந்த சாக்கிரட்டிஸ் மனிதனைச் சிந்திக்கச் செய்தார்; அவன் அறிந்திருந்தது மிகக் குறைவுடையதென்பதையும் உணர்த்தினர். மற்றும் அவருடைய அறம் மிக்க வாதங்களும், வினாக்களும் மக்கள் உள்ளத்தைத் தூண்டிக் கண்ணீர் வடிக்கவும் செய்தன. இவ்வாறு மக்களிடத்தில் அறிவைப் பரப்பும் பணியில் அல்லும் பகலும் சாக்கிரட்டிஸ் ஈடுபட்டிருந்தார். சிறந்த நாவலர்களும் ஊட்டாத உணர்ச்சியை, சிந்தனைக் கிளர்ச்சியை, சாக்கிரட்டிஸ் தம் பேச்சுத் திறமையால் மாணவர்களின் உள்ளத்தில் பதியச்செய்தார். மாணவரும் சாக்கிரட்டிஸின் அறிவூட்டும் வாத முறைகளைக் கேட்டு மனம் திளைத்தனர். கிரேக்கப் பேரறிஞர் அதீனிய நேரிடை மக்களாட்சியை எதிர்த்ததால், அவரைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தினர்; அதீனிய இளைஞர்களைத் தீய வழிகளில் இழுத்துச் செல்கின்றார் என்ற குற்றத்தை அவர்மேல் சுமத்தினர்; அதற்காக அவரை நஞ்சூட்டிக் கொல்ல வேண்டுமென்று முடிவும் செய்தனர். அந்த முடிவு, வரலாற்றிலே முன்னும் பின்னும் காண முடியாத ஒரு தீராப் பழிக்கு அதீனியர்களை ஆளாக்கியது.

சாக்கிரட்டிஸின் மெய்யறிவு விளக்கத்தை அவர்தம் சிறந்த மாணவரும் பெருஞ்சிந்தனையாளருமான பிளேட்டோ (Plato)வின் எழுத்துக்களில் காண்கிறோம். ஐரோப்பியப் பண்பாடும், இக்கால அரசியல் பொருளாதாரக் கருத்தும் பிளேட்டோவிற்குப் பெரிதும் கடன்பட்டிருக்கின்றன. பல்வேறு அறிவுத் துறைகளையும் தமவாக்கிக்கொண்ட அரிஸ்டாட்டில் (Aristotle) என்னும் பிளேட்டோவின் மாணவர், அலெக்ஸாண்டரின் ஆசிரியர். அவரால் விளக்கமும் தெளிவும் பெறாத எந்த அறிவியல் துறையும் இல்லை. இடைக்காலத்திலேதான் அவர் பெருமையை மக்கள் அறிந்து பாராட்டத் தொடங்கினர்கள். பிறப்பினால் மாசிடோனியரான அலெக்ஸாண்டரைப் பண்பினால் கிரேக்கராக்கி, கிரேக்கப் பண்பாட்டுத் தூதராக்கிய பெருமை அரிஸ்டாட்டிலையே சாரும். ஐரோப்பியப் பண்பாட்டிற்கு அறிவாராய்ச்சி வகையில் அடி கோலியவர்களில் அவருக்கு மிக்காரில்லை.

ஏதென்சு நகரம் எவ்வாறு கிரேக்க உலகிற்கு அறிவுத்துறை ஆசிரியனாகவும், பண்பாட்டுத் திலகமாகவும் திகழ்ந்ததோ, அவ்வாறே கிரேக்க நாடு ஐரோப்பாவின் பேராசிரியனாய் விளங்கிற்று. முடிவாய் மானிடச் சமுதாயத்திற்கு அவர்களின் சிறந்த அன்பளிப்பு யாதென்று கிரேக்கர்களைக் கேட்போமானால், ‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம்!’ என்ற உரிமைக் குரலேதான் அவர்களிடமிருந்து நமக்கு

விடையாகக் கிடைக்கும். 'எவரும் எவருக்கும் அடிமையல்லர்; எல்லோரும் சட்டத்தின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்பவரே,' என்ற நிலையே அவர்கள் விரும்பிப் பெற்றது.

2

கிரேக்கப் பண்பாட்டு உலகம் கி. மு. 31இல் முடிவுற்றது. எகிப்திய எழிலரசியார் கிளியோபாட்ரா (Cleopatra) உரோமானிய வீரர் அகஸ்டசிடம் (Augustus) தோற்றார்; அதனால் ஏற்பட்ட தன்மானக் குறைவிலிருந்து தப்ப நச்சரவை அணைத்துத் தம் உயிரைப் போக்கிக்கொண்டார். அம்மாதரசியார் மறைந்த அன்றே கிரேக்கப் பண்பாடு முற்றுப் பெற்றது எனக் கருதுவாரும் உண்டு. கீழை நாடுகளிலிருந்து படையெடுத்து வந்த சமயக் கோட்பாடுகள், தடுக்க முடியாத உரோம் நகரின் படைவலிமை இவ்விரண்டிற்கும் இடையில் சிக்கிய கிரேக்கர்களின் உரிமையுணர்ச்சி சீரழிந்தது. எந்த உயர்குறிக்கோள், அறிவு, கலை, விஞ்ஞானம், வாழ்வு முதலியவற்றிற்காகக் கிரீஸ் அரும்பாடு பட்டு, அவற்றை வளர்த்து வளப்படுத்தியதோ அவற்றை எல்லாம் உரோம் அழித்து ஒழித்துவிட்டது போலத் தோன்றிற்று. அரசியலாதிக்கத் துறையில் உரோமானியர்களுக்கு அடிமைப்பட்ட கிரேக்கம், பண்பாட்டுத் துறையில் கருத்துலகில் உரோமானியர்களைப் பின்னர் அடிமைப்படுத்திக் கொண்டது.

கலை, இலக்கியம், விஞ்ஞானம், சமயம் முதலிய துறைகளில் கிரேக்கர்களைப் போல முன்னேறும் அறிவையோ, ஆற்றலையோ உரோமானியர்கள் பெற்றிருக்கவில்லை. பெரிக்ளிஸ் காலத்தைப் போல ஒரு பொற்காலம் உரோம வரலாற்றிலே இல்லை. கிரேக்கக் கருத்துக்களைப் போல உரோமானியரின் கருத்துக்கள் உலகத்தை ஆட்டிப் படைக்கவில்லை. ஆயினும், பேரும் புகழுமடையாத ஒரு நகரம், ஒன்றுபட்டது காரணமாய், ஒரு பேரரசினை உருவாக்கி, அதற்கு நடுநாயகமாய் விளங்கியது. உணர்ச்சிவயப்படாமல் செயற்படும் அறிவுத் திறனிலும், திட்டமிட்டு அரசியல் அமைப்புக்களை உருவாக்கும் ஆற்றலிலும், சட்டம் வகுப்பதிலும் உரோமானியர்களை மிஞ்சியவர்கள்—ஏன்—இணையானவர்கள்கூட, உலகில் இல்லை எனலாம்.

இனவகையிலும் மொழியிலும் கிரேக்கர்களுக்கு நெருக்கமான தொடர்புடையவர்களே உரோமானியர்கள். அவர்களது பண்பாடு, சமயம், ஆட்சி யாவும் ஒரே மூலத்தில் முளைத்தவை. அவர்கள் வாழ்ந்த இத்தாலியத் தீவக்குறை கிரேக்கத் தீவக்குறையைப்

போன்று நான்கு மடங்கு பெரியது; அதைவிட வளமிக்கது; ஆனால், அவ்வளவு மலைப்பாங்கானது அன்று. இத்தாலியின் நடுவில் தெற்கு வடக்காய் முதுகெலும்பைப்போல, அப்பீனைன் மலைத் தொடர்கள் (Apennines) அமைந்துள்ளன; அவை மேலைக் கரையைக்காட்டிலும் கீழ்க்கரைக்கு அருகில் நீண்டிருக்கின்றன. ஆகவே, போ(Po) ஆற்றைத் தவிர மற்றப் பெரிய ஆறுகள் மேலைக் கடலை நோக்கி ஓடுகின்றன. அத்திசையிலேயே முக்கியமான சமவெளிகள், துறைமுகங்கள், நகரங்கள் எல்லாம் காணப்படுகின்றன. இத்தாலிய ஆறுகளில் பெரியதான டைபர் (Tiber) ஆறு கடலில் கலக்கிற இடத்திலிருந்து பன்னிரண்டு கல் தொலைவில் உரோம் நகரம் உள்ளது. டைபர் ஆற்றின் கரைகளையொட்டிக் கோட்டை அரண்களாய்ப் பயன்பட்ட பல குன்றுகள் இருந்தன. சுற்றிலுமுள்ள லத்தீன் (Latin) சமவெளி மக்களின் வாணிப வளர்ச்சிக்கேற்ற துறைமுகமாயும், நாட்டில் தோன்றி வளரவிருந்த பேரரசிற்குத் தகுந்த தலைநகரமாயும் உரோம் நகரம் அமைந்திருந்தது.

இத்தாலியில் குடியேறி வாழ்ந்த மக்கள் பல்வேறு இனங்களையும், அவற்றின் உட்பிரிவுகளையும் சேர்ந்தவர்கள். போ ஆற்றின் பள்ளத்தாக்கில் கால் (Gaul) மக்களும், அப்பீனைன் மலைத் தொடர்களுக்கு இருபுறத்திலும், வடக்கில் சபைன்கள் (Sabines) தெற்கில் சாம்னைட்டுகள் (Samnites) என்ற ஓரின மக்களும், இத்தாலியில் வாழ்ந்த சில முக்கிய இனங்களாவார்கள். கிரேக்க நகர-நாடுகளைப் போலவே உரோம் பட்டணமும் நகர–நாடாகவே தோன்றிச் சிறப்படைந்தது. பாலட்டைன் (Palatine) குன்றிலும் அதைச் சுற்றிலுமுள்ள குன்றிலும் இருந்த ஏழு குடியேற்றங்கள் ஒன்றாய் இணைந்து கி. மு. 753 இல் உரோம் நகரம் நிறுவப்பட்டதாக மரபு வழக்கு ஒன்றுளது. மக்கள் அவை, பிரபுக்கள் சபையின் துணையோடு ஆட்சி செய்த முடியாட்சியை அங்கு வரலாற்றுத் தொடக்கத்தில் காண்கிறோம். ஏழு அரசர்கள் ஆண்ட முடியாட்சியின் கதையில் இறுதியாய் ஆண்ட செருக்கு மிக்க டார்குவின் (Tarquin the Proud) என்பார் விரட்டப்பட்டுக் கி. மு. 510 அளவில் குடியரசு நிறுவப்பட்டது. டார்குவின் என்ற மன்னரின் கொடிய ஆட்சியை உரோமானியர்கள் மிகுதியாய் வெறுத்ததால், பல நூற்றாண்டுகள் கழித்தும் முடியாட்சியை அவர்கள் விரும்பவில்லை. ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் இத்தாலியில் ஒருவனுடைய ஆதிக்கம் இன்றியமையாதது என்ற நிலை ஏற்பட்ட காலத்திலும், அரசன் என்ற பெயரையே ஒதுக்கிவிட்டனர்.

முடியாட்சி முடிந்த பின்னர் உரோமநகர ஆதிக்கம் பிரபுக்கள் கைக்குச் சென்றது. நகர மக்கள் பொதுவாய் இரு பிரிவினராயிருந்

னர். பழமையான உயர்குடி மக்கள் பாட்ரிஷன்கள் (Patricians) என்ற பெயருடன் நாட்டில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தினுர்கள். மற்றப் பிரிவினர் பிளெபியன்கள் (Plebians) என்று வழங்கப்பட்டனர். இவர்கள், செல்வராயினும், வறியவராயினும் ஆதிக்கமோ, உரிமையோ பெருதவர்கள். குல அவையில் (Comitia Tributa) வாக்குரிமை பெற்றிருந்த போதிலும், உரோமானியப் படையில் சேர்ந்து போரிட்ட போதிலும், பதவியிலிருந்தும் அதிகாரத்திலிருந்தும் விலக்கப்பட்டிருந்ததால், பிளெபியன்கள் பாட்ரிஷன் மக்களுக்கு அடங்கி வாழ்ந்தார்கள். இவ்விரு சாரார்களுக்குமிடையே நடைபெற்ற உரிமைப் போராட்டமே உரோமாபுரியின் இரு நூற்றுண்டுகளின் உள் நாட்டு வரலாருகும். இப்போராட்டப் போக்கு மக்களின் அரசியல் அறிவுத் திறத்தை நன்கு புலப்படுத்துகிறது. இந்த நீண்ட போராட்டத்தைக் கத்தியின்றி, இரத்தமின்றி நல்ல முறையில் முடித்த பெருமை அவர்களுக்கே உரியது. கசப்போ, காழ்ப்போ இன்றி உரிமையில்லாதவர்கள் உரிமை பெற்று இரு பிரிவினரும் ஒன்றுபட்டனர். இந்த உரிமைப் போராட்டத்தில் வெற்றி கண்டது போலவே, நாடு முழுவதும் வென்று, பல்வேறு மக்களையும் அடக்கி, உரோம் அரியணையில் அமர்ந்தது. வென்ற பகுதிகளையெல்லாம் நிரந்தரமாய் ஒன்றுபடுத்தி ஐரோப்பிய அரசியல் அமைப்பிற்கு அடிகோலப்பட்டது. இந்த உரோமானிய வெற்றியின் இரகசியம், கட்டுப்பாடு, பாட்டைகள் (Roads), வீரர்களின் குடியேற்றங்கள் (Colonies) என்ற மூன்று சொற்களில் அடங்கிக் கிடந்தது. தோற்ற மக்கள் மீண்டும் கலவரஞ் செய்து விடுபட வேண்டும் என்ற எண்ணமே தலை காட்டாதவாறு அன்போடும் பண்போடும் நடத்தப்பட்டார்கள். தோல்வியைச் சுவைத்த நாடுகளும் இனங்களும் ஆட்சிக்குட்பட்டவைகளாய்க் (Subject races)கருதப்படாமல், கூட்டாளிகளாய் (Allies) ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. அவற்றுக்குள் உரிமை, அரசியல் நிலை பற்றிய வேற்றுமைகளைப் புகுத்தி, பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியைக் (Divide et impera) கையாண்டு வெற்றி கண்டனர். நம்பிக்கையோடு சேர்ந்த தாராளக் குணமே உரோமானியர்களின் தலைசிறந்த அரசியல் பண்பாகி அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடியான சோதனைக் காலத்தில் பேராதரவைத் தேடித் தந்தது.

கி.மு. 264-ஆம் ஆண்டு முதல் கி.மு. 201-ஆம் ஆண்டு வரையில் உரோம வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை உரோமானியருக்கும் கார்த்தேஜ் (Carthage) மக்களுக்கும் நடைபெற்ற போர்களே. கி. மு. 146இல் கார்த்தேஜை அழித்த பிறகே உரோமானியத் தலைவர்கள் அமைதி பெற்றுர்கள். கார்த்தேஜின் தோல்வியின் பயனுக மத்தியதரைக் கடற்பகுதிகளில் உரோமானிய ஆதிக்கம்

ஏற்பட்டது. முதல் பியூனிக்குப் (Punic) போரில் உரோமானியர் முதல் முதலாகக் கடற்படையைத் தயாரித்துக் கடலாதிக்கம் பெற்றனர். சிசிலித் தீவு உரோம் பேரரசின் பகுதியாயிற்று. இரண்டாவது பியூனிக்குச் சண்டையில் ஐரோப்பா காணாத மாவீரர் ஹானிபல் (Hannibal) பிரனீஸ், ஆல்ப்ஸ் (Alps) என்ற மலைகளைக் கடந்து இத்தாலி நாட்டின்மேல் படையெடுத்தார். அவர் அந்நாட்டில் காட்டுத் தீயெனத் திரிந்து பதினைந்தாண்டுகள் போரிட்டு வெற்றி நடை நடந்தார். ஒரு களத்திலேனும் உரோமானியர் வெற்றி பெறவில்லை. ஆயினும், உரோம் பகைவருக்கு அடி பணியவில்லை. ஹானிபல் போர்க்கலையில் காட்டிய முதன்மையை உரோமானியர்கள் ஆட்சிக் கலையில் தங்களுக்கிருந்த முதன்மையைக் கொண்டு வென்று வாகை சூடினார்கள்.

உரோமப் பேரரசின் வளர்ச்சி ஒரு திட்டமிடாத நிகழ்ச்சி. அது தற்செயலாய் ஏற்பட்ட ஒன்று. பேரவாவினால் உந்தப்பட்டு உரோமானியர் நாடுகளைக் கைப்பற்றவில்லை. சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலையால் உரோமானிய ஆதிக்கத்தின்கீழ்ப் புதிய நாடுகள் தொடர்ந்து வந்து சேர்ந்தன. தாக்கப்பட்ட உரோமானியர்கள் தற்காப்புக் காரணமாகப் போரிட்டனர் ; ஒரு புதிய நாட்டை வென்ற பின் ஆட்சி செய்ய அங்கே தங்கினார்கள். மாசிடோனியா, கிரீஸ், ஆசியா, சிரியா, பாலஸ்தீனம் (Palestine) யாவும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் உரோமானிய மாகாணங்களாயின. இறுதியாக, கால் நாட்டை ஜூலியஸ் சீசர் வென்றார். கார்த்தேஜ் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஒரு நூற்றாண்டிற்குள் மத்தியதரைக் கடலை ஒட்டிய நாடுகள் எல்லாம் உரோமானிய ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டன. அடுத்த ஆயிரமாண்டுகளுக்குப் பின் முஸ்லீம் ஆதிக்கம் ஏற்படும் வரையில், மத்தியதரைக் கடல் உரோமானிய ஏரியாய், ஐரோப்பியக் கடலாய் இருந்தது உரோமானிய வீரர்கள் ஏட்ரியாட்டிக்குக் (Adriatic) கடலின். கிழக்கே வரத் தொடங்கிய நாள் முதல் கிரேக்கக் கலைக்கும் கருத்திற்கும் அடிமைப்பட்டார்கள். ஐரோப்பாவின் தென்பகுதி, ஆப்பிரிக்காவின் வடபகுதி, ஆசியாவின் மேற்குப்பகுதி ஆகிய மூன்றையும் ஒரு பேரரசாக்கினர். பிறகு அங்கு நிலவிய ஏஜியன் (Aegean), நைல் (Nile), டைக்ரிஸ் (Tigris) என்ற மூன்று வட்டாரப் பண்பாடுகளும் கலந்து கலவைப் பண்பாடொன்று உருவாகியது. அதனை இத்தாலியர்களின் பயனுடைய நிறுவனங்களோடு இணைத்துப் பிற்காலத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அளித்துதவியதுதான் உரோமானியரின் அரிய சாதனையும் தொண்டுமாகும்.

உரோமானியப் பேரரசு வளர வளர, உரோமக் குடியரசு அமைப்புத் தேய்ந்து ஆட்சிப் பொறுப்பிற்கேற்றவாறு மாற்ற

மடைய வேண்டியதாயிற்று. குடியரசின் அரசியல் அமைப்பு இன்னதென்பதையும் அது பேரரசின் பொறுப்புக்களை ஏற்று எவ்வாறு மாற்றமடைந்தது என்பதையும் சுருக்கமாகக் காண் போம்.

குடியரசாகையால் அரசருக்குப் பதிலாக இரு கான்சல்கள் (Consuls-ஆட்சித் தலைவர்கள்) படைப் பொறுப்பு முழுவதையும் ஏற்றுக் குடியரசின் தலைமை அதிகாரிகளாய்ப் பணியாற்றினர்கள். இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தடையாய் இருந்ததால், தம் விருப்பம் போல அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. மேலும், அவர்கள் ஆட்சிக் காலமும் ஓராண்டாகவேயிருந்தது. உரோமானியக் குடியரசு அமைப்பில் செனட்டு (Senate) என்ற மேலோர் அவைதான் முதலிடம் பெற்றிருந்தது. நாட்டுக் காரியங்களில் பயிற்சியும் பழக்கமும் உடையவர்களே மேலோர் அவையில் ஆயுள் உறுப்பினர்களாயிருந்தார்கள். அதிகாரிகளுக்கு அவ்வப்போது அறிவுரை தருவதற்கென ஏற்பட்ட மேலோர் அவை, நாளாவட்டத்தில் ஒரு சிறந்த ஆட்சி நிறுவனம் ஆயிற்று. படை நிருவாகம், அயல் நாட்டுறவு, அரசாங்கச் செலவு, மாகாண ஆட்சி முதலியன மேலோர் அவையின் கண்காணிப்பில் வந்தன. பெரிக்ளிஸ் மறைந்த பின் ஏதென்சிற்கு ஏற்பட்ட நிலை உரோமக் குடியரசிற்கு ஏற்படாதவாறு காத்தது அந்த அவையே. இரண்டாவது பியூனிக்குச் சண்டை நடைபெற்றபோது ஏற்பட்ட நெருக்கடியான காலத்தில் அதனைச் சமாளிக்கும் ஆற்றலும், ஹானிபலை எதிர்த்துப் போராடுமுணர்ச்சியும் செனட்டுத் தலைமையின்கீழேதான் திரண்டுருவாயின. செனட்டு அவை சீர் குலைந்ததும் குடியரசு சீரழிந்ததென்றால், அந்த அவையின் முக்கியத்தை ஒருவாறு அறியலாம். குடியரசு அமைப்பில் பணியாற்றிய இரண்டு குடிமக்கள் அவைகள் குறிப்பிடத் தக்கன. அவைகளுக்கு ஏராளமான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. கமிஷியா செஞ்சூரியேட்டா (Comitia Centuriata) கான்சல்களைத் தேர்ந்தெடுத்தது; நாட்டுக்கு வேண்டிய சட்டங்களை இயற்றியது; அன்றியும், கான்சல்களின் முடிவுகளைத் திரும்ப ஆராய்ந்து முடிவு காணும் நீதி மன்றமாய் இயங்கியது. கமிஷியா டிரிபியூட்டா (Comitia Tributa) என்ற பிளெபியன் அவை, பிளெபிய மக்களின் உரிமைக் காவலர்களான டிரைபியூன் (Tribune) என்ற அதிகாரிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தது; எல்லா மக்களுக்கும் சட்டம் வகுக்கும் உரிமையையும் பெற்றிருந்தது; நீதி மன்றமாயும் பணியாற்றியது.

குடியரசில் செனட்டு அவையின் ஆதிக்கமே ஓங்கியிருந்தது. இதனை எதிர்த்த குடிமக்கள் அவை, சிறிது காலம் ஆதிக்கத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டது. அதன் பின்னரே செயற்குழு ஆதிக்கம்

பெற்றுப் பேரரசு ஏற்பட்டது. குடியரசு அமைப்புப் பேரரசாய் வளர்வதற்கு ஏறத்தாழ ஐந்நூறுண்டுகள் சென்றன.

உரோம் நகரில் வீற்றிருந்த செனட்டு அவையோ, மக்கள் அவையோ, மூன்று கண்டங்களிலும் பரந்து கிடந்த பேரரசினை ஆளும் தகுதியும் திறமையும் பெற்றிருக்கவில்லை. மாகாணங்களில் பெயரும் புகழும் பெற்ற மாவீரர்களான மாரியஸ் (Marius), சுல்லா (Sulla), பாம்பே (Pompey), ஜூலியஸ் சீசர் (Julius Caesar) முதலிய யாவருமே, உரோம் நகருக்குத் திரும்பியதும், தலைமைப் பதவியைப் பெற்று ஆதிக்கத்தைக் கைப்பற்ற முயன்று தோல்வியே கண்டனர். அரசராகிவிடுவாரோ என்ற அச்சத்தினு லேயே, சீசர் செனட்டு உறுப்பினர் சிலரால் கொல்லப்பட்டார். சீசரின் உறவினரான அகஸ்டஸ் சீசர் (Augustus Caesar) மார்க்கு ஆண்டனி (Mark Antony)யின் துணையுடன், ஜூலியஸ் சீச ரைக் கொன்றவர்களைத் தோற்கடித்து, அவரும் ஆண்டனியும் உரோமப் பேரரசினைப் பங்கிட்டுக்கொண்டனர். சில ஆண்டு கள் கழித்து, கி. மு. 31இல் ஆக்ஷியம் (Actium) என்ற இடத் திற்கருகில் நடந்த கடற்போரில் எகிப்திய அரசி கிளியோபாட்ரா உதவியுடன் போரிட்ட மார்க்கு ஆண்டனியைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்த அகஸ்டஸ், உரோமானிய உலகிற்குத் தலைவரானுர். உரோமானியர்கள் வெறுத்த ‘அரச’ப் பட்டத்தை அவர் தாங்க வில்லை. ஆயினும், நாட்டின் முதல்வர் என்று பொருள்படும் பிரின்செப்ஸ் (Princeps) என்ற சொல்லால் அவர் வழங்கப் பட்டார். அகஸ்டஸின் ஆதிக்கம், குடியரசுப் போர்வையில் நன்கு மறைக்கப்பட்டு, நாற்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. அவர் கீழை நாட்டுச் சர்வாதிகாரி போல நடந்துகொள்ளாது, செனட்டுப் பெருமகனுர் போல நடித்தார்; தம் சாம்ராச்சியத்திற்குப் போரின் உதவியால் இயற்கையான எல்லைகளை அமைத்துக் கொண்டார்; அதன் பின்னர் அவர் பேரரசின் பரப்பை இனி விரிவு செய்ய வேண்டா என்ற தம் விருப்பத்தைப் பின் வந்த மன்னர்களுக்கு அறிவுரையாகக் கொடுக்கத் தவறவில்லை. அவர் காலத்து உரோம சாம்ராச்சியம் டான்யூபு, ரைன் ஆறு களை வடவெல்லைகளாகவும் சகாராப் (Sahara) பாலைவனத்தைத் தென்னெல்லையாகவும் பெற்று, மேற்கில் அட்லான்டிக்குக் கடலி லிருந்து கிழக்கில் உள்ள கருங்கடல், யூப்ரட்டீஸ் (Euphrates) யாறு, அரேபியாப் பாலை வனம் வரையிற்பரந்து கிடந்தது.

அகஸ்டஸ் ஆதிக்கத்தில் இருந்த நாடுகள் யாவும் மிக அமைதி யான வாழ்வைப் பெற்றன. அந்த அமைதி முன்னேற்றத்திற்கும் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் வழி வகுத்தது. அகஸ்டஸ் ஆட்சித்

தொடக்கத்தில் செங்கற்கட்டடங்களால் நிறைந்திருந்த உரோம், ஆட்சி முடிவில் சலவைக்கல் கட்டடங்கள் நிறைந்த நகரமாய்க் காட்சியளித்ததாம். இலக்கியத்துறையில் அகஸ்டஸ் காலம் ஒரு பொற்காலம் என்பார்கள். வர்ஜில் (Virgil), ஹோரஸ் (Horace), ஒவிடு (Ovid), லிவி (Livy), முதலியவர் அவர் காலச் சிறந்த கவிஞரும் எழுத்தாளருமாவர். மேலும், அகஸ்டஸ் ஆட்சியில் பெத்லெகேம் (Bethlehem) என்ற சிற்றூரில் இயேசு கிறித்து (Jesus Christ) பிறந்து வளர்ந்து வந்தார்.

ஐரோப்பிய அரசியல் முன்னேற்றத்தில், வாழ்வியல் வளர்ச்சியில், உரோமப் பேரரசு நிறுவனம் நடுநாயகமாய் விளங்கிற்று. முந்திய ஐரோப்பிய வரலாறெல்லாம் உரோமப் பேரரசின் வளர்ச்சியுடன் கலந்தது, பிந்திய வரலாறு அந்த வளர்ச்சியிலிருந்து மேற்கொண்டு வளர்ந்தது. ஐரோப்பிய வரலாற்றினைக் கிரேக்க வரலாறு, உரோமானிய வரலாறு என்று வேறுபடுத்திக் காண்பது எளிதன்று. ஏனெனில், கிரேக்க வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியே உரோமானிய வரலாறாகும். உதாரணத்திற்குக் கிரேக்க மொழி பேசிய பகுதியே உரோமப் பேரரசில் பெரும்பங்கு கொண்டது. சிறந்த உரோம இலக்கியம் கிரேக்க மொழியிலே வடிக்கப்பட்டது. கிரேக்க நகரங்களைப் போன்ற நகர-நாடுகளின் கூட்டரசே உரோம சாம்ராச்சியமாயிற்று. உரோமானியர் கண்ட பேரரசில், தனித்தனியே வாழ்ந்த ஐரோப்பிய வட்டாரங்கள், உரோம் சாம்ராச்சியத்தில் இணைந்து, அதன் பின்னர்ப் பிரிந்து, தனி நாடுகளாய்த் தோன்றியுள்ளன. ஆதலால், உரோமானியர்களை மனத்திற்கொண்டே ஐரோப்பிய வரலாறு பல நூற்றுண்டுகளுக்குத் திட்டப்பட வேண்டும்.

பேரரசு நிறுவப்பட்டபின், மாகாணங்களில் காணப்பட்ட பல ஆட்சிக் குறைகள் நீங்கின. இரு நூற்றுண்டுகளுக்கு மேலாக, கி. மு. 31 முதல் கி. பி. 180 வரையிலும், சாம்ராச்சியமெங்கும் கலவரம், போர் ஏதுமின்றி அமைதி நிலவியது. மாகாணங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் உரோமானிய மொழி, சட்டம், கருத்து, நாகரிகம் எல்லாவற்றையும் பெற்று, தங்கள் வாழ்வை வளமாக்கிக் கொண்டு, நல்லதொரு மாற்றமும் சிறப்பும் அடைந்தார்கள். உரோமப் பேரரசின் ஆட்சி உலக ஆட்சியாகிவிட்ட காரணத்தினுல், உலகப் பொதுமைச் சமயம் ஒன்று தேவைப்பட்டது. ஆகவே, உரோமப் பேரரசின் வரலாற்றோடு கிறித்துவ சமய வளர்ச்சியும் பின்னிக் கிடக்கிறது.

அகஸ்டஸைத் தொடர்ந்து ஆதிக்கஞ் செலுத்திய உரோமப் பேரரசர்களுட்பலர், சிறந்த முறையில் ஆட்சி செய்யவில்லை.

டைபீரியஸ் (Tiberius) ஆட்சி இரக்கமற்றதாயிருந்தது. கலிகூலா (Caligula)விற்குச் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் பைத்தியம் பிடித்தது. கிளாடியஸ் (Claudius) நல்ல புலமை உள்ளவரெனினும், அவருடைய இல்லத்தில் அவர் கீழ் மக்களின் கைப்பாவையாயிருந்தார். ஆயினும், அவர் ஆங்கிலத் தீவுகளுக்குப் படையை அனுப்பி, அந்த நாட்டின் தென்பகுதியைப் பேரரசின் ஆதிக்கத்திற்குட்படுத்தினர். நீரோ (Nero) இரக்கமற்றவர் ; கொடியவர் ; எந்தப் பேரரசராலும் முடியாத அளவிற்குத் தம் பதவிக்கு இழிவைத் தேடிக்கொண்டார். படைப் புரட்சியின் மூலம் அவர் ஆட்சியிலிருந்து அகற்றப்பட்டார். கி. பி. 96 முதல் 180 வரை நடைபெற்ற அரசாட்சிதான் பேரரசு வரலாற்றிலேயே சிறந்த காலமாகும். அந்தக் காலத்தில் சிறந்த மன்னர் ஐவர், ஒருவர் பின் ஒருவராய் அரியணையேறினர். டிராஜான் (Trajan), அந்த நாளில் டேசியா (Dacia) என்றும் இந்த நாளில் ரூமேனியா (Rumania) என்றும் குறிப்பிடப்படுகிற மாகாணத்தை வென்றவர். ஹேடிரியன் (Hadrian), பிரிட்டனைப் பாதுகாக்க வேண்டியும், பகைவர்கள் தாக்காமல் இருக்கும்பொருட்டும் அந்நாட்டினைச் சுற்றி ஒரு சுவர் எழுப்பினர் ; அன்றியும், சாம்ராச்சியத்தைத் திறம்பட ஆள்வதற்கு ஓரதிகார வர்க்கத்தையும் உருவாக்கினர். அன்டோனினஸ் (Antonines) என்று புகழ் பெற்ற ஐவரில் மிகச் சிறந்தவர், மார்க்கஸ் ஆரிலியஸ் (Marcus Aurelius) ஆவார். வெள்ளம், பஞ்சம், கொள்ளை நோய், கொடிய அயல் நாட்டார் தாக்குதல்கள் இவைகளுக்கிடையில் சமுதாய அமைப்பைக் காத்த பெருமை அவருக்குரியது. பல நற்செயல்கள் புரிந்த அப்பெரியார், கிறித்துவர்களைத் துன்புறுத்திச் சமயத் துறையில் தம் குறுகிய மனப்பான்மையைக்காட்டிக்கொண்டார். அவர் ஒரு ஸ்டாயிக்கு (Stoic) மெய்ப்பொருளறிஞர். ‘தொடர் சிந்தனைகள்’ (Meditations) என்ற நூல் அவ்வப்போது அவரால் எழுதப் பெற்ற குறிப்புக்களைக் கொண்டதாகும். ஸ்டாயிக்குக் கருத்து அவரால் ஓர் உன்னத சமயக் கோட்பாடாயிற்று. ஆரிலியஸ் ஒரு கடமை வீரராய்த் திகழ்ந்தார்.

அன்டோனினஸ் காலத்தில் மனித இனம் வளமிக்க இன்ப வாழ்வு பெற்றுச் சிறந்திருந்தது என கிப்பன் (Gibbon) என்ற வரலாற்றாசிரியர் எழுதுகிறார். அக்காலத்தை ‘இலையுதிர் காலக் கோடை காலம்’ (Autumn Summer) என்றும், அதற்குப் பிந்திய காலத்தைக் கடுங்குளிர் காலமென்றும் கூறுவர். மார்க்கஸ் ஆரிலியஸ் மறைந்த ஆண்டாகிய கி. பி. 180 முதல் உரோமப் பேரரசில் நலிவும் வீழ்ச்சியும் தொடங்கிக் கி. பி. 476இல் அந்த சாம்ராச்சியம் அழிந்துபட்டது. அடிக்கடி மாறிக்கொண்டிருந்த

அரசர்கள்—உள் நாட்டுக் கலவரம்-படையணிகளின் கைப்பாவை யாகிவிட்ட பேரரசர்கள்—சாம்ராச்சியச் சிதைவு ஆகிய இவையே உரோமப் பேரரசின் இடைக்கால வரலாற்றின் சுருக்கமாகும். இடைப்பட்ட முந்நூறு ஆண்டுகளில் (கி. பி. 180–476) அறு பது பேரரசர்களுக்கு மேல் அரசர் பட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ள னர். அவர்களுட்பலர் மாகாணவாசிகள், படைப்பலத்துடன் பட் டம் பெற்றவர்கள். போட்டியிட்ட படைத் தலைவர்களின் போர்க்களமாய் அரை நூற்றாண்டிற்கு மேல் உரோமப் பேரரசு விளங்கிற்று. அவர்கள் தங்கள் வீரர்களுக்குதவ, கொள்ளைக்காரர் களாய் மாறினார்கள். சராசரி ஒன்றே முக்கால் ஆண்டிற்கு ஓர ரசர் என்றாற்போல ஐம்பத்து மூன்றாண்டுகளில் (217-270 கி. பி.) முப்பது மன்னர்கள் ஆட்சிப்பீடமேறினார்கள். அவர்களுட்பலர் அயல் நாட்டவர். முப்பது பேரரசர்களுள் ஒருவரே இயற்கையாய் இயற்கையெய்தினர்; ஏனையோரெல்லாம் கொலை செய்யப்பட்ட னர். இத்தகைய உள் நாட்டுப் போர்கள், கலவரங்களின் விளை வாய்ப் படைத்துணை கொண்ட அம்மணமான வல்லாட்சியேற் பட்டது. உரோமப் பேரரசு வரலாற்றில் கி. பி. மூன்றும் நூற் றாண்டு, குருதி கலந்த கொடிய செயல்கள் நிறைந்த காலமாகும். இந்த நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் கொடிய அயல் நாட்டார் உரோமப் பேரரசின் எல்லைப்புறங்களைக் கடந்து வந்து, எல்லை மாகாணங்களில் தொல்லை தரத் தொடங்கினார்கள். சோர்வு, துன்பம், கவலை முதலியன மேலிட்டிருந்த இக்காலத்திலேயே 'இறந்த பின் மனிதன் என்னவாகிறான், அவனுக்கு வாழ்வுண்டா?' என்றெல்லாம் மத்திய தரைக்கடல் உலகம் சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

உள் நாட்டுக் கலவரம் அயல் நாட்டாரின் திடீர்த் தாக்குதல் ஆகிய இவ்விரண்டினாலும் நெருக்கப்பட்ட உரோமப் பேரரசின் மத்திய ஆட்சி ஆட்டம் கண்டு அழியத் தொடங்கியது. மாகா ணங்களில் நடைபெற்ற ஆட்சியை இத்தாலி கண்காணித்தது போக, இத்தாலி நாடே மாகாணங்களில் ஒன்றாயிற்று. ஆட்சிப் பீடம் உரோம் நகரிலிருந்து பேரரசர்களின் பாசறைக்குச் சென்று விட்டது. 'முப்பது கொடிய மன்னர்களின் காலம்' (The Age of thirty Tyrants) என்ற தொடர் முற்றிலும் உண்மையல்லா திருப்பினும், அதிலும் ஒருண்மை இருந்தது. அக்காலத்தில் பேரரசு அழிந்து, பல்வேறு சர்வாதிகாரிகளின் ஆளுகை யின்கீழ் வந்துவிட்டது என்பதை அத்தொடர் சுட்டிக் காட்டியது. தலைநகரின் ஆணை சாம்ராச்சிய மூலை முடுக்குக்களி லெல்லாம் செல்லவில்லையாதலால், எல்லைகளுக்கப்பால் வாழ்ந்த அயலார், கொள்ளையடிக்கும் நோக்கோடு பேரரசினை ஆங்காங்குத்

தாக்கத் தொடங்கினர். உரோமானியத் தலைமை அதிகாரப் பதவியையே தங்கள் பலச் சோதனையின் பரிசாகக் கருதத் தொடங்கி விட்ட உரோமப் படை அணிகள் (Roman Legions) தங்களுக்குத் தாங்களே அதிகாரிகளாகிவிட்டன. இவற்றேடு பணத் தொல்லை யும் சேர்ந்துகொண்டது. செல்லும் வழிகளில் பாதுகாப்பின்மை யால், வாணிகம் தடைபட்டது; படைச் செலவு பெருகிற்று. அளவிறந்த வரி விதிப்பு மேலும் வாணிகத்தை ஒடுக்கியது. நாட்டுப் பொருளாதார நிலை கெட்டது; செலாவணி மதிப்பிறக்கத் தால் பல தீங்குகள் முளைத்தன.

இத்தகைய இரங்கத் தக்க நிலையில் பேரரசர் டையோ கிளேஷன் (Diocletian) பெரிதும் முயன்று ஒழுங்கையும் அமைதியையும் நிலை நாட்டினர்; நாட்டாட்சியை நல்ல முறையில் நடத்த மூன்று துணை அதிகாரிகளை அமர்த்தினர். பேரரசு 101 மண்டலங்களாகவும், 13 ஆட்சிப் பகுதிகளாகவும், 4 பெரும் பிரிவுகளாகவும் பிரித்தாளப்பட்டது. பொருளாதாரத் துறையில் பொருள்களின் விலைகளையும், தொழிலாளிகளின் ஊதியங்களையும் ஒழுங்கு செய்து, ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. விலை குறைந்த அங்காடியில் கொள்முதல் செய்வதையும், விலையுயர்ந்த சந்தையில் விற்பனை செய்வதையும் எந்தச் சட்டமும், எவ்விதத் தண்டமும் தடுக்க முடியவில்லை. கிறித்துவச் சமயத்தைத் திட்டமிட்டு அழிக்க முயன்ற அப்பேரரசர் தோல்வியே கண்டார். ஆகவே, கி. மு. 305 இல் டையோகிளேஷன் பேரரசர் பதவியிலிருந்து விலகிக் கொண்டார். வரலாற்றில் இத்தகைய புதுமை அருமையே. உரோமப் பேரரசிற்கு ஒரு புதிய வாழ்வை இவர் தொடங்கி வைத் தார் என்றே சொல்ல வேண்டும். 'இரண்டாம் அகஸ்டஸ்' என்று சொல்கிற அளவுக்கு இவருடைய செயல்களின் முத்திரை யை உரோமப் பேரரசின் அமைப்பில் காண்கிறேம். உரோமப் பெருமகனர் அகஸ்டஸ், குடியாட்சியின் அமைப்பை மதிப்பவர் போன்றும் அதை மாற்ற விரும்பாதவர் போன்றும் எல்லாரையும் நம்பச் செய்து ஆண்டு வந்தார். ஆனல், ஒரடிமையின் மகனரான டையோகிளேஷன் குடியரசின் தொடர்புகளை அறவே விலக்கிப் பேரரசினைப் பேரரசாகவே ஒளி மறைவின்றி உலகிற்குக் காட்டினர். கான்ஸ்டன்டைன் (Constantine) என்பவர் பலத்த போட்டி போர்களுக்கிடையே மேற்குப் பகுதிக்கு முதலில் தலைவ ரானர்; பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு முழுப் பேரரசிற்கும் தலைவ ரானர். ஜூலியஸ் சீசர், அகஸ்டஸ் சீசர் ஆகியவர்களுக்குப் பின் இவரே ஐரோப்பிய வரலாற்றில் நிலையான சில சுவடுகளை விட்டுச் சென்றிருக்கிறர். கான்ஸ்டன்டைன் போர்த்திறமும் ஆட்சித் திறமும் ஒருங்கே பெற்றவர். இவர் காலத்தில் எல்லைப்

புறங்களில் அச்சமின்மையும் உள் நாட்டில் ஓரளவு பழைய அமைதியும் நிலவின. கான்ஸ்டன்டைன் வரலாற்றில் இடம் பெறு வதற்குக் காரணமாயிருந்த சில சாதனைகளில் இரண்டு குறிப்பிடற் குரியன. உரோம் நகரின் நடுநாயக நிலையை உரோமப் பேரரசின் அரசியல் நிலையானது நீண்ட காலத்திற்கு முன்பாகவே அழித் தொழித்துவிட்டது. சாம்ராச்சியப் பாதுகாப்பும், எல்லைப்புறக் கவலையும் வேறொரு தலைநகரைத் தேட வேண்டிய நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டன. ஐரோப்பாவும் ஆசியாவும் சந்திக்கும் கூட்டுப் பாதையிலும், பாஸ்பொரஸி (Bosphorus)ன் ஐரோப்பியக் கரையிலே உள்ள சிறிய தீவக்குறையின் கோடியிலும், அமைந்தி ருந்தது பைசான்டியம் (Byzantium). அப்பழைய கிரேக்க நகரம் உரோம சாம்ராச்சியத் தலைநகராவதற்கு மிக ஏற்றதாயிருந்தது. இதைத் தேர்ந்து தலைநகராக்கிய கான்ஸ்டன்டைன் பெயரையே இதுவும் பெற்று விளங்கலாயிற்று. கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் அமைப் பிடம் எல்லா வகையிலும் சிறந்து விளங்கியதென்பதை அடுத்த ஆயிரமாண்டுகள் தெளிவுறக்காட்டின. உரோமப் படையணி களுக்கு ஓயாத தொல்லையும் தீராத கவலையும் தந்த டான்யூபு, யூப்ரட்டீஸ் என்ற இரு எல்லைகளுக்குமிடையே, இப்புதிய தலை நகர் எழுந்தது. இரு புறத்திலிருந்தும் படையெடுத்துத் தாக்கு வாரோடு போரிடுவதற்கு அந்நகர் பொருத்தமாயிருந்தது போலவே, பேரரசின் எல்லாப் பகுதிகளோடும் வாணிபஞ் செய்வதற்கும் வசதியாயிருந்தது. சாம்ராச்சிய ஆட்சிப் பீடமும் சின்னங்களும் டைபர் ஆற்றங்கரையை விடுத்து, பாஸ்பொரஸ் கடற்கரையில் வந்து தங்கின. இந்த மாற்றத்தின் முக்கியத்துவம் கொஞ்சநஞ்ச மல்ல. பேரரசின் கிழக்குப் பகுதியின் முக்கியத்துவமும் வாய்ப் பும் எந்த அளவு அதிகரித்தனவோ, அந்த அளவிற்கு மேற்குப் பகுதியில் அவை குறைந்தன. கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளில் கிரேக்க மொழி அரசோச்சியது. உரோமச் சக்கரவர்த்தி உரோம் நகரைப் புறக்கணிக்கவே, அந்நகரிலிருந்த கிறித்துவச் சமய வட்டத் தலைவ ராகிய மேற்றிராணியார் (Bishop), பேரரசர் ஆதிக்கத்தினின்று விடுபட்டு, உரோம் நகரப் பெருமகனுரானுர். பிறகு அது காரண மாகப் போப்பின் (Pope) ஆட்சி உரோமாபுரியில் வளர்ந்தோங்க வாய்ப்பேற்பட்டது.

கான்ஸ்டன்டைனின் மற்றொரு பெருஞ்சாதனை அவருடைய சமயக் கொள்கை முறையாகும். கான்ஸ்டன்டைன் கிறித்துவர்களை எந்தக் கண்கொண்டு பார்த்தார் என அறிய முற்படுமுன், உரோமப் பேரரசில் கிறித்துவ சமயத்தின் நிலை, போக்கு முதலியவற்றைப் பற்றி நாம் அறிய வேண்டும்.

ஐரோப்பா முழுவதும் பரவி, பின்னர் உலகத்தின் சமுதாய, சமய வாழ்வியலையே உருவாக்கிய கிறித்துவச் சமயம், மேற்கு ஆசியாவில் தோன்றி வளர்ந்தது. நான்கே நூற்றாண்டுகளில் அச் சமயம் உரோமப் பேரரசில் நெடுகப் பரவி நிலைத்துவிட்டது. கிறித்துவமும் கிரேக்கமும் கலந்து கிறித்துவ - உரோமானியப் பண்பாட்டை உடைத் தோற்றுவித்தன. சாம்ராச்சியத்தில் ஒரு சிலரே முதலில் கிறித்துவக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டனர். அவர்களுட் பலர் ஏழைகள்; சிலர் அடிமைகள். உரோமப் பேரரசில் ஏனைய தெய்வ வழிபாடுகளுடன் பேரரசர் வழிபாடும் ஒன்றி, மக்களிடையே வழக்காற்றில் இடம் பெற்றது. பேரரசர் வழிபாட்டை மறுத்து, இயேசுவை மட்டும் கிறித்துவர்கள் வழி பட்டதால், பல வகையில் துன்புறுத்தலுக்கு ஆளானார்கள். துன் புறுத்தல் காரணமாவே பல உயர்குடிமக்களும் கிறித்துவத்தைத் தழுவினார்கள்.

ஒரு தெய்வ வணக்கத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் நிலை நாட்டிய யூத மக்கள் (Hebrews) பாலஸ்தீன நாட்டுத் தென்பகுதியான ஜுடேயா (Judea) மாகாணத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் தெய்வம் ஜேஹோவா (Jehovah). யூதர்களிடையிலே புதிய சமயமாகிய கிறித்துவம் தோன்றிப் பரவத் தொடங்கியது. யூதர் சமய மறுப்பாகவே கிறித்துவக் கொள்கைகள் முதலில் கருதப்பட்டன. இயேசுவின் ஆளுமை (Personality)யும், அன்பு நெறியும் மக்கள் மனத்தைக் கவர்ந்தன. யூத சமயத்தைத் திருத்து வதற்காகத் தொடங்கப்பட்ட முயற்சி உலக சமயமாய் வளர்ந்து விட்டது. கிறித்துவ நெறியை எல்லா இனத்தவரும் நாட்டவரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென வீரத் திருத்தொண்டராகிய பால் (St. Paul) செய்த முடிவுதான் அச்சமயத்தைப் பெரிதும் வளர்த்தது. சமுதாய நல்வாழ்வுக்காக இப்பூமியிலே தோன்றி, அல்லும் பகலும் அரும்பாடு பட்ட இயேசு, இறுதியில் சிலுவையில் ஆணி கொண்டு அறையப்பட்டார். மன்பதைக்காகக் கல்லறை யிலிருந்து எழுந்து நம்பிக்கையூட்டி மறைந்த இயேசுவின் கொள்கையை வேறுபாடின்றி அனைவரும் பின்பற்றி நிலைத்த பேறு பெறலாம் எனப் பால் செய்த முடிவு மிகவும் பொருத்தமானது; போற்றற்குரியது.

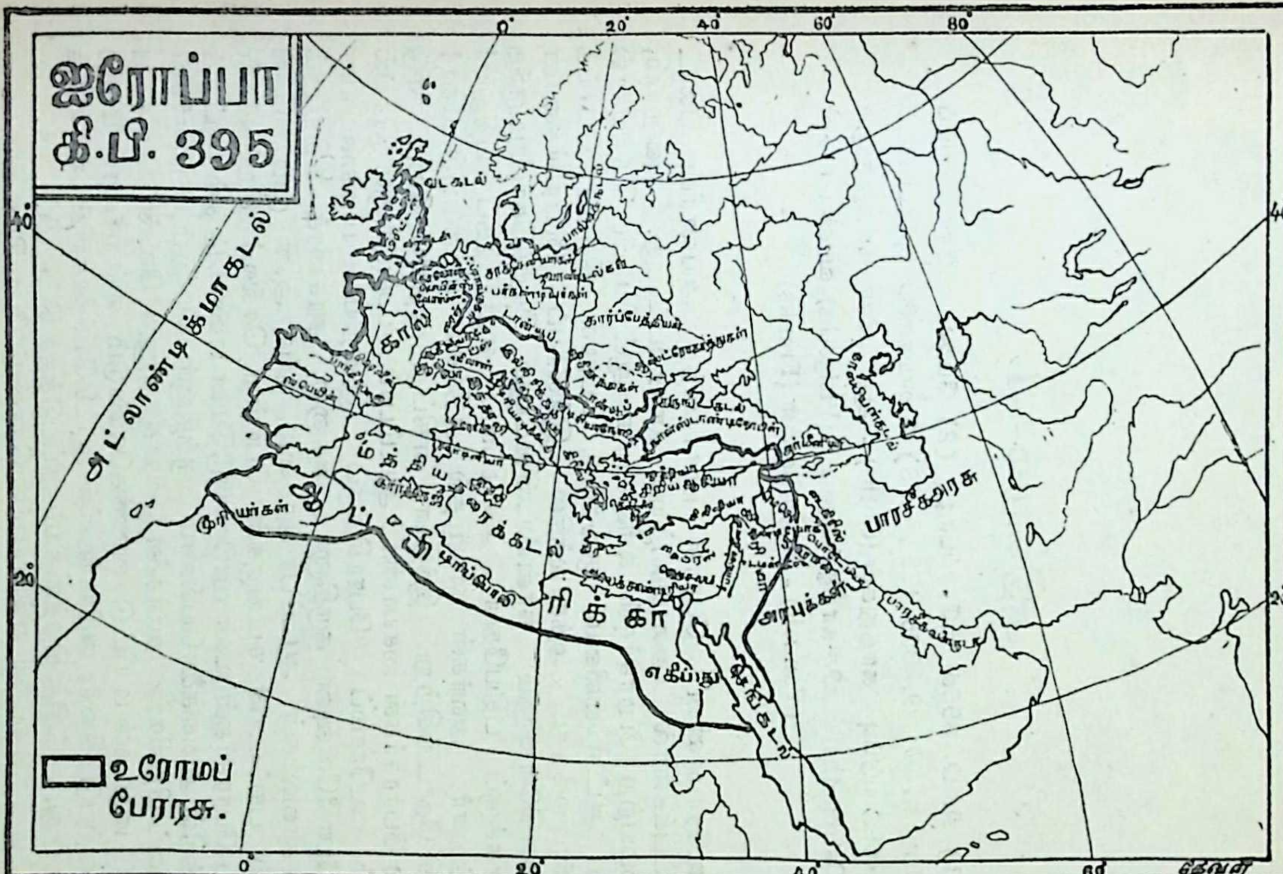
உரோமப் பேரரசில் சீசரின் தெய்வத்தன்மையை எதிர்த்து, சீசர் வழிபாட்டை மறுத்த காரணத்தால், கிறித்துவ சமயத்தை உரோமப் பேரரசர்கள் ஒடுக்க விரும்பினார்கள். கிறித்துவர்களைக் காட்டிலும் கிறித்துவச் சமயச் சங்க அமைப்பே அவர்கள் கண்ணை உறுத்தியது; அவர்களுக்கு அச்சத்தையும் ஊட்டியது. எகிப்திய,

பாரசீகச் சமயக் கோட்பாடுகளும் ஜுடேயாச் சமயமும் முரண் பட்டு மோதின அளவுக்குக் கிறித்துவம் கிரேக்கத் தெய்வங்களை எதிர்க்க வேண்டிய நிலை ஏற்படவில்லை.

உரோமப் பேரரசில் தங்களுக்குப் பிடித்தமான சமயக் கருத் துக்களைக்கடைப்பிடித்தொழுக மக்களுக்குளவ்விதத் தடையுமில்லை. நாட்டின் ஒற்றுமை உணர்ச்சிக்குத் தீங்கு விளைவிக்காது ; பேரர சர்களை வணங்கி வழிபடின் எச்சமயத்தவராயினும் அவர்களுக்கு எவ்விதத் தொல்லையுமேற்படாது. ஆனால், சமயக் கொள்கைக்காக உயிர் நீத்தல் என்ற கிறித்துவ வழக்கமே, புறச்சமயத்தவராகிய உரோமானியர்களுக்கு மாறாகத் தென்பட்டது. அன்றியும், அவர் கள் கொண்ட தேசபத்திக்கும், அரச பத்திக்கும் அவ்வழக்கம் பெருந்தடையாய் இருந்தது. கிறித்துவச் சமய வளர்ச்சியை விரும்பாத நீரோ, மார்க்கஸ் ஆரிலீயஸ், டீசியஸ் (Decius) முதலிய பேரரசர்கள் கிறித்துவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்தார்கள். பேரரசின் ஆதிக்கமும், கிறித்துவச் சமய ஆதிக்கமும் போட்டி யிட்டன. அவை போரிடவும் தயங்கவில்லை. கிறித்துவ பத்தர்கள் முதலில் யாரும் அறியாமல் மறைவில் கூடி வழிபட்டார்கள். இறந்தவர்கள் புதைக்கப்படும் நகர இடுகாடுகளில் (Catacombs) கூட இரகசியக் கூட்டமும் வழிபாடும் நடைபெற்றன. பாறை களில் குடையப்பட்ட கல்லறைகள் அவர்கள் புகலிடங்களாயின. கிறித்துவர்களின் எண்ணிக்கை கூடிய போது நிலவறைகள் கட்டப்பட்டன. அந்நிலவறைகள் மூலம் பயன்படாத மணற் குழிகளுக்கு வழியமைத்து, அவ்வழியே நகரத்தை விட்டு வெளி யேறித் தப்பிச் செல்லவும் அவர்கள் வழி கண்டார்கள். நிலத்திற்குக் கீழே அமைக்கப்பட்ட கல்லறைகளையும் (Catacombs) துன்புறுத்தப்பட்ட ஆதிக்கிறித்துவர்கள் தங்கள் சமயத்தை வளர்த்த மறைவிடங்களையும், உரோம் நகரில் இன்றும் காணலாம். கிறித்துவர்கள் டையோகிளேஷன் காலத்தில், திட்டமிடப்பட்ட துன்புறுத்தலுக்கு ஆளானார்கள்; ஆயினும், அவர்கள் ஆர்வத்தைச் சிறிதும் டையோகிளேஷனால் குறைக்க முடியவில்லை. அழிக்க முடியாத கிறித்துவத்தோடு இணைந்து அந்த இயக்கத்தையும் தங்கள் ஆதிக்கத்திற்கு ஆக்கமாக்கிக்கொண்டார்கள் பேரரசர்கள். இறுதியாகக் கான்ஸ்டன்டைன் கிறித்துவர்களைத் துன்புறுத்த வேண்டா எனக் கி. பி. 313இல் முடிவு செய்து, மிலான் ஆணை யைப் (Edict of Milan) பிறப்பித்தார். சமயப்பொறை ஒரு பேரரசின் கொள்கையென அறிவிக்கப்பட்டதோடு, அதைக் கடைப் பிடிக்கவும் செய்தது வரலாற்றிலே இதுவே முதல் முறை யாகும். ஆகாயத்தில் பட்டப்பகலில் ஒரு நாள், அனற்பிழம் பென ஒளி விட்ட சிலுவையையும், 'இதனால் வெற்றி பெறு' (By this

conquer) எனக் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்த ஒரு தொடரையும் கான்ஸ்டன்டைன் கண்டார்; அதை நம்பித் தம் பகைவர்களை எதிர்த்து வெற்றி பெற்ருர். அதன் பிறகே கிறித்து வர்களை அன்புடன் நடத்த முடிவு செய்தார் எனக் கூறப்படுகிறது. ஆதலால், கான்ஸ்டன்டைன் வகுத்துக்கொண்ட சமய நெறி அரசியல் திட்டமாகவும் இருக்கக் கூடும். கிறித்துவச் சமய ஊழியர்கள், தங்கள் சமயக் கொள்கையின் மூலம் கொடிய அயல் நாட்டவரின் மனத்தைக் கவர்ந்ததோடு, அவர்களின் கொடுமை யைக் கிள்ளியெறியவும் மிகவும் பயன்பட்டார்கள். உரோ மானிய வீர அணியொன்று (Roman Legion) சாதிக்கக் கூடியதைச் சமயப் பரப்புக் குழுவினரில் ஒரு சிலர் சாதித்தனர். கி. மு. 337இல் அரசியலறிஞர் கான்ஸ்டன்டைன் கிறித்துவச் சமயத்தைத் தழுவினர்; இவ்வாறு அச்சமயத்திற்குப் பாதுகாப் பளித்து அதன் துணையைப் பெற்ருர். இனிக் கிறித்துவம் பேரரசிற்குப் பேரரண் ஆயிற்று. இன்னும் அது பேரரசின் சமயமாகவில்லையெனினும், கான்ஸ்டன்டைனிடமிருந்து ஆதரவு பெற்று வந்தது. இரண்டரை நூற்ருண்டுகள் அடக்குமுறையி ஞல் அல்லற்பட்ட கிறித்துவ சமயம், ஆட்சியின் ஆதரவைப் பெற்று அமைதியான முறையில் பணியாற்றலாயிற்று. பேரரசர் தியோடோஸியஸ் (Theodosius) கிறித்துவத்தை ஆட்சியாளர் ஆதரவுக்குரிய சமயமாய் ஏற்றுக்கொண்டார். கிறித்துவப் பண் பாடு பழைய பேகன் (Pagan) பண்பாட்டை அழிக்காது, அதனை மாற்றியும் திருத்தியும் தன் முத்திரையை அதற்கீந்தது; அதற்குத் தொடர்ந்து கடப்பாடுடையதாகவே இருந்து வரலாயிற்று.

கி. மு. 337இல் கான்ஸ்டன்டைன் இறந்த பின் கிரேக்க– உரோமானிய உலகம் முடிவடைந்து, இடைக்காலம் தொடங்கி விட்டதெனலாம். ஐரோப்பியப் பண்பாடு பல நூற்ருண்டு கால மாக இடையீடின்றித் தொடர்ந்து வளர்ச்சியுற்று வந்தது. குறுகிய நகரப்பற்றை மட்டும் வளர்த்துக்கொண்டு வந்த நகர-நாடு மறைந்தது. ஆட்சி தனக்குத் தேவையான உரத்தை மக்களிட மிருந்து பெற்று வந்தது மாறி, பேரரசரிடமிருந்து பெறத் தொடங்கியது. ஒழுக்கத்தை ஒதுக்கி, வெளிப்படையாகவே இன் பத்தைக் குறிக்கோளாய்க் கொண்டு மக்களிடையிலே பரவியிருந்த 'பேகன்' சமயம் கிறித்துவத்திற்கு இடமளித்துவிட்டு, விலகிக் கொண்டது. கிறித்துவக் கோயில் அமைப்பு ஒன்று புதிதாய் முளைத்து வளரலாயிற்று. அதன் திட்டமும், செல்வாக்கும், அதன் வெற்றிகளும், போராட்டங்களுமே இடைக்கால வரலாற் றின் சிறப்பியல்புகள்.

ஐரோப்பா
கி.பி. 395
அட்லாண்டிக் மாகடல்
வடகடல்
மத்திய தரைக்கடல்
ஆப்பிரிக்கா
எகிப்து
அரபுக்கள்
பாரசீக அரசு
உரோமப் பேரரசு.

ஐரோப்பா, கி. பி. 395

அதிகாரம்—1

(1) கி. பி. 395ல் ஐரோப்பா; (2) மேலை உரோமானியப் பேரரசு, கி. பி. 395-476; (3) ஜெர்மானிய ஐரோப்பியப் படையெடுப்பு - காத்துகள் (Goths) - ஆஸ்ட்ரோ காத்துகளும் (Ostrogoths) விசிகாத்துக்களும் (Visigoths)-வாண்டல்கள் (Vandals) - ஃப்ராங்குகள் (Franks)

உரோமானியப் பேரரசு நாகரிகமற்ற அயலாரின் படையெடுப்புக்களால் அமைதியற்றுக் காணப்பட்டது. அன்றியும், திறமையற்ற பேரரசர்கள் வரிசையாக ஆட்சிப் பீடமேறியதால் மத்திய ஆட்சி வலிமை குறைந்து, பேரரசு சிதறிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அக்காலத்தில் இல்லீரியப் பேரரசர்களான டையோகிளேஷனும் கான்ஸ்டன்டைனும் சிதறிக்கொண்டிருந்த பேரரசுக்குப் புதியதோர் அமைப்பை ஏற்படுத்திப் புத்துயிர் அளித்தனர். அவர்கள் காலமுதல் ஆதிக்கம் மிக்க புதியதோர் ஆட்சி தொடங்கிற்று. இந்தியா, எகிப்து முதலிய கீழை நாடுகளில் பேரரசர்கள் கையாண்ட ஆடம்பரச் சடங்குகளும் செயல்களும் உரோமப் பேரரசிற்கும் இன்றியமையாதவையென டையோகிளேஷன் கருதினர்; அதனல், அரசரைச் சுற்றிலும் மெய் காவலர்கள், ஆடம்பர அரசவை, தங்க அணி முடி, செங்கோல், பகட்டான சடங்குகள் போன்ற செல்வச் சிறப்புக்கள் சூழப் பேரரசர்கள் உலா வரவேண்டுமென எண்ணித் தம் ஆட்சிக் காலத்தில் அவைகளையெல்லாம் புகுத்தினர். மேலும் பேரரசர்கள் தெய்வப் பிறவிகள், அவர்களை அரிதாக அணுக வேண்டும், அணுகும் போது மண்டியிட்டு வணங்கவேண்டும் என்ற வரன்முறையை ஏற்படுத்தினர்; அதிகாரிகளின் ஆட்சியெல்லைகளின் அளவைக் குறைத்து, ஆட்சித் திறத்தை மிகுதிப்படுத்தத் திட்டமிட்டார். ஏட்ரியாட்டிக்குக் கடலை எல்லையாய்க் கொண்டு பேரரசினை இரு கூறுகளாக்கி, ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு பேரரசரிடம் (அகஸ்டஸி

டம்) ஒப்படைக்கவேண்டும் ; அப்பேரரசர்களுக்குத் துணையாக உதவிப் பேரரசர்களை (Caesar) அமர்த்திக்கொண்டு ஆட்சி புரிவதே அத்திட்டமாகும். இரண்டு அகஸ்டஸ்களுள் ஒருவருக்கு முதன்மை இருக்கும். அவ்விருவருள் ஒருவர் மிலானி (Milan) லிருந்தும், மற்றொருவர் சிறிய ஆசியாவிலிருந்த நிக்கோமீடியா (Nicomedia)விலிருந்தும் ஆட்சி செய்ய வேண்டும். அகஸ்டஸ் களுள் யார் இறந்தாலும் அவருக்கு உதவி புரிந்து வந்த சீசர் அவரைத்தொடர்ந்து அகஸ்டஸ் ஆவார். இப்படியே ஒரு பேரரசர் இருந்த இடத்தில் நான்கு பேரரசர்கள் முளைத்தார்கள். இப்புது அமைப்பினால் பேரரசின் பல பகுதிகளும் நன்கு இணைக்கப்பட்ட தோடு அன்னியர் படையெடுப்பினின்றும் காக்கப்பெற்றன. இதனால், பேரரசின் ஆணைக்கு நல்ல செல்வாக்கேற்பட்டது. ஆனால், அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கை மிகுதியாலும், படைப் பெருக்கத்தாலும், பொருட்செலவு மிகுந்து, வரி விதிப்பும் வரிப்பளுவும் அதிகமாயின. மேலும், இத்திட்டம் போட்டியையும் பகையையும் வளர்த்ததால், கான்ஸ்டன்டைன் காலத்தில் மீண்டும் பேரரசு ஒன்றுக்கப்பட்டு, ஒரு தலைமையின்கீழ் வந்தது.

கான்ஸ்டன்டைன் (கி. பி. 306-337) முதலில் பேரரசின் மேற்குப் பகுதிக்குத் தலைவரானார். போர்த் திறத்தோடு ஆட்சித் திறமும் பெற்றிருந்த அப்பேரரசர் படைப் பலத்தைப் பெருக்கினார்; மாகாண ஆட்சியைச் சிறப்புறச் செய்தார். தோல்வியே அறியாத அந்த வீரப் பெருமகனார், கி. பி. 324இல் கீழ்ப்பகுதியையும் தம் ஆதிக்கத்திற்குட்படுத்தினார். கான்ஸ்டன்டைன், மாவீரர் அலெக்ஸாண்டர், அகஸ்டஸ் சீசர் வரிசையில் வைத்தெண்ணத் தக்கவர். அவர் ஆட்சியில் எல்லைப் புறங்கள் நன்கு காக்கப்பெற்றுப் பேரரசெங்கும் அமைதி நிலவிற்று.

கான்ஸ்டன்டைன் எந்த அளவுக்கு உண்மைக் கிறித்துவப் பற்றுள்ளவர் என்று சொல்வது எளிதன்று. ஆனால், அவர் கிறித்துவத்தை ஆதரித்து, அதை ஆட்சியாளர் ஒப்பும் ஒரு சமயமாக்கி, ஐரோப்பிய வரலாற்றின் போக்கையே மாற்றியமைத்தார். கிறித்துவத்திற்கு அவர் அளித்த ஆதரவு, காட்டிய பரிவு, சமயப் பற்றினாலன்று ; அரசியல் கண்ணோட்டத்தோடு என்று அறுதியிடுவதே பொருந்தும். கிறித்துவச் சமயத்தினர் தம் சமயக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தல், பிற சமயத் தெய்வங்களை வணங்க மறுத்தல், வெளிப்படையாக இயேசுவை வழிபடுதல் முதலியன சட்டத்திற்குப் புறம்பானவையல்ல என்பதே அச்சமயத்திற்கு அவர் அளித்த நிலை. புறச்சமயக் கோட்டையான உரோம் நகரிலிருந்து கிறித்துவச் சமயத்தை ஆதரிப்பது பெரிய எதிர்ப்பைத் தேடிக்கொள்வ

தாக இருக்கும் என்ற எதிர்கால நோக்கோடும், நாகரிகமற்ற அயல் நாட்டு மக்களின் படையெடுப்புக்களைத் தடுத்துச் சமாளிக்கும் பொருட்டும், உரோம் நகரை விடுத்துப் பேரரசின் கிழக்குப் பகுதியில் தலைநகரைத் தேடிச் சென்றார். ஆயிரமாண்டுகளுக்கு மேல் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுப் புதிய தலைநகரமாய் விளங்கவிருந்த கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள், ஆசியா ஐரோப்பாக் கண்டங்களின் வாயில் வழியில் அமைந்திருந்தது. மேலே கூறிய இரு சாதனைகளுமே அவரை ஓர் அரசியல் அறிஞர் என்று உலகிற்கு அறிவிக்கின்றன. அவர் தமக்குப்பின் தம் மக்கள் மூவருக்கும் பேரரசினைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தார். ஆயினும், அவர் மறைந்த பின் பலரும் போட்டியிட்டு, நாட்டமைதியைக் குலைத்து இறந்துபட்டனர். இறுதியில் கி. பி. 361இல் ஜூலியான் (Julian) பேரரசர் ஆனார். கால் நாட்டின்மேல் படையெடுத்த முரட்டு அயலாரை (Barbarians) அவர் கடுநடவடிக்கையெடுத்து அப்புறப்படுத்தினார்; புறச்சமயத்தை ஆதரித்துத் தம் சமயத்தைப் புறக்கணித்த ஜூலியானைக் கிறித்துவர்கள் 'கொள்கை துறந்தவர்' என்ற அடைமொழியை அவர் பெயரோடு சேர்த்து வழங்கினார்கள். ஏதென்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் தங்கியிருந்த போது, கிரேக்க உரோமானியத் தெய்வங்கள், அவர் மனத்தை ஆட்கொண்டன போலும்! ஆதலால், அவர் புறச்சமயத்தை ஆதரித்தார்; ஆயினும், சமயப் பொறைக் கொள்கையைக் கைவிடவில்லை. இறப்பதற்கு முன் இயேசுவை முன்னிலைப்படுத்தி, 'கலிலியரே, நீரே வெற்றி பெற்றீர்,' என்று ஜூலியான் இறுதியாகச் செப்பி மறைந்தாராம். 'இனிக் கிறித்துவத்தை அசைக்க முடியாது,' என்று அவர் கருதியது உண்மையாயிற்று.

பேரரசர்களின் திறமைக் குறைவால் மத்திய ஆட்சி வலியற்றுப் போகவே, கி. பி. 250 முதல் ஜெர்மானியர் பேரரசைத் திடீர் திடீரெனத் தாக்கலாயினர்; அவ்வாறு தாக்கியதோடு உரோமானிய நாடுகளிலும் நுழைந்து குடியேறி வந்தனர். அவர்களைப் பற்றி அறிவோமானால், மேற்கொண்டு ஐரோப்பாவைப் பற்றி அறிவது எளிதாகும். சிறிது சிறிதாய் ஜெர்மானியர் பேரரசிற்குள் நுழைந்தனர். அவர்களுட்பெரும்பாலார் உரோமானியப் படையிலும் ஆட்சியிலும் பணி புரிந்து, பின்னர்ப் பேரரசின் பகைவராகி, அதை வென்றனர். எல்லைப் புறங்களைத் தாக்கிச் சூறையாடுதல் அவர்களுக்கு எளிதாயிருந்தது. எண்ணிக்கையிலும், போர்க் குணத்திலும், அநாகரிகத்திலும் மிஞ்சிய ஹூணர்கள் பின்னிருந்து தாக்கித் தள்ளியதால், அவர்கள் பேரரசில் புகலிடம் தேட வேண்டியதாயிற்று.

ஜெர்மானியர்களைக் காட்டுமிராண்டிகள் என்று வழங்குவது பொருந்தாது. அவர்கள் உரோமானியர்களினும் நாகரிகத்தில் தாழ்ந்தவர்களாயிருக்கலாம். ஆனால், அவர்களில் சில குலங்கள் உரோமப் பண்பாட்டை மதித்தன; அதை ஏற்க விழைந்தன. அக்குலங்களில் உரோமானியர்களை முதன்முதலில் தோற்கடித்த காத்துகளே (Goths) முதன்மையானவர்கள். டான்யூபு ஆற்றிற்கப்பால் குடியேறியிருந்த அவர்களது நாடு கருங்கடல் முதல் பால்டிக்குக் கடல் வரை நீண்டிருந்தது. கிழக்கு ஜெர்மனியிலும் மேற்கு ரஷ்யாவிலும் வாழ்ந்து வந்த காத்துகள், கிறித்துவச் சமயத்தின் ஒரு பிரிவைத் தழுவினவர்கள். கி. பி. 374இல் ஹூணர்களால் (Huns) திடீரெனத் தாக்கப்பட்டதால், தெற்கில் உரோமப் பேரரசில் குடியேறித் தப்புவதைத் தவிர வேறு வழியின்றி அவர்கள் தவித்தார்கள்.

அப்போது டான்யூபு ஆற்றின் தெற்கிலுள்ள பகுதிகளில் குடியேறுவதற்குக் கிழக்குப் பிரிவுப் பேரரசர் வாலென்ஸ் (Valens) இடமளித்தார். ஆயினும், அப்படிக் குடியேறியவர்களின் மிகுதியான எண்ணிக்கை அச்சம் விளைவிப்பதாயிருந்தது. ஐயுற்ற சிறு அதிகாரிகளின் சில்லறைச் செயல்கள் விரைவில் அவர்களைப் பகைவர்களாய் மாற்றியது. இருவருக்கும் மூண்ட போரில் கி. பி. 378இல் ஏடிரியானோப்பிள் (Adrianople) போர்க்களத்தில் வாலென்ஸ் படுதோல்வியுற்று, காத்துகளால் கொல்லவும்பட்டார். இத்தோல்வியிலிருந்து உரோமப் பேரரசு மீளவே இல்லை. மேலும், காத்துகளைத் தடுத்து நிறுத்த வலிவுள்ள படை அணிகள் பேரரசின் கிழக்குப் பிரிவில் இல்லை. பேரரசின் கிழக்குப் பிரிவு அழிவுப் பாதையில் அடியெடுத்து வைத்துவிட்டதோ என்று நினைக்க இடமிருந்தது. ஆனால், அதற்கு நற்காலமாய்க் காத்துகளின் தலைவன் இறந்தான். பிளேகு (Plague) என்ற ஒரு வகைக் கொள்ளை நோய் காத்துகளைப் பீடித்தது.

முதலாம் தியோடோஸியஸ் (Theodosius–I ; 379-395) அவர்களைச் சிலவிடங்களில் முறியடித்த பின், கி. பி. 383இல் அவர்களோடு ஒரு முக்கியமான உடன்படிக்கையைச் செய்துகொண்டார். திரேஸூம் (Thrace) சிறிய ஆசியாவும் காத்துகள் குடியேறுவதற்கென ஒதுக்கப்பட்டன. அதற்கீடாக நாற்பதாயிரம் காத்துகள் உரோமானியப் படையில் சேர்ந்து போர்ப்பணியாற்றுவது எனவும் ஏற்பாடாயிற்று. பேரரசின் படையைத் தோற்கடித்து வெற்றி கண்ட காத்துகளிடம் நாட்டின் பாதுகாப்பை ஒப்படைத்தல் நலம் பயக்கக் கூடியதன்று; ஆயினும், ஸ்பானிய வீரரான

தியோடோஸியஸ் தம் திறமையால் பாதுகாப்புக்குக் குந்தகமில்லாமல் காத்தார் : ஜெர்மானிய மக்களோடு நட்புறவை வளர்க்கும் பொருட்டு அவர்களை அரசாங்க அலுவல்களிலும் அமர்த்திக் கொண்டார்.

தியோடோஸியஸ் உண்மையான கிறித்துவர். அவர் புறச் சமயத்திற்கு ஒரு முடிவு கட்டிவிட்டு, கத்தோலிக்கக் கிறித்துவத்தை நாட்டின் சமயமாக்கிச் சிறப்புற்றார். கி. பி. 394இல் உரோமன் செனட்டு அவை, நகரப் புரவலர் ஜுபிடரா (Jupiter) அல்லது இயேசுவா (Jesus) எனப் பேசி வாதிட்டு, கிறித்துவத்தை முடிவாக ஏற்றது. அதன் பின்னரே பலியிடும் வழக்கம் கட்டாயமாய் நிறுத்தப்பட்டது. கிரேக்க உரோமானியத் தெய்வங்களின் வழிபாடு சட்ட விரோதமாக்கப்பட்டது. விலை மதிக்கொணாத கலை, கட்டடக் கருவூலங்களுடன் புறச் சமயக் (Pagan) கோயில்கள் அழிக்கப்பட்டன. எஞ்சியவை கிறித்துவக் கோயில்களாய் மாற்றப்பட்டன. ஒலிம்பிக்கு விளையாட்டுக்களுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்பட்டது. கிறித்துவச் சமயத்திற்கு அவர் செய்த அருந்தொண்டைப் பாராட்டி வரலாற்றாசிரியர்கள் அவரைப் 'பெரியார்' என வழங்கினார்கள். உரோமச் சட்டத்தைத் தொகுத்து உருவாக்கும் அரும்பணியில் அவர் பங்கு மிகவும் போற்றற்குரியது.

அவருக்குப் பின் அவருடைய மூத்த மகனாரான ஆர்கேடியஸ் (Arcadius) கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளிலும், இளைய மகனாரான ஹோனோரியஸ் (Honorius) இத்தாலியின் கீழ்க்கரைப் பட்டினமாகிய இராவென்னா (Ravenna)விலும் ஆட்சி புரிந்தனர். கி. பி. 395க்குப் பின் உரோமப் பேரரசு முழுவதையும் ஓரரசர் ஆளவேயில்லை. சுருங்கிய நிலையிலேதான் அதனைப் பேரரசர் பின்னர் ஆண்டனர். தியோடோஸியஸின் மக்கள் திறமையற்றவர்கள். ஆதிக்கமும் அவர்கள் கைகளை விட்டு நழுவியது.

கி. பி. 395இல் விசிகாத்துகள் (Visigoths) அலாரிக்கு (Alaric) என்பவரைத் தங்கள் மன்னராகத் தெரிந்தெடுத்தார்கள். அலாரிக்கு ஒரு பண்பட்ட கிறித்துவர். அவர் படை உரோமப் பேரரசின் பல்வேறு பகுதிகளைத் தாக்கி அமைதியைக் குலைக்கவிருந்தது.

கி. பி. 395இல் உரோமப் பேரரசின் எல்லைப்புற நிலை, நாட்டு நிலை ஆகிய இவ்விரண்டைப் பற்றியும் சிறிது அறிந்த பிறகு ஜெர்மானியர்களின் ஐரோப்பியப் படையெடுப்புக்களைப் பற்றிக் காண்

போம். ஐரோப்பாக் கண்டத்தை உரோமானியர் ஆட்சி செய்த பகுதி, நாகரிகம் குறைந்த ஜெர்மானியர் வாழ்ந்த பகுதி என இரு கூறுகளாக்கி, அவ்விரு உலகங்களின் எல்லைகளாய் ரைன், டான் யூபு ஆறுகள் அமைந்திருந்தன.

எல்லைப் புறங்களில் சிறு கோட்டைகள் கட்டப்பட்டு அவை களில் காவற்படை நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. கோட்டைகளை இணைத்துப் பாட்டைகள் அமைத்திருந்தார்கள். அப்பாட்டை களைப் பேரரசின் பெருவழிகளுடன் இணைத்து, உரோமானிய உலகத்தின் பாதுகாப்பு, வாணிக வளர்ச்சி இரண்டிற்கும் ஒருங்கே வழி கோலப்பட்டிருந்தது. சில சிறந்த பாசறைகளைச் சுற்றி நகரங்கள் எழுந்தன. ரைன் ஆற்றின் மேற்கரையிலும் டான் யூபு ஆற்றின் தென்கரையிலும் நகரங்கள் செழித்தோங்கின. ஜெர்மானியர் படையெடுப்பிலிருந்து நாட்டைக் காக்க நாட்டு வீரர்களை மட்டும் நம்பியிராது, எல்லைப்புறங்களில் கற்சுவர்களையும் எழுப்பவேண்டியிருந்தது. ஏனெனில், படையில் நாகரிகமான உரோமானியர்கள் சேர்ந்து பணி புரியும் வழக்கம் குறையலா யிற்று. நாகரிகத்தில் தாழ்ந்த அயலாரே படையில் பெருவாரி யாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர். இந்த நிலையில் ஜெர்மானி யர் படையெடுத்து வரின், ஜெர்மானியர்களே நிறைந்திருந்த உரோமானிய அணிகள் எந்த அளவு நாட்டிற்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கும் என உறுதியாய்க் கூற இடமில்லாதிருந்தது.

இத்தாலியில் கற்றோரும் மற்றோரும் பேசிய மொழியாகிய இலத்தினே (Latin) ஆட்சி மொழியாய் இருந்தது. அங்கு மேன் மக்கள் கிரேக்க மொழியையும் கற்றிருந்தார்கள். கிழக்கில் கிரேக் கமே பொது மொழியாயிருந்தது. சிரியா, எகிப்து முதலிய நாடு களில் அந்தந்த வட்டார மொழிகள் வழக்கிலிருந்தன. கிறித்துவச் சமயம் உரோமானியர்களின் ஆதரவுக்குரிய ஒரே சமயமாயிற்று. சமயக் கொள்கைக்காக மக்களைத் துன்புறுத்தும் வழக்கம் மீண் டும் தலை காட்டத் தொடங்கியது. சமய ஒற்றுமை இல்லையேல், நாட்டொற்றுமை குலையும் என்றும் எண்ணினார்கள். ஏற் கெனவே தொல்லைப்பட்ட கிறித்துவர்கள், தங்கள் கோட்பாடுகளை மறுத்த ஏனையோரைத் (Heretics) துன்புறுத்தத் தலைப்பட்டார் கள். பேரரசின் அமைப்பைப் பின்பற்றிக் கிறித்துவர்கள் தங்கள் திருச்சபை நிறுவனத்தை அமைத்தார்கள். கிறித்துவ குருவாகிய ஜெரோம் (Gerome) என்பவர், பழைய ஏற்பாட்டை (Old Testament) யூத மொழியிலிருந்தும், புதிய ஏற்பாட்டை (New Testament) கிரேக்க மொழியிலிருந்தும் இலத்தீன் மொழியில் மொழி பெயர்த்து உதவினர். இலத்தீன் மொழியிலிருந்த கிறித்துவ

மறை நூலுக்கு வல்கேட்டு (Vulgate) எனப் பெயரிட்டிருந்தனர். இந்நூலே திருச்சபையாரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு இக்கால மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இத்தாலியக் கிறித்துவக் கோயில்களில் இலத்தின் மொழியில் வழிபாடு நடைபெற்றது. கிழக்கில் வளர்ந்து வந்த கிறித்துவ நிறுவனம் மேற்கிலிருந்த நிறுவனத்திலிருந்து மாறுபட்டுத் தனிப்பண்புடன் விளங்கியது.

உரோமானிய அணிகளில் போர்ப்பணியாற்றிய ஜெர்மானியர் பேரரசின் கூட்டாளராகி, அதன் வரலாற்றில் பங்கு கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். நாட்டின் நலத்திற்காக அவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதற்கெனக் கையாண்ட திட்டமும் அத்திட்டம் வாயிலாக எதிர் பார்த்த வெற்றி வாய்ப்பும் தியோடோஸியஸ் காலத்தோடு மறைந்தன. இனி, உரோமப் பேரரசினைத் தாக்கியவர்களும் பின்னர் அதனைக் காக்கத் தலைப்பட்டவர்களும் ஜெர்மானிய மிலேச்சர்களேயாவார்கள்.

2

'இரண்டாவது உரோம்' எனப் பெயர் பெற்ற கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் உரோமானியப் பேரரசின் தலைநகரமாகிய நாள் தொட்டு 'உரோமப் பேரரசு ஒன்று' என்ற தத்துவமும் அவாவும் மறையத் தொடங்கின. அப்பேரரசு உரோமானியப் பிரிவு (மேலைப் பகுதி), கிரேக்கப் பிரிவு (கீழைப்பகுதி) எனத் தனித்தியங்கியது. டையோகிளேஷன் கான்ஸ்டன்டைன் என்ற பேரரசர்களால் கிழக்கில் புதிதாய் நிறுவப்பட்ட உரோமானிய ஆட்சி பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டு முடிய நீடித்திருந்தது. கி. பி. 1204இல் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளை ஃப்ராங்கு மக்கள் கைப்பற்றிய பின்னரே அந்த ஆட்சி நிலை குலைந்தது. ஆனல், மேற்கிலிருந்த பிரிவு, நூற்றைம்பது ஆண்டுகளில் வலியிழந்து, ஜெர்மானியப் படையெடுப்பிற்கு இரையாயிற்று. மேலைப்பகுதி அழிந்த பின், அங்குப் பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பும் பணியும் திருச்சபை நிறுவனத்தையே சார்ந்தன. உரோம் நகர மேற்றிராணியார் தலைமையில் வளர்ந்து வந்த திருச்சபை, எதையும் சாராது, தனித்த நிறுவனமாய்த் திகழ்ந்தது.

இதுகாறும் கிரேக்க நாகரிகம், உரோமப் பேரரசு, கிறித்துவச் சமயம் மூன்றினலும் உருவாகி வந்த ஐரோப்பிய வரலாறு, இனி ஜெர்மானியப் படையெடுப்பின் வெற்றி தோல்விகளின் அடிப்படையிலேதான் உருவாக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. மேலை உரோமப்

பேரரசின் ஆட்சி நலிந்து, ஜெர்மானிய ஆதிக்கம் ஏற்பட்டதும், ஐரோப்பிய இடைக்கால வரலாறு தொடங்கிற்று. அப்பேரரசின் சிதைவுகளில் முளைத்து மலர்ந்ததே இடைக்காலப் பண்பாடாகும். உரோமானிய உலகின் எல்லைகளாகிய ரைன், டான்யூபு ஆறுகளுக்கு வடக்கே இருந்த நிலப்பரப்பு, தெற்கிலிருந்ததைக்காட்டிலும் பெரியது. அவ்வெல்லைப் புறத்தில் நான்காம் நூற்றுண்டினிறுதியில், பண்படாத பல ஜெர்மானியக் குடியேற்றங்கள் இருந்தன. அம்மக்களின் தொகையும் நாகரிகமும் முறையே எண்ணிக்கையிலும் தரத்திலும் குறைந்திருந்தன. 'ஜெர்மானியா' (Germania) என்ற தம் நூலில் ஜெர்மானியக் குலங்களின் நீண்ட தொரு பட்டியலைத் தருகிருர் உரோம வரலாற்ருசிரியர் டாசிடஸ் (Tacitus). வடக்கில் வாழ்ந்தவர்கள் ஜெர்மன் அல்லது டியூட்டானிக்கு (Teutonic), ஸலாவிக்கு (Slavic), ஃபின்னிஷ் (Finnish), கெல்டிக்கு (Celtic) முதலிய மொழிகளைப் பேசினர்கள். கிரேக்க உரோமானிய நாகரிகத் தோன்றல்கள் தங்கள் பழக்கவழக்கங்களிலிருந்து மாறுபட்டவர்களை-தங்கள் மொழிகளைப் பேசாதவர்களை-மிலேச்சர்கள் (Barbarians) எனக் குறிப்பிட்டார்கள். பிற இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற காரணத்தால், அவர்களைக் கொடியவர்கள், அநாகரிக மக்கள் எனச் சொல்வதற்கில்லை. ஜெர்மானியர்கள் கொடியவர்கள் எனில், உரோமானியர்கள் அவர்களைவிடக் கொடியவர்களாயிற்றே. ஓரிடத்தில் நிலையாய் வாழ்ந்தவர்கள் நாடோடிகளையும் திடீர்த் தாக்குதல்களில் ஈடுபட்டவர்களையும், ஒரு நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வருபவர்கள் வெற்றி பெற்ற பின் அவர்களால் அங்கிருந்து விரட்டப்பட்டவர்களையும், அடிமைப்பட்டவர்களையும் முறையே அநாகரிகர்கள், அடிமைகள் என வழங்குவதும் குறிப்பிடுவதும் வரலாற்றில் பெரு வழக்காயுள்ளன. ஜெர்மானிய வகுப்புக்களில் ஒரு சிலவற்றைப் பற்றி அறிதல்இப்போதுஇன்றியமையாததாகிறது. ரைன் ஆற்றிற்கு வடபுறத்தில் தென்ஹாலண்டு (Holland) ரைன்லாண்டு (Rhine land) நாடுகளில் ஃப்ராங்குகள் (Franks) வாழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்கப்பால் வடகடலின் (North Sea) கரையோரமாயும் ஜட்லாண்டு (டென்மார்க்கு) நாட்டிற்குள்ளும் ஆங்கிலோ-சாக்ஸேனியர்கள் (Anglo–saxons) குடியேறியிருந்தார்கள். ஆஸ்திரியா (Austria) ஹங்கேரி (Hungary) ச் சமவெளிகளிலும், மேல் டான்யூபு (Upper Danube) பிறகு வடக்கே ஓடர் (Oder) ஆற்றேரமாகவும் குடியேறி வாழ்ந்தவர்கள் வாண்டல்கள் (Vandals) ஆவார்கள். விசிகாத்துகள் (மேலைக்காத்துகள்) ருமேனியா (Rumania) விலும், ஆஸ்ட்ரோகாத்துகள் (கீழைக் காத்துகள்) கருங்கடலிற்கு வடக்கேயிருந்த பரந்த நிலப்பகுதியிலும் பரவியிருந்தார்கள். இந்த மக்கள் பேரரசின் மேற்குப் பகுதிகளை

வென்று அமைத்த இராச்சியங்களிலிருந்தே இக்கால ஐரோப்பிய நாடுகள் வளர்ந்துள்ளன.

கி. பி. 395 இல் முதலாம் தியோடோஸியஸின் இளைய மகனுரான ஹோனேரியஸ் என்பார் மேற்குப் பிரிவின் பேரரசர் ஆனுர். பதினேரு வயது சிறுவருக்காக ஜெர்மானிய ஸ்டிலிக்கோ(Stilicho) என்பார் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றிருந்தார். மேற்கு உரோமானியப் பேரரசைக் கிழக்கு ஜெர்மானிய ஸ்டிலிக்கோ ஆட்சி செய்தது, அக்கால நிலையை அறிந்தோருக்கு அதிர்ச்சி விளைக்காது. ஏனெனில், நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்தே ஜெர்மானியக் குலங்களில் ஒன்றைச் சேர்ந்த காத்துகள் உரோமப் படையணிகளில் சேர்ந்தும் அரசியல் துறைகளில் அமர்ந்தும் அமைதியான முறையில் உரோம இராச்சியத்தில் ஊடுருவிய வண்ணமிருந்தார்கள். பேரரசினைத் தாக்கும் அன்னியரைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாததால், நாட்டைக் காப்பதற்கு அவர்களையே தியோடோஸியஸ் பயன்படுத்தினர் என்பதை மேலே கண்டோம். கிழக்கு ஜெர்மானியரைவிட (Ostrogoths), மேற்கு ஜெர்மானியர் (Visigoths) பண்பட்டவர்கள். ஆதலால், அவர்கள் வரவேற்கப் பட்டார்கள். நாகரிகத்தில் தாழ்ந்த விசிகாத்துகள் உரோமானியர் உறவினுல் பண்படலாம் எனத் தியோடோஸியஸ் எதிர் பார்த்தார். ஆனுல், அவர்கள் பண்படுவதற்குப் பதிலாக உரோமானியரின் பண்பாட்டைச் சிதைத்தார்கள்.

தியோடோஸியஸ் இறந்த பின் மேற்குக்காத்துகள் பேரரசினைத் தாக்கிக் கொள்ளையடிக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றுர்கள். அவர்கள் தலைவராகிய அலாரிக்கு (A!aric), துணிகரமுடையவர். அவர் பேரரசினைச் சிதைக்க விரும்பவில்லை. தமக்கும் தம் மக்களுக்கும் பேரரசிற்குள் வளமான வாழ்வையே அவர் தேடி வந்தார். சில ஆண்டுகள் கிரேக்க நாட்டில் சூறையாடிய பின் அவர் இத்தாலிப் பக்கம் திரும்பினர். இத்தாலியை அவர் மும்முறை படையெடுத்துத் தாக்கினுர்; முதல் முறை (கி. பி. 402) வெறுங்கையோடு விரட்டப்பட்டார். ஸ்டிலிக்கோ ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த வரையில் அலாரிக்கு இத்தாலிக்குள் நுழைய முடியவில்லை. பேரரசரால் அவர் கொல்லப்பட்ட பின், கி. பி. 408இல் அலாரிக்கு நாட்டிற்குள் புகுந்து, உரோம் நகரை முற்றுகையிட்டார். இம்முறை உரோமானியர்கள் பொன்னும், பட்டும், மிளகும் கொடுத்துத் தங்கள் நகரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டார்கள். மூன்றுவது முறை கி. பி. 410இல் அலாரிக்கு உரோம் நகரை முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றினுர்; பின்னர் நகரைச் சூறையாடினுர்; காத்துகளுக்கு மிகுதியும் தேவைப்பட்டவை உணவுப் பண்டகளே.

நாகரிகமில்லாத மக்களின் குடிப் பெயர்ச்சி

கிறித்துவக் கோயில்களும் மற்றப் பொதுத்துறைக் கட்டடங்களும் காத்துகளின் சூறையிலிருந்து மிஞ்சின. உரோம், பகைவர் வசமாகிக் கொள்ளையிடப்பட்ட செய்தி உலகைத் திகைக்க வைத்தது. இந்நிகழ்ச்சியை நாகரிகக் கால முடிவின் முன்னோடியாகவே கருதி, ஜெரோம் (Jerome) எழுதியுள்ளார். சூறையாடப்பட்ட உரோம் ஆட்சிப் பீடமன்றாயினும், எண்ணூறு ஆண்டுகளாய்ப் பகைவர் யாராலும் கைப்பற்றப்படாது சிறப்புற்றிருந்த பட்டணம் அன்றோ! உரோம் ஓரளவு தன் பழைய நிலையைத் திரும்பிப் பெற்றதாயினும், பத்தாண்டுகளாய்க் காத்துகளின் படையெடுப்புக்களால் பாழாக்கப்பட்ட மேற்குப் பகுதி மறுபடியும் தன் பழைய நிலையை அடையவேயில்லை. அடுத்த ஆண்டு ஆப்பிரிக்காச் செல்லத் திட்டமிட்டிருந்த அலாரிக்கு, தம் திட்டம் நிறைவேறுவதற்கு முன் இத்தாலியக் காய்ச்சலுக்கு இரையாகி மடிந்தார். மேற்குக் காத்துகள் கால் (Gaul) நாட்டின் தென் பகுதியிலும், ஸ்பெயினின் வடபகுதியிலும் குடியேறுவதற்குப் பேரரசர் இணங்கினர். ஏறக்குறைய நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர், அவர்கள் கால் நாட்டிலிருந்து ஃப்ராங்குகளால் விரட்டப் பட்டார்கள். ஆயினும், ஸ்பெயின் நாட்டில் கி.பி. 711 வரை–முஸ்லிம்கள் அந்த நாட்டை வென்று விசிகாத்துகளின் அரசிற்கு முடிவு காணும் வரை-அவர்கள் ஆதிக்கம் இருந்து வந்தது.

தம் நாட்டைக் காக்கப் படைகள் தேவைப்பட்டதால், பிரிட்டனிலும் காலிலுமிருந்த உரோமப் படையணிகளை உரோமிற்குத் திரும்புமாறு ஹோனேரியஸ் ஆணையிட்டார். அந்நாடுகளிலிருந்து உரோமானிய வீரர்கள் வெளியேறவே, டியூட்டானிய மக்கள் பிரிட்டனிலும், வாண்டல்கள் காலிலும் குடியேறுவதற்கு வாய்ப்பும் வசதியும் ஏற்பட்டன. உரோம் நகர வீழ்ச்சியினால் உரோமப் பேரரசு அழிந்து போகவில்லை. ஆயினும், கி. பி. 410 முதல் மேற்கு ஐரோப்பாவில் ஆதிக்கம் சிறிது சிறிதாய்ப் பேரரசர்கள் கையை விட்டுப் பல்வேறு ஜெர்மானிய வகுப்புக்களுக்குச் செல்லத் தொடங்கிற்று. உரோம் நகரத்தைக் கொள்ளையிட்ட பின், காத்துகள் தெற்கே சென்றார்கள். அவர்களுடைய நோக்கம் தானியக் களஞ்சியமாயிருந்த ஆப்பிரிக்காவைக் கைப்பற்றி, அதன் துணை கொண்டு, உரோம் நகரத்தில் ஆதிக்கஞ்செலுத்தவேண்டுமென்பதே. காத்துகளின் தலைவர் அலாரிக்கு இறந்துபோகவே, கி. பி. 429இல் காத்து மக்களில் ஒரு கிளையினரான வாண்டல்கள், கால்,ஸ்பெயின் நாடுகள் வழியாக ஆப்பிரிக்காவின்மேல் படையெடுத்து வென்றதோடு கார்த்தேஜை (Carthage)த் தலைநகராய்க் கொண்ட ஓர் இராச்சியத்தையும் கண்டார்கள். ஆப்பிரிக்கா மாகாணம் உரோமானியப் பண்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டதைப் போன்றும் கிறித்

துவத்தை வளர்த்தது போன்றும் வேறெந்த உரோமானிய மாகாண மும் செய்யவில்லை. திருச்சபைத் தொண்டர்களில் சிறந்த அகஸ்டின் போன்றவர்கள், ஆப்பிரிக்கர்கள். வாண்டல்களின்! திருவிளை யாடல்கள் ஆப்பிரிக்கப் பண்பாட்டை அழித்தொழித்து அந்த மாகாணம் மீள முடியாதவாறு செய்துவிட்டன.

வாண்டல்களைவிடக் கொடுமையில் மிஞ்சியவர்கள் ஹூணர் கள். ஆசியாக் கண்டத்தின் நடுப்பகுதியிலிருந்து அவர்கள் ஐரோப் பாவிற்கு வந்தார்கள்; குதிரைப் படையினர்களாகையால், விரை வாய் முன்னேறினுர்கள். அவர்களுடைய தலைவர் அட்டிலா (Attila) என்பவர், 'மக்களை ஒறுத்த கடவுட்கருவி' (Scourge of God) எனப் பெயரிடப்பட்டார். 'அட்டிலாவின் குதிரைக் குளம்பு பட்ட இடங்களில் புல்லும் முளையாது,' எனத் தருக்கித் திரிந்தார் அவர். ஹூணர்களில் அவர் பெயர் ஒன்று மட்டுமே மறையாமலிருக்கிறது. காத்துகளைத் தாக்கி இடம் பெயரச் செய்த பின், ஹூணர்கள் உரோமப் பேரரசினைத் தாக்கலானுர்கள். அவர் களை அநாகரிக மக்களெனக் கூறலாம். உரோமானியப் பண்பாட் டைச் சிறிதும் மதியாத ஹூணர்கள், கி. பி. 446இல் கிழக்குப் பேரரசின்மீது படையெடுத்து, கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளின் கோட் டைச் சுவர்களை அணுகினுர்கள். கி. பி. 451இல் ஜெர்மனி வழி யாக, கால் நாட்டு எல்லைப் புறங்களில் அட்டிலா தம் பார்வையைத் திருப்பினுர். ஏட்டியஸ் (Aetius) தலைமையில் உரோமானியர் களும் தியோடோரிக்குத் (Theodoric) தலைமையில் விசிகாத்து களும் ஒன்று சேர்ந்து, அவ்வாண்டில் ஷாலன் (Chalon) போர்க் களத்தில் எதிர்த்து நின்ற அட்டிலாவைப் புறமுதுகிட்டோடச் செய்தார்கள். கால் நாடு தப்பிப் பிழைத்தது. கிறித்துவத்தையும் நாகரிகத்தையும் பணயமாக வைத்து நடந்த இப்போர், வரலாற்றில் சிறப்புற்றது. ஆனுல், அடுத்த ஆண்டே அட்டிலா ஆல்ப்ஸ் மலை யின் கிழ்க்கணவாய்களில் நுழைந்து, இத்தாலியைத் தாக்கி, மிலான் நகரை அடைந்தார். உரோம் நகர மேற்றிராணியாரும் கத் தோலிக்கத் தலைவருமான முதலாம் லியோவின் (Leo-I) வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி இத்தாலியிலிருந்தே அட்டிலா வெளியேறினுர். மீண்டும் உரோம் அவரால் தொல்லையடையவில்லை. கி.பி. 453இல் அவர் இறந்தார்.

ஷாலன் வெற்றியோ, அட்டிலாவின் இறப்போ, உரோமானி யப் பேரரசைக் காப்பாற்றவில்லை. உரோமானியத் தலைவர்களுக் குள் பொருமையும், தன்னலமும் மிகுந்திருந்தன. வாண்டல் தலைவர் ஜென்செரிக்கு (Genseric) கார்த்தேஜிலிருந்து மேலும் கொள்ளை அடிப்பதற்கு இடம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். கட

லாதிக்கம் பெற்றிருந்ததால், கி. பி. 455இல் ஒரு வாண்டல் கடற்படையானது டைபர் ஆறு கடலில் கலக்குமிடத்திற்குச்சென்றது ; தரைப்படையோ, உரோம் நகரை நோக்கி முன்னேறியது. எதிர்க்கும் ஆற்றலற்ற உரோம், வாண்டல்கள் கையில் சிக்கிச் சீரழிந்தது. அரிய பொருட்குவைகள் பல உரோமிலிருந்து கார்த்தேஜிற்குக்கடத்தப்பட்டுப் பிறகு மறைந்தன. 477இல் ஜென்செரிக்கு இறந்து போவதற்கு முன்னர், வாண்டல்களின் அரசு அதன் உச்ச நிலையை எட்டியது ; மேற்கு மத்திய தரைக்கடற்பகுதிகளில் உரோமானிய ஆதிக்கம் முடிவுற்றது.

கி. பி. 410இல் உரோம் நகருக்கு ஏற்பட்ட தீங்கையும் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அதற்கேற்பட்ட இழிவையும் ஒப்பிடின், அலாரிக்கு எவ்வளவோ நல்லவராக்கப்பட்டுவிட்டார். பியூனிக்குப் போர்களுக்குப் பின்உரோமானியர்கள் முதல்முதலாகத் தங்கள் கடற்படையைக்காட்டிலும் வலி மிக்க வாண்டல் கடற்படையைக் கண்டு அஞ்சினர்கள். பேரரசின் கற்பனைத் தோற்றம் (Illusion) இராவென்னவைச் சுற்றியிருந்த சதுப்பு நிலங்களின் பாதுகாப்பில் மேலும் இருபத்தோர் ஆண்டுகள் பதுங்கியிருந்து வந்தது. பெயரளவில் ஒருவர் பேரரசர் எனத் தம்மைச் சொல்லி வந்தார். ஆனல், உண்மையில் ஆதிக்கம் அவருடைய படைத் தலைவரான ஒரு மிலேச்சர் கையிலேதானிருந்தது. தியோடோஸியஸ் வரிசையில் மூன்றும் வாலென்டீனியனே (Valentinian) இறுதிப் பேரரசராவர். கி. பி. 476இல் ஓரிஸ்டிஸ் (Orestes) என்ற மிலேச்சத் தளகர்த்தர், தம்முடைய மகனுரான உரோமுலஸ் அகஸ்டஸ் (Romulus Augustus) என்பவரை மன்னராக்கி, அவர் பெயரால் ஆட்சி புரியவிருந்தார். தங்கள் ஊதியத்தைக் குறைக்கச் செய்த முயற்சியை எதிர்த்து வீரர்கள் ஓடோசர் (Odoacer) தலைமையில் கிளர்ந்து எழுந்தார்கள். கிளர்ச்சியில் ஓரிஸ்டிஸ் கொல்லப்பட்டு, அவருடைய மகனுர் மன்னர் பதவியிலிருந்து இறக்கப்பட்டார். வெற்றி பெற்ற ஓடோசர் விரும்பியிருந்தால், தாமே மன்னர் மன்னராகியிருக்கலாம் ; அல்லது, தாம் விரும்பிய ஒருவரை மன்னராக்கியிருக்கலாம். ஆனல், அரசச் சின்னங்கள் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளிலிருந்த கிழக்குப் பேரரசர் ஸீநோ (Zeno)விற்கு அனுப்பப்பட்டன. தம்மிடம் இத்தாலி ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தந்து தமக்கு உரோமானிய உயர்தர அதிகாரி (Patrician) எனப் பட்டமும் அளிக்க வேண்டுமென ஓடோசர் கிழக்குப் பேரரசரை வேண்டி நின்றுர். இத்தாலிய ஆட்சிக்குப் பொறுப்பானவர் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளின் பெருமன்னரே என இவ்வேண்டுகோள் காட்டாநின்றது. ஆயினும், இத்தாலியின் ஆதிக்கம் ஓடோசரிடந்தான் இருந்தது. ஓடோசர் கிழக்குப் பேரரசரை வேண்டி

நின்ற நிகழ்ச்சி, பலவற்றைத் தெளிவாக்கியது. இத்தாலியில் பேரரசர் பதவியும் ஆதிக்கமும் மறைந்தன. மேற்குப் பகுதி கிழக்குப் பகுதியோடு மீண்டும் இணைந்துவிட்டது எனச் சொல்லவும் முடிந்தது. அந்தப் பெயரால், கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளில் உரோமானிய ஆட்சி மேலும் ஆயிரமாண்டு நீடித்திருந்தது. ஒரு நூற்றுண்டு ஓடி மறைவதற்குள் இத்தாலியை வென்று அதைக் கிழக்குப் பேரரசின் பகுதியாக்கிக்கொண்டனர். ஆனால், அந்த நிலை நீடிக்கவில்லை.

ஏடிரியாட்டிக்குக் கடலிற்கு மேற்கில் இத்தாலி, ஆப்பிரிக்கா, கால், பிரிட்டன் முதலிய நாடுகள் மிலேச்சர்கள் வசமிருந்தன. இந்த நிலை கிழக்குப் பேரரசர்களின் கண்ணை உறுத்தாமலில்லை. அவர்கள் இழந்த நிலங்களை மீட்பதற்கு முயன்று இறுதியில் தோற்றார்கள். மேற்குப் பகுதி மக்கள், இனம், மொழி, குணவியல்புகள் எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டு, கிழக்குப் பேரரசர்பால் எவ்வகையிலும் பற்றில்லாதவர்களாகிவிட்டார்கள். மேற்கு ஐரோப்பாவின் எதிர் காலமே அங்கு ஆதிக்கம் வகித்த மிலேச்சர்களைப் பொறுத்ததாயிற்று. அவர்களும் நெடுங்காலம் அநாகரிகர்களாய் இருக்கவில்லை. கி. பி. 800 இல் உரோமப் பேரரசர் என்ற பட்டத்துடன் ஐரோப்பாவின் மேற்கில் ஒருவர் ஆதிக்கப்பீடமேறினர். ஆனால், கி. பி. 476 இல் ஜூலியஸ் சீசர் அகஸ்டஸ் முதலியவர்களால் தொடங்கப் பெற்ற பேரரசு, ஆரவாரம் எதுவுமின்றி முடிவுற்றது. இதை உலர்ந்த மரத்தில் எஞ்சிய இறுதி இலை தரையை அடைந்ததற்கு ஒப்பிடலாம். ஆரிய இனத்தைச் சார்ந்த ஜெர்மானியர்கள் உரோமப் பேரரசிற்குள் மெதுவாய் ஊடுருவிச் சிறிது சிறிதாய் அதன் பல பகுதிகளிலும் பரவியும் படையெடுத்தும், அதனைத் தாக்கியும் தாங்கியும் வந்தார்கள்; இறுதியாக மேற்குப் பகுதியில் பல புதிய நாடுகளைத் தோற்றுவித்தார்கள். அவர்களையே வரலாற்றாசிரியர்கள் உரோமாபுரியை வென்ற வீரர்களெனக் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஜெர்மானியர்கள் முதலில் வடக்கிலும், மேற்கிலும், கிழக்கிலும் குடியேறி வாழ்ந்து வந்தார்கள்; பின்னர்த் தெற்கில் பரவி ஆதிக்கத்தைக் கைப்பற்றினார்கள். அவர்களைப் பற்றி ஜூலியஸ் சீசர் எழுதிய 'விளக்கக் குறிப்புக்கள்' (Commentaries) என்ற நூல் வாயிலாகவும், உரோமானிய வரலாற்றாசிரியர் டாசிடஸ் (Tacitus) எழுதியுள்ள 'ஜெர்மானியா' (Germania) என்ற வரலாற்றுப் புத்தகம் வாயிலாகவும் அறியலாம்.

ஃப்ராங்குகளும், பர்கண்டியர்களும் கால் நாட்டின் வட பகுதியிலும், அதன் தென்பாகத்தில் விசிகாத்துகளும் குடியேறினர்கள். வாண்டல்கள் ஸ்பெயினில் தங்கியிருந்தார்கள்; பிறகு விசி

காத்துகளால் ஆப்பிரிக்காவிற்கு விரட்டப்பட்டார்கள். ஸ்பெயினில் பெரும்பகுதிகளில் விசிகாத்துகளே வாழ்ந்தார்கள். இத்தாலியில் ஆஸ்ட்ரோகாத்துகளும் பிரிட்டனில் ஆங்கிலோ-சாக்ஸேனியர்களும் பரவியிருந்தார்கள். இவ்வாறு ஜெர்மானியக் குலங்கள் குடியேறி நிறுவிய இராச்சியங்களில் பல சில காலத்திற்குப் பின் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. ஃபிராங்குகள் கண்ட நாடு (பிரான்ஸ்) அழியாது ஐரோப்பாவில் ஒரு தலைசிறந்த நாடாய்த் திகழ்ந்தது. ஐரோப்பாவைப் பழமைப் பாதையில் திருப்புவதற்குத் துணை புரிவது போல மிலேச்சர்கள் பேரரசைச் சிதைத்து அழிக்கும் பணியை மேற்கொண்டார்கள். பண்பட்டவர் எல்லாரையும் உள்ளடக்கிய ஓர் உலக அரசு இருந்த இடத்தில் பல சிறு நாடுகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. உரோமானியர்கள் செய்யத் தவறிய அந்த அரசியல் ஆக்கவேலையை மிலேச்சர்கள் செய்யவும் வாய்ப்புப் பெற்றார்கள்.

ஐரோப்பாவில் சில நூற்றாண்டுகள் அறியாமை இருள் பரவிற்று; கொலை, கொள்ளை, கொடுமை, போர், குழப்பம், பஞ்சம், நோய் முதலியன நிறைந்திருந்தன; கலை, இலக்கியம், விஞ்ஞானம் எல்லாம் எங்கோ ஓடி ஒளிந்துகொண்டன; பள்ளிகள் மூடப்பட்டன; நகரங்கள் நலிவுற்றன; பாட்டைகள் பழுதுற்றன; அமைதியின்மையால் உணவுப் பண்ட விளைவு குறைந்தது; வாணிகம் பெரிதும் தடைபட்டது; தனிப்பட்டவர்களுக்குப் பாதுகாப்பில்லை; நல்வாழ்வில்லை; இடைக்காலத்தின் முன் பகுதியான ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்த இருண்ட காலத்தில் (Dark Ages) அறிவு குன்றிக் கொடுமை நிறைந்து, மக்கள் மிகத் தாழ்ந்திருந்தார்கள். அதிலும் குறிப்பாக ஆறும் ஏழாம் நூற்றாண்டுகளே உண்மையான இருண்ட காலமாயிருந்தன.

4

ஐரோப்பா—ஆறும் நூற்றாண்டு

அதிகாரம்—2

(1) ஆரும் நூற்ருண்டில் இத்தாலி நாடு; (2) கிழக்குப் பேரரசு; (3) ஜஸ்டினியன் (Justinian)

ஓரிஸ்டிஸ், ஓடோசர் என்னும் படைவீரர் இருவரும் போரிட்டதில் முன்னவர் தோற்று இறக்கவே, பின்னவர் பெயரளவில் பேரரசராயிருந்த அகஸ்டஸ் உரோமுலஸை விலக்கிவிட்டு, கி. பி. 476இல் இத்தாலி நாட்டின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டதை முன்னரே அறிந்தோம். ஜெர்மானிய வகுப்பைச் சேர்ந்த ஓடோசர், கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் பேரரசர் தலைமையை ஏற்றே ஆட்சிப்பீடத்தமர்ந்திருந்தார். ஆயினும், வேறெந்த மாகாணத்தையும் விட இத்தாலி நாடு மிலேச்சர்கள் கையில் இருப்பதைக் கண்டும் வாளாவிருக்கக் கிழக்குப் பேரரசர்கள் விரும்பவில்லை. ஏனெனில், அந்நாடு மத்தியதரைக்கடற்பகுதியில் நடுநாயகமாய் விளங்கியது. மேலும், பெருமை மிக்க உரோம் நகரத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. ஆதலால், ஜெர்மானிய வீரருடன் மோத மற்ருெரு ஜெர்மானியரைத் தெரிந்தெடுத்தார் பேரரசர் ஸீநோ. அவரே தியோடரிக்கு என்பவர். ஆஸ்ட்ரோகாத்துகளின் தலைவர் தியோடரிக்கு, கிழக்குப் பேரரசிற்கு முதலில் பிணையாகச் சென்றவர்; பின்னர், கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளில் கல்வி பயின்று உரோமானியப் பண்பாட்டின் பெருமையை உணர்ந்து, உரோமானியச் சட்டதிட்டங்களையும் அரசாங்க அமைப்புக்களையும் காக்கப் பெரிதும் முயன்ருர்; படைத்தலைமை தாங்கிப் போர்ப்பயிற்சியும் பெற்ருர். ஆஸ்ட்ரோகாத்துகளையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து அலாரிக்கைப் போல ஆதிக்கம் பெறப் பெரிதும் விழைந்த தியோடரிக்கை இத்தாலிக்கு அனுப்பிவிடப் பேரரசர் முடிவு செய்தார். மேற்கு ஜெர்மானியரை விரட்டக் கிழக்கு ஜெர்மானியர் பயன்படுத்தப்பட்ட

னர். கி. பி. 489இல் வடகிழக்குக் கணவாய்கள் வழியாகத் தியோடரிக்கு இத்தாலியில் நுழைந்து, மூன்று களங்களில் ஓடோசரைத் தோற்கடித்தார். நான்காண்டுகள் தொடர்ந்து நடந்த போரில் இராவென்னுவிலிருந்து சண்டை செய்த ஓடோசரைக் கொன்று தியோடரிக்கு வெற்றி பெற்றுர். பின்பு அவர் இத்தாலி நாட்டுக்கு அரசரானுர்.

அவருடைய ஆட்சியில் (493-526) இத்தாலி பெற்ற அமைதியும் வளமான வாழ்வும் இதற்கு முன்னும் பெற்றதில்லை, பின்னும் பெற்றதில்லை; நெடுங்காலம் வரையிலும் பெறவே இல்லை. அவருடைய ஆதிக்கம், இத்தாலியெங்கும் பரவியிருந்ததோடு பதினுன்கு ஆண்டுகளுக்கு மேல் விசிகாத்துகளின் நாடுகளான கால், ஸ்பெயின் பகுதிகளிலும் நிலவிற்று. அந்நாடுகள் அவர் பேரர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன. அவர் இராவென்னுவைத் தலைநகராக்கிக்கொண்டார். அங்கே பல அழகிய கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டன. அரசப் பணிகளிலெல்லாம் உரோமானியர்களையும் காத்துகளையும் வேறுபாடின்றி அவர் அமர்த்திக்கொண்டார். காசியோடோரஸ் (Cassiodorus) என்ற உரோமானியர் அவருக்கு முதல் அமைச்சராய் இருந்தார். அவருடைய முக்கியச் செயலாளராய் இருந்தவர் போதியஸ் (Boethius) என்ற சிறந்த மெய்ப்பொருளறிஞர். கிழக்குப் பேரரசர் என்னென்ன அரசச் சடங்குகளையும் ஆட்சி முறைகளையும் கையாண்டாரோ, அவற்றையெல்லாம் அவர் அப்படியே கடைப்பிடித்தார். உரோமானியப் பண்பாட்டுடன் காத்திக்கு வலிமையை இணைத்துச் சிறந்த உறுதியான ஓர் அரசை நிறுவுவதில் அவர் பெரிதளவு வெற்றி கண்டார். இத்தாலிய நாட்டுப்புறங்களில் மூன்றிலொரு பாகம் ஆஸ்ட்ரோகாத்துகளுக்கு என ஒதுக்கப்பட்டதோடு அவர்களுக்கு அங்கு நிரந்தரக் குடியேற்றமும் ஏற்பட்டது. மற்றப் பகுதிகளில் உரோமானியர்களின் வாழ்க்கை எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படாமலிருந்தது. அவருடைய சட்டங்களிலோ வேறு பழக்கங்களிலோ எவ்வித மாற்றமுமில்லை. அமைதியும் பாதுகாப்புமிருந்ததால், நலிவுற்றிருந்த வாணிகம் பழைய நிலைக்குத் திரும்பத் தொடங்கியது. கட்டுக்கால்வாய்களும், வழிகளும், பெருவழிகளும் செப்பனிடப்பட்டன; சதுப்பு நிலங்கள் வடித்து வற்றச் செய்யப்பட்டன; சுரங்கங்கள் மீண்டும் தோண்டப்பட்டன. தொடர்ச்சியான போர்களின் பெருங்கொந்தளிப்பிற்குப் பின் இத்தாலி கவலையின்றிக் காணப்பட்டது எனப் போப்புக் (Pope) கூறினுராம். ஜெர்மானிய நாடுகளுக்குள் ஒற்றுமை நிலவ அந்நாடுகளின் தலைவர்கள் திருமணம் வாயிலாக இணைக்கப்பட்டார்கள். ஆட்சியில் நீதி நிலவிற்று. உரோமானிய

இலக்கியமும், அறிவும் அரசருடைய ஆர்வத்தோடு கூடிய ஆதரவைப் பெற்றன.

சமயப் பொறைக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதில் தியோடரிக்கு இடைக்காலத்திலேயே தலைசிறந்தவராயும் பிறருக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாயும் திகழ்ந்தார்; தாம் பின் பற்றிய கிறித்துவ முறையைச் சிறிதும் நழுவவிடாமல் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையோடு நல்லுறவை ஏற்படுத்திக்கொண்டார். அவர் போப்பை மிகவும் மதித்தார். இத்தகைய சமய உறவும் பொறையும் அவருக்குப் பிறகு ஆயிரமாண்டுகள் வரை காண முடியவில்லை. ஆயினும், அவருடைய சமயக் கொள்கையானது வெற்றி பெறவில்லை. கத்தோலிக்கத் திருச்சபை, வேறு கிறித்துவ முறைகளை நாட்டில் நடமாடவிடச் சிறிதும் விரும்பாமையே இதற்குக் காரணம். சமயச் சத்தியானது இத்தாலியைப் பொறுத்த வரையில் இடைக்காலத்தில் மக்களை இணைக்காமல் இருந்ததோடு, ஒருவரையொருவர் பகைக்கச் செய்து, அவர்களுக்குள் நல்லுறவு ஏற்படாதவாறும் குறுக்கிட்டது. தியோடரிக்கின் திட்டங்கள் பல நிறைவேறாமல் போனதற்குக் காரணம் அவர் தழுவியிருந்த கிறித்துவப் பிரிவே எனலாம்.

தியோடரிக்கின் இறுதி நாள்கள் துன்பம் நிறைந்தவை. ஒரு பக்கம் திருச்சபையின் எதிர்ப்பும், மற்றொரு புறம் தமக்குப் பின் யார் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்பது என்ற தீராக்கவலையும் ஏற்பட்டன. கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளோடு சேர்ந்து சதி செய்தார் எனக் குற்றஞ்சாட்டிப் போப்பைச் சிறையிலிட்டார். அச்சிறையிலேயே அவரும் மடிந்தார். தியோடரிக்கு ஆஸ்ட்ரோகாத்து மக்களிடையில் தோன்றிய முதல் அறிஞராவர். அவரே இறுதி அறிஞராயும் இருந்து மறைந்தார். இராவென்னாவில் பல சிறந்த நினைவுச் சின்னங்களுக்கிடையில் அவருடைய கல்லறையை இன்றும் காணலாம்.

தியோடரிக்கு இறந்த பின் அவருடைய பேரர் இத்தாலியை எட்டாண்டுகள் ஆண்டு, இளமையிலேயே இயற்கையெய்தினார். அவருக்குப் பின் இத்தாலிய அரியணையில் அமர்பவர் யாரென முடிவு காணாத நிலையில், பேரரசர் ஜஸ்டினியன், தோல்வியே காணாத தம் படையை ஒரு சிறந்த தளகர்த்தர் தலைமையில் அனுப்பி, இத்தாலியைத் தம் பேரரசில் இணைத்துக்கொள்ள முடிவு செய்தார். கி. பி. 536இல் பெலிசேரியஸ் (Belisarius) என்பவரைத் தலைவராய்க் கொண்ட கிழக்குப் பேரரசர் படை, சிசிலியிலிருந்து இத்தாலியின் தென்பகுதியில் வந்திறங்கியது. ஏறத்தாழப் பதினெட்டாண்டுகள் (கி. பி. 536-553) போரிட்டு,

அவர்கள் காத்துகளின் நாடாயிருந்த இத்தாலியை மீண்டும் பேரரசின் மாகாணமாக்கிக்கொண்டார்கள்.

2

மேற்கொண்டு இத்தாலிய வரலாற்றை அறிய வேண்டுமானால், கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் பக்கம் திரும்ப வேண்டும். ஐரோப்பாவின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் இருக்கின்ற மலைத்தொடர்களைக் கடந்து வந்து தாக்குதல், அவ்வளவு எளிதாய் இல்லை. ஆகையால், பேரரசின் மேற்குப் பகுதியில் மிலேச்சர்களின் படையெடுப்புத் தொல்லைகளும் குழப்பங்களும் இருந்த அளவு கிழக்குப் பேரரசில் இல்லை எனலாம். அங்கே சிதைவின் அறிகுறி ஏதும் புலனாகவில்லை. மிலேச்சர்களால் ஏற்பட்ட அச்சமும் திகிலும் அற்றுப் போகவே, கிழக்குப் பேரரசு தன் வலிமையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் நகர அமைப்பு அளித்த அரிய பலனை அரசும் மக்களும் நுகர்லானார்கள். சிரியாவும் எகிப்தும், நகரத்திற்கு வேண்டிய கூலத்தையும் செல்வ வாழ்விற்குத் தேவையான சாதனங்களையும் தந்துதவின. ஆசிய மாகாணங்களிலிருந்து பொன்னும் பொருளும் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளில் வந்து குவிந்தன. பேரரசு மேற்குப் பகுதியை இழந்த பின் பரப்பில் குறைந்தது ; அதனாலேயே அதன் ஆற்றல் ஓங்கியது.

கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளைத் தலைநகராய்க் கொண்ட கிழக்குப் பேரரசு, பெயரளவிலேதான் உரோமப் பேரரசின் கிளையாய் இருந்தது. உண்மையில் கிழக்குப் பேரரசானது, வரலாற்றாசிரியர் ஹெரோடோட்டஸ் (Herodotus) கனாக் கண்ட—மாவீரர் அலெக்ஸாண்டர் நிறுவிய—கிரேக்கப் பேரரசே. ஆகவே, கிழக்குப் பேரரசின் மரபு மேற்கிலிருந்த உரோமப் பேரரசின் மரபினும் மிகப் பழைமையானது. கிரேக்கமே அங்கு ஆட்சி மொழியாயிருந்தது. ஜெர்மானியப் படையெடுப்புக்களால் மேற்குப் பகுதி படாத பாடு பட்டுக் கசங்கிச் சுருங்கியது. ஆனால், கிழக்குப் பகுதியானது கான்ஸ்டன்டைன் காலந்தொட்டு அவர் பெயரைத் தாங்கி நின்ற தலைநகரம், ஆட்டோமன் துருக்கியரால் கைப்பற்றப்பட்டு வீழும் வரையிலும் (312-1453) பதினொரு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் எப்படியோ தன் நிலைமையைச் சமாளித்துத் தலை நிமிர்ந்து நின்றது.

தியோடரிக்கு இறந்த ஆண்டிற்கு மறு ஆண்டில் பேரரசு வரலாற்றில் தலைமையிடம் பெற்றுள்ள ஜஸ்டினியன் (527-565) கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் அரசு கட்டிலேறினார் ; கி. பி. 518

முதலே ஆட்சியில் பங்கு கொண்டு தம் அரசியல் நுண்ணறிவால் பேரரசர் ஜஸ்டின் (Justin) என்பவருக்குத் துணையாயிருந்து அவர் பொறுப்பைப் பகிர்ந்துகொண்டார். ஆகவே, உரோமானிய உலகம் ஏறத்தாழ அரை நூற்றுண்டுக் காலம் (518-565) ஜஸ்டினியன் ஆதிக்கத்திலிருந்தது. பேரரசைத் திரும்பப் பழைய அளவிற்கும் நிலைக்கும் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதே அவருடைய பேரவா. அவருடைய வெற்றிக்குப் பெரிதும் துணை செய்தவர் திறமையும் துணிவும் ஒருங்கே பெற்ற அவருடைய மனைவியார் தியோடோரா (Theodora) என்பவர் ஆவார். அவர் சாக்கடையில் கிடைத்த நல்ல முத்தாவார். அவ்வம்மையார் ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்து, நாட்டிய மேடையில் வளர்ந்து, வாழ்க்கையைப் பல தரத்திலும் சுவைத்த பின்னரே பேரரசரின் வாழ்க்கைத் துணைவியாரானுர். தியோடோராவும் ஜஸ்டினியனும் உழுவலன்பிற்கு உயர்மேற்கோளாய் விளங்கினுர்களென அவர்கள் பகைவர்களே ஒப்புக்கொண்டார்கள். அரச அவையிலும் ஆட்சியிலும் முதலிடம் வகித்த தியோடோரா, ஜஸ்டினியனுக்கு உறுதுணையாயிருந்தார். கி. பி. 532இல் தலைநகரில் பெருங்குழப்பம் ஏற்பட்டு மூன்று நாள் வரை நகரின் பெரும்பகுதி எரியுண்டது. அரண்மனையில் ஜஸ்டினியன் முற்றுகையிடப்பட்டு வேருெருவர் பேரரசர் எனப் பறை சாற்றப்பட்டார். கடல் வழியே நகரத்தை விட்டு வெளியேறுவதற்குத் திட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்த தம் கணவரைத் தடுத்து நிறுத்தியதோடு, ஆட்சிக் குழுவினரையும் இடித்துரைத்து ஜஸ்டினியன் ஆட்சி அகால முடிவுக்கு வாராமல் காத்த பெருமை தியோடோரா அம்மையாருக்கே உரியது. பேரரசியாரின் துணிவால் கலவரம் அடங்கிவிட்டதால், பல அரிய செயல்களைச் செய்யவிருந்த ஜஸ்டினியன் ஆட்சியானது நீடித்தது. கிழக்கில் தம் பேரரசினைப் பாதுகாப்பதும் மேற்கில் பகைவர்களைத் தாக்கி இழந்த பகுதிகளை மீட்பதும் ஜஸ்டினியன் கையாண்ட போர்க்கொள்கை முறையாகும். அவர் பாரசிகத்தோடு போரிட வேண்டி வந்த இரு நேரங்களிலும் போர் முயற்சியைக் குறைத்துக்கொண்டு, பொருள் கொடுத்து அமைதியை விலைக்கு வாங்கினுர். இச்செயல் பிற்காலத் தொல்லைக்கு அழைப்பாயிருந்தது. பால்கன் தீவக் குறையிலும் தீங்கு நேரவிருந்ததைப் பற்றிப் பேரரசர் பொருட்படுத்தவில்லை. படைகளை வேறு பக்கம் திருப்பிவிட்டதால், அவை டான்யூபு ஆற்றிற்கு அப்பால் தங்கி நாடோடிக் கூட்டத்தைத் தாக்கிய வண்ணமிருந்தன. பேரரசர் ஏற்கெனவே இருந்த பகுதிகளைப் புறக்கணித்து, மேற்குப் பகுதிகளைப் புதியனவாய்ச் சேர்க்கத் திட்டமிட்டார்; தம்மிடமிருந்த குறைந்த வகை துறை வளத்தைக் கொண்டு அவரடைந்த வெற்றி வியப்பிற்குரியதே.

பேரரசின் கூலிப்பட்டாளம் தன் தலைவரிடத்திலேதான் உண்மையாய் நடந்துகொண்டன. இரும்புக் கவசமணிந்த குதிரைப்படை வில், அம்பு, வாள், ஈட்டி கொண்டும் தாக்கி முன்னேறிச் சென்றது. இந்தப் புதிய போர் முறையை உரோமானியர் பார்த்தியர்களிடம் கற்றனர். வளமிக்க மெசொபொட்டேமியாவின் மேய்ச்சல் நிலங்களிலிருந்து படைக்குத் தேவையான குதிரைகள் வந்தன. ஐரோப்பியப் போர் முறையே அக்குதிரைகளின் வருகையால் புரட்சிகரமான மாற்றமடைந்தது. அக்குதிரைப்படைகொண்டு அக்கால மிலேச்சப் படையை எவ்வளவு பெரியதாயினும் சமாளிக்கலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. பின்னர் மேற்குப் படைகள் நில மானிய முறையில் அமைக்கப்படவும் அப்படிப்பினை வழி வகுத்துத் தந்தது.

பேரரசு இழந்த மாகாணங்களில் ஆப்பிரிக்காவே எளிதில் மீட்கும் வாய்ப்போடிருந்தது. அங்கு ஆதிக்கஞ் செலுத்திய வாண்டல்கள் நலிந்து போயிருந்தார்கள். மேலும், ஆப்பிரிக்காவைக் கைப்பற்றினுல், அந்த மூலதளத்திலிருந்து போர் நடவடிக்கைகளை மற்றப் பகுதிகளிலும் மேற்கொள்வதற்கு வாய்ப்பிருந்தது. பெலிசேரியஸ் (Belisarius) என்ற சிறந்த வீரர் தலைமையில் வந்திறங்கிய படையானது கார்த்தேஜைப் பிடித்துக் கொண்டது. இரண்டே களங்களில், ஆறு மாதங்களே நடைபெற்ற போரில் வாண்டல் இராச்சியத்தை அப்படை வென்று உரோமானிய மாகாணம் ஆக்கிற்று. ஆயினும், பாலைவன எல்லைப் புறங்களில் இருந்த பெர்பர் (Berber) மக்கள், எந்த அன்னிய ஆதிக்கத்தையும் விரும்பாதவர்களாகையால், ஆப்பிரிக்காவை அமைதிப்படுத்தப் பல ஆண்டுகளாயின. ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து பெலிசேரியஸ், சிசிலிக்குத் தாவினுர். எளிதாய் அதை உறைவிடமாக்கிக்கொண்டு, இத்தாலியின் தென்பகுதியில் உரோமானியப் படை வந்து இறங்கியது. ஆஸ்ட்ரோகாத்துகள் பழைய வலிமையைப் பெற்றிருக்கவில்லை. திருச்சபையும் உரோமானியர்களும் காத்துகள்மேல் கொண்டிருந்த காழ்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பெலிசேரியஸ் முன்னேறினுர். அவர் திறமைக்கு முன்னுல் ஆஸ்ட்ரோகாத்துத் தலைவர்கள் பின் வாங்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. நேப்பிள்ஸ், உரோம், இராவென்னு முதலியவற்றை ஒன்றன் பின் ஒன்ருக உரோமானியர் பிடித்துக்கொண்டனர். இத்தாலி உரோம இராச்சியத்தோடு இணைக்கப்பட்ட பின்னர், ஜஸ்டினியனுடைய பெயரும் புகழும் உச்சக் கட்டத்தை எட்டின. கி. பி. 550இல் ஸ்பெயின் நாட்டின் தென்கிழக்குப் பகுதியும் பேரரசில் சேர்ந்தது. மீண்டும் மத்திய தரைக்கடல்

உரோமானிய ஏரியாகிவிட்டதென்பதைக் கண்டு ஜஸ்டினியன் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைந்தார்.

3

ஜஸ்டினியன் அரிதிற்பெற்ற வெற்றிகளால் பேரரசிற்கு உடனடியாய் ஏற்பட்ட நலத்தைக்காட்டிலும் நாளாவட்டத்தில் விளைந்த தீமையே மிகுதி. வென்ற மத்திய தரைக்கடற்பகுதிகள் பேரரசில் நிலைத்தோ, நீடித்தோ இருக்கவில்லை. இழந்த பகுதிகளை மீட்டு மறுபடியும் ஓர் ஆதிக்கத்திற்குட்படுத்துதல் என்ற அரசியல் திட்டம் நிறைவேற்ற முடியாததொன்று. அன்றியும், அதற்குக் கொடுத்த விலை பேரரசையே வலிவற்றுப் போகுமாறு செய்வதாயிற்று. அவர் செய்த போர்கள் படைச் செலவை அதிகரித்து, அது காரணமாய் வரிப்பளுவை அளவிறந்ததாக்கிற்று. இத்தாலியைப் பேரரசு மீட்டுக்கொண்டதால், இத்தாலியர்கள் மகிழவில்லை. காத்துகளாலும் வாண்டல்களாலும் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட உரோம் நகரம் பின்னர்த் தழைத்தது. ஆனால், ஆறும் நூற்றாண்டின் கொடிய போர்களில் ஐந்து முறை முற்றுகையிடப்பட்டு அந்நகரம் அழிந்தது. உரோம் நகரில் வழக்கமாய் இருந்து வந்த இலவசக் கூலப்பங்கீடு ஜஸ்டினியன் ஆட்சியில் நிறுத்தப்பட்டது. அதனால், மக்கள் துயர் மிகுந்து அவர்கள் தொகையும் பெரிதும் குறைந்தது. செனட்டுஅவையும் கான்சல்கள் என்ற அதிகாரிகளும் மறைந்தார்கள். பழமையும் பண்பாடும் ஒருங்கே பெற்று முதல் தரமான நாடாய்த் திகழ்ந்த இத்தாலி மறைந்தேபோயிற்று.

ஜஸ்டினியன் ஆட்சியின் முன் பகுதியில் நம்பகமாய் எதிர்பார்த்த நலங்கள், அதன் இறுதியில் நிறைவேறாமல் போயின. பேரரசில் பணத்தொல்லை ஏற்பட்டது. இத்தொல்லைக்குக் காரணம், பலபோர்களுடன் ஜஸ்டினியன் கட்டடங்கள் கட்டுவதில் காட்டிய பேரார்வமுமாகும். அவர் காலத்துக் கட்டடக் கலைஞர்களின் திறமைக்குச் சான்றாய்க் கான்ஸ்டாண்டிநோப்பிளில் சான்டாசோஃபியா (Santasophia) என்ற தலைக்கோயிலும் (Cathedral) இராவென்ன முதலிய இடங்களில் எழுப்பப்பட்ட ஏனைய கோயில்களும் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன. பேரரசின் கருவூலம் வற்றிவிட்டது. ஆதலால், மற்றெல்லாவற்றையும்விட மேலே விவரிக்கப்பட்ட இத்தாலி நாட்டின் நிலைமையே ஜஸ்டினியன் ஆட்சியின் வெற்றி தோல்விகளைத் தீர்மானித்தது. ஆஸ்ட்ரோகாத்துகளை வெறுத்த இத்தாலியக் கத்தோலிக்கர்கள் உரோமானிய வீரர்களை வரவேற்றார்கள். ஆனால், போர்க்காலத்திலும் பேரரசின் ஆதிக்கத்திலும், நாடு பாழாயிற்று. மக்கள்

பஞ்சம் நோய் முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டார்கள். இத்தாலியர் அப்போது அடைந்த துன்பத்தைப் போல இடைக்காலத்தில் வேறெப்போதும் அடைந்ததில்லை. காத்திக்கு ஆட்சியை ஓட்டிவிட்டுத் திரும்பவும் ஆதிக்கத்திற்கு வந்த உரோமானியரால் நாட்டிற்கு நல்லாட்சி ஏற்படவில்லை. அதற்கு மாறாக, அரசாங்கச் சுமையினாலும், வரி வசூலிக்கும் அதிகாரிகளின் தொல்லையாலும் மக்கள் படாத பாடு பட்டார்கள். மக்களின் மனக் கசப்பும், சலிப்பும் காத்துகளின் புதுப்போர் முயற்சியைத் தூண்டின. கி. பி. 541இல் காத்துகளின் தலைவராய் டோட்டிலா (Totila) என்ற ஒரு கிறுத்துவ வீரர் தோன்றினார். அக்காலத்தில் சாதாரணமாய்க் காணப்படாத கடவுட்பத்தியும், நீதியுணர்ச்சியும், மக்களன்பும் அவரிடம் குடிகொண்டிருந்தன. காத்திக்கு வரலாற்றில் தியோடோரிக்கு, அலாரிக்குப் போன்ற பெருந்தலைவர்கள் வரிசையில் அவரும் ஒருவர். உரோம் நகரைப்பிடித்த பின், இராவென்னா நீங்கலாக, இத்தாலி முழுவதும் டோட்டிலா கைவசமாற்று. கடற்படை உதவி கொண்டு சிசிலி, சார்டினியா, கார்சிகாத் தீவுகள் கைப்பற்றப்பட்டன. வெற்றிப் பாதையில் வீறுற்றுச் சென்றுகொண்டிருந்த காத்துகளைப் பேரரசுப் படைத் தலைவர் பெலிசேரியஸாலும் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. இத்தாலியை இழக்க விரும்பாத பேரரசர், மீண்டும் ஒரு பெரும்படையை நார்சிஸ் (Narses) என்பவர் தலைமையில் கி. பி. 552இல் அனுப்பி வைத்தார். போர்த்திறமும் தந்திரமும் படைத்த அத்தலைவர், தரை வழியாய் இராவென்னாவை அடைந்து, உரோம் நகரை நோக்கி அணி வகுத்துச் சென்றார். கி. பி. 553இல் டாகினே (Taginae) என்ற இடத்தில் இரு படைகளும் சந்தித்தன. அங்கு நிகழ்ந்த போரில் காத்துகள் தங்கள் தலைவர் டோட்டிலாவை இழந்து தோற்றார்கள். அதன் பிறகு நடந்த போர்களிலும் காத்துகளின் பெருமுயற்சி பயன் தாராததால் அவர்கள் நாட்டை விட்டே வெளியேறினார்கள்; ஐரோப்பிய வரலாற்றிலிருந்தும் மறைந்தார்கள். இவ்வாறு ஜஸ்டினியன் போர்கள் வெற்றியாய் முடிந்தன. ஆயினும், அவருக்குப் பின் வந்த பேரரசர்களால் பேரரசின் மேற்குப் பகுதியைக் காத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் அப்பணியை ஜஸ்டினியனாலேயே நிறைவேற்ற முடிந்திராது. இப்போர்களால் பேரரசும் இத்தாலியும் வலியிழந்து, தம் பகைவர்களை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றலை இழந்தன. மேலும், இத்தாலி சிறந்த காத்திக்கு ஆட்சியை இழந்து, சீரழிந்து நின்றது. ஆல்ப்ஸ் மலைக்கு அப்பாலிருந்த மிலேச்சர்களின் கொடிய தாக்குதல்களிலிருந்து இத்தாலிய மக்களைக் காக்க விரும்பியிருந்தால், ஆஸ்ட்ரோகாத்துகளை நாட்டை விட்டு வெளியேற்றியிருக்கலாகாது. ஏனெனில், காத்துகள் பேரரசின் சட்டங்களை மாற்றவில்லை; உரோம அரசியல் அமைப்புக்

வேருயினும், உரோமானியச் சமய முறையை நன்கு மதித்தார்கள்; ஆட்சித் துறைகளில் இத்தாலியர்களையே அமர்த்திக்கொண்டார்கள். அவர்கள் இத்தாலியிலிருந்து விரட்டப்படாமலிருந்தால், பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்த படையெடுப்புக்கள் உள் நாட்டுப் போர்கள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் அந்நாட்டைக் காப்பாற்றியிருப்பார்கள். இத்தாலியில் காத்துகளின் ஆட்சி நீடித்திருந்தால், லம்பார்டுகளின் (Lombard) படையெடுப்புக்கள் ஏற்பட்டிரா; மற்றும், போப்புக்களின் ஆட்சியும் வந்திராது. அதோடு, இத்தாலித் தேசத்தின் அரசியல் ஒற்றுமை குலைந்தும் தொடர்ந்து பல நூற்ருண்டுகள் அளவிறந்த தொல்லைக்குள்ளாகியும் மீண்டும் அது ஒன்றுபடப் பத்தொன்பதாவது நூற்ருண்டு வரை காத்திருக்க வேண்டியும் இருந்திராது. ஜஸ்டினியன் தம் ஆட்சியின் சத்திக்கு மீறிய மேற்குப் பேரரசினைப் புதுப்பிக்கும் செயலில் இறங்கி, இத்தாலிக்குத் தீராத தொல்லையை விளைவித்து மறைந்தார்.

ஆனல், போர்த்துறையை விடுத்து ஆட்சித் துறைக்குச் செல்வோமானல், ஜஸ்டினியன் ஆற்றிய ஆக்கப்பணியைக் காணலாம். அவர் பல்கலைக்கழகமொன்றை நிறுவினர். மேலும், பல நூற்ருண்டுகளாய் நடைபெற்று வந்த சட்டத் தொகுப்பு வேலையும் அவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் முற்றுப்பெற்றது. சட்டத் தொகுப்பின் ஒழுங்கு முறைக்கும் அதன் இறுதியமைப்பிற்கும் அவரே பொறுப்பாளராவர். தெளிவு பெறுவதற்கும் மேற்கோள் காண்பதற்கும் ஏற்ற வகையில் மூன்று சட்ட நூல்கள் (Code, Digest and Institutes) வெவ்வேறு அளவிலும் பல தரத்தவரும் படித்துப் பயன்பெறும் வகையிலும் வெளி வந்தன. இடைக்கால உலகத்தை மட்டுமன்றி,பிற்கால உலகத்தைச் சிறப்பாக ஐரோப்பிய அறிவுலகத்தை—இயக்கிய சத்திகளில் உரோமானியர்களின் சட்டம் மிக முக்கியமானது. சட்டப் பொழிப்பை(Digest) வெளியிடப் பதினறு சட்ட அறிஞர்கள் மூன்ருண்டுகள் அரும்பாடு பட்டார்கள். அவர்கள் இரண்டாயிரம் சட்டப் புத்தகங்களைப் புரட்டி, அவற்றில் முப்பத்தொன்பது ஆசிரியர்கள் எழுதிய சிறந்த நூல்களைத் தெரிந்தெடுத்தார்கள்; அந்நூல்களிலிருந்து ஒன்பதினயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பகுதிகளைத் திரட்டி, அப்பொறுக்கு மணிகளைப் பொருத்தமான தலைப்புக்களின்கீழ் ஒழுங்கு செய்தார்கள். இவ் வெளியீட்டுப் பணி மிகவும் போற்றற்குரியது. அச்சட்டப் பொழிப்பே இறுதியானது எனவும், வேறு சட்ட விரிவுரைகள் செல்லா எனவும், யாரும் விளக்கவுரைகளோ கருத்துரைகளோ தரலாகாதெனவும் ஜஸ்டினியன் ஆணை பிறப்பித்தார். தனியார் சொத்துரிமை, குடும்ப உரிமைகள், ஒப்பந்தத்தின் புனிதத் தன்மை ஏற்று ஆண்டார்கள்; தாங்கள் பின் பற்றிய சமய முறை

தன்மை, சட்டத்தின் முன்னிலையில் மக்கள் சமத்துவம், அடிமைகளின் உரிமைகள், இவை யாவும் உரோமானியர்களின் சட்ட உணர்ச்சியில் தோன்றி வளர்ந்தவையாகும். அச்சட்டங்களை ஆய்ந்தறிந்தவர்கள், அவற்றின் நேர்மை, நீதி, மக்கள்பால் அன்பு முதலியவற்றைக் கண்டு மக்கள் வாழ்விற்கு வழி காட்டும் இரண்டாவது தெய்விக அறிவிப்பாக (Revelation) அவற்றைக்கொண்டார்கள். உண்மை காண விழையாது மரபு முறைகளுக்கே மதிப்பளித்து வழங்கிய இடைக்கால நீதியைப் பட்டறிந்த பன்னிரண்டு பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டு மக்கள், சமன் செய்து சீர் தூக்கிப் பார்த்த சான்றினைக் கொண்டு உண்மை காண முயன்ற உரோமானியச் சட்டத்தை அவ்வாறு கொண்டதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

சமயத் துறையில் ஜஸ்டினியன் கையாண்ட கொள்கை முறை வெற்றி பெறவில்லை. அவர் பழமையில் மிகுந்த பற்றுள்ளவர். கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து நற்பணியாற்றி வந்த அதீனியப் பள்ளிகள் மூடப்பட்டன. திருச்சபைக் கொள்கையை மறுத்தவர்கள், அதற்கு மாறுபட்டவர்கள் யாவரும் சமூக உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டுக் கடுந்தண்டனைகளுக்காளானார்கள். எல்லோரையும் தம் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட ஒரு திருச்சபையின்கீழ்க்கொண்டு வந்து வேறுபாடில்லாத ஒரே மாதிரியான சமய முறையை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவதே அவர் நோக்கமாகும். அவர் சமயக் கோட்பாடுகளை உறுதி செய்யும் பொறுப்பும் தம்முடையதே எனக் கருதினார். சமயத்துறையில் கடுங்கோன்மையும், அரசியலில் வரம்பின்மையும் இணைந்த ஒரு வடிவாய் ஜஸ்டினியன் காட்சியளித்தார். போப்புக்களைத் தமக்கு அடங்கிய அதிகாரிகளாகவே அவர் நடத்தினார் ; ஒரு போப்பைப் பதவியிலிருந்து விலக்கினார்; மற்றொருவரைக் கட்டாயப்படுத்தித் தம் ஆணையை ஏற்கச் செய்தார். இந்தக் கடுங்கோன்மையால் போப்புக்களின் பகைமை நிரந்தரமாயிற்று. ஜஸ்டினியன் ஆதிக்கத்திற்குப் பொருத்தமான பதிலாகப் பெரியார் கிரெகரி(Gregory the Great)யின் மடத்தின் தலைமை எழுந்து வளர்ந்தது. ஜஸ்டினியன் ஊக்கமும் உழைப்பும் மிக்கவர் ; சிறந்த ஆட்சித் திறமும் அறிவும் அற்றவர். கதிரவன் மறைந்துகொண்டிருந்த உரோமப் பேரரசின் செவ்வானத்தில் இரவின் இருள் சூழ்ந்துகொண்டிருந்ததை ஜஸ்டினியன் ஆட்சியிலே காண்கிறோம். ஜஸ்டினியன் ஆட்சி மறைந்து பல நூற்றாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. ஆனால், ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் ஏனைய தேயங்களிலும் வழக்கறிஞர்கள் ஜஸ்டினிய சட்டத் தொகுப்புக்களைக் கற்றுப் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் பெறுவதை இன்றைக்கும் காண்கிறோம். சோஃபியா (Sophia) என்ற திருத்தொண்டர் பெயரால் கட்டப்பட்ட ஆண்டகைக் கோயில் (Cathedral) சிறுத்துவக்

கோயிலாய் இல்லாவிடினும்-கோயிற்கட்டடக் கலையின் சிறப்பை உணர்த்தும் சின்னமாய் இன்றளவில் காட்சியளித்து வருகிறது.

ஜஸ்டினியன் மறைவிற்குப் பின் இத்தாலிய வரலாற்றைச் சற்றுத் திரும்பிப் பார்ப்போம். இத்தாலியை நார்சீஸ் வென்ற பின், அங்கு அமைதி நிலவவில்லை; வளம் திரும்பவில்லை; வரிச் சுமை அதிகரித்தது. பேரரசுப் படைகள் அங்கிருந்து சென்ற பின் நாட்டில் நல்ல பாதுகாப்பில்லை. இந்த நிலையைக் கண்டு வேறொரு ஜெர்மானிய வகுப்பு நாட்டில் நுழைந்தது. அந்த வகுப்பார் இடைடான்யூப் பகுதியிலிருந்து தியோடோரிக்கு வந்த வழியைப் பின்பற்றி வந்தனர். அவ்வாறு வந்த லம்பார்டுகள் (Lombards) ஆஸ்ட்ரோகாத்துகளிலும் நாகரிகத்தில் குறைந்தவர்கள்; மேலும் கொடியவர்கள். டாகினேப் போர்க்களத்தில் நார்சிசுக்கு உறுதுணையாய் நின்றவர்களில் லம்பார்டுகளும் இருந்தார்கள். அவர்கள் அப்போதே நாட்டின் வளத்தைக் கண்டு சென்றூர்கள். பதினேந்து ஆண்டுகள் கழித்து, கி. பி. 568இல் அவர்கள் படையெடுத்து வந்த போது 'இத்தாலி நாடு சுடுகாடாயிருந்தது,' என்று லம்பார்டு வரலாற்ருசிரியர்கள் குறிப்பிடுகிருர்கள். கிழக்கிலிருந்து எவ்விதப்படையும் வந்து லம்பார்டு படையெடுப்பைத் தடுக்கவில்லை. சிறிது சிறிதாய் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளை லம்பார்டுகள் பிடித்துக்கொண்டு சிறு சிறு இராச்சியங்களை ஏற்படுத்தினுர்கள்; பேரரசின் ஆதிக்கம் குறையக் குறைய, படையெடுத்து வந்தவர்களின் ஆதிக்கம் வளர்ந்தது. இத்தாலியில் காத்துகளின் ஆதிக்கத்தைவிட் லம்பார்டு ஆதிக்கம் நிரந்தரமாயிருந்தது. வடக்கேயுள்ள பேவியா (Pavia) அவர்களது தலைநகரமாகும். அங்கே ஆட்சி புரிந்த அரசர் லம்பார்டு மாகாணங்களையெல்லாம் தம் ஆதிக்கத்தில் வைத்திருந்தார் என்று சொல்வதிற்கில்லை. இராவென்னு, உரோம், சிசிலி, சார்டினியா, கார்சிகா, இத்தாலியின் தென்பகுதியில் சில முக்கியமான கோட்டைகள் முதலியன கிழக்குப் பேரரசர்களின் ஆதிக்கத்திலும், இத்தாலியின் ஏனைய பகுதிகள் லம்பார்டுகள் வசத்திலும் இருந்தன. வடக்கிலுள்ள லம்பார்டி சமவெளிகள் இன்றைக்கும் அவர்கள் பெயரையே தாங்கியுள்ளன. பைசான்டைன் (Byzantine) கடலாதிக்கத்தால் இத்தாலியக் கடற்கரையின் முக்கியப்பகுதிகள் பேரரசின் ஆதிக்கத்தில் வந்தன. இவ்வாறு பைசான்டைன் அரசர்கள் இத்தாலியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள், அதனுல், தெற்கிலிருந்த லம்பார்டு தேயங்கள், அவர்களாதிக்க நாட்டிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டன. இப்பிரிவு காரணமாக அவற்றுக்குள் நிரந்தரப் பகைமை வளரலாயிற்று.

லம்பார்டுகள் தாங்கள் வென்ற நாட்டினரை ஆளும் திறம் பெற்றிருந்தார்கள்; இலத்தின் மொழியைத் தங்களுடையதாக்கிக் கொண்டார்கள்; தாங்கள் பின் பற்றி வந்த கிறுத்துவ முறையை விடுத்து, கத்தோலிக்க முறையை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இந்தச் சமயமாற்றம் லம்பார்டுகளை இத்தாலியர்களோடு இணைந்து இரண்டறக் கலக்கச் செய்தது; அன்றியும், இத்தாலிய இனம், அவர்களது நாகரிகம் ஆகிய இரண்டிற்கும் அழியாத மூலக்கூறுகளை அளிக்கும் வாய்ப்பை லம்பார்டுகள் பெற்றனர்கள். ஏனைய தகுதிகளிலிருந்தும் எந்தச் சமயமுறை வேறுபாடு கோத்துகளையும் இத்தாலியர்களையும் பகைவர்களாக வைத்திருந்ததோ, அந்த முறை வேறுபாட்டைத் தொடக்கத்திலேயே துடைத்தெறிந்த துணிவு, லம்பார்டுகளின் அரசியல் நுண்ணறிவைப் புலப்படுத்துகிறது. லம்பார்டுகள் நகர வாழ்வை ஏற்று, இத்தாலியக் கலை, கைத்தொழில் முதலியவற்றை ஆதரித்தார்கள். அவர்கள் இராச்சியம் இரு நூற்றாண்டுகளுக்குமேல் (கி. பி. 568-774) நீடித்திருந்தது. ஆறும் நூற்றாண்டினிறுதியில் இத்தாலி நாட்டை லம்பார்டுகளும் பைசான்டைன் பேரரசர்களும் பகிர்ந்துகொண்டு ஆட்சி புரிந்தார்கள். பைசான்டைன் ஆட்சியைவிடச் சிறந்திராவிடினும், லம்பார்டு ஆட்சி அதற்கு எந்த வகையிலும் தாழ்ந்துவிடவில்லை.

அதிகாரம்—3

(1) இடைக்காலத்தின் ஆக்கச் சத்திகள்; (2) திருச்சபை (Church); மடாலய முறைக் கொள்கையும் (Monasticism) போப்பின் ஆட்சியும்; (3) இஸ்லாம்; (4) ஃப்ராங்குகள் (Franks).

மேற்கில் காத்துகள் நிறுவிய இராச்சியங்கள் நீடித்திருக்க வில்லை. இத்தாலியையும் ஐரோப்பாவின் மேற்குப் பகுதிகளையும் மீண்டும் தங்கள் ஆதிக்கத்திற்குட்படுத்த வேண்டுமெனக் கிழக்குப் பேரரசர்கள் செய்த முயற்சிகள் நிரந்தரமான வெற்றியளிக்கவில்லை. எங்கும் கிரேக்க-உரோமானிய நாகரிகம் நலிந்தும் சிதைந்தும் காணப்பட்டது. இந்த நிலையில் ஒழுங்கையும் அமைதியையும் ஏற்படுத்தப் புதிய அமைப்பு ஒன்றும் தோன்ருது போன்றிருந்தது. ஆனல், தளர்ச்சியும் தோல்வியும் மட்டுமே உள்ள ஒரு வரலாற்றுக் காலம் இல்லையாகையால், இடைக்காலத்தின் சிறப்புக் கூறுகளைத் தோற்றுவித்த சில சத்திகள் ஆரும் நூற்ருண்டிலும் ஏழாம் நூற்ருண்டிலும் உருவாகி வந்ததைப் பார்க்கிருேம்.

இடைக்காலம் சமயத்தால் ஆக்கப்பட்டது வேறு எந்த ஒன்றிலுைம் ஆக்கப்படவில்லை. பொது நிலை மக்களால் தோற்றுவிக்கப்படுகின்ற சமயத்திற்கு அமைப்பும் ஆதிக்கமும் தேடித் தருபவர்கள் அதன் குருமார்கள். வழிபாடு, அறவுதவி, ஒழுங்கு முறை முதலியவற்றிற்காகச் சேர்ந்திருந்த எளிய மக்களின் கூட்டங்களே தொடக்கக் காலக் கிறித்துவச் சமூகங்களாகும். துன்புறுத்தல், தவருன எண்ணம், எதிர்ப்பு இவையெல்லாம் மீறிக் கிறித்தவச்சமயம் பேரரசில் பரவிக்கொண்டிருந்தது. மூன்ருவது நூற்ருண்டினிறுதியில் பேரரசிலிருந்த கிறித்துவர் சிறுபான்மையோராயினும், சங்க அமைப்புடன், வளர்குறியோடு

காணப்பட்டனர். அவர்கள் பெரும்பாலும் நகரங்களிலேதான் இருந்தார்கள். இலத்தீன் மொழியில் ‘பேகன்’ (Pagan) என்ற சொல்லின் பொருள் ‘நாட்டுப்புற வாசி’ என்பதாகும். நாட்டுப்புற வாசிகள் பெரும்பாலும் பண்டைச் சமயத்திலேயே திளைத்திருந் தார்கள். அதனாலேயே பண்டைச் சமயத்தைப் பின் பற்றியவர் களைப் ‘பேகன்கள்’ என்ற ஏளனச் சொல்லால் கிறித்துவர்கள் வழங்கினார்கள்.

கான்ஸ்டன்டைன் (306-337) காலத்தில் கிறித்துவம் அரசொப்பிய சமயமாயிருந்து, பின்னர்த் தியோடோஸியஸ் (379-395) காலத்தில் பேரரசின் ஒரே சமயமாகி, அதன் அமைப்பு முறைகளில் வளர்ந்து, செல்வாக்குடனிருந்தது. உரோமப் பேரரசு கிறித்துவப் பேரரசாய்த் திகழ்ந்தது. கிறித்துவச் சமய அமைப்பு முறை பேரரசின் அமைப்பையே முன் மாதிரியாய்க் கொண்டிருந்தது. கான்ஸ்டன்டைன் சமய மாற்றத்திற்குப் பின், கத்தோலிக்கத் திருச்சபை சமயத் துறையில் ஒரு பேரரசாய் வடி வெடுத்தது. பேரரசிற்குப் பேரரசர் எவ்வாறு இன்றியமையாதவ ராயிருந்தாரோ, அவ்வாறே கிறித்துவத் திருக்கூட்டத்திற்கும் ஒரு தலைவர் இல்லாமல் சமய அமைப்பும் ஆட்சியும் நன்கு நடைபெற வில்லை. கொள்கை ஒற்றுமை, ஒரே தன்மைத்தான சமயச் சடங்கு ஆகிய இவ்விரண்டும் நிலைக்க வேண்டுமானால், ஒரு சமயத் தலைவன் வேண்டப்படுகிறான். ஐயத் தெளிவுக்கும் நடுவுநிலை நின்று சச்சரவுகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கும், குடும்பத்திற்குத் தந்தை இருப்பது போலத் திருச்சபைக்கும் ஒரு தந்தையார் (Pope) நாளாவட்டத்தில் கிடைத்தார். உரோம் நகர மேற்றிராணி யாரைப் போப்பென்று வழங்கும் சொல் வழக்குக் கி. பி. 280 அளவில் உண்டாயிற்று. போப்பென்பது, தந்தையார் என்றே பொருள்படும். ஜெர்மானியர் படையெடுப்புக்களுக்கு முன் உரோமப் பேரரசில் கிறித்துவமே முதன்மையான சமயமாயிருந் தது. மேற்கில் ஜெர்மானியர்கள் பெருங்கூட்டமாய்ப் படை யெடுத்து வந்து தங்கள் இராச்சியங்களை நிறுவியதால், கிறித்துவச் சமயம் ஒரு கடுஞ்சோதனைக்குள்ளாயிற்று. இந்த ஜெர்மானியர் களைக் கிறித்துவத் துறவிகளே சமய மாற்றஞ் செய்தார்கள். அறவாழ்வையும் சமயத்தொண்டையும் மேற்கொண்ட ஆட வரும் பெண்டிரும் சமய வரலாற்றின் தொடக்கத்திலிருந்தே அரும்பணியாற்றி வந்தனர். சமய இயக்கங்களுக்கெல்லாம் துறவற வாழ்வு பொதுவானதே. பற்பல ஆசைகளும் நிறைந்த உலகத்தை விடுத்துத் தனித்து வாழ்ந்து, இடையறாது கடவுட் சிந்தனையிலும் வழிபாட்டிலும் ஈடுபடுவதற்கென்றே ஒரு சிலர் முன் வந்தனர். நம் நாட்டில் பன்னெடுங்காலமாய் இருந்து வந்த

இந்த வழக்கம், கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் எகிப்தியக் கிறித்துவரிடையே பரவியது. தனித்து வாழ்ந்த எகிப்தியத் துறவிகள், அளவிறந்த துன்பங்களுக்குத் தங்களை ஆளாக்கிக்கொண்டு, உடலை ஒடுக்குமளவிற்குப் பல வகைச் சித்திரவதைகளுக்குத் தங்களை உட்படுத்தி நடத்தும் வாழ்வே துறவற வாழ்வெனக் கருதினுர்கள். மேற்கிலிருந்த துறவிகள், அத்தகைய வெறிச்செயல்களை மேற்கொள்ளாமல், சமயப் பற்றுள்ள மற்றவர்களோடு சேர்ந்து வாழ்வதே சிறந்ததெனக் கருதினுர்கள். உலகக் கட்டுக்களினின்று விடுபடுதற்காகத் துறவற மேற்கொள்வதும், இம்மை மறுமையைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்காகத் தனித்து வாழ்வதும், சமயத்தொண்டும் சமுதாயத் தொண்டும் ஆற்றுவதற்காக மடங்களில் கூடி வாழ்வதும் ஆகிய செயல்களை ஐரோப்பியத் துறவிகள் மடாலய முறைக்கொள்கை மூலம் உருவாக்கி வளர்த்தார்கள். தனித்து வாழ்ந்து, தம் காயத்தை வருத்தித் தவமியற்றி, முத்திக்கு வழி தேடுவது கீழை நாட்டினரின் பழைய முறை. பலருடன் கூடி வாழ்ந்து, மணவாழ்க்கையை மேற்கொள்ளாது, மறை நூலை ஓதுவதிலும், சமயத் தொண்டிலும் உடலுழைப்பிலும், சமூகப் பணியிலும் காலத்தைப் பகிர்ந்து செலவிட்டு வாழ்வது மேலை நாட்டில் பண்டைக் காலந்தொட்டு வளர்ந்து வரும் சிறந்த முறையாகும். இத்தகைய ஒழுக்கத்தோடு ஒழுங்காய்த் தங்கள் அறவாழ்வை வகுத்துக்கொண்ட துறவி களும் அறநங்கையர்களுமே மடங்களில் காணப்பட்டார்கள். அறவுதவியும் அன்புக் கனிவும் பயின்ற மடாலய வாழ்வே இயேசு கற்பித்த கோட்பாட்டிற்கு ஒத்த வாழ்வாயிருந்தது என்பதில் எட் டுணை ஐயமுமில்லை.

ஆரும் நூற்றுண்டில் கிறித்துவத் திருச்சபை ஆற்றல் மிகுந்த உறுதியான ஓர் அமைப்பை மேற்கொண்டது. பிற்காலத்தில் அதற்கேற்பட்ட செல்வாக்கிற்கும் அது கையாண்ட அதிகாரத் திற்கும் காரணமாய் இருந்தவை மடாலய முறைக்கொள்கையும் (Monasticism), போப்பின் ஆட்சியுமே (Papacy) ஆகும்.

இந்த மடாலய முறைக்கொள்கை, சிறிய ஆசியாவில் வாழ்ந்த பேசில் (Basil) என்ற துறவியார் வகுத்த விதிகளைப் பின் பற்றிக் கிழக்குப் பேரரசில் வளரலாயிற்று ; மேற்கிலோ, இத்தாலியத் துறவியார் பெனிடிக்டு (Benedict) கண்ட முறையை ஏற்று வளரலுற்றது. மடாலய முறைக்கொள்கையை வளர்த்து உருவாக்கியவர்களில் தலை சிறந்தவர் பெரியார் பெனிடிக்டு ஆவர். ஐரோப்பிய வரலாற்றை உருவாக்கிய சத்திகளில் ஒன்றுவதற்கான வடிவத்தை அதற்களித்த பெருமை அவருடையதாகும். பெனி

டிக்டு மடாலய வாழ்வைத் தோற்றுவிக்கவில்லை; அதற்கான சட்ட திட்டங்களை வகுத்து உறுதியான ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்தினர்; கி. பி. 520இல் மான்டி காசினோ (Monte Cassino) என்ற ஒரு மலையுச்சியில் ஒரு மடத்தை நிறுவினர். அவர் வாய்மொழியிலே அது 'கடவுட்பணி செய்யும் பள்ளியாய்' விளங்கிற்று. மடத்துத் துறவிகள் தாங்கள் தேர்ந்தெடுத்த மடத்துத் தலைவருக்கு எல்லா வகையிலும் கட்டுப்பட்டவர்கள். மடத்திலுள்ள துறவிகள் எல்லோருடைய செயல்களுக்கும் கடவுள் முன்னிலையில் மடத்துத் தலைவரே பொறுப்பேற்றிருந்தார். துறவிகள் பாசுரங்களைப் பாடித் தெய்வ வழிபாடு செய்த நேரம் போக, மற்றக் காலமெல்லாம் உழவுத் தொழில், மடத்திற்கான உணவு தயாரித்தல் போன்ற பணிகளில் ஈடுபட வேண்டும். ஏனெனில், 'சோம்பல், ஆன்மாவின் பகைவன்' என்பது பெனிடிக்டின் திருவாக்காகும். பெனிடிக்டைன் மடங்களில் உறைந்த துறவிகள் தரிசு நிலங்களை விளைநிலங்களாக்கி, உழவுத் தொழிலிற்கு ஆக்கமளித்தார்கள் ; ஏழைகளை ஆதரித்தார்கள்; கையெழுத்து நூல்களைக் காத்ததோடு அவற்றைப் பல படிகள் எடுத்துதவி, ஐரோப்பிய அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பணியாற்றினர்கள்.சுருங்கச் சொன்னால், மடத்து வாழ் துறவிகள் அவர்கள் காலத்து ஆசிரியர்களாயும் பயிர் செய்யும் குடிமக்களாயும் உழைத்தார்கள் என்னலாம். இத்தாலியப் பயிர்த் தொழிலில் அவர்களால் ஒரு மறுமலர்ச்சியே ஏற்பட்டது என்னலாம். ஒவ்வொரு மடமும் தன்னளவில் உரிமையோடு செயலாற்றித் திருச்சபைத் தந்தையாராகிய போப்பின் நேரடி ஆதிக்கத்தில் இருந்து வந்தது. மிலேச்சன், உரோமானியன், அடிமை, உரிமை பெற்றவன் என்ற வேறுபாடின்றி, மக்கள் மடங்களிற்சேர்ந்தார்கள். முடியாட்சி அமைப்பு முறையில் இயங்கிய திருச்சபையின் முன்னேற்றத்திற்கும், தற்காப்பிற்கும் எனச் சூள் உரை பகர்ந்து பணியாற்றிய கோட்டைப் படையாய் மடாலயந்தோறும் துறவிகள் காட்சியளித்தார்கள்.

ஐரோப்பாவில் அடுத்த எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு அறிவியல் சமுதாயத் துறைகள் இரண்டிலும் மடாலயத் துறவிகளே மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்ற சத்திகளாய் விளங்கினர்கள். கல்வியும் இலக்கியமும் மேலும் மேலும் அருகி வந்த அக்காலத்தில், மடங்களிலே அணைந்து போகாது காக்கப்பட்ட அறிவொளி பிற்காலத்தில் ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சியைச் சுடர் விட்டெரியச் செய்தது. கன்னியர் மடங்களிலே அறநங்கையர்கள் ஏற்றுக் கொண்ட பணியும் பொறுப்பும் பெண்களின் நிலையைப் பெரிதும் உயர்த்தின. நாட்டுக் கைத்தொழிலும் பயிர்த்தொழிலும் மடங்களிலிருந்து பெற்ற ஆதரவு அளவிடற்பாலதன்று. எல்லா

வற்றையும்விடத் திருச்சபைச் செல்வாக்கைப் பரப்புவதிலும் போப்பின் ஆட்சியைப் பேணுவதிலும் மடங்களின் பங்கு சிறிதன்று.

திருச்சபை அமைப்பு முறையைச் செம்மையாக்கி உரோம் நகர மேற்றிராணியார் பீடத்தை, அதையொத்த பீடங்களுக்கெல்லாம் தலைமைப் பீடமாக்கி போப்பின் ஆட்சிக்கு அடி கோலியவர் பெரியார் கிரெகரி (Gregory the Great) என்பவராவர். ஆரும் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்த மூன்று பெரியார்கள், பிற்கால ஐரோப்பிய வரலாற்றைப் பெரிதும் செப்பனிட்டவர்கள். ஜஸ்டினியன் சட்டங்களும், பெனிடிக்டின் துறவியர் கூட்டமும், சமுதாயத்தை மாற்றியது போல, போப்பின் ஆதிக்கத்தை வளர்த்தது வழியாக, கிரெகரி ஐரோப்பியச் சமுதாயத்தில் ஒரு புரட்சிக்கு வித்திட்டார். அவர் கி. பி. 540இல் செவ்வக் குடும்பத்தில் பிறந்து, உயர்கல்வி பயின்று, உரோம் நகர ஆட்சியில் ஓர் அதிகாரியாய் அமர்ந்தார்; ஆயினும், மக்களுக்கு உதவ முடியாத நிலை கண்டு சமயத் தொண்டரானர்; தம்முடைய அரண்மனையை ஒரு மடமாக்கியதன்றி, வேறு மடங்கள் நிறுவுவதிலும் தம் சொத்தையெல்லாம் ஈடுபடுத்தினர். செல்வச் சீமானுயிருந்து, உலக இன்பங்களைத் துறந்து, துறவியான அசிசி நகர் ஃப்ரான்ஸிசை (Francis of Assisi) ப்போல அவரும் துறவற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார்; பெனிடிக்டு நிறுவிய மடங்களில் ஒன்றின் தலைவரானர்: மடாலய வாழ்விலிருந்து போப்பாகிய முதல் துறவியார் அவரேயாவர். பிறப்பு, பயிற்சி, திறமை எல்லா வகையிலும் அப்பதவிக்கு அவர் மிகப் பொருத்தமானவர். அவர் பாட்டனர் ஒரு போப்பு அவர் தாயார் கன்னி மாடத்து உறைந்தவர். போப்பின் தூதராய்க் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளில் ஏழாண்டுகள் தங்கியிருந்த போது, லம்பார்டுகளின் தாக்குதல்களால் தொல்லைப் பட்ட இத்தாலி நாட்டிற்குக் கிழக்குப் பேரரசரால் உதவ முடியாது என்ற உண்மையைக் கிரெகரி கண்டார்; இத்தாலி நாடு சொந்த முயற்சியாலேயே தன் வாழ்வையும் வருங்காலத்தையும் செப்பனிட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற உறுதியான உணர்வோடு உரோமிற்குத் திரும்பி வந்தார். பின்னர்ப் போப்பாய் அரியணையேறிய கிரெகரி, அந்தத் திட நம்பிக்கையைத் தம் கொள்கை முறைக்கு ஆதாரமாய்க் கொண்டார். கிரெகரியின் பதினன்காண்டு ஆட்சிக் காலத்தில், அவருடைய குறிக்கோள்களின் பெருந்தன்மையும், செயல்வகை அறிவும் சேர்ந்து கொள்கை நிலையிலிருந்த உரோம் நகர மேற்றிராணியாரின் முதன்மையையும் ஆட்சியையும் உண்மையாகச் செய்தன. கிரெசரி காலத்தில் போப்பின் ஆட்சி உலக வல்லரசுகளில் ஒன்ருகி வந்ததெனலாம். இந்தப்

போப்பின் ஆட்சியைப் பேரரசின் ஆவியுருவென்று ஹாப்ஸ் (Hobbes) என்ற அரசியல் எழுத்தாளர் வழங்குகிருர்.

கி. பி. 590இல் கிரெகரி போப்பாகிய காலம் குழப்பம் மிக்க கொடிய காலமாகும். அரசியல் அறிஞராகிய கிரெகரிக்கு அதுவே வாய்ப்பாயிற்று. இத்தாலியை லம்பார்டுகள் போரிட்டும் கொள்ளை யடித்தும் பாழாக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். மூர்களின் (Moors) கொள்ளை, விசிகாத்துகளின் தளர்ச்சி, பைசான்டைன் மன்னர் களின் வலிமைக் குறைவு இவற்றினுல் ஸ்பெயினும் ஆப்பிரிக்கா வும் அரசியற்குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தன ; ஃப்ரான்சில் தெற்கு-வடக்குச் சண்டைகள் நடைபெற்று வந்தன. உரோமானியர்கள் காலத்தில் கிறித்துவத்தைத் தழுவியிருந்த பிரிட்டன், சாக்ஸேனியர் படையெடுப்பிற்குப் பிறகு பேகன் சமயத்திற்கே திரும்பிவிட் டது. மேலும், புறச்சமயமும் கொள்கை முரண்பாடும் இல்லா மலில்லை. திருச்சபையிலிருந்த பல மேற்றிராணியார்கள் முறை யற்ற முறையில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். இந்த நிலையை மிகக் கூரிய அறிவுடனும் ஆற்றலுடனும் சமாளிக்கக் கிரெகரி திட்டமிட்டார். அவர் காலத்திற்கு முந்தி, மதிப்புக்குரிய உரோம் நகர மேற்றிராணியார், அவருடைய ஆட்சிப் பகுதிக்கப்பால் எவ் வித ஆதிக்கமும் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆனுல், தம்முடைய உயர் குணங்களாலும் அரசியற்குழப்பச் சூழ்நிலையாலும் மேற்கிலுள்ள எல்லாக் குருமார்களும் தம்முடைய மேலாண்மையை ஏற்குமாறு கிரெகரி செய்துவிட்டார். கிழக்கிலும் அவருடைய ஆணைச் சக்க ரம் செல்லாமலில்லை. நாடாள்வோருக்கும் மேற்றிராணியார்களுக் கும் அவ்வப்போது எழுதிய கடிதங்கள் வாயிலாகவே தம் ஆட் சியை அவர் நிலை நாட்டிவிட்டார்.

திருச்சபை அமைப்பில், உரோம் நகரும் அதன் மேற்றிராணி யாரும் முதன்மை பெறப் பல்வேறு காரணங்களால் வாய்ப்பும் வசதியும் கிடைத்தன. ஆயினும், போப்புக்கள் கொண்டாடிய உரிமைகளைக் கிறித்துவ உலகம் அவர்களுக்கு அளிக்க நெடுங்கால மாயிற்று. ஆதியில், வெளியுலகத்தால் அறியப்படாதவர்களே போப்புக்களாயிருந்தார்கள். மேலும், அவர்கள் தத்துவ வாதிகளா கவோ, சமயச் சித்தாந்திகளாகவோ இல்லை. திருச்சபைக் கோட் பாடும் அவர்களால் உருவாகவில்லை. இந்த நிலையில் கிறித்துவத் தைப் பரப்பும் கட்டத்தைத் தொடங்கியவர் கிரெகரியேயாவார். யாராவது ஒரு போப்பு அக்காலத்தில் மேன்மை பெற்று விளங்கினு ரென்ருல், அது அரசியலறிவுத் துறையிலிருக்குமேயன்றி, சமயத் துறையிலன்று. ஆனுல், வேறெந்தக் கண்காணித்துவத்திற்கும் இல் லாத பேரும் புகழும் உரோம் நகரத்திற்கு இருந்தன. காரணம்

யாதெனில், அப்புனித நகரிலேதான் இயேசுவின் முதல் மாணவர்களான பீட்டரும் (Peter) பாலும் (Paul) கிறித்துவக் கொள்கையைப் பரப்பி, கிறித்துவின்பால் தாங்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கைக்காகத் தங்கள் உயிரையும் கொடுத்தார்கள். அங்குள்ள அவர்கள் கல்லறைகளும் உரோம் நகருக்குத் தனிச்சிறப்பளித்தன. அன்றியும், விவிலிய நூலில் காணப்படும் குறிப்பின்படி, திருச்சபைக் கட்டடத்திற்கு அடிக்கல் போன்று திருத்தொண்டர் பீட்டர் விளங்கினரென இயேசுவினுல் அவர் பாராட்டப்பட்டுள்ளார். பீட்டர், தாம் பெற்ற இம்மை மறுமைத் திறவுகோல்களை, லீனஸ் (Linus) என்ற முதல் உரோம் நகர மேற்றிராணியாரிடம் தந்து, தம் தெய்வப் பணியையும் அவரிடமே ஒப்படைத்தாராம். இவ்வாறு பீட்டர் அறிந்திருந்த கிறித்துவ உண்மையைப் பாதுகாக்கும் புனிதப் பணி உரோம் நகர மேற்றிராணியாருக்கே உரித்தாகியது.

உரோம் நகரோடு போட்டியிட்ட ஜெருசலம் (Jerusalem) யூதர் கலவரமொன்றின் போது உரோமானியப் படையினுல் கி. பி. 70இல் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. பேரரசர்கள் உரோம் நகரில் தங்கி ஆண்டிருந்தால், உரோம் நகரத் திருச்சபை அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டே இருந்திருக்கும். பேரரசின் தலைநகர் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளுக்கு மாற்றப்பட்டதாலும், ஜெர்மானிய மிலேச்சர்களின் இத்தாலியப்படையெடுப்புக்களினுலும் உரோம் நகரில் போப்பின் ஆட்சி ஏற்பட நல்ல சூழ்நிலை உருவாயிற்று. பேரரசரும் அவருடைய செங்கோலும் விட்டுச் சென்ற வெற்றிடத்தை உரோம் நகரிலிருந்த போப்பும் அவருடைய ஆன்மிக ஆதிக்கமும் நிரப்பினர். ஹூணர்கள், சாரசன்கள் (Saracens), லம்பார்டுகள் முதலியோர் இத்தாலியைத் தாக்கியபோது, அவர்கள் துன்பங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டும், பின்னர் அங்கு அமைதி நிலைபெறச் செய்தும், மற்றும் இத்தாலிய நாகரிகத்தின் காவலராயும் மக்கள் தலைவராயும் விளங்கியவர் போப்பாண்டவரேயன்றிப் பேரரசர் அல்லர். உரோம் நகரைத் தாக்காது, ஹூணர் தலைவர் அட்டிலா இத்தாலியிருந்து வெளியேறியதும், உரோம் நகரின் பொருள்களைக் கொள்ளையிட்ட வாண்டல் தலைவர் ஜென்செரிக்கு, அந்நகர மக்களை மிகுதியாய்த் துன்புறுத்தாது நகரிலிருந்து நீங்கியதும், முதலாம் போப்பு லியோ துணிந்து அவர்கள் முன் நின்று வேண்டிக்கொண்டதன் விளைவேயாகும். மிலேச்சர்களின் அறியாமை குருமார்களின் உயர்வுக்குக் காரணமாயிற்று. அதே போலத் திருச்சபை ஆட்சிக்கும் செல்வாக்கிற்கும் பேரரசின் குழப்பநிலை வழி கோலியது. லம்பார்டுகளோடு தாற்காலிகப் போர் நிறுத்த ஏற்பாடு ஒன்றைச் செய்து, போப்புக் கிரெகரி உரோம் நகரைக் காப்பாற்றினுர். இவ்

வாறு அரசியலில் தலையிட்டுப் போப்புக்கள் தங்கள் வலிமையைப் பெருக்கிக்கொண்டார்கள்.

திருச்சபைத் தந்தையாரின் அரசியல் செல்வாக்குடன் பொன்னும் பொருளும் இணைந்து, போப்பின் ஆட்சிக்கு வலுவூட்டின. சமய அன்பர் பலர் தம் நிலங்களையும் ஏனைய பொருள்களையும் திருச்சபைக்குக் கொடுத்தனர். போப்பின் ஆட்சிக்கு ஒரு நல்ல பொருளியல் அடைப்படை தேவையென அறிந்த கிரெகரி, பீட்டரின் (திருச்சபையின்) சொத்தைச் சிக்கனமாயும் திறமையாயும் பராமரித்து, வருமானத்தை வளர்த்துக்கொண்டார்.

உரோம் நகரில் பெரியார் கிரெகரி அரசோச்சினார் என்றே சொல்லலாம். சமயத்தைப் பரப்பும் தொண்டர்களும், மடங்களில் வாழ்ந்த துறவிகளுமே அவருக்கிருந்த ஆன்மிகப் படைகள். அன்பர்களின் காணிக்கையும் திருச்சபைப் பண்ணைகளின் வருமானமும் அவர் பெற்ற அரசிறையாகும். லம்பார்டுகளுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு போரைத்தடுத்து அமைதியை நிலை நாட்டின பெருமையும் அவருக்குண்டு. உரோம் நகரின் பாதுகாப்பு, அதனைச் சுற்றியிருந்த பகுதியின் ஆட்சிப் பொறுப்புப் போன்ற சமயம் சாரா அதிகாரங்களும் அவருடைய சமயப் பணி அலுவல்களுடன் சேர்ந்து போப்பின் ஆட்சியை உருவாக்கின.

ஆங்கிலேயரிடையில் கிறித்துவத்தைப் பரப்பி அவர்கள் நாட்டை மீண்டும் திருச்சபையின் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வர வேண்டுமென்பது கிரெகரியின் நீண்ட நாள் அவா. அவர் போப்பாவதற்கு முன் உரோம் நகரின் அடிமைச் சந்தையில் ஆங்கிலச் சிறுவர் இருவரைப் பார்த்த நாள் முதல், அவருக்கு அந்த ஆவல் இருந்து வந்தது. ஆதலால், அவர் போப்பாகிய பின் ஆங்கில நாட்டில் கிறித்துவத்தைப் பரப்பும்பொருட்டு, அகஸ்டின் என்ற பெரியாரை இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பினார். அங்கிருந்த மிலேச்சர்களின் கோயில்களை அழிக்காமல், அவற்றிலிருந்த தெய்வச் சிலைகளை மட்டும் நீக்கிவிட்டதோடு, கிறித்துவ விழாக்களைக் கொண்டாடுவதில் மிலேச்சரின் சடங்குகளையும் திருத்தி இயலுமளவு சேர்த்துக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்தார்; மற்றும் அமைதியான முறையில் இங்கிலாத்தைக் கிறித்துவ நாடாக்கத் திட்டமிட்டு அதை ஓரளவு நிறைவேற்றவும் செய்தார். இவ்வாறு, மேற்குப் பேரரசு அழிவுற்றுக் கிடந்த இடத்தில் உரோமாபுரிக்கென ஒரு புதுப் பேரரசைக் காண முயன்றார் கிரெகரி. இம்முயற்சியில் அவருக்குத் துணை செய்தது சமயத்தைப் பரப்பும் ஆவலேயன்றி, படை வலிமையன்று. உரோமப் படையணிகள் சென்று மிதிக்காத நாடு

களை—சிப்பியோக்களும் (Scipios) சீசர்களும் (Caesars) சிந்தித்தும் பார்க்க முடியாத புதிய நாடுகள் பலவற்றை—அச்சமயப் பேரரசு சமயத் தொண்டர்களின் துணைகொண்டு தன்னுதிக்கத்தில் கொண்டு வரவிருந்தது.

திருச்சபையின் சடங்கு முறைகளும், வழிபாட்டு முறைகளும்,இசையும் கிரேகரியின் கருத்தையும் கவனத்தையும் கவர்ந்தன. கிழக்கில் கிறித்துவம் மங்கி மறைந்துகொண்டிருந்த ஏழாம் நூற்ருண்டினிறுதியில், ஜெர்மானிய மேற்குப்பகுதி கிறித்துவத்தை மேலும் மேலும் தழுவிக்கொண்டிருந்ததென்ருல், அது கிரேகரியின் நுண்ணிய அரசியலறிவினுலும் செயல் திறமையினுலுமே என்பதில் எட்டுணை ஐயமுமில்லை.

2

கிறித்துவ ஊழியின் முதல் ஆறு நூற்ருண்டுகளில் அரேபியா நாட்டைப்பற்றி நினைப்பதற்கு ஐரோப்பிய அரசியல்வல்லுநர்களுக்கு வாய்ப்பில்லை. ஆயினும், ஏழாம் நூற்ருண்டில் இஸ்லாமியர்களின் வெற்றிகள் ஐரோப்பிய வரலாற்றைச் சிக்கலாக்கிப் பல நாடுகளில் புதிய சமுதாயச் சமயக் கருத்துக்களைப் புகுத்துவதைப்பார்க்கிருேம். உலக அரங்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களிலும், உடனடியான விளைவுகளிலும், ஏழாம் நூற்ருண்டில் ஏற்பட்ட இஸ்லாமிய சமய ஆதிக்க விரிவிற்கு ஒப்பாக, உலக வரலாறு முழுவதிலுமே ஒன்றைக் காண முடியாது. உரோமப் பேரரசைப் பொறுத்தமட்டில் வடக்கிலிருந்து வந்த மிலேச்சர்கள் மேற்குப் பகுதியை அழித்தார்கள். ஆயினும், அவர்கள் அங்கே நிலைத்துக் கிறித்துவர்களானுர்கள். முஸ்லிம்களோ, பேரரசின் கிழக்குப் பகுதியைத் தாக்கி அதனை உடனடியாக அழிக்காவிடினும், வெற்றி பெற்று ஆதிக்கம் செலுத்திய நாடுகளிலெல்லாம் ஒரு புதிய பண்பாட்டை வளர்த்தார்கள்.

ஆசியாக்கண்டத்தின் தென்மேற்கில் அமைந்துள்ள அரேபியா, ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்திலிருந்து செங்கடலால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பெரும்பகுதி பாலை வனம். செமிட்டிக்குச் சாதி அராபியர் பாலை வனப் பகுதியில் ஆடுகளை மேய்த்துத் திரிந்த நாடோடிகளாவர். ஆனுல், பல்வேறு செமிட்டிக்குக் குலத்தினர்கள் (அசிரியர்கள், சால்டியர்கள், ஹிப்ருமக்கள், பினிஷியர்கள், கானுன் மக்கள், அரமேயர்கள்), முப்பது நூற்ருண்டுகளுக்குமேல் மேற்கு ஆசியாவில் ஆட்சி புரிந்து நாகரிகத்தை வளர்த்து வந்துள்ளார்கள். அவர்களை மேற்கிலிருந்து கிரேக்க ஆரியர்களும், கிழக்கிலிருந்து பாரசிக ஆரியர்களும் தாக்கி வென்ருர்கள். மத்தியதரைக்

கடற்பகுதியில் ஆதிக்கம் பெறுவதற்காக, செமிட்டிக்குப் பினிஷியர் களால் (Phoenicians) ஆப்பிரிக்காவில் நிறுவப்பட்ட கார்த்தேஜ் இராச்சியம், உரோமானியர்களால் அழிக்கப்பட்டது. ஆதலால், ஆதி நாள்தொட்டு ஆதிக்க ஆசையின்றி வாழ்ந்த பாலைவனமக்கள், ஏழாம் நூற்றுண்டில் அரேபியாவில் கிளர்ந்து எழுந்தநிகழ்ச்சி, எண்ணூ ருண்டு உரோமானிய ஆதிக்கத்திற்கு அறைகூவல் போன்றிருந்தது.

பிடுயின்கள் (Bedouin) என்ற பாலை வன மக்கள் ஓரிடத்தில் நிலையாய் வாழாது, மந்தைகளை மேய்த்தும் வழிபறி செய்தும் நாடோடிகளாய்த் திரிந்தார்கள். ஆயினும், அரபு மக்கள் இயற்கை யறிவும் நினைவாற்றலும் விருந்தோம்பும் பண்பும் உடையவர்கள்; போர்ப் பாடல்களையும் காதற்கீதங்களையும் பாடித் திளைத்தார்கள். பயனற்ற முதியோரையும் வேண்டாத பெண் குழந்தைகளையும் கொன்றுவிடும் கொடிய வழக்கம் அரபு நாட்டில் மலிந்திருந்தது. பல தெய்வ வணக்கச் சமயம் அவர்களை ஒன்றுபடுத்தவில்லை. அரேபியத் தீவக்குறையில் பரந்த அளவில் ஆட்சி முறையே அமையவில்லை. அவர்கள் பேசிய அரபு மொழி ஹீப்ரு மொழி யோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது.

அரேபியாவின் மேலைக் கடற்கரைப் பகுதி, நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளைவிட அதிக மழையைப் பெற்று, மக்கள் வாழ்வு செழிக்க வாய்ப்பளித்தது. அங்கிருந்த எமென் (Yemen), ஹெஜாஸ் (Hejaz), பெட்ரேயா (Petraea) முதலிய இடங்கள் ஒட்டகப் பாதைகளால் இணைக்கப்பட்டு, சிரியா, எகிப்து முதலிய நாடுகளு டன் சிறு வாணிகம் செய்து வந்தன. உள் நாட்டில் ஐம்பது மைல் தொலைவில் சிரியா நாட்டை நோக்கிச் செல்லும் பெருவழி யில் அமைந்திருந்த மெக்காப் பட்டணம் பாலை வன மக்களுடன் வாணிபஞ்செய்யவும் வசதி பெற்றிருந்தது. ஏறத்தாழ இருநூறு மைல் தொலைவில் மெக்காவிற்கு வடக்கில் பேரீச்ச மரங்கள் செறிந்த பகுதியான மதீனு (Medina) இருந்தது. வாணிகத்தில் சிறந்திருந்த மெக்கா (Mecca), சமயத்துறையிலும் புனித நகர மாய்த் திகழ்ந்தது. அங்கிருந்த காபா (Kaaba) என்ற ஆலயம், மிகப் பழைமையானது. கருங்கற்களாலான அச்சதுர வடிவக் கோயில், ஒரு விண் கல்லைத் தலைக் கல்லாய்ப் பெற்றிருந்தது. விண்ணிலிருந்து இப்பூவுலகை அடைந்த அக்கல், வழிபாட்டிற் குரியதாகி, முந்நூறு சிறு தெய்வங்களுக்கும் தலையாய கடவுளாய் விளங்கிற்று. மெக்காவில் நடைபெற்ற பெருஞ்சந்தைக்கும், காபாவில் தொழுவதற்கும், மக்கள் பெருந்திரளாய் அரபு நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து அங்கு ஆண்டுதோறும் வந்தார்கள். ஆனல், யூதர் சமயச் சார்புடைய மதீனுவிற்கும், பல தெய்வ

வணக்கம் மலிந்த மெக்காவிற்கும் இடையே போட்டியும் பகையும் வளர்ந்திருந்தன.

அரபு மக்களைச் சமயத் துறையில் ஒன்றுபடுத்தி அரசியல் துறையிலும் ஆட்சித் துறையிலும் ஊக்கிய நபிகள் நாயகம் மகம்மது, மெக்காவில் ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தில் கி. பி. 570இல் தோன்றினார். அவருடைய பெற்றோர்களான அப்தல்லாவும், (Abdallah) அமீனாவும் (Aminah) தங்கள் அரும்பெறல் மகம்மதுவை இளமையிலேயே அநாதையாக்கிவிட்டு இவ்வுலகிலிருந்து மறைந்தார்கள். மந்தை மேய்த்த சிறுவர் மகம்மது, ஒட்டகவோட்டியாகி, வணிகக் குழுவினருடன் பலவிடங்களுக்கும் அயல் நாடுகளுக்கும் சென்ற போது மக்களோடு பேசிப் பழகி, உலகமாகிய பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்று வந்தார். கதீஜா என்ற செல்வச் சீமாட்டியாரிடம் வேலைக்கமர்ந்து, அவருடைய நன்மதிப்பைப் பெற்ற மகம்மது, படிப்படியாய் உயர்ந்து, இறுதியில் அவரை மணந்து செல்வரானார். இந்த இன்பத் திருமணத்தால் வாழ்க்கை வசதியும் சிந்திக்க ஒய்வும் பெற்ற மகம்மது, சமயத்தைப் பற்றி ஆராயத் தொடங்கினார். யூதர்களோடும் கிறித்துவர்களோடும் பழகிய காரணத்தால், அரபு மக்களின் பல தெய்வ வணக்கமும் சிறு தெய்வ வழிபாடும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. உலகத்தையும் கடவுளையும் பற்றிய உண்மையைத் தலைமைத் தூதர் கேபிரியல் (Archangel Gabriel) வாயிலாக அறிந்துகொள்ளும் அரிய வாய்ப்பை மகம்மது தமது நாற்பதாவது வயதில் பெற்றார். கடவுட்காட்சிகளைக் கண்டு மெய்ம்மறந்த நிலையில் மகம்மது கூறிய வாசகங்களையும் செய்யுள்களையும் அவருடைய நண்பர்கள் அவ்வப்போது கிடைத்த ஓலையிலும், கல்லிலும், தோலிலும், எலும்புகளிலும் எழுதி உலகுக்கு தவியுள்ளார்கள். அவற்றின் தொகுப்பே குர்-ஆன் என்ற முகம்மதிய மறைநூலாகும்.

மகம்மதுவின் சமயக் கருத்துக்களையும், மகம்மதியர்களின் வாழ்க்கை நெறிகளையும் அவர்களின் மறைநூலில் காண்கிறோம். அல்லாவன்றி வேறு கடவுள் இல்லை ; மகம்மது அவருடைய நபி நாயகம் (Prophet) ஆவார். ‘ ஆண்டவன் ஆணைக்கு உட்படுதல் ’ என்ற பொருளுடையது இஸ்லாம் என்ற சொல். அல்லாவிடம் தம்மை ஒப்படைத்துவிட்டு ‘மகம்மதுவே நபிகள் நாயகம்’ என்ற உறுதியுடையவர்களே உண்மை முஸ்லிம்களாவார்கள். மெக்காவுள்ள திசையை நோக்கி நாடோறும் ஆண்டவனை முஸ்லிம்கள் ஐந்து முறை தொழவேண்டும்; ஆயுட்காலத்தில் ஒரு முறையேனும் மெக்காவிற்குச் சென்று காபாவில் வழிபட வேண்டும். முஸ்லிம்கள் தங்கள் வருவாயில் நாற்பதில் ஒரு பங்கை இரவலர்க்களித்து

தூய இராமதான் மாதத்தில் பகலில் உண்ணு நோன்பு நோற்க வேண்டும். களவு, கள் இரண்டையும் விடுத்து, பிறர் மனை நயவாது, அவதூறு பேசாது இருப்பதே சிறந்த இஸ்லாமிய வாழ்வாகும்.

முஸ்லிம்கள் இறந்த பின் அவரவர்கள் வினைக்கு ஏற்ப இன்ப உலகிற்காயினும் துன்ப உலகிற்காயினும் செல்கிறுர்கள் என்பதே மகம்மதுவின் கருத்தாகும். 'கடவுள் ஒருவர்; அவர் அல்லா ஆவார்,' என்று உறுதியாய் நினைப்போரும், 'இறந்த பின்னும் வாழ்வுண்டு,' என்று எண்ணுவோரும் வானுலகம் செல்கின்றனர். பொன்னுலகில் பாலை வன வாசிகள், அழகிய ஆரணங்குகள் பணி விடை புரிய, பீரிட்டு வரும் நீரூற்றுக்களும், குளிர்தருக்களும் நிறைந்த இன்பச் சோலையில் இருந்து, சிறந்த உண்டி வகைகளையும் தீங்கனிகளையும் உண்டு களித்தார்கள். நேர்மையிலிருந்தும் கடமையிலிருந்தும் தவறியவர்கள், 'கரியபுகை, பொசுக்கும் காற்று, சுடுநீர் இன்ன பிறவற்ருல் அளப்பரிய இன்னலுற்ருர்கள். இச் சமயக் கருத்துக்களெல்லாம் அக்கால மக்களுக்கு ஒன்றும் புதியவையல்ல. ஆயினும், இவை நாட்டின் நிலைமையைத் தலை கீழாக்கி, மக்களிடையில் குழப்பம் விளைவித்தன. நபியினுடைய சமய விளக்கப் பேச்சினைக் கேட்டுக் கை கொட்டிச் சிரித்த மெக்கா வாசிகள், பின்னர் அவர் செல்வாக்குப் பெருகுவதைக் கண்டு அச்சம் கொண்டார்கள்; அவரை இரவோடிரவாய்க் கொல்லச் சதி செய்தார்கள்.

தாம் ஒரு நபிகளென்றும், தமக்கு முன்னுல் தோன்றிய தீர்க்கதரிசிகளாகிய ஆபிரஹாம் (Abraham), மோசஸ் (Moses), இயேசு (Jesus) மூவரும் அருளிச் சென்ற கோட்பாடுகளை நிறைவாக்கி முடிப்பதற்கே தாம் கடவுளின் இறுதித் தூதராய்த் தோன்றியிருப்பதாகவும் மகம்மது அறிவித்தார். வணக்கத்திற் குரிய தெய்விகச் சமயாசாரியர்களாய் அவர் கொடுத்த பட்டியலில் கௌதம புத்தர் இடம் பெறவில்லை. ஏனெனில், இறையியலில் பின் தங்கிக் கிடந்த அராபிய மக்கள் புத்தரை அறிய மாட்டார்கள்.

நபிகள் நாயகத்தின் சமயக் கருத்துக்களை அவருடைய மனைவியாரான கதீஜா, வளர்ப்பு மைந்தர் ஆலி (Ali), அடிமையான ஸெய்யது (Zeid), அவரிடம் தனி ஈடுபாடுடைய நண்பர் அபு பக்கர் (Abu Bekr) ஆகிய நால்வரும் ஏற்றுக்கொண்டு முதற்சீடர் ஆயினர். பின்னர்ச் சில ஆண்டுகளுக்குச் சில குடும்பங்களே புதிய சமயத்தைப் பின் பற்றின. அம்மதம் மக்களிடையில் பரவிச் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியதும், ஆதிக்கம் பெறும் நோக்குடன் முகம்மது மக்கள் மனத்தைக் கவர்ந்து வருகின்ருரெனப் பலர் எண்ணி

னர். நபிகள் உருவ வணக்கத்தை மிகவும் வன்மையாகத் தாக்கத் தொடங்கவே, எதிர்ப்பு வலுத்தது; இனி மெக்காவில் வாழ முடியாதென்ற நிலையும் ஏற்பட்டது. தம் சீடர்களை மதீனாவிற்கு அனுப்பி அங்குள்ளவர்களின் சமயப் பற்றைச் சோதித்த பின், மதினா மக்களின் அழைப்பையேற்று நபிகள் நாயகம் கி. பி. 622-ஆம் ஆண்டு, செப்டெம்பர்த் திங்கள், இருபதாம் நாள் அங்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

முஸ்லிம்கள் தங்கள் ஊழியினை, மகம்மது நபிகள் மக்காவிலிருந்து வெளியேறி மதீனா அடைந்த கால முதல் கணக்கிடுகிறார்கள். மகம்மதுவை ஆதரித்த நகரம் மகம்மதுவின் பட்டணம் அல்லது மதினா என்னும் பெயர் பெற்றது. அவர் அங்கு வாழ்ந்த ஏழெட்டாண்டுகளில் இஸ்லாமிய சமயம் உருப் பெற்றது. மகம்மது வாழ்ந்த உலக வட்டாரத்தில் யூதர்கள் சமயம், ஸொராஸ்டிரியக் (Zoroastrian) கோட்பாடு, கிறித்துவக் கொள்கை மூன்றுமே மக்களிடையில் செல்வாக்குப் பெற்ற தலைசிறந்த சமயங்களாயிருந்தன. இச்சமயங்களை ஆராய்ந்த பின்னரே நபிகள் தம் சமயக் கருத்தை உருவாக்கினார். ஒன்றில் மூன்று (three-in-one) என்ற கிறித்துவக் கடவுட்டன்மையை ஏற்காது, யூதர்கள் கடவுள் தத்துவத்தையே இஸ்லாம் உலகிற்களித்தது. தம் காலச் சமயங்களிலிருந்த சில பழக்க வழக்கங்களைத் திட்டமிட்டே நபிகள் நாயகம் நீக்கிவிட்டார். ஒரு வகுப்பாருக்கு மட்டும் பொருத்தமான ஒழுக்கத்தைக் காணாது, உலக சமயத்திற்கான ஒழுக்க முறைகளை முகம்மதிய மறையிற்காணலாம். மனிதருக்கிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லையென்பதை இஸ்லாம் வற்புறுத்தியது. ஆண்டவன் திருமுன் அரசனுக்கும் அடிமைக்கும் சமத்துவம் கண்டது இஸ்லாம். அஃது ஆண்டவனுக்கும் வழிபடுவோருக்கும் இடையில் தரகரை அனுமதிக்கவில்லை. பள்ளி வாசலில் நடைபெறும் பொது வழிபாட்டினை முன்னின்று நடத்த ஒரு தலைவர் உண்டு. ஆனால், குருமார் கூட்டம் அங்கு இடம் பெறவில்லை; தனியாய் வழிபாட்டுச் சுவடியும் இல்லை. விரிவான வெற்றுச்சடங்கு எதனையும் இஸ்லாம் ஏற்கவில்லை ; படையல் மேடையைப் பலி மேடையாக்கும் அநாகரிகம் தலை காட்டவில்லை. அரேபியாவில் பெண்கள் நிலையும் அடிமைகள் நிலையும் ஓரளவு உயர்த்தப்பட்டன. அடிமை வாழ்வும் பல பெண்களை மணக்கும் உரிமையும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டன.

நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கையில் இரண்டாவது கட்டத்தையே மதீனாவில் காண்கிறோம். பல சமயத்தினர் வாழ்ந்து வாணிகஞ்செய்த அந்த நகரில் தம் சமயத்தை முதன்மையாக்கு

வதிலும், அதனைப் பரப்புவதற்கு அமைப்பு முறைகளைக் காண் பதிலும், நபிகள் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தார். நாடு முழுவதிலும் ஓர் அரசு இல்லையாகையால், அவருடைய சமைய அமைப்புப் பெரி தளவு அரசியலமைப்பாயுமிருந்தது. அவருடைய சமயப் பணி மும் முனைகளில் செயற்பட்டது. அவர் யூதர்களின் எதிர்ப்பைச் சமா ளித்தார்; உள் நாட்டுப் பிடுயின்களைத் தம் சமயத்தைத் தழுவச் செய்தார்; மெக்காவிலிருந்து வந்த ஒட்டக வணிகக் குழு வினரைத் தாக்கித் தேவைப்பட்ட பொருள் வருவாயைத் தேடிக்கொண்டார். முதலிலிருந்தே முஸ்லிம்கள் வீரப்பணி புரிய வாய்ப்புப் பெற்றுர்கள். கி. பி. 624இல் செங்கடலுக் கருகில் பாதர் (Badr) என்ற போர்க் களத்தில் தம் பகை வருடன் மகம்மது போரிட்டார்; கடும்போருக்குப் பின் மும்மடங்கு பெரிய படையைத் தோற்கடித்து, இஸ்லாம் சமயத் திற்கு முதல் வெற்றியைத் தேடினுர். பகைவர்கள் மதீனுவை முற்றுகையிட்ட போது 627இல் மகம்மதுவின் சமயத்தார் இரண் டாவது வெற்றியைப் பெற்றனர். புதிய சமயத்தை எதிர்த்த யூதர்கள் மதீனுவிலிருந்து விரட்டப்பட்டதோடு அவர்களுடைய நிலங்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. நபிகள் நாயகத்தைப் பின் பற்ற மறுத்த வணிகக் கூட்டங்கள் சூறையாடப்பட்டுப் பல இன் னல்களுக்குள்ளாயின. கி. பி. 630இல் ஒரு பெரும்படையுடன் சென்று போரின்றியே நபிகள் மெக்காவைக் கைப்பற்றினுர். மெக் காவிலிருந்து வெளியேறியவர் வெற்றி வீரராய்த் திரும்பினுர்; தமக்குக் கிடைத்த ஆதிக்க வாய்ப்பை மிகச் சிறப்பாய் அரசியல் திறத்தோடு பயன்படுத்திக்கொண்டார்; மெக்கா மக்களின் நல்லா தரவைப் பெறக் கூபா வழிபாட்டை ஏற்றுக்கொண்டு, அக் கோயிலையும் அங்கிருந்த விண் கல்லையும் பேணிக் காக்க இசைந்தார். அவருடைய சீடர்களுட்சிலர் அவரது இக்கருத்து மாற்றத்தைக் கண்டு மருண்டனர். ஆனுல், காபாவிலிருந்த சிறு தெய்வச் சிலை கள் அப்புறப்படுத்தப்பட்டன. இந்த விட்டுக்கொடுத்தல் மூலம் உருவான ஒரே தெய்வ வணக்கக் கோட்பாடு எளிதாய் எல்லோ ராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு மகம்மது மறைவதற்குள் அரேபி யாவில் இஸ்லாம் வேரூன்றி நிலைக்கலாயிற்று. சமயத் தலைவராய்த் தோன்றிய மகம்மது, போர்த்துறையிலும் அரசியல் துறையிலும் சிறந்த அறிஞராய் விளங்கியதால், அரேபியாவில் புதிய சமயத் தோடு புதிய நாடும் அரசும் ஏற்பட்டன. ஒரே கடவுட்கொள்கை யுடன் ஆதிபத்தியக் கொள்கையும் கிழக்கில் இந்தியா, சீனம் முதல், வடக்கே யூரேஷியப் புல் வெளிகள், மேற்கே அட்லான்டிக்கு மாக்கடல் ஈருகப் பரவி, மக்களை ஆட்கொண்டது. எளிதில் புரிந்துகொண்டு பாமரர்களும் பின் பற்றும் வகையிலே சமய விளக் கங்கள் இருந்தன. மகம்மதுவின் கோட்பாடுகள் காலத்திற்கு

ஏற்றவையாயிருந்ததால், மக்கள் மனத்தைக் கவர்ந்து, தெளிவும் திட நம்பிக்கையும் அளித்தன. இறையியல் விரிவுரைகளால் கிறித்துவர்கள் மனம் குழம்பிப் பிளவுபட்டது போல, முஸ்லிம்கள் மயங்கி மாறுபட்டுப் பிரிவதற்கான நிலையை இஸ்லாம் உண்டாக்கவில்லை. இதுவோ, அதுவோ எனத் திகைக்கச் செய்யும் குறிப்பு அடையாள முறைமைக்கு (Symbolism) இஸ்லாம் இடம் தரவில்லை.

மகம்மது மறைந்த பின் அவர் விட்டுச் சென்ற சமய, அரசியற்பணிகளை ஏற்று நடத்த முன் வந்த அபு பக்கர் (Abu Bekr), பின்னர்ப் பதவிக்கு வந்தவர் என்ற பொருளுடைய காலிஃப் (Caliph) என்ற பட்டத்தையும் தாங்கினார். அவர் சமய மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர். மலையையும் அசைக்கும் ஆற்றல் பெற்ற அவருடைய திட நம்பிக்கையும், கோட்பாட்டுத் தெளிவும், அவருக்குப் பெருந்துணையாயிருந்தன. சுருங்கச் சொன்னால், அவர் இஸ்லாமிய எழுச்சியின் திருவுருவாய்த் திகழ்ந்தார் எனலாம். அவரைத் தொடர்ந்து முஸ்லிம் உலகத் தலைவரானவர் ஓமார் (Omar) என்பவர். அரபு நாட்டுத் தந்தையாராய் விளங்கிய அவருடைய பத்தாண்டு (634-643) ஆட்சிக்காலத்தில் பல நாடுகள் முஸ்லிம் ஆதிக்கத்திற்குள் கொண்டு வரப்பட்டன. முஸ்லிம் ஆட்சியை டிரிப்போலி (Tripoly)யோடு நிறுத்திவிட வேண்டுமென அவர் எண்ணினார். ஆனால், அவருக்குப் பின் வந்தவர்கள் அந்த ஆதிக்கவெல்லைக் கட்டுப்பாட்டை ஏற்க மறுத்தார்கள். முற்றுகைத் தளவாடம் ஒன்றுமில்லாத முஸ்லிம் படையினர், பன்னிரண்டாண்டுகளில் சிரியா நாட்டையும் எகிப்து நாட்டையும் உரோமப் பேரரசிலிருந்து பறித்துக்கொண்டு, பாரசீக அரசையும் அழித்தனர். இது வரலாற்றில் ஓர் அரிய சாதனையாகும். முஸ்லிம் வீரர்கள் பல நாடுகளுக்கும் சென்று வெற்றி வாகை சூடித் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிறுவிய விரைவு, வரலாற்றில் வேறெந்தச் சமயத்திற்கும் கிட்டாத ஒரு பேறாகும். சமயத்தொண்டில் உயிர் நீத்தவர்கள் வானுலக வாழ்வைப் பெறுவார்கள் என்ற நபிகள் கூற்றும், கட்குடியைத் தடுத்த சமயக் கோட்பாடும் முஸ்லிம்களின் வெற்றிக்கு உறுதுணையாயிருந்தன. பாலை வனச் சமயம் அக்காலத்தில் ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா நாடுகளிலிருந்த ஆடவர் பெண்டிர் ஆகிய இருபாலாருக்கும் மன நிறைவு அளிப்பதாய் அமைந்திருந்ததானது இஸ்லாம் விரைவில் பரவியதற்கு மற்றொரு காரணமாகும். நபிகள் நாயகம் காட்டிய பாதையில் சென்று, அவர் தீட்டிய திட்டங்களை நிறைவேற்றவும் அரபு மக்களுக்கு வழிகாட்டி நடத்திச் செல்லவும் பல சிறந்த தலைவர்கள் தோன்றினார்கள்.

'சமய வெறியர்களால் கத்தியைக்கொண்டு இஸ்லாம் பரப்பப் பட்டது,' என்னும் கருத்து, வரலாற்றைத் தவருன முறையில் படித்ததன் விளேவே. தொடக்க காலத்தில் நிகழ்ந்த படையெடுப் புக்களும் பெற்ற வெற்றிகளும் அரசியல் முயற்சிகளேயன்றி, சம யச் சார்புடையனவாயில்லே. புறச்சமயத்தினர் என்ற காரணத் தால் தோற்ற மக்களேத் துன்புறுத்திக் கட்டாயமாய்ச் சமய மாற்ற மும் செய்யவில்லே; கொல்லவுமில்லே. உருவ வணக்கத்தில் நம் பிக்கையுடையவர்கள், முகம்மதிய சமயத்தை ஏற்க விரும்பா விடில், கப்பங்கட்டினுர்கள். ஆட்சியில் பங்கு பெற விரும்பிய வர்களும், தலே வரி (Poll tax) கொடுக்க விரும்பாதவர்களும் முஸ்லிம்களானுர்கள். சமய மாறுபாட்டைப் பயன்படுத்தி நாட் டின் வருவாயைக் கூட்டிக்கொண்டார்களேயன்றி, புறச்சமயத் தினரைச் சமயங் காரணமாகத் துன்புறுத்திப் பகையை வளர்த்து தீராத்தொல்லேயை வரவழைத்துக்கொள்ள முஸ்லிம் தலேவர்கள் விரும்பவில்லே. இவ்வாறு நல்ல அரசியல் அறிவோடும் திறமை யோடும் ஓமார் ஆட்சி நடைபெற்றது.

ஓமாருடைய ஆட்சிக்காலம் முடிந்த பின் முஸ்லிம் மக்களுக் குள் குழப்பங்களும் கலவரங்களும் ஏற்பட்டன. ஆத்மன் (Othman) என்ற காலிஃப், மதீனு தெருக்களில் கல்லடிகளுக் காளாகிக் கொல்லப்பட்டார். அதன் பின்னர் நபிகளின் மரு கரான ஆலி, முஸ்லிம்களின் தலேவரானுர். அவரும் கொல்லப்பட் டார். அவருடைய மக்கள் ஹசன், ஹுசெயின் இருவரும் தந்தையார் வழியே செல்ல நேரிட்டது. இவ்வாறு முஸ்லிம் குழு வினரிடையே போர் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்த போது, பழைய 'காபா' எரியுண்டு அழிந்தது. இக்கொலேகளும் கலவரங்களும் காலிஃப் மரபுவழியுரிமைப் போட்டிப் போராட்டங்களால் விளேந் தன. மகம்மதுவிற்குப் பின் அவர் மருகர் ஆலி என்பவருக்கே காலிஃப் ஆவதற்கு மரபுரிமை உண்டென வாதிட்டோர் ஷியாக்கள் (Shiahs) என்றும், அவ்வுரிமையை மறுத்தவர்கள் சுன்னிகள் (Sunnis) என்றும் பிளவுபட்டுப் பிரிந்து நின்ருர்கள். இப்பிரிவு முஸ்லிம் உலகில் இன்றுமுளது. ஷியாக்கள் பெரும் பாலும் இந்தியாவிலும் பாரசீகத்திலும் வாழ்கின்ருர்கள்.

தேர்ந்தெடுத்த காலிஃப்களின் ஆட்சி முற்றுப்பெற்று வழி வழியாக வந்த காலிஃப்களின் ஆட்சி தொடங்கிற்று. மக்களாட் சிக் கட்டத்திலிருந்து காலிஃபின் ஆட்சி முடியாட்சி நிலேயை அடைந்தது. கி. பி. 661இல் காலிஃபின் தலேநகரம் மதீனுவி லிருந்து சிரியா நாட்டிலுள்ள டமாஸ்கஸிற்குச் (Damascus) சென்றது. இதுகாறும் சமயத் தலேவராயிருந்த காலிஃப், இனி

அரசிற்கும் தலைவரானுர். காலிஃப்கள் கிறித்துவர்களையும் அமைச்சர்களாக்கிக்கொண்டார்கள். உள் நாட்டுக் கலவரங்களால் முஸ்லிம்களுடைய ஆதிக்க விரிவு தடைபட்டு நின்றது.

முஸ்லிம் உலகத் தலைவரின் ஆட்சிப்பீடம் கி. பி. 750 அளவில் மேலும் கிழக்கே மெசொபொட்டேமியாவில் பாக்தாது (Baghdad) நகருக்கு நகர்ந்தது. இத்தலைநகர் மாற்றம் அரபுப் பேரரசைச் சிதைத்தது. பாக்தாது நகரிலிருந்து ஸ்பெயின் நாட்டையோ, ஆப்பிரிக்க நாடுகளையோ ஆள்வதும் ஆதிக்கஞ் செலுத்துவதும் இயலாமற்போய்விட்டன. மேலும், எகிப்தில் கெய்ரோ (Cairo)விலும் ஸ்பெயினில் கார்டோவா (Cordova)விலும் இரு காலிஃப்கள் ஆட்சிப் பீடம் அமைத்துக்கொண்டார்கள். ஆகவே, கி. பி. 755இல் பிளவுபட்ட அரபுப் பேரரசு மீண்டும் ஒன்றுபடவில்லை.

மகம்மது நபிகள் மறைந்தபின் அரபு மக்கள் தங்கள் சமய ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்ட அண்டை நாடுகளின்மீதும் அயல் நாடுகளின்மீதும் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி பெற்ற வீர வரலாற்றினைச் சுருக்கமாகக் காண்போம்: பல நாடுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்ருய் மிக விரைவில் முஸ்லிம் ஆதிக்க நாடுகளாயின. கி. பி. 636இல் சிரியாவும், 642இல் எகிப்தும், 650இல் பாரசீகமும், 697இல் கார்த்தேஜும் அவர்கள் வசமாயின. கி. பி. 664இல் முஸ்லிம்கள் இந்தியாவைத் தாக்கினுர்கள்; 669இல் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளை முற்றுகையிட்டார்கள். உலகில் முஸ்லிம் ஆதிக்கம் பரவிய விரைவு, கிறித்துவ உலகினை முஸ்லிம் உலகாய் அரபு மக்கள் மாற்றிவிடுவார்களோ என்ற அச்சத்தை ஊட்டியது. சிறிய ஆசியாவைக் கைப்பற்றிய பின், 717இல் இரண்டாவது முறையாக, கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளைத் தரை வழியாகவும் அரபு மக்கள் முற்றுகை செய்தார்கள். பேரரசர் லியோ (Leo) புதிதாய்க் கண்டுபிடித்திருந்ததும் எளிதில் தீப்பற்றக் கூடியதுமான நீரியற்பொருளால்-கிரேக்க நெருப்பினுல் (Greek Fire)-முஸ்லிம் கலங்களை எரியூட்டி அழித்து, கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளைக் காத்துக்கொண்டார். இந்த வெற்றியால் கிறித்துவமும் ஐரோப்பிய நாகரிகமும் ஒருங்கே காக்கப்பட்டன. இத்தோல்வியால் இஸ்லாம் ஐரோப்பாவின் பல பகுதிகளில் பரவி ஆதிக்கஞ் செலுத்தும் வாய்ப்பை இழந்தது.

ஆப்பிரிக்காவில் எகிப்து நாடு அரபு மக்களாதிக்கத்திற்கு வந்த பின், கி. பி. 649இல் அராபியர்களின் கப்பற்படை சைப்பிரஸ் தீவைக் கைப்பற்றி முதற்கடல்வெற்றியைக் கண்டது. தரைப்

படை மேற்கில் ஆப்பிரிக்காவின் வடகடற்கரையில் உள்ள டிரிப் பொலி, டூனிஸ், அல்ஜீரியா, மொராக்கோ என்னும் நாடுகளை ஒவ்வொன்ருகப் பிடித்துக்கொண்டு முன்னேறியது. உரோமானிய ஆட்சியும் கிறித்துவ ஆதிக்கமும் ஆப்பிரிக்காவில் முடிவடைந்தன. முஸ்லிம் மக்களுள் ஒரு பிரிவினரான மூர்கள் (Moors) என்ற குழுவினர், அரபுத் தலைவர் டாரிக்கு (Tarik) என்பார் தலைமையில் கி. பி. 711இல் ஜிப்ரால்டர் இடைகழியைத் தாண்டி, ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் மேற்குக் கோடியை அடைந்தனர் ; விசிகாத்து இராச்சியமான ஸ்பெயின் நாட்டை வென்று, அந்நாட்டின் வடமேற்கிலிருந்த மலைப்பகுதி நீங்கலாக, நாடு முழுவதிலும் தங்கள் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். ஹெர்குலிஸ் இடைகழியெனப் (Straits of Hercules) பெயர் பெற்றிருந்த அக்கடற்கால், டாரிக்குப் பெயரைத் தாங்கி, ஜிப்ரால்டர் (டாரிக்குப் பாறை) என்ற அரபுப் பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டது.

ஸ்பெயின் நாடு முற்றிலும் ஆதிக்கமேற்பட்ட பின் பிரன்னிஸ் மலையைக் கடந்து தென்ஃப்ரான்சில் அரபுப் படை நுழைந்தது. ஃப்ராங்கிய மன்னர் சார்லஸ் மார்ட்டெல் (Charles Martel) தலைமையில் கிறித்துவப் படை கி. பி. 732இல் டூர்ஸ் (Tours) என்ற போர்க்களத்தில் அரபுப் படையைச் சந்தித்தது. அங்கு நடைபெற்ற கொடிய போரில் அரபு வீரர்கள் தோற்று, ஸ்பெயின் நாட்டிற்குள் விரட்டப்பட்டார்கள். நபிகள் நாயகம் மறைந்து ஒரு நூற்றுண்டிற்குப் பின் இத்தோல்வி நிகழ்ந்தது. டூர்ஸ் களத்திலேற்பட்ட தோல்வியால் மேற்கில் அராபியர் ஆதிக்க எல்லை பிரன்னீஸ் மலையென்பது முடிவாயிற்று. முஸ்லிம் ஆதிக்கத்திலிருந்து மேற்கு ஐரோப்பா தப்பிப் பிழைத்தது.

கி. பி. 717இல் அரபுப் படையினர் நிகழ்த்திய கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் முற்றுகையும், 732இல் ஃப்ரான்சின்மீது நிகழ்ந்த அரபுப் படையெடுப்பும் வெற்றி பெற்றிருந்தால், அரபு மக்கள் நிறைவேற்ற நினைத்திருந்த இடுக்கி முறைப் படை பெயர்ச்சித் (Pincer movement) திட்டம் நனவாகியிருக்கும் ; வாகை சூடிய இரு முஸ்லிம் படைகளும் மத்திய ஐரோப்பாவில் எங்காவது சந்தித்து அக்கண்டத்தை முஸ்லிம் ஆதிக்கக் கண்டமாய் மாற்றியிருக்கும்.

மத்திய தரைக்கடலில் வளர்ந்த முஸ்லிம் கடலாதிக்கம், கி. பி. 655இல் பைசான்டைன் கடற்படையை அழித்த பின், ஏறத்தாழ ஐந்நூற்றுண்டுகள் அப்பகுதியில் நிலைத்திருந்தது. எட்டாம் நூற்றுண்டில் அரபுப் பேரரசு அட்லான்டிக்கு மாக்கடலிலிருந்து சிந்து ஆறு

ஈருகவும், எகிப்திலிருந்து சீனவெல்லையிலிருந்த காஷ்கர் வரையிலும், பரந்து விரிந்திருந்தது.

வென்ற நாடுகளில் ஆட்சி முறைகளை மாற்ருமல், பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு யாதொரு தொல்லையும் ஏற்படாமல், அராபியர் அரசு ஆதிக்கஞ் செலுத்தியது. இஸ்லாமியச் சமயத்தைத் தழுவாதவர்கள் மேல் வரி கொடுத்தார்களேயன்றிச் சாவை அணைக்குமாறு வற்புறுத்தப்படவில்லை. உரோமானிய, சசேனிய (Sassanian)ப் பேரரசுகளில் காண முடியாத சமயப் பொறையை அரபுப் பேரரசில் காண முடிந்தது. இறுதியில் குறிப்பிடப்பட்ட பேரரசில் பல்வேறு சமயங்களைப் பின் பற்றி, பற்பல பழக்க வழக்கங்களைக் கையாண்ட பல இனங்களைச் சேர்ந்த கிரேக்கர்கள், உரோமானியர்கள், பாரசிக மக்கள், இந்துக்கள், சீனர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்தே வாழ்ந்து அரபுப் பண்பாட்டை உருவாக்கி வந்தார்கள். அவரவர்கள் அளித்த கொடையினுலாகிய கலவையாயினும், அரபு நாகரிகம் தனக்கென்று ஒரு தனிப் பண்பும் சிறப்பும் பெற்று மிகச் சிறந்த பண்பாடுகளில் தானும் ஒன்ருய் விளங்கியது.

மகம்மதுவின் சமய, அரசியற்பணியின் பயனுய் அரபு மக்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு, ஒரு நாட்டினராகி, வரலாற்றில் தங்கள் பங்கைப் பெற முன் வந்தார்கள். ஏழாம் நூற்ருண்டில் தூய்மையற்றுக் கிடந்த கிறித்துவத்தோடும், சிதைந்து போய்க்கொண்டிருந்த சொராஸ்டிரியச் சமயத்தோடும் மோதி, எளிய இஸ்லாம் ஆதிக்கப் பாதையில் முன்னேறியது. உலகச் சூழ்நிலையும் அதற்கு ஆதரவாயிருந்தது. பாரசிக நாடும் கிழக்குப் பேரரசும் பல போர்களில் ஈடுபட்டு வலிவற்றிருந்தன. சிரியா மக்கள் கத்தோலிக்கக் கிறித்துவர்களிடம் துன்புற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். முஸ்லிம்களோ, கப்பங்கட்டும் மக்களைச் சமயத்துறையில் கட்டாயப் படுத்துவதில்லை. ஆதலால், சிரியா முஸ்லிம் ஆட்சியை விரும்பியது. எகிப்து நாட்டினரும் இஸ்லாம் சமயத்தை வரவேற்றனர். அரபு மக்களுடன் ஆப்பிரிக்காவிலிருந்த பெர்பெர்களும் (Berbers) சேர்ந்துகொண்டார்கள். இவ்வாறு இணைந்த இரு குழுவினரும் ஸ்பெயின் நாட்டில் புகுந்தனர். அங்கு விசிகாத்துகளின் துன்புறுத்தல்களுக்காளாகியிருந்த யூதர்கள், படையெடுத்து வந்தவர்களுக்கு ஆதரவு தந்தார்கள். மத்திய தரைக்கடலுக்குத் தெற்கிலுள்ள நாடுகளும், அதன் கிழக்கு மேற்குக் கோடியில் உள்ள நாடுகளும் மகம்மதிய நெறியைப் பின் பற்றின. மத்திய தரைக்கடலுக்கு வடக்கிலுள்ள நாடுகள் கிறித்துவச் சமயத்தைத் தழுவி நின்றன. முஸ்லிம் உலகில் அரபு மொழி ஆட்சி மொழியாகவும் கற்றவர்களின் மொழியாகவும் பரவிச் செல்வாக்குப் பெற்று,

கிரேக்க மொழியை விரட்டிவிட்டு, அந்த இடத்தைப் பற்றிக் கொண்டது. மறைநூலாகிய குர்-ஆன் அரபு இலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்தது. சொல் வளமும் கற்பனைத் திறனும் ஒருங்கே அமைந்திருந்த இலக்கிய அரபு அரமேயர்களின் (Aramaeans) எழுத்துக்களைக்கொண்டு வடபுலத்திலிருந்த பிடுயின்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்று.

பாக்தாது காலிஃப்களில் தலைசிறந்தவர் ஹாரூன் - அல் - ராஷிது (Haroun-al-Raschid, 786-809) என்பவர். அவர் வளமிக்க அரபுப் பேரரசுத் தலைவர் மட்டுமன்றி, அரேபிய இரவுகள் (Arabian Nights) என்ற கற்பனைக் கதையுலகில் என்றும் இடம் பெற்றுள்ளவர். கரோலிங்கியப் பேரரசர் ஷார்லேமேனுக்கு ஒரு நல்ல கூடாரம், தண்ணீர் மணிப்பொறி (water clock), யானை முதலிய அரிய அன்பளிப்புக்களை அவர் கொடுத்தனுப்பினரென்று வரலாற்றுசிரியர் கிப்பன் (Gibbon) எழுதுகிறுர்.

ஹாரூன்-அல்-ராஷிதுக்குப் பின், காலிஃப்கள் சமயத் தலைவர்களாய் மட்டுமிருந்தார்கள். கி. பி. 1058இல் அரசியலாதிக்கம் ஸெல்ஜூக்குத் (Seljuks) துருக்கியர் கைகளுக்கு மாறி, அவர்கள் தலைவர் டொக்ரூல் பெகு (Togrul Beg) என்பார் முஸ்லிம் உலகத் தலைவரானுர். புறச்சமயத்தினராகிய ஜெர்மானியர், ஹூணர்கள், ஸ்லாவ் மக்கள், பாரசீகர்கள் முதலியோர், மூன்று நூற்றுண்டுகளாய்க் கிறித்துவச் சமயத்தைத் தழுவியிருந்த உரோமப் பேரரசினைப் படையெடுத்துத் தாக்கியும், பின்னர்க் குடியேறியும், சிதைத்தும் வந்தனர். பேரரசின்மீது படையெடுத்த இனங்கள் வரிசையில் இறுதியாக அரபு மக்களும் சேர்ந்தார்கள். இத்தாலி, கால், பிரிட்டன், ஸ்பெயின் என்னும் நாடுகளில் உரோமானிய ஆட்சிக்கு முடிவு கண்டவர் ஜெர்மானியர். சிரியா, மெசொபொட்டேமியா, அர்மீனியா, எகிப்து, ஆப்பிரிக்கா என்னும் நாடுகளில் உரோமானியர் ஆதிக்கத்தை அழித்தவர்கள் அரபு மக்கள். புறச்சமய ஆதிக்கத்திலும் அதன் பின்னர்க் கிறித்துவ ஆதிக்கத்திலும் ஒன்றுபட்டிருந்த மத்தியதரை உலகம், முகம்மதிய சமயமும் நாகரிகமும் பரவியதால், கிறித்துவ மேற்கு உலகம், முஸ்லிம் கிழக்கு உலகம் என இரு உலகங்களாய்ப் பிரிந்து காட்சியளிக்கத் தொடங்கியது. அறியாமையிலும் சோம்பலிலும் ஐரோப்பியர்கள் மூழ்கிக் கிடந்த போது, அரபு மக்கள் தங்கள் கலை, விஞ்ஞானம், இலக்கியம் முதலியவற்றைச் சிறந்த முறையில் வளர்த்து, நான்கு நூற்றுண்டுகள் உலகில் அறிவுத் துறையில் தலைசிறந்து விளங்கினுர்கள்.

3

ஃபிராங்குகள்

ஜெர்மானியர்களில் ஒரு குலத்தினர் ஃப்ராங்குகள். பல சிறு ஜெர்மானிய வகுப்பினர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஃப்ராங்குகள் என்ற பெயரால் வரலாற்றில் அறிமுகமானுர்கள். ஃப்ராங்கு வீரர்கள் பல முறை மிகத்துணிவாய் உரோமப் பேரரசைத் தாக்கி வந்துள் ளார்கள். காத்துகளைவிட மிகக் கொடுமையானவர்களாகவே அவர்கள் காணப்பட்டார்கள். உரோமானிய நாகரிகத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் எண்ணமும் அவர்களுக்கு அவ்வளவாக இல்லை. கால் நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறு ஆட்சிகள் நடைபெற்றன. சீன் ஆற்றங்கரைப் பகுதியில் உரோமானிய ஆட்சியும், ரோன் ஆற்று நிலங்களில் பர்கண்டியர் ஆதிக்கமும், லோயர் ஆற்றிற்குத் தெற்கில் விசிகாத்துகளின் இராச்சியமும் இருந்தன. ரைன் ஆற்றங்கரைகளும் அவற்றின் அண்மையி லுள்ள நிலங்களும் ஃப்ராங்கியர் வசமிருந்தன. அவர்கள் அங்கு இரு பிரிவுகளாய் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் அரசரான மெரோ வெக்கு (Merovech), கி. பி. 451இல் ஹூணர்களோடு போரிட்டு, அவர்களைத் தோற்கடித்து, உரோமானியர்களுக்கு உதவினுர்; அதனுல், போப்பின் நன்மதிப்பையும் பெற்ருர். அவர் மெரோ விங்கிய மன்னர் (Merovingians) மரபைச் சார்ந்தவர். அந்த மரபின் தோன்றலாகிய குளோவிஸ் (Clovis) என்பார், கி. பி. 481இல் ஃப்ராங்கியர் மன்னரானுர். அவர் பெயரை ‘லட்விக்’ (Ludwig) எனவும், லூயி (Louis) எனவும் ஃப்ரெஞ்சு மொழி யில் வழங்கினுர்கள். குளோவிஸ் பட்டமெய்திய நாள் முதல், ஃப்ராங்கியரின் தெளிவான வரலாறு தொடங்கிற்று எனலாம். குளோவிஸ் (481–511) தம் முப்பதாண்டு ஆட்சியில் ஃப்ராங்கு மக்களை ஒற்றுமைப்படுத்தி, அவர்கள் அரசை ஒரு வல்லரசாக்கி னுர். அங்கிலையை நிரந்தரமாகவே அவர்கள் பெற்ருர்கள். ஃப்ராங்கு மக்கள் அனைவருக்கும் தலைவரான குளோவிஸ், கி. பி. 486இல் ஆல்பஸ் மலைக்கப்பால் சிறிதே எஞ்சியிருந்த உரோமானிய ஆதிக்கத்தை அழித்தார். விசிகாத்துகள் அவரிடம் தோற்று ஒடுங் கினுர்கள். அவர் பர்கண்டியரின் அரசிளங்குமரியை மணந்து, அவர்கள் நாட்டிலும் மிகுந்த செல்வாக்கைப் பெற்ருர். இத் தாலியில் சிறப்பாய் ஆண்டு வந்த தியோடரிக்கு (489–526) ஒரு வரே, கால் நாட்டில் தலைமை பெற்ற குளோவிசுக்கு மேற்கு ஐரோப்பாவில் போட்டியாயிருந்தார்.

போர்த்துறையில் அவர் பெற்ற வெற்றிகளைவிட, ஃப்ராங் கியர்களின் வருங்காலத்தை உருவாக்கியது அவரது சமய மாற்றமே. அவருடைய பர்கண்டிய மனைவியார் கிறித்துவர். அவ்வம்மையார் தம் கணவரையும் கிறுத்துவத்தைத் தழுவுமாறு வேண்டினர். பகைவருடன் செய்த போரில் வெற்றி கிட்டியதும் அவர் 496இல் கிறுத்துவச் சமயத்தில் சேர்ந்தார். கத்தோலிக்கச் சமயத்தைத் தழுவிய முதல் ஜெர்மானிய மன்னர் அவரே. எந்தத் திருச்சபையின் அமைப்பும் ஆற்றலும் காத்துகளுக்கும் வாண்டல்களுக்கும் எதிர்ப்பாயிருந்தனவோ, அதே கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் செல்வாக்கும் வலிமையும் குளோவிசுக்குத் துணை செய்தன. போரில் மன்னரைப் பின் பற்றியது போல அவரது புதிய சமயத்தையும் மக்கள் ஏற்றுக் கிறித்துவத்திற்கும் நாட்டுக்கும் ஆக்கமளித்தார்கள். பின்னர் ஃப்ராங்கியப் பேரரசர்களின் அருஞ்செயல்களுக்குத் திருச்சபைத் தொண்டர்களின் அரசியலறிவும் ஆதரவும் உறுதுணையாய் நின்றன. இரண்டாம் கான்ஸ்டன்டைன் என்று பாராட்டப்பெற்ற குளோவிஸ், உரோம் நகர மேற்றிராணியாரோடு தொடங்கிய நட்புறவு, பலகாலும் நீடித்து வரலாற்றினையே பெரிதும் மாற்றி அமைத்தது. சாலிக்குச் சட்டங்களையெல்லாம் (Salic Laws) தொகுத்து, ஃப்ராங்கியர் நாடு முழுவதற்கும் அச்சட்டத்தொகுப்பே அமுல் செய்யப்படும் எனக் குளோவிஸ் அறிவித்தார்; தம் அரசவையைப் பாரிஸ் (Paris) நகரில் அமைத்துக்கொண்டார். 511இல் குளோவிஸ் இறப்பதற்கு முன், தம் இராச்சியத்தைத் தம் புதல்வர் நால்வருக்கும் பங்கிட்டுத் தந்திருந்தார். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பகைத்துக்கொண்டு உள் நாட்டுப் போர்களில் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், பல நாடுகளை வென்று, நாட்டெல்லைகளை விரிவடையச் செய்தார்கள். ஆயினும், நாடு பிளவுபட்டும், கலவரமும் குழப்பமும் நிறைந்தும், அமைதியற்றும், நல்லாட்சி இழந்தும் தொல்லையுற்றது. இதைவிடக் குணம் குறைந்த—குற்றம் நிறைந்த—வேறொரு காலத்தைக் காண்பது அரிதென்று வரலாற்றாசிரியர் கிப்பன் கூறிச் சென்றுள்ளார். அது முற்றிலும் உண்மையே. ஃப்ராங்கியர் நாடு ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இரு பிரிவுகளாய் இருந்தது. அவற்றுள் ஒன்றின் ஜெர்மானியக் கருத்துக்கள் மற்றொன்றின் உரோமானியப் பண்பாட்டுப் போக்குடன் முரண்பட்டு மோதிய வண்ணமிருந்தன. குளோவிஸ் காலம் முதலே, அரச குடும்பக் காரியங்களைக் கவனித்துக்கொள்ள அரண்மனை அதிகாரியொருவர், மேயர் (Mayor) என்ற பெயருடன் அமர்த்தப்பட்டிருந்தார். நாளாவட்டத்தில் மேயரின் அதிகாரமும் செல்வாக்கும் வளர்ந்து வந்தன. அரசருக்கு அறிவுரை கூறும் பணியை மேயர் மேற்கொள்ளலானர். ஒரு சிறுவர் அரியணையேறிய போது அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்

கொண்ட அக்காலத்து மேயர், அரச அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். அது முதல் அரசர் தம் அதிகாரம் இழந்து பெயரளவில் மன்னராயிருந்தார். ஆட்சித் தலைவரான மேயரும், வழி வழியாக அதிகாரியாய் ஆட்சியிலிருந்து வந்தனர். இவ்வாறு அதிகாரமிழந்த பரம்பரை மன்னர்களும், அவர்களுக்குத் தலைவர்களாய் இருந்து ஆற்றலும் பேரவாவும் படைத்த பரம்பரை மேயர்களும் ஒருசேர நாட்டில் காட்சி தந்தார்கள்.

மேயர்கள் வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்க முதல் மேயர், ஹெரிஸ்டாலைச் சேர்ந்த பிப்பின் (Pippin of Heristal) என்பவர் ஆவர். 687இல் ஆட்சிக்கு வந்த பிப்பின், போரிட்டு, மெரோவிங்கியன் இராச்சியத்தின் பிரிவுகளை வென்று, ஃப்ராங்குகளின் நாடு முழுவதற்கும் அதிகாரியானார்; வென்ற பகுதியில் நல்லாட்சியேற்படுத்தி, நாடு முழுவதிலும் வல்லாட்சியைக் கண்டார்; மக்களின் வேறுபாடுகளைக் குறைத்து, ஒற்றுமை காணவும் முயன்றார். 714இல் அவருடைய மைந்தரான சார்லஸ் மார்ட்டெல் (Charles Martel) அவரைத் தொடர்ந்து பட்டமெய்தினர்.

சார்லஸ் மார்ட்டெல்—714-741

சார்லஸ் மார்ட்டல், இடைக்கால வரலாற்றில் சிறப்புற்றிருந்த ஒரு பெரியார். வாழ்நாளெல்லாம் பெயரளவிலேனும் ஓரரசருக்குப் பணிந்து ஆட்சி செய்த மேயர் என்று இவரைக் கருத முடியவில்லை. உண்மையில் இவர் ஃப்ராங்கியர்களின் மன்னரே. மெரோவிங்கிய வமிசத்தை முடித்து இவர் கரோலிங்கிய (Carolingian) அரச மரபினைத் தோற்றுவித்தார். அந்தக் கால் வழியின் ஆட்சி இவர் காலத்திலிருந்தே தொடங்கிவிட்டது எனக் கருதலாம். குளோவிஸ் காலத்திலிருந்து நாடு காணாத அளவிற்கு ஆட்சியை ஒருமுகப்படுத்திப் பிரபுக்களை அடக்கி, சார்லஸ் அரச அதிகாரத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டார். இப்பணிதான் மீண்டும் மேற்கு ஐரோப்பாவில் ஒரு பேரரசு முளைப்பதற்கு வழி கோலியது. சுருங்கக் கூறின், ஃப்ராங்கியர் நாட்டின் வருங்கால வாழ்வும் தாழ்வும் சார்லஸ் மார்ட்டெல் என்ற தூய ஃப்ராங்கியர் கைகளிலே இருந்தன எனலாம்.

இவர் ரைன் ஆற்றிற்கப்பாலுள்ள சாக்ஸேனியர்களோடும் பவேரியர்களோடும் போரிட்டு, அவ்வாற்றின் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தம் நாட்டெல்லைகளை விரிவாக்கினர். இவருக்குப் பின் வந்தவர்களுக்கு அது வழி காட்டுவதாய் அமைந்தது. இவர் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையை ஆதரித்துத் தம் மரபுப் பண்பைக் காட்

டிக்கொண்டார். ஆங்கிலத் துறவிகளும் திருச்சபைத் தொண்டர்களும் அரண்மனை மேயர்களின் துணைகொண்டு வடக்கிலிருந்த ஜெர்மானியரைக் கிறித்துவக் கொள்கையைத் தழுவுமாறு செய்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஆதரவளித்ததால் மேயர்களுடைய பெருமையும் வலிமையும் வளர்ந்தன. கிறித்துவத்திற்குச் செய்ய இருந்த பெருந்தொண்டிற்கு முன்னரே போப்பின் ஆட்சிக்கு உறுதுணையாயிருந்து ஃப்ராங்கியர்களுக்கும் திருச்சபைக்கும் இடையே நல்லெண்ணத்தையும் நல்லுறவையும் சார்லஸ் வளர்த்தார்.

மகம்மது நபி மறைந்த நூற்ருண்டு முடிவதற்குள்ளேயே அவர் சமயத்தைத் தழுவியவர்கள், மூன்று கண்டங்களிலும் சென்று, பல நாடுகளையும் வென்று, இஸ்லாம் சமயத்தின் மகத்தான தொண்டையும் சாதனையையும் உலகினர்க்கு அறிவித்து வந்தார்கள். ஐரோப்பாக் கண்டத்திற்கு இஸ்லாம் சமயத்தைத் தடுத்துக் கிறித்துவச் சமயத்தைக் காக்கவும், கிழக்கிலும் மேற்கிலும் மகம்மதிய முன்னேற்றத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவும் உரிய கட்டாயமும் நிலைமையும் ஏற்பட்டன. கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளை முஸ்லிம்கள் கைப்பற்ருமல் இருக்கப் பேரரசர் லியோ, கி. பி. 718 இல் இஸ்லாமியப் படையை அடித்து விரட்டினுர். அதற்குப் பதினுன்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அந்தப் பொறுப்பும் பெருமையும் மேற்கில் சர்லெஸ் மார்ட்டெலுக்குக் கிடைத்தன. மூர்கள் ஸ்பெயின் நாடு முழுவதிலும் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிறுவிய பின், பிரனீஸ் மலையைக் கடந்து, கால் நாட்டின் தென்பகுதியிலிருந்த பல உரோமானிய நகரங்களைக் கைப்பற்ற லானுர்கள். கிறித்துவ நாகரிகம் அழிந்துவிடும்போன்றிருந்தது. அக்விட்டைன் நாட்டை ஆண்ட கோமகனுர் மூர்களால் ஒரு முறை தோற்கடிக்கப்பட்டார். மீண்டும் மூர்கள் பெருவாரியாகப் படையெடுத்து வந்த போது சார்லஸ் மார்ட்டெலின் உதவியை அவர் நாடினுர். பாய்ட்டியர்சுக்கு (Poitiers) அண்மையில் ஃப்ராங்கியர் படையும்மகம் மதியப் படையும் மோதின. டூர்ஸ் (Tours) போர்க்களம் எனக் குறிப்பிடப்படும் இடத்தில், கி. பி. 732இல் நடைபெற்ற கடும்போரில் வெற்றியைக் கிறித்துவர்களுக்கே உரிமையாக்கிவிட்டு முஸ்லிம்கள் பின்வாங்கினுர்கள்; ஒவ்வொரு நகரமாய், தங்கள் வசமிருந்த நகரங்கள் யாவற்றையும் இழந்தார்கள். பிரனீஸ் மலைதான் மேற்கு ஐரோப்பாவில் முஸ்லிம் இராச்சியத்தின் எல்லையென டூர்ஸ் சண்டை முடிவு கட்டியது. ஐரோப்பிய நாகரிகத்தையும் கிறித்துவத்தையும் ஒருங்கே காத்து, முஸ்லிம் ஆதிக்கம் மேலும் மேற்கில் பரவாதபடி தடுத்து நிறுத்திய அச்சண்டை, வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குகிறது.

பிரனிசிற்கு அப்பால் இனியும் தலை நீட்ட முடியாதவாறு முஸ்லிம் படையைத் தோற்கடித்து விரட்டிய சார்லஸிற்குச் சம்மட்டி (Hammer) என்னும் பொருளுடைய மார்ட்டெல் (Martel) என்ற சிறப்புப் பெயர் அக்காலத்தில் கிடைத்தது. மேலை உலகக் கிறித்துவத்துக்குக் காவலர் ஆன பின் தம் நாட்டிற்கு நல்லதொரு குதிரைப் படையைத் தோற்றுவிக்கத் திட்டமிட்டார். இதுகாறும் குடிமக்கள் தங்கள் சொந்தச் செலவிலேயே போர்க் கருவிகளுடன் வந்து போர் முடிந்தபின் வீடு திரும்பிச் சென்றார்கள். அவர்கள் பெரும்பாலும் காலாட்படையினர்களே. அராபியர்களை எதிர்க்க அவர்களிடமிருந்த குதிரைப் படை போன்ற ஒன்று தம் மக்களுக்கும் வேண்டுமெனச் சார்லஸ் மார்ட்டெல் முடிவு செய்தார்; நம்பிக்கையான தம் பண்ணை மக்களுக்குத் தாராளமாய் மானியங்கள் அளித்து, போர்க் குதிரைகளை வளர்த்துக் குதிரை வீரர்களாய்ப் போர்ப்பணி செய்யச்சிறந்த ஏற்பாடு செய்தார். திருச்சபை நிலங்களும் இப்பணிக்கு மானியங்களாய் வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறு நிலமானியப் படை நாடெங்கும் நிறுவப்பட்டு வந்தது. போர்ப்படை அமைப்பில் ஏற்பட்ட இந்தச் சீர்திருத்தத்தால், பின்னர் ஐரோப்பியச் சமுதாயமும் அரசாங்கமும் பெரிதளவு மாற்றமடைந்தன.

ஃப்ராங்கியர் நாட்டு மன்னரின் உதவியைப் போப்புக்கள் நாட வேண்டிய நிலைமை இத்தாலியில் உருவாகியது. லம்பார்டு மன்னர் இத்தாலியின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, வடக்கில் இராவென்னுவில் பேரரசரின் பிரதிநிதியாயிருந்து ஆட்சி செய்த அதிகாரியைத் தாக்கவும் தெற்கில் உரோம் நகரை அச்சுறுத்தவும் தொடங்கினர். பைசான்டைன் பேரரசரிடமிருந்து எவ்வித உதவியையும் எதிர் பார்ப்பதற்கில்லை. மேலும், உரோம் நகரத் திருச்சபைக்கும் அவருக்கும் தெய்வச் சிலைகளையும் படங்களையும் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. கிறித்துவ வழிபாட்டில் சிலைகளையும் படங்களையும் பயன்படுத்தும் வழக்கம் உருவ வழிபாட்டின்பாற்படும் எனப் பேரரசர் லியோ கருதி, அவற்றை அகற்ற வேண்டுமெனத் தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கலானர். இது பின்னல் ஏற்பட்ட சமயச்சீர்திருத்த இயக்கத்தை முன் கூட்டியே எதிர் பார்ப்பது போன்றிருந்தது. போப்புப் பண்டைய வழக்கத்தை ஆதரித்தார். இக்கொள்கை வேறுபாட்டிற்கிடையில், சார்லஸ் மார்ட்டெல் உதவியை நாடுவதைத் தவிரத் திருச்சபைக்கு வேறு வழியில்லை. ஆனல், அவர் திருச்சபையின் அழைப்பை ஏற்று இத்தாலிக்கு வந்து உதவ இயலவில்லை.

கி. பி. 741இல் சார்லஸ் மார்ட்டெல் இறந்த பின் அந்நாட்டு வரபுரிமைச் சட்டப்படி (Salic Law) அவருடைய மைந்தர் இருமரும் இராச்சியத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டனர். ஆனால், மூத்த மைந்தர் மடத்து வாழ்வை மேற்கொள்ளவே, அவர் தம்பியாரான மூன்றும் பிப்பின் 747இல் நாடு முழுவதற்கும் அரசரானார்.

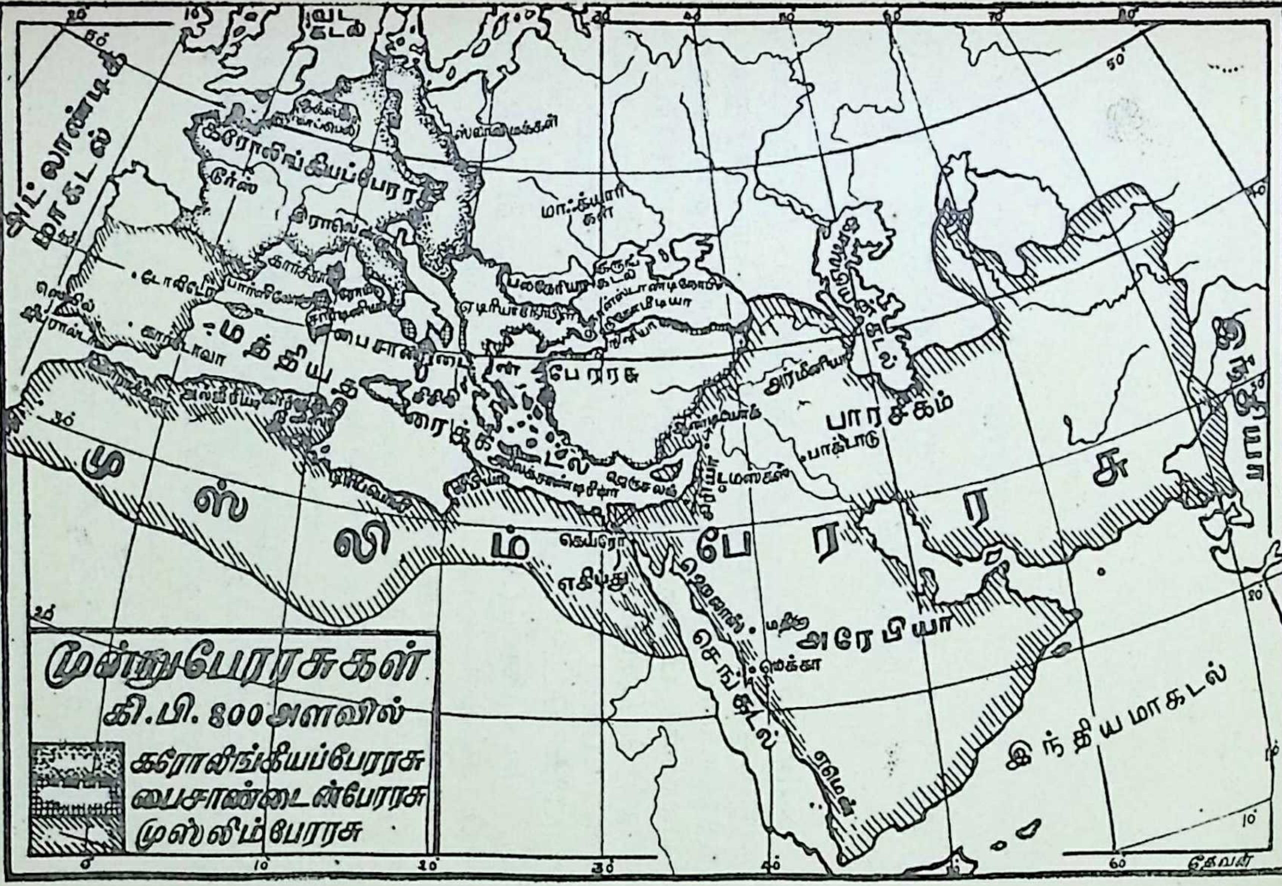
ஃப்ராங்கியர் நாடு பல வகையிலும் வரலாற்றில் இடம் பெறத் தொடங்கியதும், கால் என்ற அதன் பழைய பெயர் மறைந்து, ஃப்ரான்ஸ் என்ற பெயர் பெருவழக்காயிற்று. ஃப்ரெஞ்சு மக்கள் இலத்தீன் மொழியைக் கற்று. உரோமானியப் பண்பாட்டின் அடிப்படையை ஏற்றுக்கொள்ளலானார்கள், ஆகவே, மொழியிலும் நாகரிகத்திலும் ஃப்ரெஞ்சு நாட்டினர் வேறெந்த இனத்தையும்விட உரோமானியர்களுக்கு நெருக்கமானவர்களானார்கள்.

ஃப்ரான்ஸ் மேலும் வலிவுற்று ஐரோப்பாவில் முன்னணி நாடாக வேண்டும்; அந்நாட்டை உண்மையில் அரசாண்டு வந்த அரண்மனை மேயர் பெயரளவிலும் அரசராகி, பிறகு பேரரசர் ஆக வேண்டும்; அதே போன்று இத்தாலியில் போப்பின் ஆட்சி அதனை அச்சுறுத்திக்கொண்டிருந்த லம்பார்டுகளின் தாக்குதல்களினின்று பிழைத்து அவர்களின் ஆதிக்கத்திற்குள் சிக்காமல், உரிமையோடும் பெருமையோடும் வளர வேண்டும்; ஆகவே, போப்பின் ஆதரவு ஃப்ராங்கிய மன்னருக்கும், அம்மன்னரின் படைப்பலம் போப்பிற்கும் தேவைப்பட்டன. திருச்சபைக் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் மறுத்து, பழிச்செயல்களும் குற்றமும் மலிந்திருந்த கீழைப் பேரரசரின் உதவியை நெருக்கடிக் காலத்திலும் போப்பு நாடவில்லை. அவ்விருவர் உறவும் மெலிந்து ஒழிந்தது.

ஃப்ராங்கியர் நாட்டில் அரச பதவி மெரோவிங்கிய மன்னர்களிடமும், அதிகாரமும் ஆட்சியும் மேயர்களிடமும் இருந்து வந்தன. பதவியிலுள்ளவரிடம் அதிகாரம் இல்லையெனின், அதிகாரமுள்ளவரிடம் பதவி போய்ச் சேருவதுதான் நாட்டிற்கும், அதை உண்மையில் ஆள்வோருக்கும் நல்லது. மூன்றும் பிப்பின் மிக எளிதாக அரசருடைய முடியைப் பறித்துக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், அவர் அவ்வாறு செய்யாது, போப்பிற்குத் தூதனுப்பினார். அதிகாரமுள்ள ஒருவரே பட்டத்தையும் அடைய வேண்டும் எனப் போப்புத் தம் கருத்தைத் தெரிவிக்கவே, அந்நாட்டில் நீண்டகாலம் நடைபெற்று வந்த கேலிக்கூத்து (rois faineants) முடிவுற்றது. பிப்பினுக்கு ஆங்கிலத் திருத்தொண்டரால் கி. பி. 751இல் முடிசூட்டுவிழா நடைபெற்றது. ஈராண்டுகளுக்குப் பின் போப்பாண்

டவரே ஆல்ப்ஸ் மலையைக் கடந்து பிப்பின் தலைநகருக்கேகி, தம் கைகளாலேயே அம்மன்னருக்கு முடி புனைந்தார்; மேலும், அவரை ஓர் உரோமானிய அதிகாரியுமாக்கினார். இந்நிகழ்ச்சியோடு மெரோவிங்கிய வமிசம் முடிந்து, கரோலிங்கிய வமிசம் பிறந்தது. மாமன்னர் சார்லஸிடமிருந்தே இம்மரபு அப்பெயரைப் பெற்றது. கி. பி. 768இல் ஆட்சிக்கு வந்த ஷார்லேமேன் மூன்றாம் பிப்பினுடைய மைந்தரே.

போப்பிடமிருந்து பெற்ற இப்பேருதவிக்குக் கைம்மாறாகப் பிப்பின் இத்தாலியின்மேல் இரு முறை படையெடுத்துச் சென்று, கி. பி. 754இல் லம்பார்டுகளை வென்று, இராவென்னாப் பகுதியைக் கைப்பற்றி, போப்பினிடம் அப்பகுதியைத் தம் காணிக்கையாகத் தந்தார். உரோம் நகரிலிருந்து இராவென்னா வரையிலுள்ள நிலப் பகுதி, போப்பின் நாடுகள் (Papal States) என்ற பெயருடன் போப்பின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டன. ஆனால், அந்தப் பகுதியைப் போப்புச் சொந்த உரிமையோடு ஆளவில்லை; பிப்பின் சார்பாகவே ஆதிக்கஞ்செலுத்தினார். மூன்றாம் பிப்பினே போப்பின் நாடுகளைத் தோற்றுவித்தவர். போப்பின் நாடுகளும் ஆட்சியும் பதினொரு நூற்றாண்டுக் காலம் ஐரோப்பிய வரலாற்றைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தன. இதனால், தூய உரோமப் பேரரசிற்கும் போப்பின் ஆட்சிக்கும் நீண்ட கொடிய போராட்டம் ஏற்பட்டது. மேலும், இது இத்தாலி நாட்டின் ஒற்றுமைக்கும் பெருந்தடையாயிருந்தது. எஞ்சியிருந்த பதினான்கு ஆண்டுகளில் பிப்பின் தம் இராச்சியத்தின் பரப்பைப் பெருக்கினார்: மக்களுக்கு நல்லாட்சி நல்கினார். திருச்சபையின் ஆதரவுடன் தொடங்கிய கரோலிங்கிய வமிசம் தனது முதற்போரைத் திருச்சபைக்காகச் செய்து, அதன் போக்கிற்கும் கொள்கைக்கும் இணங்கத் தன் ஆட்சியின் தன்மையைச் செப்பனிட்டுக்கொண்டது. கிறித்துவச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே நாட்டுக் குடிமக்களாகக் கருதப்படுவார்கள் என்று வற்புறுத்தும் அளவுக்குச் சமயம் நாட்டுடன் தொடர்புற்றது.

மூன்று பேரரசுகள்—கி. பி. 800 அளவில்

அதிகாரம்—4

(1) ஷார்லேமேன், 768 – 814; (2) பேரரசின் மீட்டுயிர்ப்பு; (3) கரோலிங்கியப் பேரரசின் சிதைவு.

மூன்றும் பிப்பினுடைய மைந்தராய்க் கி. பி. 742இல் பிறந்த சார்லஸ் (பின்னர் ஷார்லேமேன் எனப் பெயர் பெற்றவர்) ஐரோப்பிய இருண்டகால (Dark Ages) வரலாற்றிலே தலைசிறந்த ஓர் அரசியலறிஞர். பிப்பினும் அவர் தந்தையார் சார்லஸ் மார்ட்டெலும் ஆட்சித் திறமும் போர்த் திறமும் ஒருங்கே பெற்றுத் திகழ்ந்தார்கள். பெரியார் சார்லஸ் தம் அரிய பெரிய சாதனைகளால் அவர்களையும் மிஞ்சிவிட்டார். ஆர்தரையும் அவருடைய வட்டமேசை வீரத்தொண்டர்களையும்(Arthur and his Knights of the Round Table) பாட்டுடைத் தலைவர்களாக்கி ஆங்கிலக் கவிஞர் டென்னிசன் பாராட்டியிருப்பது போன்று, ஷார்லேமேனையும் அன்னாருடைய வீரப் படைத்தலைவர்களையும் காப்பியத் தலைவர்களாக்கி இடைக்கால ஆசிரியர்கள் வீரக்கதைகள் பல தீட்டியுள்ளார்கள். மாவீரர் அலெக்ஸாண்டர், ஜூலியஸ் சீசர் வரிசையிலே அவரையும் சேர்த்து, அவரது வாழ்க்கைப் பெருமையையும் வரலாற்றுச் சிறப்பையும் உயர்வு நவிற்சியாகப் பாராட்டிய பின் தலைமுறைகள், அன்னாரை ஒரு புனைகதை உருவமாக்கிவிட்டன.

கி. பி. 768இல் அரசு கட்டிலேறிய சார்லஸ், மூன்றாண்டுகளில் ஃப்ராங்கு மக்களின் தனிப்பெரு மன்னரானார். அவர் தம் வாழ்நாளெல்லாம் போர் செய்வதிலேயே கழித்தார். பெரும்பாலும் அவர் காலத்தில் நிகழ்ந்த போர்களெல்லாம் சமயப் போர்களே. அவர் ஒரு சிறந்த: வீரரல்லர் எனினும், படைகளைச் செவ்வையாக அமைத்து அவை வெற்றி பெறும் வழி வகைகளை

வகுத்துப் பகைவர்களைப் புறங்காணுமாறு இயக்குவதிலே தனித் திறம் படைத்திருந்தார். முதலில் அவர் பார்வை இத்தாலியி லாண்ட லம்பார்டுகளின் பக்கம் திரும்பியது. லம்பார்டுகளின் தலைமை நகரான பேவியாவை வளைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்த மன்னரைச் சிறை பிடித்துத் துறவிகளுடன் மடவாசஞ் செய்ய அனுப்பினர். ஃப்ராங்குகளின் மன்னராய் விளங்கிய சார்லஸ் ‘உரோமானியத் தலைவர்’, ‘லம்பார்டுகளின் அரசர்’ என்ற பட்டங் களையும் 774இல் பெற்று, பேரரசர் பதவி என்ற குறிக்கோளை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினர். லம்பார்டுகளின் மன்னராகி விட்டதால் இத்தாலியோடும் போப்பின் ஆட்சியோடும் அவருக்கு நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. மேலும், போப்பின் அதிகார மும் அவரது ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலப்பரப்பும் பெருகின. வட பகுதியில் ஆதிக்கம் பெற்ற சார்லஸ், இத்தாலியின் தென்மாகாணங் களைக் கைப்பற்ற விரும்பவில்லை.

சார்லஸின் மனமெல்லாம் ஜெர்மானிய மக்களாகிய கொடிய சாக்ஸேனியரை அடி பணியச் செய்து அவர்களைக் கிறித்துவச் சமயத்தைத் தழுவச் செய்யும் திருப்பணியிலும் திட்டங்களிலுமே திளைத்திருந்தது. சாக்ஸேனியப் போர் ஒரு சாதாரணப் போர் அன்று. அது முப்பதாண்டு நடைபெற்ற முதல் ஐரோப்பியச் சமயப் போர். இதுகாறும் ஜெர்மானியரிடையிலே மிக அமைதி யாகப் பரப்பப்பட்ட கிறித்துவம் இப்போது சாக்ஸேனியர்மீது வலுக்கட்டாயமாகத் திணிக்கப்பட்டது. அதனல், சாக்ஸேனியர் களும் கடுமையாகவும் தொடர்ந்தும் போரிட்டுப் புதிய சமயத்தை ஒரே மூச்சாக எதிர்த்து நின்றார்கள். ஒவ்வோர் ஆண்டும் சார்லஸ் சாக்ஸேனிய நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று சாக்ஸேனியர் களை முறியடித்துத் திரும்புவார். சாக்ஸேனியரும் கிறித்துவத்தை ஏற்பதாகக் கூறுவார்கள். ஆயினும், ஃப்ராங்கியப்படை வெளி யேறியதும் மக்கள் கிளர்ந்து எழுந்து கிறித்துவக் கோயில்களை அழிப்பார்கள்; குருமார்களைக் கொல்வார்கள்; நாட்டு அமைதி யைக் குலைப்பார்கள்; மீண்டும் மீண்டும் ஃப்ராங்கியப் படை கொடுமையாகத் தாக்கும். இறுதியாகக் கிறித்துவத்தையேற்று சார்லஸிற்கு அடி பணிவதன்றி, சாக்ஸேனியருக்கு வேறு வழி யில்லை. இவ்வாறு பண்டைய ஜெர்மனி பண்பட்ட ஐரோப்பிய சமுதாயத்தின் வட்டத்திற்குள் வந்தது. ஷார்லேமேனின் பின் சந்ததியார் அவருடைய பேரரசுப் பணியைக் கைவிட்ட காலத்தில் அதைத் தொடர்ந்து செய்தவர்கள் சாக்ஸேனியர்களே. போர் முடிவில் சாக்ஸேனிய நாடு மேற்றிராணியார்களின் ஆட்சிப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, மடங்களும் நிறுவப்பட்டன. அங்கு முறையாகக் கிறித்துவம் பரவியது. மேற்றிராணியார்கள் தங்கிப்

பணியாற்றிய இடங்கள் யாவும் பண்புட்ட வாழ்வு மலர்ந்து நகரங்களாயின. அந்நகரங்கள் பின்னர்ப் பாட்டைகளால் இணைக்கப்பட்டு வாணிகத்திற்கும் மக்கள் பயணத்திற்கும் வசதி செய்யப்பட்டது.

சார்லஸ் தம் இராச்சிய எல்லைகளை விரிவுபடுத்துவதிலும் முனைந்தார்; பவேரியாவில் நுழைந்து அங்கிருந்த கோமகனுரை நீக்கிவிட்டு வேருெருவரை அமர்த்தினுர். ஜெர்மானிய ஆதிக்கத்தோடு அவர் மண்ணுசை நின்றுவிடவில்லை. அவர் எல்பு (Elbe) ஆற்றிற்கப்பாலிருந்த ஸ்லாவ் மக்களையும் (Slavs) பொஹிமியா (Bohemia) நாட்டிற்குள் புகுந்து அங்கு வாழ்ந்த ஸெக்கு (Czechs) மக்களையும் தம் ஆதிக்கத்திற்குட்படுத்தினுர். இப்போது ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி என்று வழங்கப்படுகிற பகுதிகளில் வாழ்ந்த அவார்ஸ்(Avars)மக்களுடைய அரண்களில் ஹுணர் தலைவர் அட்டிலாவின் பொருட்குவைகள் நிறைந்துள்ளன எனக்கேட்ட சார்லஸ்,அக்கோட்டைகளைக் கைப்பற்றிக் கருவூலத்தையும் தமதாக்கிக்கொள்ள விழைந்தார். பண்பட்ட ஜெர்மானியர் வாழ்விற்குத் தொல்லை தந்த அந்த மக்களை அடக்க வேண்டியிருந்தது. கோட்டைகளைத் தகர்த்து, கருவூலத்தைக் கைப்பற்றி, அம்மக்களின் தலைவரைக் கிறித்துவத்தையேற்குமாறு செய்தது ஷார்லேமேனின் அரிய செயல்களுள் ஒன்ருகும்.

ஸ்பெயினில் ஆதிக்கஞ்செலுத்திய முஸ்லிம்களும் சார்லஸின் படையெடுப்புக்களிலிருந்து தப்பவில்லை. அவர் பிரன்னீஸ் மலைகளைப் பல முறை கடந்து சென்று ஸ்பெயின் நாட்டின் வடபகுதியைத் தாக்கி, முஸ்லிம்களுக்குள் இருந்த பிளவுகளையும் உள் நாட்டுப் போர்களையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு, அவர்கள் நாட்டின் வடகிழக்குப் பகுதியைத் தம் இராச்சியத்தோடு இணைத்துக்கொண்டார். இந்த இணைப்பும் கி. பி. 797இல் பார்சிலோனுவை அவர் தம் வசமாக்கிக்கொண்டதும் ஸ்பெயின் நாட்டின் பிற்கால வரலாற்றை உருவாக்கின எனச் சொல்லலாம். நாட்டின் ஒரு மூலையிலேனும் கிறித்துவம்இடம் பெற்றிருந்தது,பின்னுல் சிறிது சிறிதாக ஆனுல், இடையருது வளர்ந்து, நாடு முழுவதும் பரவுவதற்கு ஏதுவாயிற்று.

இங்கிலாந்தின் கோட்டமான வெசெக்ஸ் (Wessex) பகுதியிலிருந்து ஓடி வந்து தஞ்சம் புகுந்த எக்பெர்ட்டுக்கு (Egbert) அடைக்கலம் தந்து மீண்டும் இங்கிலாந்தின் அரசராவதற்கும் உதவியவர் பெரியார் சார்லஸே (Charles the Great) ஆவர். ஷார்லேமேனின் கிறித்துவப் பணி வடகடலையும் பால்டிக்குக்

கடலையும் எட்டியதால், புறச்சமயத்தினர் கடலுக்கு விரட்டப்பட்டனர். பழி வாங்கும் வகையில் அவர்கள் கிறித்துவ இங்கிலாந்தையும் ஃப்ரான்சின் வடகடற்கரைகளையும் பன்முறை தாக்கிச் சூறையாடினர்கள். அவர்களே வரலாற்றில் பேசப்படுகிற வடவர் (Northmen) அல்லது விக்கிங்குகள் (Vikings). டென்மார்க்கி, நார்வே நாடுகளிலிருந்து வந்த அக்கடற்கொள்ளைக்காரர்கள், குறிப்பாகத் துறவிகள் உறைந்திருந்த மடங்களைக் கொளுத்தி, துறவு மேற்கொண்டிருந்த ஆடவர்களையும் பெண்டிரையும் கொன்று, கிறித்துவத்தைப் பழி வாங்குவதில் தங்கள் ஆர்வத்தைக் காட்டி வந்தார்கள்.

பல போர்களின் விளைவாகக் கிறித்துவம் பரவியது; சார்லஸின் இராச்சியமும் கிழக்கு ஜெர்மனியிலும், வட இத்தாலியிலும், வடகிழக்கு ஸ்பெயினிலும் நீண்டு விரிவடைந்தது. நாடுகளை வெல்வதைவிட அவற்றை ஆள்வதிலும், நல்லாட்சிக்கு வேண்டிய அமைப்பு முறைகளை வகுப்பதிலும், மன்னரின் திறம் நன்கு புலனாயிற்று. நாடு பல கோட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு கோட்டத் தலைவரும் அவருடைய பகுதியின் அமைதிக்கும் ஆட்சிக்கும் பொறுப்பாக்கப்பட்டிருந்தார். பரந்து கிடந்த ஆதிக்க எல்லைக்குள் கலவரம் ஏற்படாமல் தடுக்கவும், மத்திய ஆட்சியின் ஆணையை நாடெங்கும் அமுல் செய்யவும் பேரரசரின் அதிகாரிகள் இராச்சியத்தில் சுற்றித் திரிந்தார்கள். வரி வசூல், நீதி பரிபாலனம் போன்ற அரசக் கடமைகள் சரிவர நடைபெறுகின்றனவா என்று கண்காணிப்பதும் அவர்களின் பணியே. அரசரும் இடைவிடாது தம் படையினருடன் நாட்டை ஓயாது வலம் வந்துகொண்டிருந்தார். மேலும், திருச்சபைத் தொண்டர்களிடம் சில நாட்டுப் பணிகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

எல்லைப்புற மாகாணங்களில் கலவரங்களும் போர்களும் அடிக்கடி ஏற்பட்டமையால், அங்கெல்லாம் திறம் படைத்த படைத் தலைவர்கள் ஆட்சித் தலைவர்களாய் அமர்த்தப்பட்டார்கள். மத்திய ஆட்சியின் ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்தும்பொருட்டு, பரம்பரை நிலப் பிரபுக்களின் ஆதிக்கம் குறைக்கப்பட்டு, நம்பிக்கையுள்ள அரசவதிகாரிகளைக் கொண்டே ஆட்சி நடைபெற்றது. நிலமானிய முறையின் தொடக்கத்தை அவருடன் இணைத்துப் பேசுவதுண்டு. ஆனால், தம்மாலியன்ற வரையில் அதன் வளர்ச்சியைத் தடுக்கவே அவர் முற்பட்டார். நாட்டவைகள் ஆண்டிற்கு இருமுறை கூடி, மன்னர் செய்த சட்ட திட்டங்களுக்கு இணக்கம் தெரிவித்தன. அவ்வப்போது ஷார்லேமேன் தம் அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பிய ஆட்சித் தொடர்பான கட்டளைகள் (Capitularies)

தொகுக்கப்பட்டு, நாட்டுச் சட்டமாயின. இந்த வகையிலேதான் அக்காலத்தில் சட்டமியற்றப்பட்டது. கிறித்தவ மறை நூலுக்கு மாறுபடாத வகையில் அரச ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன. பழைய ஜெர்மானியப் பழக்கங்களையும் விதிகளையும் நாட்டுக்குப் பயன்படும் வகையில் தொகுத்து எழுதி வைத்துக்கொண்டார்கள். தோற்றுப்போன மக்களின் சட்டங்களில் ஆட்சியாளர் தலையிட்டு அவற்றை மாற்றவில்லை.

நிலக்கிழார்கள் நாட்டிற்குத் தேவையான காலாட்படையையும் குதிரைப் படையையும் தத்தம் பொருளாதார வசதிக்கேற்றவாறு அரசருக்குப் போர்க்காலத்தில் உதவினார்கள். அவர்கள் நாட்டவைகளுக்கு வரும்போது அளித்த நன்கொடைகளே நாட்டின் வருமானமாய் அமைந்தன. ஷார்லேமேனின் வருமானத்தில் பெரும்பகுதி அவருக்குச் சொந்தமாயிருந்த ஏராளமான பண்ணை நிலங்களிலிருந்தே கிடைத்தது. திருச்சபையும் ஷார்லேமேனின் தலைமையிலேதான் இயங்கியது. சமயக் குருமார்களின் அவைகள் அவர் தலைமையில் கூடிச் சமயச் சிக்கல்களை ஆய்ந்து முடிவு செய்தன. திருச்சபையமைப்புக்கள் யாவும் அவராலேயே செய்யப்பட்டன. அரசரிடமிருந்து உரிமைகளும் சலுகைகளும் பெற்றுத் தம்முடைய சமயச் சார்பற்ற அதிகாரங்களைப் பெருக்கிக்கொண்டு, தலைமைக் குருமார் எல்லோரும் ஆட்சித் துறையில் பெரும்பங்கு கொண்டனர்; அவ்வகையில் ஏனைய பெரிய அரச அதிகாரிகளுடனும் போட்டியிட்டனர்.

ஷார்லேமேன் படிக்க மட்டும் அறிந்திருந்தாரேயன்றி, எழுதத் தெரியாதவர் என வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள். அவர் செயலாளரும் அவர் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதியவருமான எகின்ஹார்டு (Eginhard) என்பவர், தம்முடைய தலைவர் படிக்கக் கற்றிருந்தார் என்றும், எழுதவும் கற்க முயன்றார் ஆயினும், அம்முயற்சியில் வெற்றி பெறவில்லையென்றும் எழுதியுள்ளனர். கிரேக்கம் முதல் பல மொழிகளைப் பேசும் ஆற்றலுடையவர் என்பது, எகின்ஹார்டு எழுதிய 'பெரியார் சார்லஸின் வாழ்க்கை வரலாறு' என்னும் நூலில் காணப்படுகிறது. எழுதக்கூடப் பயிலாத ஷார்லேமேன், அறிவை மிக மதித்தார்; கல்வித் துறையில் மிக்க ஆர்வம் காட்டினார் என்பது மறுக்க முடியாதவொன்று. அகஸ்டின் எழுதிய 'கடவுளின் நகரம்' (The City of God) என்னும் நூல் அவருக்கு மிக விருப்பமானது. பைசா நகரத்திலிருந்தும், லம்பார்டியிலிருந்தும், இங்கிலாந்திலிருந்தும் புலவர் பெருமக்கள் அவர் அவையைத் தேடி வந்தார்கள். பல பள்ளிகள் நிறுவப்பட்டன. சமயக் கல்வியே அவற்

றில் இடம் பெற்றது. நாட்டையாள்வோரும் திருச்சபைக்குருமார் களும் அப்பள்ளிகளில் கல்வி பயின்று தங்கள் கடமைகளை ஒழுங் காய் நிறைவேற்ற வாய்ப்பளிக்கப்பட்டார்கள். திருச்சபை மொழி யாயிருந்த இலத்தீன் மொழி, பள்ளிகளில் கற்பிக்கும் மொழி யாகவும், எல்பு ஆற்றங் கரையிலிருந்து பிரன்னீஸ் மலை வரையிற் பரந்து கிடந்த பேரரசின் பல நாட்டவர்களுக்கும் பொதுவான ஆட்சி மொழியாகவும் விளங்கலாயிற்று. ஆகவே, மீண்டும் ஐரோப்பாவில் இலத்தீனே இலக்கிய மொழியாகவும் வளரத் தொடங்கியது. பல அரிய நூல்கள் திருத்தமாய்ப் படி செய்யப்பட்டன. தெளிவாய்ப் படி செய்வதற்கு உதவும்பொருட் டுப் பள்ளிகளில் கையெழுத்துக் கலைக்குச் சிறப்பிடம் கொடுத் திருந்தார்கள்.

கல்வித்துறையில் புகழுற்றது போலக் கட்டடத் துறையிலும் ஷார்லேமேன் சிறப்புற்றார்; இத்தாலியக் கட்டடக் கலைஞர்களைக் கொண்டு நாட்டில் பலவிடங்களில் கிறித்துவக் கோயில்களை இத்தாலிய முறையில் கட்டுவித்தார். ஏக்கன் (Aachen), நிம்வீகென் (Nimwegen) போன்ற நகரங்களில் எழுப்பிய அரண்மனைகளும், ரைன் ஆற்றின்மேல் கட்டப்பட்ட பாலமும், ஆங்காங்கு விளங்கும் மடத்துப்பள்ளிகளும் ஏனைய கட்டடங்களும், வேர்ம்ஸ் (Worms), கலோன் (Cologne) முதலிய இடங்களில் இன்றும் வழிப்போக்கர்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும் காட்சிப் பொருள் களாய்க் காணப்படுகின்றன.

உரோம் நகர வீழ்ச்சிக்குப் பின் மேற்கு ஐரோப்பா காணாத அமைதியும் நல்லாட்சியும் ஷார்லேமேன் பேரரசில் நிலவின. எல்லா ஜெர்மானிய மக்களையும் ஒரு கிறித்துவப் பேரரசிற்குள் கொண்டு வர வேண்டுமென்பதே அவரது குறிக்கோள். அவரிடத்திலே இடைக்கால ஆக்கச் சத்திகள் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதையும் அவர் காலத்தில் ஒவ்வொரு துறையிலும் ஒரு புதிய வரலாற்றுக் கட்டம் தொடங்குவதையும் பார்க்கிறோம். அவரது முயற்சியால் கல்வியும் இலக்கியமும் புத்துயிர் பெற்றுச் செழிக்கத் தொடங்கியதால், இடைக்கால இருளும் அறியாமையும் விலகியோடின. இக்கால ஐரோப்பிய வாழ்வின் அடிப்படைகள் அவருடைய பெயரின் முத்திரையைப் பெற்று விளங்குகின்றன. அவரது அரிய சாதனைகளின் விளைவாய்த் தந்தையாரிடமிருந்து பெற்ற இராச்சியப் பரப்பு இரு மடங்காயிற்று. சாக்ஸேனியர்கள் கிறித்துவப் பட்டியலில் வந்து சேர்ந்தார்கள்; அவார்ஸ் மக்கள் ஐரோப்பா நிலப் படத்திலிருந்தே மறைந்தார்கள்; கிறித்துவப் பண்பாடு, இலத்தீன் நாகரிகம் என்ற வித்துக்களைத்

தாங்கிய ஃப்ராங்கியச்செல்வாக்கு, கிழக்கிலுள்ள ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி, பொஹிமியா, போலண்டு என்னும் நாடுகளில் மெதுவாய்ப்பரவிக்கொண்டிருந்தது. ஷார்லேமேனின் ஆட்சியின் அடிப்படை அவருடைய தனிச்செல்வாக்கும் அதிகாரமுமே அன்றி வல்லாட்சியன்று. ஆகவே, அவர் தோற்றுவித்த பேரரசும் ஆட்சி யமைப்பும் அவருக்குப் பின் சிதைந்து மறைந்து போயின.

2

கி. பி. 476 இல் அழிந்த உரோமப் பேரரசும், மறைந்த உரோமானியச் சீசர்களின் பேரும் புகழும் ஷார்லேமேன் வழியாய் மீண்டும் உயிரூட்டப் பெற்றன. சிதைந்து அழிந்துவிட்ட—அல்லது அழிந்துகொண்டிருந்த-அப்பேரரசுக் கொள்கையையன்றி, வேறோர் அரசியல் அமைப்பு முறையைப் பற்றி எண்ணிப் பார்ப்பதற்குக்கூட அக்கால ஐரோப்பிய மனப்பாங்கும் அறிவு நிலையும் இடம் தரவில்லை. ஐரோப்பிய ஒற்றுமைக்கு இயற்கையான வழி உரோமானியப் பேரரசைப் புதுப்பித்தலே என்ற கொள்கையைத் திருச்சபை விடாப்பிடியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆதலால், இயேசு கூறிய வானுலக அரசை நிறுவுவதில் காட்டாத ஓர் அக்கறையைப் பூவுலகில் உரோமானிய ஆதிக்கத்தைப் பிழைத்தெழச் செய்வதில் திருச்சபை காட்டியது ; அதிலே முழு ஈடுபாடு உடையதாயிருந்தது.

ஷார்லேமேனுக்கும் பழைய பேரரசின் மீட்டுயிர்ப்புக் கருத்து எழாமலில்லை. ஃப்ராங்கிய மன்னராயிருந்த சார்லஸ் லம்பார்டுகளின் மன்னரும், உரோமானியத் தலைவரும் ஆகிவிட்ட பின் பேரரசர் பட்டம் அடுத்த கட்டந்தானே!

உரோமானியப் பேரரசின் மேற்கு மாகாணங்கள் எவர் ஆட்சியிலிருந்த போதிலும் சட்டப்படி (dejure) கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளில் இருந்த பேரரசரின் ஆதிக்கத்திற்குள் அடங்கியிருந்ததாகவே இடைக்கால மக்கள் எண்ணி வந்தார்கள். சட்டவுலகில் நிலவிய கற்பனைக் கருத்துப்படி பேரரசின் மேற்குப் பகுதிகளில் அரசோச்சிய ஷார்லேமேன் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் பேரரசர் சார்பில் ஆட்சி புரிந்தார் என்றுகிலும், அன்றி அம்மாகாணங்களைக் கைப்பற்றிய கலக்காரர் என்றுகிலும் கருதப்பட வேண்டும். இம்மரபுகளை நன்கறிந்திருந்த ஷார்லேமேன் அப்போது அரியணையில் அமர்ந்து ஆட்சி செய்த ஐரீன் (Irene) எனும் அம்மையாரைப் பேரரசியாராய் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தார். ஏனெனில், பெண்பாலர் ஒருவர் பேரரசராய் இருக்கவியலாது என்பது அக்காலக்

கருத்து. சார்லஸ் தம் ஆதிக்க உரிமையைப் போப்பினிடமிருந்து பெற்றிருந்தார். ஆகவே, போப்பின் ஆதரவு சார்லஸுக்கும், சார்லஸின் துணை போப்பிற்கும் தேவைப்பட்டன. பேரரசர் போப்பினுல் முடி சூட்டப்பட வேண்டும். ஆனால், போப்புக்களைப் பதவியிலமர்த்தவும் விலக்கவும் உரிய உரிமை சில நூற்றாண்டுகள் பேரரசர்களுக்கிருந்து வந்தது. இவ்வாறு இடைக்கால உலகில், முறைப்படி அதிகாரம் போப்பையும் பேரரசரையும் சார்ந்தே இருந்தது. இந்நிலையை இருவரும் விரும்பாவிடினும், இதினின்று பல நூற்றாண்டுகளுக்கு ஒருவராலும் தப்ப முடியவில்லை. அவர்களிடையில் இருந்த கசப்பும் வெறுப்பும் வளர்ந்து பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் நீண்ட சச்சரவாய் உருவெடுத்தன. இது நிற்க.

கிறித்துவத்தைத் தாங்கி நிற்கவும், உரோமானிய மரபு வழக்கைக் காக்கவும், ஐரோப்பியப் பண்பாட்டைச் சிதைந்து விடாமல் பேணவும், முஸ்லிம் உலகத் தலைவரும் அறிஞருமான பாக்தாது காலிஃப் அப்துர் ரஹ்மான் அச்சுறுத்தலைச் சமாளிக்கவும் அக்காலத்தில் ஓரதிகாரி இன்றிமையாத வகையில் தேவைப்பட்டார். கிழக்குப் பகுதியில் ஆட்சி செய்த ஐரீன், பழிப்பிற்குரிய பெண்பாலாராகையால் பேரரசராயிருக்கவியலாது. பேரரசர் நிலை அவ்வாறிருக்க, போப்பின் நிலை அதைவிட வருந்தத் தக்கதாயிருந்தது. போப்பு மூன்றாம் லியோவின் (Leo-III) அரசியற் பகைவர்கள், உரோம் நகரத் தெருக்களில் ஊர்வலமாய் வந்த போப்பினைத் தாக்கி, நாட்டை விட்டே ஓடச் செய்தார்கள். தம் பதவியிலும் வாழ்க்கையிலும் ஒழுக்கக் குறைவாய் நடந்து கொண்டாரெனப் போப்புக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டார். மீண்டும் தம்மைப் போப்பின் பீடத்தில் அமர்த்த வேண்டுமெனச் சார்லஸை மூன்றாம் லியோ இறைஞ்சி நின்றார். கி. பி. 800இல் ஐரோப்பாவில் முறையாக அதிகாரம் பெற்ற பேரரசர் ஒருவருமில்லை; போப்பும் ஒருவருமில்லை. மேலும், போப்பின்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்களை ஆய்ந்து யார் முடிவு காண்பது? மீண்டும் அவரைப் பதவியலமர்த்துவது யாரால் இயலும்? பேரரசர் பதவிக்குத் தகுதி யாருக்கிருந்தது? இவ்வினாக்களுக்கெல்லாம் விடையாக விளங்கியவர் பெரியார் சார்லஸ் ஒருவரே. ஜெருசலத்திலிருந்த தலைமைக் கிறித்துவக் குரு ஷார்லேமேனை மதித்தாரேயன்றிக் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் பேரரசை நம்பவில்லை.

கி. பி. 800இல் சார்லஸ் போப்புடன் இத்தாலிக்குச் சென்றார். மூன்றாம் லியோ, தாம் குற்றமற்றவர் என மறை நூலின்மீது ஆணையிட்டுக் கூறினார். குருமார் திருக்கூட்டத்தின் இசைவுடன் போப்பின் மாசு துடைக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிக்கு இரு நாள்களுக்குப்

பின்னர்க் கிறித்துப்பிறந்த நாள் விழாவைப் பீட்டர் கோயிலில் கொண்டாடினுர்கள். அன்று நன்றி மறவாத லியோ, சார்லஸின் முடியில் பேரரசு மகுடத்தைச் சூட்டினுர். அங்கிருந்த சமயத் திருக் கூட்டம் ஷார்லேமேனேச் சீசர் என்றும் அகஸ்டஸ் என்றும் விளித்து வாழ்த்தியது. எதிர் பாராது நடைபெற்ற முடி சூட்டல் ஷார்லேமேனுக்கு மகிழ்ச்சி தரவில்லையென அவர் வாழ்க்கை நூலாசிரியர் எகின்ஹார்டு எழுதியுள்ளார். அது உண்மையாய் இருக்கலாம். பேரரசர் ஆக வேண்டும் என அவர் எண்ணியும் பேசியும் வந்தார்; ஆனுல், போப்பினுல் பேரரசராகவோ, அவர் கையினுல் முடி சூட்டிக்கொள்ளவோ விரும்பவில்லை. கிழக்குப் பகுதியில் ஆண்டுகொண்டிருந்த ஐரீனை மணந்துகொண்டால் பேரர சின் கிழக்கு மேற்குப் பகுதிகள் இரண்டிற்குமே தலைவராகி விடலா மென்ற எண்ணமும் சார்லஸின் மனத்தில் ஊசலாடிய துண்டு.

கி. பி. 800இல் கிறித்துப்பிறந்த நாள் விழாவன்று நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியின் விளைவு யாதெனில், பேரரசர் பட்டத்தையும் மகுடத் தையும் போப்பின் கொடையாய்ச் சார்லஸ் பெற்ருர். மேலும், கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளின் பகையைத் தேடிக்கொண்டு, பைசான் டைன் திருச்சபையிலிருந்து உரோம் பிரிந்துகொண்டது. முதலில் பைசான்டியம் ஷார்லேமேனேப் பேரரசராய் ஏற்கவில்லை. ஆனுல், கி. பி. 811இல் பல்கேரிய மக்கள் பைசான்டியப் பேரர சரின் படைகளைத் தோற்கடித்து அழித்தார்கள். அதன் பின்னர், பைசான்டியத் தூதர்கள் ஷார்லேமேனே அகஸ்டஸ் என வழங்க இசைந்தார்கள். கி. பி. 476இல் ஓடாசரோடு (Odoacer) முடிவ டைந்த உரோமப் பேரரசு மீண்டும் கி. பி. 800இல் தூய உரோமப் பேரரசாய் (Holy Roman Empire) முளைத் தெழுந்தது.

பேரரசர் பட்டம் ஷார்லேமேனின் இராச்சியத்தின் பரப் பையோ, வருமானத்தையோ, அதிகாரத்தையோ அணுவளவேனும் அதிகப்படுத்தவில்லை. ஆனுல், பேரரசர்களுக்கு மேற்கு ஐரோப் பாவில் முதன்மை இடம் அதனுல் கிடைத்தது. இப்பேரரசின் மீட்டுயிர்ப்பு இடைக்கால வரலாற்றுப் போக்கையே வரையறுத் தது. ஜெர்மனியும் இத்தாலியும் இவ்வாறு இணைக்கப்பட்டதால், அடுத்த எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு ஜெர்மானிய மன்னர்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்திலிருந்து இத்தாலியை விடுவிக்கும் எண்ணத்தையே ஏற்க மறுத்தார்கள். கீழ்த்திசையில் தங்கள் இராச்சியத்தைப் பரப்பு வதை விடுத்து, இத்தாலியில் போரிடுவதிலேயே தங்கள் காலத்தை யும் ஆற்றலையும் வீணுக்கி வந்தார்கள். இத்தாலியப் போர்களில்

இடையருது ஈடுபட்டுத் தேய்ந்தார்களேயன்றி, ஜெர்மானிய ஒற்றுமையைக் காண முடியவில்லை. மேற்கில் பேரரசின் மீட்டுயிர்ப்பு ஜெர்மனி நாடு ஒன்றுபடுவதற்குப் பெருந்தடையாய் இருந்தது.

உரோம் திருச்சபையின் ஆசியுடன் நிறுவப்பட்ட தூய உரோமப் பேரரசு, மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் மத்திய ஐரோப்பாவிலும் பரவி, ஆயிரமாண்டுகளுக்குமேல் 1806இல் நெப்போலியனால் அழிக்கப்படுகிற வரையில் நீடித்திருந்தது. ஐரோப்பியக் குழப்பங்களினிடையிலேயும் நிலைத்திருந்த ஒற்றுமையுணர்வு, தூய உரோமப் பேரரசு வழியாக வெளிப்பட்டது போல, பிற்காலத்தில் ஐரோப்பிய ஒருமைப்பாட்டுத் திட்டம், சர்வதேச சங்கம் முதலிய நிறுவனங்கள் வாயிலாகவும் வடிவெடுத்தது.

3

ஷார்லேமேன் அரசினை உரோமப் பேரரசு எனக் குறிப்பிட்டாலும், உண்மையில் அது விரிந்த ஒரு ஃப்ராங்கிய இராச்சியமே. அதற்குக் கரோலிங்கியப் பேரரசெனவே வரலாற்றாசிரியர்கள் பொருத்தமாய்ப் பெயரிட்டார்கள். கரோலிங்கிய வமிசத்தைத் தொடங்கியவர் அரண்மனை மேயராயிருந்த மூன்றாம் பிப்பின் ஆவர். நாற்பத்தாறு ஆண்டுகள் அரியணையில் அமர்ந்து ஆட்சி செய்த காலத்தில் ஸ்லாவ், சாக்ஸென், அவார்ஸ், லம்பார்டு, ஸ்பானிஷ், டேனிஷ் முதலிய பல திறப்பட்ட மக்களுடன் ஐம்பத்து மூன்று இடங்களில் பொருது தம் இராச்சியப் பரப்பை ஷார்லேமேன் இரு மடங்காக்கினார் என்பதைக் கண்டோம். இனம், குலம், குணம், பழக்கம், மொழி ஆகிய இவற்றால் மாறுபட்ட மக்கள் வாழ்ந்த ஒரு பெரும்பரப்பினை இடைக்காலத்தில் ஆட்சி புரிவது எளிதன்று. ஊக்கமும் ஆற்றலும் நிறைந்த ஷார்லேமேன் இறந்த பின் கரோலிங்கியப் பேரரசினை ஆளும் திறம் படைத்த அரசன் அரியணையேறவில்லை, போக்கு வரவு வசதிகளே இல்லாத அந்தக் காலத்தில் ஓரிடத்திலிருந்து எல்லா மக்களையும் அடக்கி ஆதிக்கஞ்செலுத்துவது எல்லாவரசர்களுக்கும் இயலாதவொன்று. ஆதலால், ஷார்லேமேனுக்குப் பிறகு அவரது பேரரசின் சிதைவு தவிர்க்க முடியாதது. மேலும், அச்சிதைவு ஐரோப்பாவைப் பொறுத்த வரையில் நலம் பயப்பதாயும் இருந்தது.

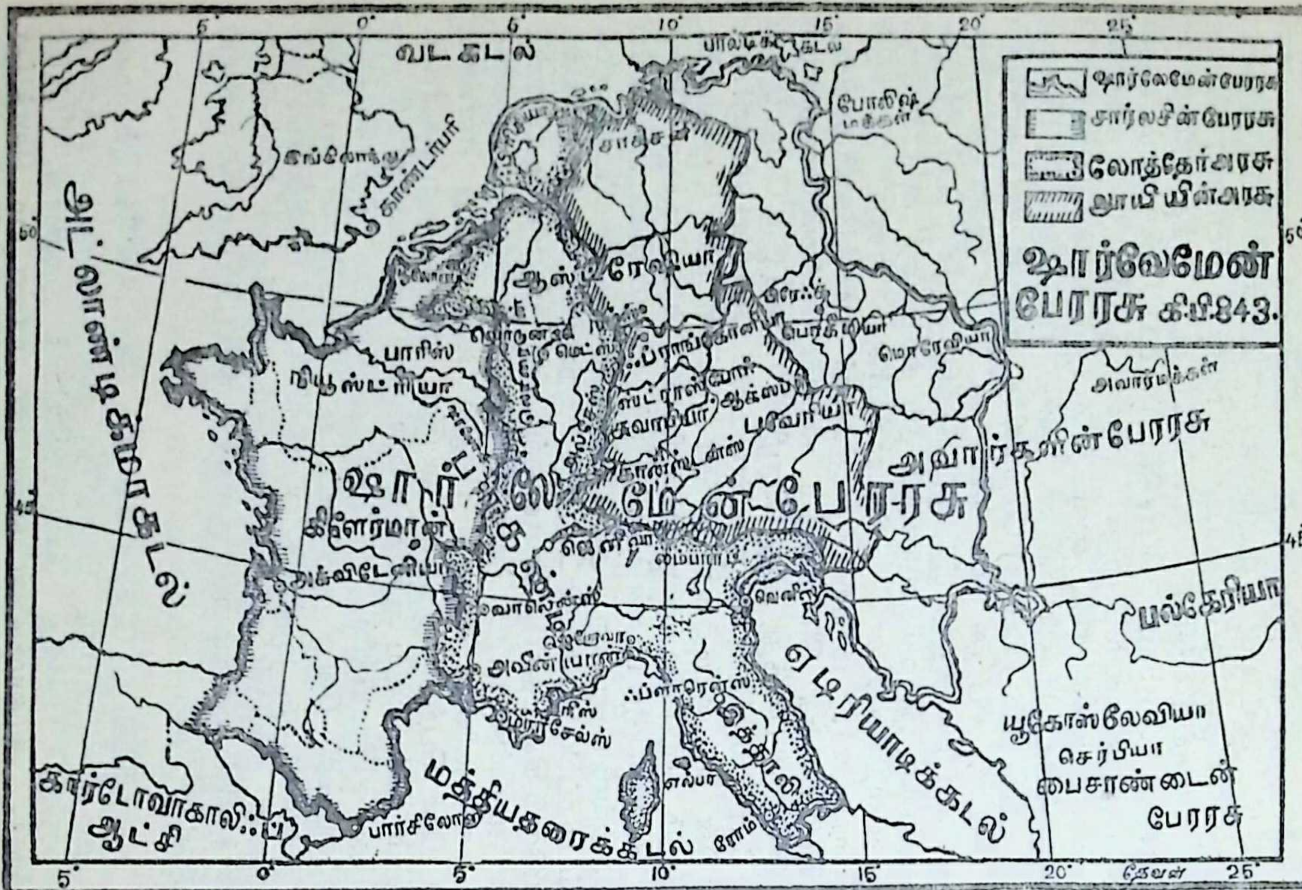
கரோலிங்கியப் பேரரசு சிதைந்து போனதற்குப் பல காரணங்களிருந்தன. ஒரு பெரிய இராச்சியப் பொறுப்பைப் பல வகை

களில் பிரிவினை செய்துகொள்ளலாம். அதிகாரத்தைப் பங்கிட்டுப் பலருக்கு உரிமையாக்கலாம். ஆனால், சார்லஸுக்குப் பிறகு ஆட்சிப் பொறுப்பையேற்றவர்கள் இராச்சியத்தைப் பிரிவினை செய்வதில் கையாண்ட வகையைவிட மோசமான முறை வேறொன்று இருக்க முடியாது. ஃப்ராங்கியர்கள் தங்கள் இராச்சியத்தைக் குடும்பச் சொத்தெனக் கருதி, ஒவ்வொருவரும் அவரவர் விருப்பம், வசதிக்கேற்றவாறு அதைப் பிரிவினை செய்து, தத்தம் மக்களுக்கு விட்டுச் சென்றனர். உடன் பிறந்தவர்கள் பாகப்பிரிவினை செய்து கொண்ட போதும், இறந்த கால வரலாற்றுப் படிப்பினையைப் புறக்கணித்தே வந்தார்கள். மேலும், ஷார்லேமேனிற்குப் பின் பட்டம் எய்தியவர்கள் வலுவற்றவர்கள் ; அவர்களுடைய அதிகாரிகள் விருப்பம் போலப் பதவியையும், பண்ணைகளையும் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். அந்தக் காலத்தில் ஆற்றலும் ஆவலுமுள்ளவர்கள் போர்செய்து முன்னுக்கு வருவதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை. படை வலிமை எதையும் வரையறுத்தது ; எல்லாவற்றையும் நேர்மையாக்கியது. நாடாள்வது படைப் பலத்தின் பரிசாகிவிட்டது. இதுமட்டுமன்றி, மீண்டும் புறச்சமயத்தினரும், பண்படா மக்களுமாகிய சாரஸேனியர்கள், ஸ்லாவ் மக்கள் விக்கிங்குகள் (Vikings) என்ற வடவர் (Northmen) போன்றவர்களின் படையெடுப்புக்கள் ஐரோப்பாவை அலக்கழித்தன. நான்காம், ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் உரோமப் பேரரசைச் சிதைத்த ஜெர்மானியப் படையெடுப்புக்களுடன் இவற்றை ஒப்பிடலாம். இவற்றால் கரோலிங்கியப் பேரரசு சிதைந்து, இன அடிப்படையிலும் மொழியடிப்படையிலும் பல புதிய நாடுகள் முளைத்தெழுந்தன.

கி. பி. 814இல் பேரரசரான ஷார்மேலேனின் மைந்தரான லூயி கடவுட் பற்றுமிக்கவராய்த் திருச்சபைக்கும் குருமார் கூட்டத்திற்கும் அடிமைபோல அடங்கி வாழ்ந்தார் ; துறவியாகி மடத்தில் வாழவேண்டியவர் வழி தவறி ஆட்சியிலமர்ந்துவிட்டார். ஊக்கமும் மனவுறுதியுமற்ற அவர் காலத்தில் பேரரசில் உள் நாட்டுப் போர்கள் மலிந்தன. அவர் செய்த பல பெருந்தவறுகளால் அவர் பெற்ற மக்களே அவரையெதிர்த்துப் போராடினார்கள். அவர் தம் வாழ்நாளிலேயே இராச்சியத்தைத் தம் மக்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து ஆட்சியில் அவர்களையும் கூட்டாளிகளாக்கிக்கொண்டு மிகத் தொல்லைப்பட்டார். திருச்சபைக்கு அவர் அளித்த சலுகைகளால் அரசாங்க வருமானம் குறைந்தது ; அரசருடைய மதிப்பு மங்கியது; சுதந்தரமாய் வாழும் எண்ணத்தைத் திருச்சபை வளர்த்துக் கொண்டது. போப்பின் ஆட்சியும் அரசராட்சியும் கூட்டாய் இருந்தது மாறி, முதல் ஆட்சி இரண்டாவதைத் தனக்குக் கீழ்ப்

படுத்திக்கொண்டது. 840இல் அவர் இறந்த பின் அவருடைய மைந்தர் மூவரும் இராச்சியப் பிரிவினைக்காக மூன்றாண்டுகள் போரிட்டு, நாட்டின் ஒழுங்கைச் சின்னபின்னப்படுத்தினர். 843இல் வெர்டுன் ஒப்பந்தப்படி (Treaty of Verdun) பேரரசு தாற்காலிகமாய்ப் பங்கிடு செய்யப்பட்டது. மூத்த மைந்தரான லோத்தேர் (Lothair) பேரரசின் பட்டப் பெயரையும், அதன் மத்தியப்பகுதியையும் பெற்றார். ரைன் ஆற்றின் இரு கரைகளை யொட்டிய நிலங்களாகிய ஸ்விட்சர்லாந்தும் வடக்கு இத்தாலியும் அவர் ஆதிக்கத்திற்குள் வந்தன. அந்தப் பகுதிக்குக் கிழக்கிலிருந் தவை லூயிக்கும் (Lewis) மேற்கிலிந்த நாடுகள் சார்லஸுக்கும் கிடைத்தன. பேரரசு ஃப்ராங்கிஷ் நாட்டுடன் இணைந்து ஒன்றா யிருந்த நிலை மறைந்தது. இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு முன், கி.பி. 842இல் லோத்தேரின் இளவல்களிருவரும் தம் தமையனார் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதில்லையென ஸ்டிராஸ்பர்கு என்ற இடத்தில் சூளுரைத்தனர். மாற்றுக் கட்சிக்காரர் புரிந்துகொள்வதற்காக லூயி ஃப்ரெஞ்சு மொழியிலும் சார்லஸ் ஜெர்மன் மொழியிலும் உறுதி மொழி பகர்ந்து, இரு மொழிகள் பேசிய இரு வேறு இனங் கள் பேரரசிலிருந்தன என்ற உண்மையை வெளிப்படுத்தினார்கள்; வெர்டுன் உடன்படிக்கை நிரந்தர ஏற்பாட்டினைத் தரவில்லை. ஆயினும், வருங்கால வரலாற்றினை நிழலிட்டுக் காட்டியது. லோத் தேர் பெற்ற பகுதி பிரான்சிற்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையில் சிக்கிய தால், அவ்விரு நாடுகளும் அப்போதிருந்தே அவ்விடைப்பகுதியைக் கைப்பற்றப்பெரும்போராட்டத்தில் இறங்கின. சார்லஸுக்கும் லூயிக்கும் கிடைத்த பகுதிகளுள் ஒவ்வொன்றும் ஓரின அடிப்படை யிலே அமைந்திருந்தது. ஜெர்மனி, ஃப்ரான்ஸ் இவ்விரு நாடுகளுக் கும் தனித்தனியான வரலாறு 843இல் தொடங்கிற்று எனலாம். லோத்தேர் பெற்ற பகுதியில் பல இன மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். மேலும், அவருடைய ஆதிக்கவெல்லைகளைப் பகைவர்களிடமிருந்து காப்பது எளிதாயில்லை. மேலும், அவருடைய இராச்சியத்தில் ஆல்ப்ஸ் மலை வேறு குறுக்கிட்டது. அமைதியான ஆட்சிக்கு வழி வகுக்காமல், வெர்டுன் ஒப்பந்தம் புதிய பிரிவினைகளுக்கும் அண்ணன் தம்பிகள் சண்டைகளுக்கும் வழி கோலி, ஃப்ராங்கிஷ் மன்னர்களின் வலிமையைக் குறைத்து, நிலப் பிரபுக்களின் வலிவை மிகுதியாக்கிற்று.

கரோலிங்கியப் பேரரசு சிதையத் தொடங்கி 843இல் முதல் கட்டத்தை எட்டியது. லோத்தேர் தம் இராச்சியத்தை மூன்று மைந்தருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டுத் துறவிராகி, 855இல் இறந்தார். அம்மைந்தருள் ஒருவரான இரண்டாம் லோத்தேர் பெயரால் அவருடைய நாடு லோத்தேரிங்கியா (Lotharingia)

ஷார்லேமேன் பேரரசு -கி. பி. 843

என்றும், பின்னர் லோரெயின் (Lorraine) என்றும் குறிக்கப் பெற்றது. உடன் பிறந்தவாகள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டார்கள்; 869இல் இரண்டாம் லோத்தேர் இறந்ததும் அவருடைய சிறிய தந்தைமார் அவருடைய நாட்டைக் கைப்பற்றிப் பங்கிட்டுக் கொண்டனர். போட்டிக்கிடையில் வழுக்கைத்தலையர் சார்லஸ் (Charles the Bald) இத்தாலிக்குச் சென்று லம்பார்டுகளின் மன்னராகவும், பிறகு பேரரசராகவும் போப்பின் கையால் முடி சூட்டிக்கொண்டார். இந்த நிகழ்ச்சி, பேரரசினைவிடப் போப்பின் ஆட்சி உயர்ந்தது, ஆற்றல் மிக்கது என உலகிற்கு அறிவித்தது. போப்பு தாம் விரும்பிய ஒருவரை அழைத்துப் பேரரசுப் பட்டம் அளிப்பதைத் தம் தனிச் சிறப்புரிமையெனக் கருதினர்.

பேரரசருக்குரிய மதிப்பும் சத்தியும் ஓரளவேனும் பெற்றிருந்த கடைசிப் பேரரசர் வழுக்கைத் தலையர் சார்லஸாவர். அதன் பின்னர்ப் பல்வேறு பண்படா இனங்களின் படையெடுப்புக்களால் கரோலிங்கியப் பேரரசு சிறுத்துச் சிதைந்தது. 881இல் போப்பை மிரட்டி அவரைக்கொண்டு 'பருத்த சார்லஸ்' (Charles the Fat) பேரரசராய் முடி சூட்டிக்கொண்டார். சில ஆண்டுகளிலே போப்பும் பேரரசரும் ஒரே காலத்தில் இழிவுபடுத்தப்பட்டனர். கோழையாகிய பருத்த சார்லஸ், 887இல் அரியணையிலிருந்து இறக்கப்பட்டார். அதனுடன் கரோலிங்கியப் பேரரசும் முடிவுற்றது. 888இல் பாரிஸ் பெருமகனுரான (Count of Paris) ஓடோ (Odo) என்பவர் பிரெஞ்சு அரசரானுர். ஜெர்மனியில் 919இல் சாக்ஸன் கோமகனுர் ஹென்றி மன்னரானுர்.

பழைய உரோமப் பேரரசு, ஃப்ராங்கு மக்கள் நிறுவிய மெரோவிங்கியப் பேரரசு ஆகிய இவ்விரண்டையும்விட விரைவில் கரோலிங்கியப் பேரரசு கரைந்தது. 843இல் வெர்டுன் ஒப்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட பிரிவினையும் 870இல் மெர்சென் (Mersen) உடன்படிக்கையால் ஏற்பட்ட பிரிவினையும் பேரரசினைச் சிதைத்துச் சின்னபின்னப்படுத்தின. இப்பிரிவினைகளால் பேரரசு நலிந்துகொண்டிருந்த போதே புறச்சமயத்தினராகிய வடவர் படையெடுத்து, கிறித்துவக் கோயில்களையும் மடங்களையும் கொளுத்தி, மக்களின் பொருளைக் கொள்ளையடித்து, பேரரசின் அமைதியைக் குலைக்கலாயினர்.

ஷார்லேமேன் மைந்தரான பத்த லூயி (Louis the Pious) காலத்திலே புலப்பட்ட சிதைவு, அவருக்குப் பின் பட்டமெய்திய வலிவற்ற அரசர்கள் காலத்தில் மேலும் அதிகரித்தது. நார்ஸ் மக்கள் (Norsemen) டென்மார்க்கு, ஸ்வீடன், நார்வே என்னும் நாடுகளில் வாழ்ந்த ஜெர்மானியர்களே. அவர்கள் நாட்டில் அவர்

களுக்குத் தேவையான உணவு கிடைக்கவில்லை; உணவுப் பொருள் விளைவிக்கக் கூடிய விளைநிலங்களும் போதிய அளவில்லை. ஜெர் மானியர்கள் கடலிற்கலஞ்செலுத்திச் செல்வதில் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருந்தார்கள்; ஷார்லேமேன் பேரரசராயிருந்த போதே நார்ஸ் மக்கள் அவருடைய நாடுகளில் உள்ள ஆறுகளில் திடீ ரென்று நீண்ட படகுகளில் வந்து சூறையாடிச் சென்றுர்கள். இத்தாக்குதல்கள் பத்த லூயி காலத்திலும் அவருக்குப் பின் வந்த கரோலிங்கிய மன்னர்கள் காலத்திலும் பன்மடங்கு அதிகரித்தன. திடீர்த் தாக்குதல்களைக் கரோலிங்கிய மன்னர்களால் தடுத்து நிறுத்த முடியவே இல்லை. நிலக்கிழார்களின் கோட்டைகளைத் தவிர, பேரரசின் எப்பகுதியிலும் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பான புக லிடம் கிடைப்பதரிதாயிற்று. ஆதலால், பாதுகாப்பற்ற பாமர மக் கள் பிரபுக்களை அண்டித் தங்கள் உயிரையும் சொத்தையும் காத்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இந்த நிலை நிலமானிய அமைப்பிற்கு அழைத்துச் சென்றது.

787இல் இங்கிலாந்தை விக்கிங்குகள் தாக்கத் தொடங்கினர் கள். ஃப்ராங்கிய அரசு வீழ்ச்சியிடையத் தொடங்கியதும் விக் கிங்குகளில் பலர் இங்கிலாந்திலிருந்து ஃப்ரான்ஸ் பக்கம் தமது கவ னத்தைத் திருப்பினர். 836இல் ஆன்ட்வெர்ப்பு (Antwerp) கொளுத்தப்பட்டது; 845இல் பாரிஸ் நகரம் கொள்ளையிடப்பட் டது. நார்ஸ் மக்கள் ஜிப்ரால்டர் வழியாக மத்தியதரைக் கடலிற் புகுந்து ஸ்பெயினைத் தாக்கி, 860இல் இத்தாலியில் பைசா நகரத்தை அடைந்தார்கள். 881இல் ஜெர்மனி மிகக் கடுமையாய்த் தாக்கப் பட்டு அய்-லா-ஷாப்பேல் (Aix-la-chapelle), கொலோன் (Cologne) என்னும் நகரங்கள் அவர்களால் அழிக்கப்பட்டன. வடவர் கூட்டங்கள் சில கிழக்கில் பால்டிக்குக் கடலைக் கடந்து ஃபின்லாண்டு வளைகுடாவில் நுழைந்து, ரஷிய ஆறுகளில் தெற்கு நோக்கிச் சென்று, கருங்கடலில் உள்ள கான்ஸ்டான்டிநோப்பி ளைத் தாக்கின. 862இல் வட ரஷியாவில் ஸ்வீடிஷ் தலைவர் ரூரிக்கு (Rurik) என்பவர், ஸ்லாவிக்கு மக்களைத் தோற்கடித்து, ஒரு நார்ஸ் வமிசத்தைத் தொடங்கினர். ரஷிய நாடு அவர்களிட மிருந்தே தன் பெயரைப் பெற்றுள்ளது. வடவர் ஒரு சிலர் இங்கி லாந்து, ஸ்காட்லாந்து, அயர்லாந்து, கிரீன்லாந்து வழியாகக் கி. பி. 1000 அளவில் வடவமெரிக்காவின் கரைகளை அடைந் தார்கள்.

நார்ஸ் மக்கள் பல நாடுகளைத் தாக்கிக் கொள்ளையடித்ததோடு சில நாடுகளில் குடியேறவும் செய்தார்கள்; இங்கிலாந்தில் பெரு வாரியாகக் குடியேறி, 885இல் ஆல்ஃப்ரெடு (Alfred) என்பவரு

டன் ஒப்பந்தஞ்செய்துகொண்டு, தேம்ஸ் ஆற்றிற்கு வடக்கி லிருந்த கடற்கரைப் பகுதிகளைத் தங்கள் நாடு (Danelaw) ஆக்கிக் கொண்டார்கள். அதே போன்று 912இல் ரோலோ (Rollo) தலை மையில் நார்ஸ் மக்கள் 'சிம்பிள்' சார்லஸ் (Charles the Simple) என்பவரின் இணக்கத்துடன் ஃப்ரான்சின் வடபகுதியில் குடி யேறினுர்கள். அம்மக்களாலேயே அக்கோட்டம் நார்மண்டி (Normandy) எனப் பெயர் பெற்றது. நார்மண்டியில் குடி யேறிய வடவர் பிரெஞ்சு மன்னரின் ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வும், கிறித்துவத்தைத் தழுவவும் இசைந்தனர். துணிவு மிக்க நார்மானியர்கள் பதினேராவது நூற்ருண்டில் இங்கிலாந்தை வென்று ஆண்டார்கள் ; தென்னித்தாலியிலும் சிசிலியிலும் நார் மானிய வீரர்கள் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினுர்கள்.

நார்ஸ் மக்கள் திடீரென்று அரசியல் வானில் தோன்றி இரண்டு நூற்ருண்டுகளுக்கு மேல் நாடோடி வீர வாழ்வை மேற் கொண்டார்கள். போரையும் பெண்களையும், கொள்ளையையும் கொலையையும் அம்மக்கள் பெரிதும் விரும்பினுர்கள். தார் (Thor) என்பதும், ஓடின் (Odin) என்பதும் அவர்கள் வணங்கிய தெய் வங்கள். போரில் இறந்த வீரர்கள் வானுலகில் (Valhalla) கால மெல்லாம் சண்டையிடுவதிலும் விருந்துண்பதிலும் கழித்தார்கள் என அவர்கள் நினைத்தார்கள். அம்மக்களின் தலைவர்கள் செய்த வீரச் செயல்களைப் பற்றிய கதைகளின் தொகுப்பிற்கு வீரகாப்பியம் (Sagas) என்னும் பெயர் வழங்கி வந்தது. மேலை ஐரோப்பாவின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாயிருந்த நார்ஸ் மக்கள், பண்பட்ட கிறித்த வர்களான பின் வாழ்க்கையின் கலைகளை வளர்த்தார்கள் ; அரசாங் கத்திற்கு நல்ல அமைப்பு முறையை நல்கினுர்கள்.

கரோலிங்கியப் பேரரசைத் தாக்கியவர் வடவர் மட்டுமல்லர். ஸ்பெயினிலும் ஆப்பிரிக்காவிலுமிருந்து முஸ்லிம்கள் மத்தியதரைக் கடலில் உள்ள தீவுகளையும் தீவக் குறைகளையும் தாக்கி னுர்கள். ஆப்பிரிக்காவிலிருந்த டுனிஸ் நாடு சிசிலித் தீவைக் கைப்பற்ற விரும்பியது. ஐரோப்பாவும் ஆப்பிரிக்காவும் வரலாற்றுக் காலமெல்லாம் சிசிலித் தீவிற்காகப் போட்டி யிட்டும் போரிட்டும் வந்துள்ளன. பைசான்டைன்களால் சிசிலித் தீவைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. மேற்கு மத்தியதரைக் கடல் தீவுகளைக் கைப்பற்றிய பின் அரபு மக்கள் ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் கரைகளைத் தாக்கத் தொடங்கினுர்கள். 846 இல் பீட்டரின் கோயிலில் அவர்கள் பாடி வீடு அமைத்துக்கொண்டார் கள். பிறகு மான்டி காசினே மடமும் எரியூட்டப்பட்டது. கிழக் கில் மாக்யார்கள் (Magyars) என்பவர்ளின் குழு, ஜெர்மனி,

இத்தாலி நாடுகளைத் தாக்கி அழித்த மற்றோர் இனமாகும். அவர்கள் ஹங்கேரிய மக்களின் முன்னோர்கள். மாக்யாரின் குதிரைப் படை, பவேரியா, வெனிஷியா, லம்பார்டி முதலிய நாடுகளைச் சூறையாடிய பின் வடக்கே திரும்பி, சாக்ஸனியையும் ரைன் பள்ளத்தாக்கையும் பாழ்படுத்திற்று.

கரோலிங்கியப் பேரரசு, கான்ஸ்டன்டைன் பேரரசும் ஏனைய பேரரசுகளும் அடைந்த முடிவையே இறுதியில் அடைந்தது. பழைய அரச மரபு நீடிக்கவில்லை. கரோலிங்கியர்களின் உயர்ந்த குறிக்கோளின்படி திருச்சபையும், அரசும் (State) ஒரே ஆட்சியின் இரு தோற்றங்களாகும். ஆகவே, ஒன்பதாவது நூற்றாண்டின் அழிவுச் சக்திகளால் ஒன்று சீர் கேடடைந்த போது மற்றொன்று மட்டும் எவ்வாறு தப்ப முடியும்? பேரரசு நலிந்து தேய்ந்து மறைவதற்கு முன் அதன் சிதைவுகளில் பல சிறு நாடுகள் முளைத்தெழுந்தன.

கரோலிங்கியப் பேரரசு அழிந்ததாலும், வடவர் படையெடுப்புக்களாலும் மேற்கு ஐரோப்பா தற்காப்பின்றித் தடுமாறியது. இதனால், நிலக்கிழார்கள் தங்களையும் பண்ணைக் குடிகளையும் காத்துக்கொள்ளச் சமுதாய அரசியல் முறையொன்றை வகுத்துக் கொள்ள வேண்டி நேர்ந்தது. அரசர்களின் வலிமை குறைந்து நிலக்கிழார்களின் வலிமை அதிகரிக்கவே, நிலமானிய முறை தோன்றலாயிற்று.

அதிகாரம்—5

ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றுண்டுகளில் ஐரோப்பா—இங்கிலாந்தும் நார்மானியர்களும்—பிரெஞ்சு முடியரசின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்—ஜெர்மனியும் இத்தாலியும்.

ஷார்லேமேனுல் சிறுவப்பட்ட கரோலிங்கியப் பேரரசு ஒரு நூற்றுண்டு கூட நீடித்து நிலேத்திருக்கவில்லே. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டிலேயே கரோலிங்கிய மன்னர்கள் தங்கள் இராச்சியத்தை மூன்று பாகங்களாக்கினுர்கள். அன்றியும், மேலும் அவற்றைப் பல சிறு பகுதிகளாகவும் பிரித்தார்கள். இவ்வாறு கரோலிங்கியப் பேரரசு சிதைந்து அழியத் தொடங்கியதும், தனியரசுகள் அதிலிருந்து முளேத்தன. மேற்கு ஐரோப்பாவில் ஆற்றல் மிக்க அரசு ஒன்றுமில்லே. நார்ஸ் மக்கள் வேறு பல பகுதிகளேயும் தாக்கிச் சூறையாடி அச்சத்தையும் அமைதியின்மையையும் வளர்த்தார்கள். இன்னும் ஹங்கேரிய மக்கள் ஜெர்மனிக்கும் இத்தாலிக்கும் பெருந் தொல்லே தந்தார்கள். ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றுண்டுகளில் ஐரோப்பிய நிலே ஐந்தாம் நூற்றுண்டில் இருந்த உரோமானியப் பேரரசின் நிலேயை ஒத்திருந்தது. உயிருக்கும் பொருளுக்கும் பாதுகாப்பில்லாமல் திண்டாடிய மக்கள், தங்கள் இடங்களிலிருந்த பெரிய பிரபுக்களே அண்டி அவர்களுடைய கோட்டை கொத்தளங்களேயும் ஆட்பலத்தையும் நம்பியே வாழ வேண்டியதாயிற்று. ஆதலால், நிலமானிய அடிப்படையில் சமுதாயமும் அரசாங்கமும் அமையலாயின. குறிப்பிட்ட ஓர் எல்லேக்குள், பல மானியங்களில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த மக்கள், இவ்வகையில் ஒன்றுபட்டு, ஒரு பெரிய நாட்டினத்தைத் தோற்றுவித்தார்கள். இவ்வாறு ஒன்றுபட்ட மானியங்களின் தொகுதியே ஒவ்வோர் ஐரோப்பிய நாட்டினமும் ஆகும்.

அரசியல் உலகில் ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்ருண்டுகளில் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, இத்தாலி ஆகிய நாடுகளில் பல நாட்டினங்கள் வளரத் தொடங்கின. அதற்கு முன் ஒரு நாடாவது தனக்குத் தேவையான அரசியல் அமைப்பு முறையையோ, விழிப்போடு கூடிய தனிப் பண்பையோ பெறவில்லை. மேற்கில் வாழ்ந்த ஃப்ராங்கியர்களுக்குத் தனியாக அரசரிருந்தார். ஆனல், ஃப்ரான்ஸ் இன்னும் பிறக்கவில்லை. கிழக்கு ஃப்ராங்கியர்களுக்கும் ஒரு மன்னர் இருந்தார் ; ஆனல், ஜெர்மனி இன்னும் தனி வடிவெடுக்கவில்லை. இத்தாலியின் வடபகுதியில் லம்பார்டு மன்னர் ஆதிக்கஞ் செலுத்தினர் : ஆயினும், வர்ஜில் காலத்து ஐக்கிய இத்தாலி பழைய நினைவாகவே இருந்துவந்தது. மேற்கு ஐரோப்பாவில் இன்னும் இலக்கிய மொழி இலத்தீனகவே இருந்தது. ஆனல், வெவ்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் பேசிய பேச்சு வகை வளர்ந்து, இத்தாலிய, ஜெர்மானிய, பிரெஞ்சு, ஆங்கில மொழிகளாய் ஆங்காங்கு இடம் பெற்றன. நாட்டினத் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் பிறகு, தேசியப் போர்களும்—ஏன்—தேசியத் திருச்சபைகளும் தவிர்க்க முடியாத விளைவுகளாகும் !

ஐரோப்பியச் சமுதாயத்தை உருவாக்கவிருந்த சக்திகளில் திருச்சபையும் ஒன்று. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டினிறுதியில் அது பல தொல்லைகளைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. உரோமானியத் திருச்சபைக்கும் கிழக்குப் பேரரசின் திருச்சபைக்கும் இறையியல் வேறுபாடுகளிருந்தன. அவை மட்டும் சமயப் பிளவை (Schism) தோற்றுவித்திருக்க முடியாது. உரோமிற்கும் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளுக்கும் இடையே இருந்த ஆதிக்கப்போட்டி, 866இல் இரண்டு திருச்சபைகளும் இணைய முடியாதபடி பிரித்துவிட்டது. உரோம் நகரில் போப்பின் ஆட்சியையும் பிரபுக்கள் ஆட்டிப் படைக்கலானர்கள். போப்புக்களின் ஒழுக்கக் கேடுகளால் அவர்களது ஆட்சி வலிவிழந்து நின்றது. ஆயினும், அவர்களது ஆதிக்க ஆசைக்கு அளவேயில்லை. திருச்சபைக் காரியங்களைப் பொறுத்த வரையில் தாங்களே முழு அதிகாரம் உடையவர்களென்றும், அவற்றில் தலையிட யாருக்கும் உரிமை இல்லையென்றும் போப்புக்கள் தெரிவித்தார்கள் ; மேலும் மேற்கு ஐரோப்பிய ஆட்சியின் பொறுப்பும் அவர்களையே சார்ந்தது எனவும் வாதிட்டார்கள் ; திருச்சபை கொண்டாடிய உரிமைகளுக்குச் சான்ருகச் சில ஆவணங்களைக் கி. பி. 860 அளவில் வெளியிட்டார்கள் ; முன்னுள் போப்புக்களும் திருச்சபை அவைகளும், பேசிய பேச்சுக்கள், செய்த முடிவுகளின் தொகுப்பே அந்த ஆவணங்கள் என்பதையும் விளக்கினர்கள். அவற்றுள் ஒன்று கான்ஸ்டன்டைன் அன்பளிப்புப் பத்திரம் ஆகும். தீராத குட்ட நோயிலிருந்து தூய பீட்டர், தூய பால் முதலியவர்

களின் அருளால் குணமடைந்த கான்ஸ்டன்டைன், தம் நன்றியறிதலைக் காட்டும் வகையில் உரோம் நகரிலிருந்த போப்புக்களுக்குப்பல உரிமைகளை வழங்கினார். உலகம் உள்ளளவும் உரோம்நகரமும், இத்தாலி நாடும், பேரரசின் மேற்குப் பகுதிகளும் போப்பின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டவை என அந்த அன்பளிப்புப் பத்திரம் (Donation of Constantine) அறிவித்தது. பின்னர் அந்த ஆவணத்தைக் காட்டியே சமயச் சார்பில்லாத அதிகாரம் தங்களுக்குரியது என்பதைப் போப்புக்கள் வற்புறுத்தியதோடு, அதற்காகப்போரிடவும் செய்தார்கள். ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் ஆவணங்களின் உண்மையைப் பற்றி ஐயுறுவாரில்லை. அவற்றுள்பல போலியானவை, ஆதாரமற்றவை என்பதைப் பின்னரேமக்கள் உணர்ந்தார்கள்.

கிறித்துவ உலகத்தைப் போன்றே, முஸ்லிம் உலகமும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிளவுபட்டு, மூன்று பெருஞ்சமயக் குருமார்கள் தலைமையில் இயங்கியது. முஸ்லிம் தலைவர்களாகிய காலிஃபுகள் பாக்தாதிலும், கெய்ரோவிலும், கார்டோவாவிலும் இருந்து ஆதிக்கஞ் செலுத்தினார்கள். ஐரோப்பாவின் தென்மேற்குக் கோடியில் ஸ்பெயின் நாட்டில் ஆண்டு வந்த மூர்கள் சிறந்த முறையில் அரபு நாகரிகத்தையும் அறிவையும் வளர்த்துவந்தார்கள். அங்குக் கலையும் விஞ்ஞானமும், பேராதரவுடன் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. கிறித்துவர்கள் நாட்டில் காணமுடியாத சமயப் பொறையைக் கடைப்பிடித்து அதில் மூர் மக்கள் முன் மாதிரியாய் விளங்கினார்கள். அரபுப் பேரரசிலும் அழிவுச் சத்திகள் ஆக்கம் பெற்று வந்தன. தலைமைப் பீடத்திற்குப் போட்டியிட்டவர்கள் போரிட்டார்கள்; மேற்கு ஐரோப்பாவில் உருவாகி வந்த நிலமானிய முறையின் சில கூறுகள் முஸ்லிம் உலகிலும் தலை காட்டின. மேலும், சமய உட்பிரிவுகளின் வெறியும், கீழ்ப்படியாத படைகளும், முஸ்லிம் இராச்சியத்தின் அமைதியைக் குலைத்தன. ஆதலால், முஸ்லிம் உலகு ஐரோப்பாவிற்கு அச்சந்தருவதாயில்லை. ஆயினும், அவர்களிடையில் ஏற்பட்ட புது முயற்சி காரணமாய், இரு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் இஸ்லாமியச் சத்தி கிறித்துவத்திற்குப் பெரும்பகையாய் வளர்ந்தது. பிறகு கிறித்துவம் தன் சத்திகளையெல்லாம் பயன்படுத்தி அதனை எதிர்த்துப் போராடியது.

2

இங்கிலாந்தும் நார்மானியர்களும்

சிறியதும் பெரியதுமான ஐந்நூறு தீவுகளாலாகிய பிரிட்டன், ஐரோப்பிய மேற்குக் கடற்கரைக்கப்பால், அட்லான்டிக்கு மாக்

கடலில் அமைந்திருக்கிறது. அங்கிருந்த ஆதிக் குடிகளை ஒரு புறம் ஒதுக்கிவிட்டு, கெல்டு மக்கள் இத்தாலி, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளில் குடியேறிய பின், இங்கிலாந்திலும் குடியேறினர்கள். ஜூலியஸ் சீசர் கால் நாட்டை வென்ற பின் கி. மு. 55இல் பிரிட்டன்மீது படையெடுத்துச் சென்றார். பிறகு கி. பி. 43இல் பேரரசர் கிளாடியஸ் காலத்தில், பிரிட்டன் உரோமானியர்களின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டது. நானூருண்டு ஆட்சியில் உரோமானியர்கள் பிரிட்டனில் பல நகரங்களை நிறுவினர்கள் ; பாட்டைகள் அமைத்தார்கள் ; பாதுகாப்புச் சுவர்களை எழுப்பினர்கள். உரோமானியப் பேரரசின் பகுதியாயிருந்த இங்கிலாந்து, உரோமானியர்களின் நாகரிகத்தை மேற்கொண்டது. ஜெர்மானியர்கள் பேரரசைத் தாக்கியதால், இங்கிலாந்திலிருந்த உரோமானியப் பாதுகாப்புப் படை தாய் நாடு திரும்பிற்று. பாதுகாப்பின்றி இருந்த இங்கிலாந்தை ஆங்கிலோ சாக்ஸேனியர்கள் படையெடுத்துத் தங்கள் குடியேற்ற நாடாக்கிக்கொண்டார்கள். குடியேறியவர்களுள் ஆங்கில்கள் என்ற இனத்தவரும் அடங்குவர். அவர்களே மக்களுக்கும் நாட்டிற்கும் இப்போதிருக்கும் பெயர்களை முறையே ஆங்கிலேயர், இங்கிலாந்து என்று வழங்கியவர்கள். படையெடுத்துச் சென்ற டியூட்டானிய வீரர்களால் உரோமானிய நாகரிகம் இங்கிலாந்தில் அடியோடு அழிக்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் தீவுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த கிறித்துவர்கள் தூய பாட்ரிக்கு (Saint Patrick) என்பவர் தலைமையில் அயர்லாந்திற்குச் சென்று அங்குள்ள மக்களைக் கிறித்துவர்களாக்கினர்கள். ஆரும் நூற்ருண்டினிறுதியில் அயர்லாந்திலிருந்து இங்கிலாந்திற்கு வந்த கிறித்துவச் சமயப் பரப்புக் குழுவினர் ஆங்கிலோ - சாக்ஸேனியர்களைக் கிறித்துவத்திற்குத் திருப்பினர்கள் ; கி. பி. 597இல் தூய அகஸ்டின் தலைமையில் ஒரு சமயக் குழுவினர் உரோம் நகரிலிருந்து இங்கிலாந்தில் உள்ள கென்டு நாட்டிற்குப் போய் இறங்கினர். எதல்பர்ட்டு அரசர் அவர்களை வரவேற்று, கிறித்துவத்தைக் தாராளமாகத் தம் நாட்டில் பரப்ப வாய்ப்பளித்தார். ஏழாம் நூற்ருண்டினிறுதிக்குள் இங்கிலாந்தின் பெரும்பகுதி கிறித்துவத்தைத் தழுவியது. கிறித்துவக் கோட்பாட்டிலும் திருச்சபை நடைமுறையிலும் உரோமானிய மேற்றிராணியார்களையே இங்கிலாந்து பின் பற்ற வேண்டுமென விட்பியில் கி. பி. 664இல் கூடிய திருக்கூட்டம் (Synod of Whitby) முடிவு செய்தது. இந்த முடிவு மேற்கிலிருந்த கிறித்துவ உலகத்தின் ஐக்கியத்தைக் காப்பாற்றியதோடு ஐரோப்பாவிற்கும் இங்கிலாந்திற்கும் மிக நெருக்கமான தொடர்பை உண்டாக்கியது.

கிறித்துவ முயற்சியால் இங்கிலாந்தில் நாடெங்கும் பள்ளிகளும் கோயில்களும் நிறைந்தன. ஆங்கிலப் புலவர் ஒருவர்

ஷார்லேமேன் அழைப்பை ஏற்று அங்குச் சென்ற பின் அவருடைய கரோலிங்கியப் பேரரசில் பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்திக் கல்வியைப் பரப்பும் பொறுப்பினையும் ஏற்றுக்கொண்டார். 'பீடு' (Bede, 673-735) என்ற அறிஞர் 'ஆங்கில நாட்டுச் சமய வரலாறு' என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வெசெக்ஸ் மன்னர் எக்பர்ட்டு (Egbert) தலைமையை நாட்டின் பல பகுதிகள் ஏற்று ஒன்றுபட்டதுடன் வலிவும் பெற்றன. இவ்வாறு விரைந்து வளர்ந்துகொண்டிருந்த ஆங்கிலோ - சாக்ஸன் நாகரிகத்திற்குத் தடையாய் நார்ஸ் மக்கள், மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளைத் தாக்கிக் கொள்ளையடித்தது போல, இங்கிலாந்திற்கும் வந்தார்கள். தேம்ஸ் ஆற்றிற்கு வடக்கேயுள்ள பகுதிகளை டேனியர்கள் (Danes) பல முறை படையெடுத்து அழித்தார்கள். அதனால், மக்கள் மிக்க தொல்லைக்கு ஆளானார்கள். ஒரு நூற்றாண்டு (787-885) வரை டேனியர்களோடு போராடியும் அவர்களுக்கு நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கிவிடாமல் நாட்டில் அமைதி காண முடியவில்லை. ஆதலால், வெசெக்ஸ் (Wessex) மன்னர் 'ஆல்ஃபிரெட்' (Alfred - 871-901) டேனியர்களை ஒரு கடும்போரில் முறியடித்து, அவர்களுடைய தலைவனோடு வெட்மோர் (Wedmore) என்ற இடத்தில் 885இல் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார். நாட்டின் ஒரு பாதியை (தென்பாகமும் மேற்பகுதியும்) காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக மற்றொரு பாதியை 'ஆல்ஃபிரெட்' பகைவர்களுக்களித்தார். நார்ஸ் மக்கள் பெருவாரியாக இங்கிலாந்திற்கேகி, மேலும் ஒரு நூற்றாண்டு வரை அங்குக் குடியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், ஒப்பந்தப்படி அவர்கள் கிறித்துவத்தைத் தழுவினார்கள். டேனியர்களோடு போராடுவதற்கென்றே ஆங்கிலப் படையை, 'ஆல்ஃபிரெட்' செம்மையாய்த் திருத்தியமைத்தார். உடனடியாய்ப் போர்ப்பணி செய்ய உறுதியான உடல் பெற்ற ஆடவரில் மூவருள் ஒருவர் எப்போதுமே காத்திருந்தனர். கடற்கரைகளைக் காக்க ஒரு கடற்படை நிறுவப்பட்டது. பெரியார் 'ஆல்ஃபிரெட்' (Alfred the Great) பழைய சட்டங்களைத் தொகுத்தும், கல்வியை ஆதரித்தும், இலத்தீன் நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தும், பள்ளிகளையும் மடங்களையும் நிறுவியும் நாட்டின் நலத்திற்கு நற்பணி பல புரிந்தார். டேனியர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதியை ஆங்கிலேயர் போரிட்டுச் சிறிது சிறிதாக மீட்டுக்கொண்டனர்.

நிலமானிய முறையின் பயனாய் ஆங்கில முடியரசு வலிவிழந்தது. நிலக்கிழார்கள் தங்களுக்குள்ள நிலப்பரப்பை விரிவாக்கிக்கொண்டு அரசர்களின் ஆதிக்கத்தை மிகவும் குறைத்துவிட்

டார்கள். பத்தாம் நூற்றுண்டினிறுதியில் மீண்டும் டேனியர்கள் இங்கிலாந்தைத் தாக்கி நாட்டை வென்று தங்களாட்சியை நிலை நாட்டினுர்கள். இங்கிலாந்தை வென்ற கன்யூட்டு (Canute) என்பவரைக் கிறித்துவம் ஆட்கொண்டது.

கன்யூட்டிற்குப் பிறகு ஆங்கில நாட்டை ஆண்ட மன்னரின் தாயார், நார்மானிய அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். மன்னரும் தம் இளமைப்பருவத்தை நார்மண்டியிலே கழித்தார். ஆதலால், பல நார்மானிய அதிகாரிகள் அவர் ஆட்சிக்கு வந்த பின் அவரோடு வந்தார்கள். அரசாங்கத்திலும் திருச்சபையிலும் நார்மானிய ஊடுருவலை ஆங்கிலேயர்கள் எதிர்த்தார்கள். வெற்றி அவர்கள் பக்கம் சிறிது காலமிருந்தது. ஆங்கிலேயர்களின் தலைவர் நார்மண்டிக் கோமகனுரோடு போரிட்டார். கி. பி. 1066இல் ஹேஸ்டிங்ஸ் (Hastings) போர்க்களத்தில் ஆங்கில மன்னர் ஹாரல்டு (Harold) தோற்று மடிந்தார். நார்மானியத் தலைவர் வெற்றி வீரர் வில்லியம் (William the conqueror) ஆங்கில நாட்டு அரியணை யேறினுர்.

முதலாம் வில்லியம்—1066—1087

கி.பி. 1066இல் இங்கிலாந்தில் நார்மானிய ஆதிக்கமும் ஆட்சியும் ஏற்பட்டன. போர்க்கள வெற்றியையும், ஆங்கில மன்னர் எட்வர்டுக்கும் தமக்குமிருந்த உறவையும் காட்டி, வில்லியம் அரச பட்டத்தைப் பெற்றுர். நாட்டிற்குப் புறம்பேயிருந்து வந்த ஒரு படை, நாட்டிலுள்ள எதிர்ப்பை முறியடித்துத் தன் வலிவால் ஒரு புதிய அரச மரபைக் கி. பி. 1066இல் தோற்றுவித்த புரட்சி ஆங்கில வரலாற்றிலே இறுதியான நிகழ்ச்சியாகும். நார்மானிய வெற்றியால் ஐரோப்பிய மக்களோடு ஆங்கிலேயருக்கிருந்த தொடர்பு மேலும் வளர்ந்ததோடு ஆங்கில வரலாற்றில் ஒரு புதிய காலமே தொடங்கிற்றென்னலாம். 'ஆல்பிரெட்' காலம் முதல் இங்கிலாந்து காணுத நல்லாட்சியும் வலிவுள்ள மத்திய அரசாங்கமும் ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கிடைத்த பேருகும். தோற்ற ஆங்கிலேயருடைய நிலங்களைப் பறித்து வில்லியம் தம்முடன் வந்த நார்மானியர்களுக்குக் கொடுத்தார். அவ்வாறு நிலத்தைக்கொடுத்த போது எவருக்கும் ஓரிடத்தில் பெருநிலப் பரப்பைத் தரவில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைத்த நிலம் நாட்டில் பல்வேறிடங்களில் பரவலாய்ச் சிதறிக் கிடந்தது. ஆகவே, யாரும், எவ்வளவு பெரிய நிலக்கிழாராயினும், தமக்கிருந்த நிலத்தைக்கொண்டோ, அல்லது அந்த மானியத்திலிருந்த குடிமக்களின் துணை கொண்டோ, அரசரை எளிதில் எதிர்க்க இயலாது. அரசர் தமக்கென்று நல்ல பண்ணைகளை ஒதுக்கிக்கொண்டார். ஆங்கிலத் திருச்சபையும்

அவருக்கு அடங்கியே இருந்தது. மன்னர் ஆதரவு பெற்ற மடத்தின் சீர்திருத்தமும் அவர் மேற்பார்வையிலேயே நடைபெற்றது. ஆங்கிலத் திருச்சபைக்குத் தலைவராய் லான்பிராங்கு என்பார் கான்டர்பரியில் அதிமேற்றிராணியாராக்கப்பட்டார். திருச்சபைக்கென்று தனி நீதி மன்றங்கள் நிறுவப்பட்டன. குற்றம் செய்த குருமார்களைத் தண்டிக்கத் திருச்சபை நீதிமன்றங்களுக்கே உரிமை அளிக்கப்பட்டது. போப்பின் ஆதரவோடு வில்லியம் இங்கிலாந்து மன்னரானார். ஆதலால், திருச்சபை பல சலுகைகளையும் உரிமைகளையும் பெற்றதாயினும், அதன் அதிகாரம் தம் அதிகாரத்தைக் குறைக்காதபடி வில்லியம் பார்த்துக்கொண்டார்.

இங்கிலாந்து நிலமானிய முறையில் வில்லியம் செய்த மாறுதல்கள் அதனை ஐரோப்பிய முறையிலிருந்து வேறுபடுத்தின. கண்டத்திலிருந்தது போல, ஆட்சிக்கு அறைகூவலாய் இல்லாதவாறு, பிரபுக்கள் நிலையும் உரிமையும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. கி. பி. 1086இல் சாலிஸ்பரி என்ற இடத்தில் மானியம் பெற்றவர் எல்லாரும், அரசரிடம் நேரடியாகப் பெற்றவர்களும், பெரிய மானியதார்களிடமிருந்து நிலம் பெற்ற இடை மானியதார்களும், அவர்களிடமிருந்து பெற்ற கீழாள்களும் கூடி, 'அரசருக்கு உண்மையான குடிகளாயிருப்போம்,' என வாக்குறுதியளித்தார்கள். இடைக்குத்தகைக்காரர்களும் கீழாள்களும், மேல் குத்தகைக்காரர்களுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் கட்டுப்பட்டு, நிலத்தொண்டும் போர்த்தொண்டும் செய்து வந்தார்கள். அது போன்றே, நிலமானியம் பெற்றவர் எவராயினும், எம்முறையில் பெற்றிருந்தாலும், அரசருக்கு உண்மையாயிருக்கக் கடமைப்பட்டவராவர். படை மானிய முறையில் இருந்த ஒரு பெருங்குறையை ஸாலிஸ்பரி உறுதிமொழி (Salisbury Oath) நீக்கியது. இனிப் பிரபுக்கள்-பெரிய மானியதார்கள்-தத்தம் கீழாள்களைத் திரட்டி அரசரை எதிர்க்க முடியாது; அரசரை எதிர்க்குமாறு அவர்களை ஏவவும் முடியாது.

நாட்டில் ஒவ்வொருவருடைய பொருள் நிலையையும் தெரிந்துகொண்டு வரி விதிக்கவும், மிகுந்த பொருள் உடைமை காரணமாய் எதிர்ப்புச் சத்திகள் எங்கெங்கு உருவாகலாம் என அறிந்து அந்த நிலையைச் சமாளிக்கவும், நாட்டைப் பற்றியும் மக்களைப் பற்றியும் பொருளாதாரக் குறிப்புக்களைத் திரட்டித் தொகுத்தார்கள். நாட்டிலுள்ள விளைச்சல் நிலம், மேய்ச்சல் நிலம், தரிசு நிலம், காடுகள், கனிகள், மீன் பண்ணைகள் அவற்றின் பரப்பு, மதிப்பு முதலிய விவரங்களும், மக்களின் நிலபுலன்கள், வீடு மனைகள், ஆடுமாடுகள், ஏனைய செல்வ வகைகளின் கணக்கும், உரிமை

யாளர் பெயர் முதலிய விவரங்களும் 'டூம்ஸ்டே புத்தகம்' (Domesday Book) என்ற பதிவேட்டில் இடம் பெற்றன. இப் புள்ளி விவரங்களைக்கொண்டு, வேறெந்த நாட்டையும்விட ஐரோப்பிய நாடுகளில் பதினேராவது நூற்றுண்டினிறுதியில், இங்கிலாந்தின் பொருளாதாரச் சமுதாய நிலையை நம்மால் அறிய முடிகிறது. இப்பொருளாதாரப் புள்ளி விவரப் புத்தகம் இங்கிலாந்தில் தொகுக்கப்பெற்ற அதே ஆண்டில் (கி. பி. 1086) நம் நாட்டில் சோழ மன்னர் இரண்டாவது முறையாக நில அளவாய்வு, விளைவு வகை மதிப்பீடு, வருமானக் கணக்கீடு முதலியவற்றைத் தெரிந்து தொகுக்கச் செய்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரான்ஸ் நாட்டில் நார்மண்டிக் கோமகனுராய் இருந்து கொண்டே பிரெஞ்சு மன்னருக்கு அடங்காமல் எவ்வாறு வில்லியம் எதிர்த்தாரோ, அவ்வாறே இங்கிலாந்தில் எந்தப் பிரபுவும் தம்மை மிஞ்சிவிடாதவாறு நிலமானிய முறையில் அவர் பல திருத்தங்களைச் செய்தார். இந்நிலமானியத் திட்டத்தின் உடனடியான விளைவு நிலக்கிழார்களாயிருந்த ஆங்கிலேயர்களை உழுதுண்போர் ஆக்கியது. முதலாம் வில்லியம் இங்கிலாந்தில் நல்லாட்சி ஏற்படுத்தி அமைதியை நிலவச் செய்ய வேண்டும் எனப் பெரிதும் விரும்பினுர்; அதற்கு முதற்படியாகத் தமது ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்திக்கொள்ளப் பல முறைகளைக் கையாண்டார். நார்மானியர்கள் அவருக்கு அடங்காது கலவரம் செய்த போது, அவர் ஆங்கில மக்களின் உதவியை நாடி, நார்மானியர்களை அடக்குவதில் வெற்றியும் பெற்றுர். ஒரு நாட்டுப் படையும் அமைக்கப்பட்டது. நாட்டமைதியைக் காக்கவும் கலவரங்களை ஆங்காங்கு உடனடியாய் அடக்கவும், நாட்டின் பல பகுதிகளில் கோட்டைகள் கட்டப்பட்டு அவற்றில் நார்மானிய வீரர்கள் நிறுத்தப்பட்டார்கள். அக் கோட்டைகளில் படைக்கலங்களும், படை வீரர்களுக்குத் தேவையான உணவும் திரட்டப்பட்டன. இப்படிப்பட்ட கோட்டைகளைச் சுற்றிக் கடை கண்ணிகளும் தொழில் நிறுவனங்களும் ஏற்பட்டுப் பிறகு நகரங்கள் தோன்றின.

முதலாம் வில்லியம் நார்மண்டிக் கோமகனுராயும், பிரெஞ்சு மன்னரின் முக்கிய மானியதார்களுள் ஒருவராயும் இருந்தார். அதனுல், பிரெஞ்சு நாட்டுப் போர்களிலும், அவை காரணமாய் ஐரோப்பிய நிகழ்ச்சிகளிலும் இங்கிலாந்து நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு கலந்துகொள்ளுவது இன்றியமையாததாயிற்று. தீவுகளாயினும், தனித்து வாழ முடியாதவாறு பிரிட்டிஷ் தீவுகள் ஐரோப்பியச் சுழலில் இழுக்கப்பட்டன. பின்னர் இங்கிலாந்திற்கும் பிரான்சிற்கும் நூற்றுண்டுப் போர் நடைபெற்றது நார்மானியத்

தொடர்பின் விளைவாகும். நார்மானியக் கூட்டுறவால் ஆட்சி முறைகள் செம்மைப்பட்டதுடன், ஆங்கில மொழியும் வளமடைந்தது. அவர்கள் வாயிலாக ஐரோப்பியக் கலைகள் இங்கிலாந்தில் பரவின. நார்மானிய ஆதிக்கத்தால் விளைந்த பல்வேறு நலங்கள், அவ்வாதிக்கத்தின் சொல்லொணுக் கொடுமைகளை ஒருவாறு தணித்தன.

இரண்டாம் வில்லியம்—1087-1100

வெற்றி வீரர் வில்லியம் இறந்த பின் அவருடைய மைந்தர் இருவர், ஒருவர் பின் ஒருவராய் இங்கிலாந்தை ஆண்டனர். இரண்டாம் வில்லியம் திறமையுடையவர். அவருக்கு ரானல்ஃப் ஃபிளாம்பார்டு (Ranulf Flambard) என்ற ஒரு நார்மானியர் அமைச்சராயிருந்து பணி புரிந்தார். அவர் 'ஜஸ்டிசியார்'(Justiciar) என்ற பதவியை வகித்தார். புதுப்புது வரிகளை விதித்து வசூலிப்பதிலும், நார்மானியர்களையும் ஆங்கிலேயர்களையும் வேறுபாடின்றித் துன்புறுத்திப் பணம் பறிப்பதிலும், மேற்றிராணியார் பதவிகளை நிரப்பாமல் அவற்றின் வருவாயைத் தமதாக்கிக்கொள்வதிலும் அரசர் முனைந்திருந்தார். புதிய கான்டர்பரி அதிமேற்றிராணியாராகிய ஆன்ஸெல்ம்(Anselm) என்பார், மோசடியாய்த் திருச்சபை வருவாயை அரசர் கொள்ளையிடுவதைக் கண்டித்தார். மன்னருக்கும் மேற்றிராணியாருக்கும் இடையே தோன்றிய மனக்கசப்பு வளர்ந்தது. தம்முடைய உரிமைகளையும் தம் பதவியின் பெருமையையும் காத்துக்கொள்ள ஆன்செல்ம் நாட்டைவிட்டே வெளியேறினர். நாட்டுத் தலைவர் ஒரு 'முரட்டு இளங்காளை'; திருச்சபைத் தலைவரோ, 'வலுவற்ற வயதான ஓர் ஆடு'. இவை எவ்வாறு இணைந்து ஒத்துழைக்கும்? ஆங்கில மன்னருக்கும் அதிமேற்றிராணியாருக்கும் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு, ஐரோப்பாவில் போப்பிற்கும் பேரரசருக்கும் இடையே நிகழ்ந்துகொண்டிருந்த சச்சரவின் சாயையேயாகும்.

இரண்டாம் வில்லியம் ஆட்சிக் காலத்திலேதான் முதற்சிலுவைப் போர் தொடங்கிற்று. நார்மண்டியை ஆண்ட ராபர்ட்டு அச்சிலுவைப் போரில் கலந்துகொண்டார்; சிலுவைப் போருக்குத் தேவைப்பட்ட பணத்தை ஆங்கில அரசராகிய தம் தம்பியாரிடமிருந்து பெற்று, அதற்கீடாக நார்மண்டியை அவரிடம் விட்டுச் சென்றார். இந்த நிகழ்ச்சியால் இங்கிலாந்தும் நார்மண்டியும் மீண்டும் ஓர் அரசர் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டன.

முதலாம் ஹென்றி—1100-1135

வேட்டைக்குச் சென்ற இரண்டாம் வில்லியம் இறந்த பின்னர் அவர் இளவல் முதலாம் ஹென்றி, பட்டமெய்தினர். மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக அவர் ஓர் உரிமைப் பத்திரத்தை வெளியிட்டதோடு திருச்சபைக்கும் கிழாள்களுக்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் சலுகைகள் அளித்தார்; தமையனுர் செய்த தவறுகளைத் தாம் செய்வதில்லையென உறுதி தந்தார். அவர் ஸ்காட்லாந்து மன்னரின் மகளை மணந்துகொண்டு, பழைய ஆங்கில மரபுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக்கொண்டார். வரிப்பளுவினுல் தொல்லைப் படாமலும், மானியதார்களின் தலையீடில்லாமலும் நகரங்கள் வளர வேண்டி, அந்நகரங்களுக்குப் பட்டயங்கள் வழங்கப்பட்டன.

அரச அதிகாரத்தை வலுப்படுத்துவதில் தம் தந்தையாரையும் பின்னடையச் செய்துவிட்டார் முதலாம் ஹென்றி. சமயக் குருமார்களுள் ஒருவரான சாலிஸ்பரி ரோஜர் அவருடைய ஜஸ்டிசியரானுர். அவர் ஆட்சித்திறம் படைத்தவர். ஆட்சியில் உதவுதற்குப் பயிற்சி பெற்ற பெரிய அலுவலாளர் சிலரும் இருந்தனர். அவர்கள் சான்ஸலர் (Chancellor), சேம்பர்லெயின் (Chamberlain), கான்ஸ்டபிள் (Constable) என்னும் பெயர்களைப் பெற்றுர்கள். சான்ஸலர் எழுத்துத் துறைக்குத் தலைவர்; அரண்மனை, அரசர் கருவூலம் இரண்டையும் கவனித்துக்கொண்டவர் சேம்பர்லெயின்; கான்ஸ்டபிள் படை அதிகாரியாயிருந்தார். அவர்களுக்கு ஊதியமாக நில மானியங்களும் பல்வேறு பொருள்களும் அளிக்கப்பட்டன. அலுவலாளர் அரசர் செல்லுமிடந்தோறும் உடன் சென்று, வேண்டும்போது அவருக்கு அறிவுரை புகன்று நல்லாட்சிக்குத் துணை புரிந்தனர். அறிவுரை கூறும் அலுவலாளர்களின் அவையினைக் கியூரியா ரெஜிஸ் (Curia Regis) அல்லது மன்னர் மன்றம் (King's Court) என்று வழங்கினர். அம்மன்றமே ஆட்சி அலுவல்களையெல்லாம் கவனித்துக் கண்காணித்தது. பெருநிலக் கிழார்களிடையே இருந்த பிணக்குக்களைத் தீர்க்க உதவியதுடன், மன்னர் மன்றம் மேல் தீர்ப்பு மன்றமாகவும் (Appellate Court) பணி புரிந்தது. மன்ற நீதிபதிகளுட் சிலர், நாடு முழுவதும் சுற்றித் திரிந்து, அங்கங்கே வந்த வழக்குக்களைக் கேட்டு நீதி வழங்கினுர்கள். இயங்கும் நீதி மன்றம் (Circuit Court) மக்கள் நன்மதிப்பைப் பெற்றுச் சிறந்த முறையில் நீதியை நாட்டில் நிலை நிறுத்திற்று. மன்னர் மன்றம் நாட்டின் வரி வசூல் கணக்கைப் பரிசிலனை செய்யுங்கால், கருவூல மன்றம் என்ற பெயரைத் தாங்கியது. நிகழ்ச்சிகளை நன்கு அறிந்தவர்களைக் கூட்டித் தாங்கள் அறிந்ததை உண்மையாய்க் கூறுவதாக அவர்

களிடம் வாக்குறுதி பெற்று, அதன் பின்பு அவர்களறிந்ததை உசா வியறிதலே அக்காலத்தில் கையாளப்பட்ட மெய் ஆய்வு முறை (Inquest) ஆகும். இவ்வழக்கத்தைக் கரோலிங்கிய ஆட்சி முறையிலிருந்து ஆங்கிலேயர் பெற்றனர். டூம்ஸ்டே புத்தக விவரங்களைத் திரட்டும்போது இவ்வாய்வு முறையை முதன்முதல் இங்கிலாந்தில் பயன்படுத்தினர்கள். முதலாம் ஹென்றி இம்முறையை நீதித் துறையில் புகுத்தினர். செய்தி தெரிந்து உண்மை கூற முன் வந்தவர்களின் குழுவிற்கு ஜூரி (Jury) என்பதும், குழுவினருள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஜூரர் என்பதும் பெயர். அவர்களது உண்மைக் கூற்றே தீர்ப்பாகும். இவ்வாறு இரண்டாம் ஹென்றி நீதித் துறையிலும் கருவூலத் துறையிலும் புகுத்திய சீர்திருத்தங்களின் முன் மாதிரியை முதல் ஹென்றியின் ஆட்சி முறையில் காண்கிறோம்.

திருச்சபை அதிகாரிகளை அமர்த்துவது பற்றியும், அவர்களுக்குப் பதவிச் சின்னங்கள் அளிப்பது பற்றியும் அரசுக்கும் திருச்சபைக்கும் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்த சச்சரவு முதல் ஹென்றிக்கும் அவருடைய கான்டர்பரி அதிமேற்றிராணியார் ஆன்ஸெல்முக்கும் ஏற்பட்டது. கி. பி. 1106இல் அவர்களுக்கிடையே இருந்த கருத்து வேறுபாடு ஓர் ஒப்பந்தத்தால் தீர்ந்தது. திருச்சபை அதிகாரிகள், அரசர் முன்னிலையில், திருக்கூட்டத்தாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட திருச்சபை அதிகாரி, அரசரிடம் நில மானியம் பெறுவதற்கு முன் அதற்காக அவருக்கு இறை வணக்கம் (Homage) செய்ய வேண்டும். பிறகு பதவிச் சின்னங்களாகிய கணையாழியையும் (Ring) கோலையும் (Crozier) குருமார்களிடமிருந்தே பெற்று அவ்வதிகாரிகள் பதவியை ஏற்பார்கள். பதவிச் சின்னப் போராட்டம் (Investiture Contest) இவ்வாறு இங்கிலாந்தில் ஒரு நல்ல முடிவை எய்தியது. அரசுக்கும் திருச்சபைக்கும் நல்லுறவு ஏற்பட்டது. இந்த முடிவையே பின்னர்க் கி. பி. 1122இல் போப்பும் பேரரசரும் ஏற்றுத் தங்கள் சச்சரவிற்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்கள்.

முதலாம் ஹென்றி தம் மகளாரான மாட்டில்டாவை இங்கிலாந்திற்கு அரசியாராக்க விரும்பினர். நார்மானியப் பிரபுக்கள் ஓர் அரசியார் ஆட்சியை விரும்பாது, ஹென்றியின் சகோதரியார் மைந்தரான ஸ்டீபனை ஆதரித்து அரசராக்கினர்கள். ஸ்டீபனுக்கும் மாட்டில்டாவுக்கும் உள் நாட்டுப் போர் ஏற்பட்டது. இப்போர் ஒன்பது ஆண்டுகள் நடைபெற்று முடிந்தது. மக்கள் மிகத் தொல்லைப்பட்டார்கள். ஸ்டீபன் நார்மண்டியை இழந்தார். கி. பி. 1153இல் ஸ்டீபனுக்கும் முதலாம் ஹென்றியின் பெயரரும்

மாட்டில்டாவின் மைந்தருமான ஹென்றிக்கும் வாலிங்.ஃ.போர்டு என்னுமிடத்தில் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஏற்கெனவே பிரான்சு நாட்டில் பாதிக்கு மேல் தம்மாதிக்கத்தில் வைத்திருந்த ஹென்றியை ஆங்கில வாரிசாக ஸ்டீபன் ஏற்றுக்கொண்டார். அடுத்த ஆண்டில் ஸ்டீபன் இறந்துவிடவே, இரண்டாம் ஹென்றி ஆங்கில நாட்டரசரானுர்.

ஸ்டீபன் ஆட்சியில் நிலமானிய முறையால் ஏற்படும் தீமைகளின் உச்சக் கட்டத்தைக் காண்கிறோம். பெருமானியதார்கள் தங்கள் கோட்டைகளையும் மானியப் படைகளையும் கொண்டு தங்களுக்குள் போர் செய்த வண்ணமிருந்தார்கள். அரசப்பதவிக்கு நிகழ்ந்த உள் நாட்டுப் போர் இதற்கு ஒரு போர்வையாய் அமைந்திருந்தது. கலவரத்தாலும் குழப்பத்தாலும் மக்கள் படாத பாடு பட்டார்கள். நாடெங்கும் கோட்டைகளை எழுப்பி, அவற்றில் வீரர்களை நிரப்பி, மானியதார்கள் கொலை கொள்ளைகளையே தங்கள் பணியாகக் கொண்டார்கள். அமைதியை நிலை நாட்டும் திறம் ஸ்டீபனுக்கில்லை. அவருடைய பத்தொன்பது ஆண்டு ஆட்சியில் இயேசுவும் ஏனைய திருத்தொண்டர்களும் துயில் கொண்டிருந்தார்கள் என்று ஆங்கில-சாக்ஸேனிய வரலாற்றுக் குறிப்பு (Anglo-Saxon Chronicle) கூறுகிறது.

3

பிரெஞ்சு முடியரசின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

ஷார்லேமேன் இராச்சியத்தின் ஜெர்மன் பகுதியையும் பிரெஞ்சுப் பகுதியையும் இணைத்து அரசு புரிந்த இறுதிக் கரோலிங்கியப் பேரரசர் (Charles the Fat), கி. பி. 887இல் திறமையின்மை காரணமாய், அரியணையிலிருந்து இறக்கப்பட்டார். பிரெஞ்சுப் பகுதியிலிருந்த பிரபுக்களும் மேற்றிராணியார்களும் பாரிஸ் கோமகனுரான ஒடோ (Odo) என்பவரைத் தங்கள் மன்னராய்த் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். பாரிஸ் நகரை நார்ஸ் மக்களிடமிருந்து காப்பாற்றியவர் என்ற புகழ் அவருக்கு ஏற்கெனவே உண்டு. 898இல் அவர் இறக்கும் வரையில் தம்முடைய அரசப் பதவியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளப் போரிட்ட வண்ணமிருந்தார். பிறகு சார்லஸ் (Charles the Simple) கரோலிங்கியப் பேரரசராகவும், ஒடோவின் தம்பியாரான ராபர்ட்டு, பாரிஸ் கோமகனுராகவும் இருக்க நேரிட்டது. 911இல் வடவர்கள் தாங்கள் கைப்பற்றிக் குடியேறிய பிரெஞ்சு நாட்டுப் பகுதியை ஓர் ஒப்பந்தத்தால் தங்களுக்கே சொந்தமாக்கிக்கொண்டார்கள். அப்பகுதியே பின்னர் நார்மண்டி

யாயிற்று. வடவர் தலைவர் பேரரசரின் மகளாரை மணந்து சிறித் துவரானார்.

பர்கண்டியைச் சேர்ந்த ருடால்.ஃ.ப் (Rudolf) என்பவர், பேரரசரைச் சிறையிலிட்டு, பன்னிரண்டாண்டுகள் பிரெஞ்சு மன்னராயிருந்தார். கடைசிக் கரோலிங்கியப் பேரரசர் (லூயி-V) 987இல் இறந்தார். அக்காலத்தில் பாரிஸ் கோமகனாரான ஹியூகோ (Hugo) என்பார், பெருவாரியான நிலப் பகுதியைத் தம் ஆதிக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு மிக்க செல்வாக்குடனிருந்தார். அவருடைய மூத்த மைந்தரான ஹியூகோ காபெட்டு (Hugo Capet), ஜெர்மானிய மன்னரான மூன்றும் ஆட்டோவின் (Otto–III) உதவியுடன், திருச்சபை, பிரபுக்கள் முதலியோரின் ஆதரவும் பெற்று, 987இல் பிரெஞ்சு மன்னராய்த் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட பிறகு, அவர் பிரெஞ்சு மக்கள் யாவருக்கும் தலைவராக முடி சூட்டப்பட்டார். அவர் தோற்றுவித்த அரச மரபு நேர்க்கால்வழியில் முந்நூறாண்டுகளுக்கு மேல் (987–1328) பிரான்சில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தியது. மன்னர் இறந்த பின் அவருடைய மக்கள் இராச்சியத்தைப் பிரித்துத் துண்டு போடும் கரோலிங்கிய வழக்கத்தை ஹியூகோ காபெட்டின் மரபு வழியினர் பின்பற்றவில்லை. இந்தப் புதிய மரபில் அரசர் இறந்ததும் அவர் வழி வந்த ஒருவர் பட்டமெய்தினர். மேலும், காப்பேஷியன் (Capetian) வமிசத்தில் தந்தையார் விட்டுச் சென்ற நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பையேற்று நடத்த வயது வந்தமைந்தர் என்றும் இடையீடின்றிக் கிடைத்து வந்தனர். அது அந்த மரபு பெற்ற பேறாகும். இடைக்காலத்தில் வாரிசின்றி ஓர் அரசர் இறந்தாரெனில், பதவிப் போட்டியும் போராட்டமும் ஏற்பட்டு, ஆட்சியின் அமைதி குலைந்து வந்தது கண்கூடு.

முதலில் காபெட்டு மன்னர்களின் செல்வாக்கும் அதிகாரமும் குறைவாகவே இருந்தன. பெருநிலக்கிழார்கள் தங்கள் மானியங்களிலும் கோட்டங்களிலும் சிற்றரசர்கள் போலவே இருந்தார்கள். நிலமானிய முறையின் குறைகளை நீக்கி, வலிவுள்ள மத்திய ஆட்சியை நிறுவிய பின்னரே காபெட்டு மன்னர்களின் ஆதிக்கம் ஓங்கியது. இதற்கு ஒரு நூற்றாண்டிற்குமேல் ஆயிற்று. காபெட்டு மன்னர்கள் திருச்சபைக்குப் பல சலுகைகள் காட்டியும் உரிமைகள் வழங்கியும் சமயக் குருமார்களின் பேராதரவைப் பெற்றிருந்தார்கள். நிலமானிய முறை இங்கிலாந்தில் வளர்ந்தது போல, பிரான்சில் வளரவில்லை. பிரான்சில், மானியதார்கள் இடையீடின்றிப் போரிட்டார்கள். அத்தகைய போர்கள் அங்கு வழக்கமாகி விட்டன.

ஹியூகோ காபெட்டுக்காலத்தில் (987-996) பிரான்சில் நாட்டு உணர்ச்சி வளர்ந்தது. அவருடைய மைந்தர், புது நகரங்களேயும் இடங்களேயும் கைப்பற்றி, நாட்டை விரிவடையச் செய்தார். முதலாம் ஹென்றி (1031-60) நார்மண்டிக் கோமகனுரோடு போரிட்டுத் தோல்வி அடைந்தார். அந்த நார்மானியக்கோமகனுரே இங்கிலாந்தை வென்று, வெற்றி வேந்தர் வில்லியம் (William the Conqueror) ஆனுர். அடுத்த காபெட்டு மன்னராக முதலாம் பிலிப்பு (Philip-I) கி. பி. 1060இல் அரசு கட்டிலேறினுர். அவர் நார்மண்டிக் கோமகனுர் குடும்பத்தில் பிளவு ஏற்படுத்தி, அதன் ஆதிக்கத்தைக் குறைக்க முயன்ருர். புதிய நாட்டை (இங்கிலாந்தை) வென்ற வில்லியம், அதற்கு ஆட்சி முறைகள் வகுப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஆதலால், அவர் பிரெஞ்சு மன்னருக்கு மிகுந்த தொல்லே தரவில்லே. கி. பி. 1095இல் முதற்சிலுவைப் போரில் கலந்துகொள்ளப் பல பிரெஞ்சு மானியதார்கள் சென்றுவிட்டார்கள். இந்த நிகழ்ச்சியும் அரசாட்சியை மிக எளிதாக்கிற்று. ஆயினும், அவராட்சி சிறக்கவில்லே.

ஆரும் லூயி—1108-1137

ஆரும் லூயி நாட்டில் அமைதியை ஏற்படுத்தி, படைமானிய முறையின் ஒழுங்கினத்தை ஒடுக்கி, அரச ஆதிக்கத்தை வளர்த்துக் கொண்டார் ; தம்முடைய கோட்டத்திலிருந்த சிறிய பிரபுக்களே யெல்லாம் அடக்கி, வருவாயைப் பெருக்கினுர். மானியதார்கள் வாரிசில்லாமல் இறந்துவிடில் அந்த மானியங்களேப் பிரெஞ்சு அரசர்கள் தங்கள் நிலத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டார்கள். ஆனுல், ஜெர்மனியில் இந்த வழக்கமில்லே. காலி மானியங்களே ஓராண்டிற்குள் ஜெர்மன் மன்னர்கள் பிரபுக்களுக்கு வழங்கிவிட வேண்டும். ஜெர்மன் மன்னர்களுக்கு இல்லாத ஒரு வசதி பிரெஞ்சு மன்னர்களுக்கிருந்ததால், அவர்கள் நிலப்பரப்பு விரிவடைந்தது. ஆரும் லூயி திருச்சபையின் ஆதரவாளர் ; நகரங்களுக்குச் சலுகைகள் தந்து, அவற்றை அயல் மானியதார்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவித்தார். அவர் காலத்தில் வழிப்போக்கர்களும் வணிகர்களும் அச்சமின்றித் தங்கள் பயணத்தை மேற்கொண்டார்கள்.

ஏழாம் லூயி—1137-1180

சமயக் குரு சுழே (Suger) இறக்கும் வரை, அவர் அறிவுரையைப் பின் பற்றியதனுல் லூயியின் ஆட்சி செவ்வனே நடைபெற்றது. அக்விட்டெயின் (Aquitaine) கோட்ட உரிமையாளரான எலினுர் (Eleanor) என்ற கோமகளாரை ஏழாம் லூயி

மணந்துகொண்டார். அக்கோமகளார் காபெட்டு மன்னரின் நிலப் பகுதியைப்போல் இரு மடங்கு பெரிய கோட்டத்தை (Duchy of Aquitaine)—ஏறத்தாழ இக்கால பிரான்ஸ் நாட்டின் கால் பகுதியை-பெண்வழிச் சீர் வரிசையாகப் பெற்றவர். இத்திருமணம் இன்ப மணமாய் நீடித்திருக்குமாகுல், பிரெஞ்சு முடியரசு மிக வலுத்து வளம் பெற்றிருக்கும். எலியனுரிடம் அரசர் இரண்டு பெண்களைப் பெற்றுரேயன்றி, அவர்களுக்கு ஆண் மகவு பிறக்க வில்லை. அவர் இரண்டாவது சிலுவைப் போரில் கலந்துகொண்டு வெற்றி பெருது திரும்பினுர். அதன் பின் லூயியும் எலியனுரும் பிணங்கி, மணவிலக்குச் செய்துகொண்டார்கள். பதினைந்தாண்டு மணவாழ்க்கைக்குப் பின் லூயியும் எலியனுரும் நெருங்கிய உற வினர்களெனவும் அதனுல் அவர்கள் திருமணம் திருச்சபைச் சட் டத்திற்குப் புறம்பானது எனவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. மண விலக்குப் பெற்ற எலியனுர் ஆஞ்சோ (Anjou) மெயின் (Maine) என்ற இரண்டிற்கும் கோட்டத் தலைவராயிருந்த ஹென்றி என்ற இளைஞரை மணந்துகொண்டார். அவ்விளைஞர் திருமணம் நடந்த ஓராண்டிற்குள் இரண்டாம் ஹென்றி என்ற பட்டத்துடன் இங்கி லாந்து மன்னரானுர். இதனுல், பிரெஞ்சு முடியரசின்கீழ் இருந்து வந்த பெருநிலப் பரப்பாகிய அக்விட்டெயின், ஆங்கில மன்னர் ஆதிக் கத்தின்கீழ் வந்தது. மேலும், ஹென்றியை மணந்த எலியனுர் நான்கு ஆண் மக்களைப் பெற்றெடுத்தார். பிரெஞ்சு மன்னரைக் காட்டிலும் இரண்டாம் ஹென்றி பிரான்சில் ஆற்றல் மிக்கவராய் இருந்தார். பிரான்சில் பெரும்பகுதியையும் இங்கிலாந்தையும் இணைத்து ஆண்டு வந்த இரண்டாம் ஹென்றியுடன் ஒப்பிடும்போது ஏழாம் லூயி ஒரு சிற்றரசராகவே காணப்பட்டார்.

நிலமானிய முறை பிரான்சில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தியது போல இங்கிலாந்தில் செலுத்த முடியவில்லை; வேறெந்த நாட்டிலுமே அதற்கு அவ்வளவு ஆதிக்கமில்லை. பிரெஞ்சு நாடு பல பெரிய மானியங்களாய்ப் பிரிந்திருந்தது. நார்மண்டி, பர்கண்டி, ஃப்ளாண் டர்ஸ், பார்சிலோனு என்னும் கோட்டங்கள் பெயரளவிலேதான் பிரெஞ்சு மன்னரின் ஆதிக்கத்திலிருந்தன; உண்மையில் அவை தனித்தனி சிறு இராச்சியங்களாகவே இருந்தன. கோட்டங்களி லிருந்த மக்கள் கோட்டத்தலைவர்களுக்கே குடி ம்க்களாயிருந்தார் கள். புதிய ஐரோப்பிய முடியரசுகளில் பிரெஞ்சு முடியரசே வலி வற்றிருந்தது. ஆனுல், நகரங்களும் நடுத்தர வகுப்பினரும்-வணி கர்கள், வழிப் போக்கர், வேளாண் மக்கள் முதலிய யாவரும்-நிலக் கிழார்களின் அளவிறந்த செயல்களைக் கண்டு அஞ்சி, அவற்றைத் தடுக்க அரசரை ஆதரிக்க முன் வந்தனர். அவர்களது உதவியைக் கொண்டே பிரபுக்களை அடக்கி அரசருடைய ஆட்சி வலுக்க

வேண்டியிருந்தது. திருச்சபையும் இந்த வகையில் அரசரை ஆதரித்தது. நிலமானிய முறையின் தீய விளைவுகளிலிருந்து இங்கிலாந்து எளிதாகவும் விரைவாகவும் விடுபட்டது போல, பிரான்ஸ் விடுபட முடியவில்லை.

2

ஜெர்மனியும் இத்தாலியும்

பத்தாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில், ஷார்லேமேன் இராச்சியம் பல இராச்சியங்களாகவும் கோமகனுர் நாடுகளாகவும் பிரிந்து சிதறிப் போய்விட்டது. கலையும் கல்வியும் அழிந்துவிட்டன. மிலேச்சர்களின் படையெடுப்பு ஐரோப்பாவில் மீண்டும் அமைதி இல்லாதபடி செய்துவிட்டது. ஆனுல், ஷார்லேமேனுடைய நினைவும் முன் மாதிரியும் வீண் போகவில்லை. அவர் வகுத்த பாதையில் சென்றவர், அவர் தொடங்கிய பணியைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றியவர், அவருடைய இனத்தாரோ, ஜெர்மானியரோ அல்லர். வாழ்நாளெல்லாம் அவருக்குப் பகைவர்களாய் இருந்த சாக்ஸேனியரே அவருடைய கால்வழியினர்.

அக்காலத்தில் ஜெர்மனி ஆறு கோமகனுர் நாடுகளாய்ப் பிரிந்திருந்தது. அந்நாடுகள் ஒரு ஜெர்மானிய அரசரைக் கி. பி. 843 இலிருந்து ஒப்புக்கொண்டு வந்திருந்த போதிலும் தத்தம் கோமகனுர் நாட்டு ஆட்சியில் அரசர் தலையிடச் சம்மதித்ததில்லை. சாக்ஸனி (Saxony), ஃப்ராங்கோனியா (Franconia), துரிங்கியா (Thuringia), சுவாபியா (Swabia), பவேரியா (Bavaria), லொரைன் (Lorraine) என்னும் ஆறும் சுதந்தர நாடுகளாகவே இருந்தன.

ஷார்லேமேன் மரபைச் சேர்ந்த 'குழந்தை' லூயி (Louis the Child) கி. பி. 911இல் இறந்தார். அந்த மரபில் அவரே இறுதி ஜெர்மானிய மன்னர். கோமகனுர் நாடுகளின் தலைவர்களாகிய பிரபுக்களும், திருச்சபைப் பெருமக்களும் நகரப் பிரதிநிதிகளும் கூடி, ஃப்ராங்கோனியாக் கோமகனுர் கான்ராடு (Conrad) என்பவரைத் தங்கள் அரசரெனத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். திருச்சபை உதவி கொண்டு கோமகனுர் நாடுகளைத் தம் ஆதிக்கத்தில் கொண்டுவர அவர் செய்த முயற்சி பலிக்கவில்லை. அவருடைய துணிவும் திறமையும் இப்பயனற்ற பணியிலே வீணுயின. அவர் இறந்த பின் 919இல் சாக்ஸனிக் கோமகனுர் ஹென்றி, ஜெர்மானிய மன்னராய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

ஹென்றி ஃபௌலர் (Henry the Fowler)—919-36

ஊக்கமும் உரமும் ஒருங்கே பெற்ற சாக்ஸோனிய இனத் தோன்றலாகிய முதலாம் ஹென்றி ஆட்சித் திறம் படைத்தவர். அவர் கால முதல் ஜெர்மனி ஒன்றுபட்டு அடுத்த மூந்நூருண்டு களில் வளமும் வலிவும் அடைந்து சிறப்புற்ருேங்கியது. கிழக் கெல்லேக்கு அப்பாலிருந்த மாக்யார்கள் (Magyars) அல்லது ஹங் கேரியர்கள் (Hungarians) என்ற கூட்டத்தார்கள் அவருடைய நாட்டைத் தாக்கினுர்கள். அவர்களுடைய தாக்குதல்களேச் சமா ளிக்கும் சத்தி ஜெர்மானிய மன்னருக்கில்லே. அவர் எல்லேப்புறங் களில் பாதுகாப்பு அரண்களே எழுப்பியும், படைப்பலத்தைப் பல வழிகளிலும் பெருக்கியும், நாட்டின் தற்காப்பிற்கு வழி வகை செய்தார். நாட்டுப்புறங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் நகர வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள ஊக்கப்பட்டார்கள். இதனுல், வாணிகம் வளர்ந் தது. குதிரைப் படையொன்று புதிதாய் நிறுவப்பட்டது. போர்க்கலங்களேயும் குதிரைகளேயும் வைத்துக்கொள்ளக் கூடிய செல்வர்களே படைப்பணி செய்யும் வாய்ப்புப் பெற்ருர்கள். ஏழைகள் அடிமை ஊழியர்களாகிப் படையில் இடம் பெறவில்லே.

வடக்கிலும் கிழக்கிலும் புதிய நாடுகள் கைப்பற்றப்பட்டு இராச்சிய எல்லேகள் விரிவடைந்தன. ஹங்கேரியர்கள் கடும் போருக்குப் பின் 933இல் முறியடிக்கப்பட்டார்கள். ஹென்றி தோற்ற ஸ்லாவ் மக்களேக் (Slavs) கிறித்துவத்தைத் தழுவுமாறு செய்தார். இச்சமயமாற்றம் அவர்களே நண்பர்களாக்கி அமைதி யாய் வாழச் செய்தது. பொஹிமியா (Bohemia) மன்னரும் அவ ரிடம் தோற்றுக் கப்பம் கட்டினுர். லொரைன் (Lorraine) கோம கனுர் பிரெஞ்சு ஆதிபத்தியத்தை விடுத்து, ஜெர்மன் ஆதிபத்தி யத்தையேற்று, முதலாம் ஹென்றியின் மருகர் ஆனுர். ஏனைய கோமகனுர் நாடுகளில் ஹென்றி தலேயிடவில்லே. அவைகளும் அரசருக்குச் செய்ய வேண்டிய படைமானியக் கடமைகளேச் செய்யத் தவறவில்லே. நட்பு முறையில் அப்பிரபுக்களோடு பழ கிய காரணத்தால் ஹென்றிக்குப் பின் அவர் மைந்தரான ஆட்டோ ஜெர்மானிய அரசராவதற்கு யாதோர் எதிர்ப்புமில்லே. பின்னர்ப் பேரரசராய்ப் போப்பினுல் முடி சூட்டப்பட ஆட்டோவின் தந்தையாரான ஹென்றி செய்த அரும்பணி நிலேயானது. டேனிய மக்களே ஆல்பிரெடு தடுத்து நிறுத்தியது போல, ஹென்றி ஹங் கேரியர்களேத் தடை செய்தார். 933இல் ஹென்றி அன்ஸ்டுருட்டு (Unstrut) ஆற்றங்கரையில் ஹங்கேரியர்களேத் தோற்கடித்துத் தம் மரபிற்கே பேரும் புகழும் தேடிக்கொண்டார்.

முதலாம் ஆட்டோ—936-973

தந்தையார் தொடங்கிய பணியைத் தனயர் தொடர்ந்து செய்தார்; எல்லையைத் தாண்டி ஹாரல்டு (Harold Blue Tooth) தலைமையில் தம் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்த டேனியர்களைப் புறமுதுகிட்டோடச் செய்தார். ஹங்கேரியர்களே நாட்டின் பெரும்பகைவர்களாயிருந்தார்கள். 955இல் லெக்ஃபீல்டு (Lechfield) போர்க்களத்தில் அவர்கள் படுதோல்வியடைந்தார்கள். அதன் பிறகு மத்திய ஐரோப்பா அவர்களைக் கண்டு அஞ்சுவது குறைந்துவிட்டது. அத்தோல்விக்குப் பின்னர் ஹங்கேரியர்கள் கிறித்துவத்தைத் தழுவி, டான்யூபு பகுதியில் குடியேறி, ஹங்கேரி (Hungary) நாட்டிற்கு வித்திட்டார்கள். நாட்டைப் பகைவர்களிடமிருந்து காக்க எல்லைப்புறங்களின் மேற்குப்பகுதியில் பாலட்டினேட்டுகளையும் (Palatinates) கிழக்கிலும் தெற்கிலும் மார்க்குகளையும் (Marks or Marches) ஏற்படுத்தினர். அவ்வாறு புதியனவாய் ஏற்பட்ட நாடுகளிற்சிறந்தவை இத்தாலிக்கு வடக்கே வெரோனாவும்(Verona) அதற்கு வடகிழக்கே ஆஸ்திரியாவுமாகும். எல்லைப்புற நாடுகளில் ஆட்சி புரிந்தவர்களுக்கு அதிகாரமும் சுதந்தரமும் அதிகமாய் வழங்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வெல்லைப்புற ஆட்சிகள் நிருவாகத்தில் ஒரு புதுமையாகும். இந்த வகையில் ஆட்டோ ஷார்லேமேனை ஒத்திருந்தார். ஆட்சித் துறையில் சமயக் குருமார்கள் அவருக்குப் பெரிதும் உதவினர்கள். திருச்சபைக் கூட்டத்தார் மட்டுமே அக்காலத்தில் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் பதவிகள் மரபுரிமையாகா. ஏனெனில், அவர்கள் மணம் முடிக்காதவர்களாயிருந்தார்கள். மேலும், அவர்கள் பெருநிலக்கிழார்களோடு தொடர்பு கொள்ளாது வாழக்கூடியவர்களாயுமிருந்தார்கள். ஆகவே, அவர்களைத் தம் அலுவலாளர்களாக முதலாம் ஆட்டோ அமர்த்திக்கொண்டார். இதனால் திருச்சபைக்கும் முடியரசிற்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உண்டாயிற்று. அரச ஆதிக்கத்திற்கும் வலிமைக்கும் மேற்றிராணியார்கள் ஆதாரமானர்கள். திருச்சபைப் பெருமக்கள் போப்பின் ஊழியர்களாயில்லாமல், அரசாங்க அலுவலாளர்களாகவும் மன்னர்களின் ஊழியர்களாகவுமே இருந்தார்கள். சமயக் குருமார்களை நாட்டுப் பணிகளில் மிகுதியாகப் பயன்படுத்திய ஆட்டோவிற்கு இத்தாலி நாட்டில் அக்கறையேற்பட்டதில் வியப்பில்லை. இத்தாலியில் ஆர்வம் காட்டியதால் அவருக்குப் பேரரசர் பட்டமும் கிட்டியது.

கோமகனர் நாட்டுப் பிரபுக்களை ஒடுக்கி அவர்களைப் பேரரசின் பரம்பரை அதிகாரிகளாக்கிவிட வேண்டுமென்று ஆட்டோ விரும்பினர். அவர்களுடைய கலகங்கள் அடக்கப்பட்டன.

இடைக்கால ஜெர்மானிய வரலாற்றில் பிரபுக்களுக்கும் அரசர்களுக்குமிடையே போராட்டம் இல்லாத ஆட்சியே மிக அரிது. பெருநிலக்கிழார்களின் பேராசை காரணமாகவே ஆட்சித் துறையில் சமயக் குருமார்கள் இடம் பெறலானுர்கள். ஜெர்மானிய மேற்றிராணியார்கள் செய்யாத அரசாங்க அலுவலில்லை: அவர்கள் வரி வசூலித்தார்கள் ; வழக்குக்களைக் கேட்டுத் தீர்த்து வைத்தார்கள் ; படை அமைப்பில் பங்கு கொண்டார்கள் ; ஏனைய அரசாங்க அலுவல்களையும் கவனித்தார்கள்.

முதலாம் ஹென்றி சமயக் குருமார்களுடைய உதவியை நாடவில்லை. ஆனுல், அவர் மைந்தரான முதலாம் ஆட்டோ அவர்கள் உதவியை நாடினுர் : அதைக்கொண்டு ஆட்சியில் பிரபுக்களின் பங்கையும் அதிகாரத்தையும் குறைத்தார். இவ்வாறு ஆட்சியின் நோக்கத்திலும் முறையிலும் தந்தையாரும் மைந்தரும் முற்றிலும் மாறுபட்டனர். நாட்டில் பிரபுக்களின் ஆதிக்கத்தைக் குறைக்கக் குருமார்களை ஆதரித்து, பட்டமும் பதவியும் அளித்து உயர்த்தியதன் பயன், முடியரசிற்கே தீங்காய் முடிந்தது. பின்னர்ப் பேரரசுக்கும் போப்பின் ஆட்சிக்கும் ஏற்பட்ட போராட்டத்தில், குருமார்கள் தங்களை அணைத்து ஆதரித்தவர்களுக்கு எதிரிகளாய் மாறி அவர்களை அழிக்க உதவினுர்கள்.

ஸ்லாவ் மக்களைக் கிறித்துவர்களாக்குவதற்காகப் பல மேற்றிராசனங்கள் நிறுவப்பட்டன. புது மடங்கள் எழுந்தன. துறவிகள் சமயத்தைப் பரப்பியதோடு மிலேச்சர்களையும் கல்வி வாயிலாக நாகரிக மக்களாக்கினுர்கள். நாளாவட்டத்தில் ஸ்லாவ் மக்கள் ஜெர்மானியர்களானதுடன், அவர்கள் நாடும் ஜெர்மனியின் ஒரு பகுதியாயிற்று. ஜெர்மனி விரிவடைவதற்குக் கிழக்கிலேதான் இடமிருந்தது. எல்பு ஆற்றிற்குக் கிழக்கே இருந்த பிரஷியா ஜெர்மானிய நாடாயிற்று. ஆனுல், பொஹிமியாவும் ஹங்கேரியும் தம் நாட்டினத்தைக் காத்துக்கொண்டன.

இனி, இத்தாலியின் நிலையைப் பார்ப்போம்: அமைதியும் ஒழுங்குமே இத்தாலியர்களின் முதல் தேவையும் இறுதித் தேவையுமாகும். அந்த நாட்டின் வட பகுதியில் ஷார்லேமேனின் மரபினர் ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். ஹங்கேரியர்களின் தாக்குதல்களினுல் அப்பகுதி அமைதியற்றிருந்தது. இத்தாலியின் இடைப்பகுதி நீண்ட காலமாய் முஸ்லிம் படையெடுப்பிற்கு இரையாகியிருந்தது. பைசான்டைன் ஆதிக்கத்திலிருந்த தென்பகுதியும் முஸ்லிம் கடற்கொள்ளைக்காரர்களிடமிருந்து தப்பவில்லை. ஆனுல், வலிவுள்ள, பொதுநல உணர்ச்சியுடைய போப்புக்கள் நாட்டிற்கு ஓரளவு நற்

கதி அளித்தார்கள். பத்தாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் போப்பின் ஆட்சியும் கெட்டு, ஒழுங்கற்றுப் போயிற்று. போப்பாட்சியின் வரலாற்றில் அதுவே மிக இருண்ட காலம். போப்பாட்சியை மையமாய்க்கொண்டு உரோம் நகர அரங்கில் கட்சிச் சண்டைகள் வலுத்துவிட்டன. போப்பு ஓர் இத்தாலியச் சீமாட்டியின் கைப்பாவையாகிவிட்டார் என்ற அளவுக்குப் போப்பாட்சியினைப் பற்றி அவதூறுகள் மலிந்து, அந்த ஆட்சி பழிப்பிற்கு உள்ளாகிவிட்டது. சான்றுக, அறுபத்தேழாண்டுகளில் (கி. பி. 896-963) இருபது போப்புக்கள் ஆட்சிக்கு வந்தார்கள். அவர்களுட்பலர், ஒன்று கொல்லப்பட்டனர், அல்லது பதவியிலிருந்து அகற்றப்பட்டனர். தியோடோரா (Theodora, the notorious wife of Theophylactus) என்ற சீமாட்டியார், போப்பின் ஆட்சியைத் தம் அடிப்படுத்திக்கொண்டார். அவருடைய மகளாரான மாரோஸியா (Marozia) என்பவர், ஒரு போப்பின் (John–XI) காமக்கிழத்தியரும், மற்ருெரு போப்பின் (John–XII) தாயாரும் ஆவார். பன்னிரண்டாம் போப்பு ஜான் ஆட்டோவின் உதவியை நாடித் தூதனுப்பினுர். தூது சென்ற பிரபுக்கள் போப்பாட்சியை ஒழுங்கு செய்ய வேண்டுமென வேண்டி நின்றுர்கள். ஆட்டோவும் 951இல் முதல் முறையாக இத்தாலிக்குச் சென்றுர். இத்தாலியில் லம்பார்டு அரசிற்காக உள்நாட்டுப் போர் நிகழ்ந்தது. அப்பதவிப் போராட்டத்தில் ஜெர்மானியக் கோமகனுர் நாடுகளாகிய சுவாபியாவும் பவேரியாவும் எதிரெதிராய் ஈடுபட்டன. ஜெர்மனி நாட்டு அமைதியைக் காக்க ஆட்டோ அதில் தலையிட்டார். லம்பார்டியை வென்று, பழைய அரசருடைய கைம்பெண்ணை மணந்த பின் இத்தாலிய அரசராய் முடி சூட்டிக்கொண்டு ஆட்டோ தம் நாடு திரும்பினுர்.

962இல் ஆட்டோ இரண்டாம் முறையாக இத்தாலி சென்ற போதுதான் பேரரசு மீண்டும் உயிர் பெற்றது. அம்முறையும் போப்பின் வேண்டுகோளையேற்றே அவர் சென்றுர். ஆட்டோவிற்கும் அவருடைய லம்பார்டித் துணைவியாரான அடிலெய்டிற்கும் (Adelaide) பேரரசர், பேரரசியாரெனப் போப்புப் பன்னிரண்டாம் ஜான் முடி சூட்டினுர். அதன் பிறகே இடைக்கால ஜெர்மானியப் பேரரசு, தூய உரோமானியப் பேரரசு (Holy Roman Empire) ஆயிற்று. எண்ணூறுண்டுகளுக்கு மேலாக வரலாற்றில் பெரும்பங்கு கொண்டு, பின்னர் 1806இல் அப்பேரரசு நெப்போலியனுல் கலைக்கப்பட்டது.

ஷார்லேமேனுேடு ஆட்டோவை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அக்கால ஐரோப்பிய நிலைமை தெளிவு பெறும். இருவரும் பெரும்

வெற்றி வீரர். இருவரும் ஐரோப்பியப் பகைவர்களாகிய மிலேச்சர்களோடு வெற்றிகரமாய்ப் போரிட்டு அவர்களை ஒடுக்கியவர்கள். திருச்சபையின் முன்னேற்றத்திற்கும் ஒன்றிப்பிற்கும் பெருந்தொண்டாற்றியவர்கள். இருவரும் தம் அரும்பணியின் பயனாய்ப் போப்பிடம் பேரரசப்பட்டமென்ற பரிசைப் பெற்றனர். அவர்களுக்கிடையில் இருந்த வேறுபாடுகளும் பல. ஜெர்மானிய ஷார்லேமேனின் இராச்சியம் பல இன மக்களைக்கொண்டு பரந்திருந்தது. ஆனால், இத்தாலிய ஆதிக்கம் ஏற்படும் வரை, ஜெர்மானிய மக்களை மட்டும் கொண்ட ஜெர்மனி நாட்டை ஆண்டு வந்தார் ஆட்டோ. இத்தாலியத் தொடர்பும், ஆட்சியும், பேரரசர் பட்டமும், அவருடைய மரபினருக்குத் தீராத் தொல்லையாய் முடிந்தன. ஜெர்மனியோடு அவர்களாதிக்கம் நின்றிருந்தால், அந்த நாடு நல்ல ஆக்கமும் உரமும் பெற்று நிலைத்திருக்கும். இத்தாலியின் தொடர்பினால் போப்பாட்சியோடு மோதிக்கொண்டு, ஜெர்மானிய, இராச்சியம் அழிந்து பல சிறு நாடுகளாய்ப் பிளவுண்டு சீரழிந்தது. பன்னிரண்டாம் ஜான், ஆட்டோவிற்குக் கீழ்ப்படியவில்லை. அவர் மேல் சாட்டப்பட்ட குற்ற விசாரணையின் பேரில்—கொலை, தெய்வம் பழித்தல், நெறி தவறுதல் ஆகிய குற்றங்களுக்காகப்—பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். ஆட்டோவின் செயலாளராயிருந்த கையாள் ஒருவர் போப்பாக அமர்த்தப்பட்டார். 'இனிப் பேரரசர் இசைவு பெறாத எவரையும் போப்பாக ஏற்றுக்கொள்ளோம்,' என்று உரோமாபுரி மக்கள் ஆட்டோவிற்கு வாக்குறுதி அளித்தார்கள். ஆனால், அவ்வாக்குறுதியை அவர்கள் மீறினார்கள். உரோம் நகரிலும் இத்தாலியிலும் ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்பினால், அடிக்கடி போராட்டங்களில் ஈடுபட வேண்டி வரும் என்பதை ஆட்டோ உணர்ந்தார்.

ஷார்லேமேனும் போப்பும் நண்பர்களாய்ப் பழகினர்; ஆட்டோ போப்புக்குக் காவலராயிருந்தார். பேரரசர்கள் பெரும் புகழ் எய்திய போதிலும், அப்புகழுக்கு அவர்கள் கொடுத்த விலை பெருந்தொல்லையும் இறுதியில் அழிவுமாகும். அடிக்கடி இத்தாலியின் பக்கம் அவர்கள் கவனம் இழுக்கப்பட்டதால், ஜெர்மனியில் படைமானிய முறையின் தீமைகளும் ஒழுங்கீனங்களும் தலைவிரித்தாடியதைத் தடுக்க முடியாமற்போய்விட்டது. ஜெர்மானியப் பேரரசர்களின் கருத்தும் கவலையும் ஜெர்மனி இத்தாலி ஆகிய இரு நாடுகளுக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. அதன் விளைவு, இரு நாடுகளும் ஒற்றுமையின்றிப் பல நாடுகளின் கூட்டாட்சியாகவே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முன் பகுதி முடிய இருந்துவிட்டன.

ஆட்டோவின் ஆட்சியில் ஜெர்மனி ஐரோப்பாவில் முதலிடம் பெற்றிருந்தது. 973இல் ஈஸ்டர் (Easter) விழாவைக் கொண் டாடியபோது முதலாம் ஆட்டோ ஒரு பேரவையைக் கூட்டினர். அப்போது உரோம், கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் என்ற இரு தலை நகரங்களிலிருந்தும் ஹங்கேரியர்கள், பல்கேரியர்கள், ரஷியர்கள், ஸ்லாவ் மக்கள், டேனியர்கள் முதலிய பல்வேறு நாட்டினர்கள் சார்பிலும் தூதுக் குழுக்கள் வந்து பேரரசரைப் பெருமைப்படுத் தின. பொஹிமியா, போலண்டு, கோமக நாட்டுத் தலைவர்கள் நேரில் வந்து ஆட்டோவிற்கு இறை வணக்கஞ் செய்தார்கள். சில நாள்களுக்குப் பின் ஆட்டோ இயற்கையெய்தினர்.

ஜெர்மானியப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் ஆட்டோவின் ஆட்சி மிகச் சிறந்த ஒன்ருகும். அவர் காலத்தில் சமயமும் கல்வியும் புத்துயிர் பெற்றன. அவர் அவைக்களத்தில் புலவர் பலர் இருந் தனர். வரலாற்ருசிரியர்களும், கவிஞர்களும், நாடக ஆசிரியர் களும் இலக்கியப்பணி புரிந்தார்கள். அவர் காலத்தில் ஜெர்மன் மொழி இலக்கிய மொழியாகியது. ஜெர்மானிய மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், ஒழுக்கம் முதலியவற்றை அறிவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்ற 'டெர் ஹீலியண்டு' ('Der Heliand') என்ற காப்பியம் ஜெர்மன் பின்னணியோடு எழுதப்பட்ட இயேசுவின் வாழ்க்கை வரலாருகும். எந்த வகையிற்பார்த்தாலும், 'பெரி யார்' என்ற பட்டத்திற்குப் பெரியார் முதலாம் ஆட்டோ (Otto the Great) பெரிதும் தகுதி வாய்ந்தவரே.

இரண்டாம் ஆட்டோ—973-983

இவர் ஜெர்மானியர்களையும் இத்தாலியர்களையும் ஒன்று சேர்த்து முஸ்லிம்களோடு ஒரு சமயப் போர் தொடங்கத் திட்ட மிட்டிருந்தார். அது நிறைவேறவில்லை. சாரஸேனியர்கள் இத் தாலியின் தென்பகுதியின்மீது படையெடுத்து வந்தார்கள். அவர் களோடு பேரரசர் போராடினர். அவர் அப்போரில் ஈடுபட்டிருந்த போது அவருடைய நாட்டைக் கிழக்கிலிருந்து வந்த மிலேச்சர்கள் தாக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதனல், ஜெர்மன் மக்கள் மிகத் துன்புற்ருர்கள்.

மூன்ரும் ஆட்டோ—983-1002

போப்பின் ஆட்சியை ஓர் உரோமானியத் தன்னலக் கும்பலின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவிக்கச் சென்ற பேரரசர், தம்முடைய நெருங்கிய உறவினருள் ஒருவரைப் போப்பாக்கினர். அப்போது

அவருக்கு வயது பதினாறே. மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர், தம்முடைய ஆசிரியரைப் போப்பின் பீடத்தில் அமர்த்தினார். பிரபுக்களும் மிலேச்சர்களும் ஜெர்மனியை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளட்டுமென்று விட்டுவிட்டு, மூன்றாம் ஆட்டோ உரோம் நகரில் குடி புகுந்தார். அங்கேற்பட்ட கலகங்கள் அவரை விரட்டவே, அவர் மீண்டும் ஜெர்மனிக்குத் திரும்பிச் சென்றார். அவர் இத்தாலியிலிருந்தபோது இராச்சியத்தின் எல்லைகள் சுருங்கின; மதிப்புக் குறைந்தது. அவருடைய ஆட்சியில் கிழக்கெல்லையில் போலண்டும், மாக்யார்கள் குடியேற்ற நாடும் தோன்றி வளரலாயின. பின்னர், அவை அடிக்கடி ஜெர்மனியோடு மோத நேரிட்டது. இளமையிலேயே இறந்துவிட்ட மூன்றாம் ஆட்டோவிற்கு வாரிசு இல்லை. ஆதலால், அவர் உறவினர் இரண்டாம் ஹென்றி (Henry-II) பேரரசராய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இரண்டாம் ஹென்றி—1002-1024

இரண்டாம் ஹென்றியும் அவருக்குப் பின் பட்டத்திற்கு வந்த இருவரும், பகட்டான பேரரசர் பதவியிலும் அதனுடன் இணைந்து கிடந்த இத்தாலியப் பொறுப்பிலும் தம் மனத்தைப் பறிகொடுத்துவிடாமல், ஜெர்மனி நாட்டின் நலத்திலும் வளத்திலும் கவலை கொண்டனர். பிரபுக்களின் ஆதிக்கம் மேலோங்காமல் சமயக் குருமார்களும் அரசரும் கூட்டுச் சேர்ந்தார்கள். இக்கூட்டால் இரு பங்காளிகளும் ஆதாயமடைந்தார்கள். வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் வேறெந்த நாட்டிற்கும் இல்லாத வாய்ப்பைப் பதினோராம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் ஜெர்மனி பெற்றிருந்தது.

நாட்டில் கலகங்களும் அயலார் தாக்குதல்களும் மலிந்து இரண்டாம் ஹென்றியின் ஆட்சி அமைதியின்றிக் காணப்பட்டது. அவருக்குப் பின் இரண்டாம் கான்ராடு (1024-1039) பேரரசராய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். திருமணத் தொடர்பால், பர்கண்டி அவருடைய இராச்சியத்தோடு இணைக்கப்பட்டது. சில கோமகனார் நாடுகளை நெருங்கிய உறவினர்களுக்கு அளித்து, நாட்டின் பல பகுதிகளில் அவர் தம் ஆட்சியை வலுப்படுத்திக்கொண்டார்; சிறு நிலக்கிழார்களுக்கு அவர்களுடைய மானியங்களில் மரபுரிமை வழங்கி, அவர்களைத் தம்மோடு அணைத்துக்கொண்டார்: அழைத்த போது வந்து அரசருக்குக் குடிமக்கள் போர்ப்பணி செய்ய வேண்டுமென ஆணையிட்டு, படை மானிய முறையில் ஒரு பெரிய மாற்றத்தைச் செய்தார். இம்மாற்றத்தால் பெருமானியதார்களின் வலிவு குறைந்து போயிற்று.

மூன்றும் ஹென்றி—1039—56

பிரபுக்கள், குருமார்கள் ஆகிய இரு சாரார் ஆதரவையும் ஒருங்கே பெற்று மூன்றும் ஹென்றி, போலண்டிலிருந்து பொஹிமியாவை மீட்டார்; ஹங்கேரியாவில் பழைய மன்னரை விரட்டி விட்டுத் தம் ஆதிபத்தியத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஒருவரை அரசராக்கினுர்: இத்தாலியில் தம்முடைய அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தினுர். அவருடைய இராச்சியப் பரப்பு ஷார்லேமேன் பேரரசில் மூன்றில் இரு பங்கு அளவினதாயிற்று.

ஜெர்மனியிலும் இத்தாலியிலும் திருச்சபை மூன்றும் ஹென்றியின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தது; அவர் திறமையுடையவர்களையே திருச்சபையில் பணி புரிய அமர்த்தினுர். தந்தையாரைப் போல, திருச்சபை அதிகாரிகளிடம் பொருள் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களை அமர்த்தவில்லை. குளூனியக்குச் சீர்திருத்த முறைப்படி சமயக்குருமாரின் வாழ்க்கையும் ஒழுக்கமும் திருத்தப்பட்டன. அவர் மடத்துப் பள்ளிகளை ஊக்கியும், லௌகிகர்களுக்குப் பள்ளிகளை நிறுவியும் கல்வித்துறையில் அக்கறை காட்டினுர். 1046இல் பேரரசர் இத்தாலிக்குச் சென்ற போது, போப்பின் பதவிக்கு மூவர் போட்டியிடுவதைப் பார்த்தார்; அம்மூவரையும் ஒதுக்கிவிட்டு, போப்பை அமர்த்தும் உரிமை பேரரசருக்கே உரியது என வலியுறுத்தி நிலை நாட்டும் வகையில், ஒரு ஜெர்மானியரை அப்பதவியில் அமரச் செய்தார். பின்னர் அப்பதவிக்கு மூன்று ஜெர்மானியர்களை அமர்த்தும் அரிய வாய்ப்பை அவர் பெற்றுர். திருச்சபை எவ்வாறு மக்களிடையே பணியாற்ற வேண்டுமென்பதை மூன்றும் ஹென்றி வரையறை செய்தார். பெரிதும் ஒதுக்கப்பட்டுக் காத்திருந்த பிரபுக்கள் 1056இல் அவர் இறந்த பின் வாய்ப்புப் பெற்றுர்கள். ஆறுண்டு நிரம்பப் பெருத ஒரு மகனைத் தனியே விட்டு மூன்றும் ஹென்றி அவ்வாண்டில் உயிர் நீத்தார். வயது நிரம்பாத வாரிசுகளின் காலத்தில் மானியதார்கள் தங்களிச்சை போல ஒருவரோடொருவர் போராடி நாட்டின் அமைதியைக் குலைத்துத் தங்கள் ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெறுகிருர்கள்.

தென்னித்தாலியைத் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கு முன், ஜெர்மானிய, பிரெஞ்சு நாட்டினங்களின் முதிர்ச்சியை ஒப்பிட்டுக் காண்போம். அவை இரண்டின் வளர்ச்சியும் தொடக்கத்தில் ஒத்திருந்தது. இரு நாடுகளிலும் உண்மையான அதிகாரம், உள்ளூர் மானியதார்கள் கையில் சிக்கியிருந்தது. அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற அரசர்களே கரோலிங்கியப் பேரரசிருந்த இடத்திலே,

தனித்தனி நாட்டரசுகளை நிறுவினார்கள். இறுதியில் ஒவ்வோர் அரச குடும்பமும் ஆட்சியில் மரபுரிமை பெற்றது. இவ்வாறு கரோலிங்கியப் பேரரசு, இரு வேறு நாட்டினங்கள் தன்னிடத்திலிருந்து கிளைக்க உதவி வரலாற்றிலிருந்து மறைந்தது.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் சிசிலியைக் கைப்பற்றிய சாரஸேனியர்கள் இத்தாலியப் பெருநிலப்பகுதியிலும் சில இடங்களைத் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டார்கள். தென்னித்தாலியின் பெரும்பகுதி பைசான்டைன் பேரரசர் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது. அன்றியும், ஜெர்மன் பேரரசர், கிரேக்கப் பேரரசர் ஆகிய இருவர் ஆதிக்கத்திலுமில்லாத பல பகுதிகள் சுதந்தரக் கோமகனார்கள் ஆட்சியின் கீழிருந்தன. அப்பகுதிகளில் நடைபெற்ற போர்க் காரணமாய்க் குழப்பம் நிறைந்திருந்தது. கி. பி. 1016-ஆம் ஆண்டு முதல், நார்மானிய வீரர்கள் தென்னித்தாலியக் கோமகனார்களுக்குத் தங்கள் வீரத்தை விலை பேசி வந்தார்கள். 1027இல் நேப்பிள்ஸ் கோமகனார் கொடுத்த ஒரு நிலப் பகுதியோடு (Aversa) வேறு சில பகுதிகளையும் நாடோடி வீர வாழ்வில் திளைத்த நார்மானியர்கள் வென்று சேர்த்துக்கொண்டார்கள். கிரேக்கர்களுடன் பிணங்கிய நார்மானியர்கள் அப்பூலியாவைத் (Apulia) தாக்கிப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்; 1053இல் போப்பைச் சிறைப்படுத்தி, தாங்கள் வென்ற பகுதிகளின் அரசுரிமைக்கு அவர் ஒப்புதலையும் பெற்றார்கள். இராபர்ட்டு கிஸ்கார்டு (Robert Guiscard) என்ற நார்மானிய வீரர், அப்பூலியாக் கோமகனாராய் மட்டும் இருக்க விரும்பாது, சிசிலியைத் தம் ஆதிக்கத்திற்குக் கொண்டுவரப் போப்பின் இசைவைப் பெற்று, அம் முயற்சியில் இறங்கினார். முப்பதாண்டு போராட்டத்திற்குப் பின் (1060–1090) சிசிலி நார்மானிய ஆட்சிக்குட்பட்டது. போப்பு ஏழாம் கிரெகரியின் (Gregory-VII) ஆசி ஆதரவுடன் இராபர்ட்டு கிஸ்கார்டு கிழக்குப் பேரரசின்மீதே படையெடுத்துச் சென்றார். அப்போதிருந்த ஆட்சியுரிமையற்ற பைசான்டைன் பேரரசர், இருந்த பேரரசரை விரட்டிவிட்டுப் புதிதாய் அப்பதவியைக் கைப்பற்றியவர். ஆகவே, அப்பேரரசின் பதவிப் போராட்டத்தில், படையெடுப்பு வாயிலாக இராபர்ட்டுத் தலையிட்டார் எனக் கொள்ளலாம். படையெடுத்துச் சென்ற இராபர்ட்டு, பல இடங்களைப் பிடித்துப் பேரரசிற்குள்ளே நுழைந்தார். அச்சங் கொண்ட பைசான்டைன் பேரரசர் அலெக்ஸியஸ் (Alexius), ஜெர்மன் பேரரசராகிய நான்காம் ஹென்றியைத் (Henry-IV) துணைக்கழைத்தார். அதற்கிணங்கி நான்காம் ஹென்றி இத்தாலிக்கு வந்து, ஏழாம் கிரெகரியை நெருக்கவே, இராபர்ட்டு உரோம் நகருக்கு விரைந்து சென்று, ஜெர்மானியரை விரட்டிவிட்டுப் போப்பை மீட்டார். ஆனால், நார்மானியப் படை கிழக்குப்பேரர

சுடன் தொடங்கிய போரில் தோற்று, வெளியேற வேண்டிய தாயிற்று. 1085இல் இராபர்ட்டு இறக்கவே, பைசான்டைன் பேரரசினைத் தாக்க அவர் வகுத்திருந்த திட்டம் கைவிடப்பட்டது.

இராபர்ட்டு ஆற்றிய அரசியற்பணி அவருக்குப் பிறகும் நெடுங்காலம் நீடித்தது. அவர் ஆட்சியில் இணைந்த தென்னித்தாலி யும் சிசிலியும் மேலும் இணைக்கப் பெற்றுப் பின்னுல் 1130இல் இரு சிசிலிகள் என்ற இராச்சியமாய் (Kingdom of the Two Sicilies) வளரலாயிற்று. இன்னும் பேரரசர்களுக்கும் போப்புக் களுக்கும் நிகழ்ந்த நீண்ட போராட்டத்தில் அப்புதிய இராச்சியம் போப்பாட்சிக்குப் பேராதரவு அளித்துப் பெரும்பங்கு கொள்ள இருந்தது.

போப்புக்களைத் தெரிந்து அமர்த்தும் உரிமை தங்களுக்கு உரியது என்று சொல்லி வந்ததோடு அதனைப்பயின்றும் வந்தார்கள் ஜெர்மானியப் பேரரசர்கள். இந்த நிலைமையைத் தலை கீழாக மாற்றி, அரசர்களையும் பேரரசர்களையும் ஆக்கவும் நீக்கவும் உரிமை பெறப் போப்புக்கள் முயன்றதுமல்லாமல், அதிலே முனைந்தும் நின்றுர்கள்.

அதிகாரம்—6

நிலமானிய அமைப்பு
(Feudalism)

ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதியில் பல நூற்ருண்டுகளாய் இருந்து வந்த சமுதாய ஒழுங்கு நிலமானிய முறையின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்டதாகும். அதன் வேரினைக் காண உரோமானியப் பேரரசிற்குச் செல்ல வேண்டும். பேரரசர் அளித்த மானியங்களைப் பெற்றவர்கள் அவருக்குப் படைப்பணி புரிய வேண்டும். இந்த மானியத் திட்டத்தில் ஒருவரோடொருவர்க்கு எவ்வகைத் தனிப்பட்ட உறவுமில்லை. மக்கள் ஒரு தலைவரைத் தங்களுடைய தனிப்பட்ட ஆண்டையாகப் பின் பற்றுகிற டியூட்டானிக்கு வழக்கத்தோடு அந்த உரோமானியப் பழக்கமும் இணைந்து புதிய ஓர் உறவு முறையினை உண்டாக்கியது. ஓர் ஆண்டை தம்முடைய கீழாளுக்கு மானியம் வழங்கினால், அக்கீழாள் ஆண்டையின் நம்பிக்கைக்கு உரியவராயிருப்பதுடன், அவருக்குப் போர்க்காலத்தில் உதவி செய்யவும் வேண்டும். அவ்வாறு அளிக்கப்படும் நிலத்திற்கு மானியம் என்றும், அதனை உரியதாக்கிக்கொள்ளும் ஒழுங்கினை மானியக் கட்டுப்பாட்டு முறை என்றும் சொல்வதுண்டு. இறையிலி (Allodial) நிலங்களை மானியக் கட்டுப்பாட்டு (Feudal) நிலங்களாய் மாற்றி, அவற்றை ஒரு பிரபுவினிடமிருந்து பெறுவது வாயிலாக அவருடைய பாதுகாப்பைப் பெற முயன்றார்கள். ஒரு பேரரசரிடம் தம் நாடுகளை இழந்து நிற்பதைவிட, அவரளித்த மானியங்களாய் அவற்றை ஆட்சி செய்து தம் நாடுகளுக்குப் பாதுகாப்புத் தேடிக்கொள்ளச் சிற்றரசர் சிலர் விழைந்தனர்.

நிலமானியக் கட்டுப்பாடுகள் அரசியலிலும் சமுதாயத்திலும் சில பெரிய மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்தன. மானியதார்கள் சமுதாயத்திலே எல்லாரையும்விட மேலானவராய்க் கருதப்பட்

டார்கள். அத்தகைய மானிய நிலங்களைப் பெறாத ஏழைகள் கீழே தள்ளப்பட்டார்கள். அவர்கள் அடிமை ஊழியர்களாகவோ (Serfs), உட்குடிகளாகவோ (Villeins) மாறினார்கள். நிலத்தோடு இணைக்கப்பட்ட அம்மக்கள் அதனுடனே கைம்மாறவும் வேண்டியிருந்தது. இத்தகைய சமுதாய நிலை மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதும் பரவலாய்க் காணப்பட்ட போதிலும், சில நாடுகளில், மற்ற நாடுகளைவிடச் சற்று விரைவாயும் நிறைவாயும் உருவாகியிருந்தது. நிலமானிய முறை பிரான்ஸ் நாட்டின் வடபகுதியில் ஒன்பதாவது நூற்றாண்டினிறுதியில் வழுக்கைத் தலையர் சார்லஸ் (Charles the Bald) மன்னர் இறந்த பின் (கி. பி. 877) தோன்றியது. கரோலிங்கியப் பேரரசு சிதைந்த பின், மன்னர்கள் வலிவிழந்ததும், பிரபுக்கள் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டது. அதுவே நிலமானிய முறைக்கு ஏற்ற சூழ்நிலையாயிற்று. நிலமானியச் சமுதாய அமைப்பு அந்நாடு முழுவதும் பரவிப் பிறகு மேற்கு ஐரோப்பாவெங்கும் நிலவியது. அதன் பின்னரே அது இங்கிலாந்தில் பரவிற்று. இங்கிலாந்திற்கு இறுதியாய் வந்த அந்த நிலமானியக் கொள்கை மற்ற நாடுகளைக்காட்டிலும், அங்கிருந்து முந்தி மறைந்தது. பிரான்சில் புரட்சிக் காலம் (1789) வரையிலும், ஜெர்மனியில் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டு வரையிலும் அது நீடித்தது. இவ்வாறு நிலமானிய அமைப்பு ஏறத்தாழ ஆயிரமாண்டுகள் ஐரோப்பா வாழ்க்கையின் சிறப்புக் கூறாய் அமைந்திருந்தது.

ஷார்லேமேன் இராச்சியம் பல்வேறு காரணங்களால் சிதைந்து போகவே, உள் நாட்டுப் போர்கள் மலிந்தன. அதனால், ஐரோப்பாவில் அரசியல் ஒழுங்கும் அமைதியும் குலைந்தன. வலிவுள்ளவர்கள் வலிவற்றவர்களைத் துன்புறுத்தினார்கள். அவர்கள் நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டு அடிமையாக்கப்பட்டார்கள். ஆட்சிச் சக்கரங்கள் சுழலவில்லை; நாட்டில் அரசியற்குழப்பம் மிகுந்தது; மக்கள் பாதுகாப்பாரின்றி மிகத் துன்புற்றார்கள். நாட்டுத் தலைவர் கொடுக்கத் தவறிய பாதுகாப்பினையும் நிறைவேற்றத் தவறிய ஏனைய ஆட்சிப் பொறுப்புக்களையும், மேற்றிராணியார்கள், கோமகனார்கள், கோட்டத் தலைவர்கள் ஆகியோரிடமிருந்து மக்கள் எதிர்பார்த்து நின்றார்கள். மக்கள் தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக்கொள்ளச் செய்த முயற்சிகளின் பயனாய் ஏற்பட்ட வழக்கங்களும் வாடிக்கைகளுமே நிலமானியக் கொள்கையை உருவாக்கின. வலிவற்றவன், தன் உடைமையெல்லாவற்றையும் ஒரு கோமகனாரிடமோ, மேற்றிராணியாரிடமோ ஒப்படைத்துவிட்டு, அவருடைய பாதுகாப்பைப் பெற்று, அவருக்குக் கீழாளாகிவிடுவான். ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் நாட்டில் நிலவிய குழப்பமும் வல்லந்தமும், வலிவற்றவனை அவ்வாறு செய்யுமாறு வற்புறுத்தின. ஒன்பதாம் நூற்

ருண்டிற்கு முன்னரிருந்த பழக்கங்களும் நிலமானியச் சமுதாயத்தின் மூலக் கூறுகளை அளித்துதவின. பத்தாம் நூற்றுண்டு முதல் பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டு வரை, ஐரோப்பாவில் நிலவிய பொருளாதார, சமுதாய, அரசியல் நிலைமைக்கும் உறவுத் தொடர்புகளுக்கும் சேர்த்து அளிக்கப்பட்ட பெயரே நிலமானியச் சமுதாய அமைப்பாகும். நிலத்தை ஆண்டவரிடமிருந்து அரசர் பெற்றுர். அரசர் தாம் பெற்ற நிலத்தில் தமக்குப்போக மிஞ்சியவற்றை, நிலமானியக் கட்டுப்பாட்டு முறையில் பகிர்ந்து, மானியங்களாய் மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்தார். மானியதார், நிலத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டார். ஆனுல், நிலம் அவருடையதன்று. மானியதார்கள் தங்கள் நிலங்களின் பெரும்பகுதியை மற்றவர்களுக்குப் பிரித்து வழங்கினுர்கள். மானியதார்களிடம் நிலம் பெற்றவர்கள் கீழாள்களாவார்கள். மேலும், நிலத்தைக் கீழாள்கள் உட்குடிகளுக்குப் பகிர்ந்தளித்தார்கள். நிலத்தில் உழைத்தவர்களை, அடிமை ஊழியர்கள் (Serfs) என வழங்கினுர்கள். அவர்கள் நிலத்தை விட்டு விலக முடியாது. நிலம் கைம் மாறினுல் அவர்களும் அதனுடன் மாற வேண்டும். சமுதாய மட்டத்தில் கீழாள்கள் மானியதாருக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் : அதோடு அவருக்குப் பல வகைப் பணிகளைப் புரியவும் கடமைப்பட்டவர்கள். பண்ணைக்காரர் தம்முடைய பண்ணை ஆட்சியைப் பொறுத்தவரை உரிமை பெற்றிருந்தனர். பண்ணையில் அரசாங்கத்தின் முப்பணிகளையும்-சட்டமியற்றல், ஆளுதல், நீதி வழங்குதல் மூன்றினையும், ஆற்றும் உரிமையை மானியதாரிடமிருந்து நிலத்துடனே பண்ணைக்காரர் பெற்றிருந்தார். அவருடைய பண்ணைக் காரியங்களில் மானியதார் தலையிடுவதில்லை. பண்ணையில் அவர் ஓரளவு சுதந்தரமுடையவர் என்றே சொல்லலாம். ஏனெனில், பண்ணை இறைமை அவரிடமே இருந்தது.

இருண்ட காலத்தில் தோன்றிய நிலமானியச் சமுதாயம், இடைக்காலத்தில் மேற்கு ஐரோப்பாவெங்கும் செழித்தோங்கியது. நாடுதோறும் காணப்படினும், அது ஒரு முறையாயில்லை. நாட்டுக்கு நாடு, மானியதாருக்கு மானியதார், பண்ணைக்குப் பண்ணை அந்த அமைப்பின் நுண்ணிய விவரங்கள் வேறுபட்டன. ஆட்சி குலைந்து அரசியற்குழப்பம் நிறைந்த சூழ்நிலையில், நிலமானியக் கொள்கையும் அமைப்பும் உருவாகியதால், அவை ஒரு சீராய் இருக்க இயலவில்லை. அவை தோன்றிய நாட்டு நிலைமைக்கேற்றவாறு மானியதாரும் அவருடைய கீழாளும் பேரம் பேசி ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டனர். ஒவ்வொரு பொது விதிக்கும் விலக்குகள் இருந்தன. பல்வேறு ஒப்பந்த மாறுதல்களாலும், புறனடைகளாலும் அவைகளை வகைப்படுத்த முடியவில்லை. நிலமானியக்

கொள்கை ஒழுங்கான, ஒரே தன்மையான வழக்கங்களையும் விதிகளையும் கொண்டது என்று எண்ணுமாறு, நிலமானிய முறை (System) என்று அதனைப் பேசுவது, தவறான வழக்காகும்.

நிலமானியக் கொள்கை இங்கிலாந்தில் முழு வளர்ச்சி பெறவில்லை. ஏனெனில், அங்கு வலிவுள்ள முடியரசு இருந்தது. ஆயினும், ஆங்கில வாழ்க்கை, ஆங்கில நிறுவனங்கள் இரண்டின் அடிப்படையிலும் அதன் செல்வாக்கைக் காண்கிறோம். பிரான்ஸ், ஜெர்மனி முதலிய நாடுகளிலே அக்கொள்கை தன்னிச்சை போல வளர்ந்து வளம் பெற வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தது. ஸ்பெயின் இத்தாலி நாடுகளில் அதன் சிறப்பைக் காணலாம். போலண்டு, பொஹிமியா, ஹங்கேரி, ரஷியாப் போன்ற நாடுகளை நிலமானிய நாடுகள் என்று சொல்லாவிடினும், அவை நிலமானியக் கொள்கையின் சில தனிப்பட்ட இயல்புகளைப் பெற்று விளங்கின. ஐரோப்பாவின் மற்றப் பகுதிகளில் அவை மறைந்த பின்பும் அங்கே நிலைத்திருந்தன. நிலமானியச் சமுதாய மாதிரிநாடாய் விளங்கிய பிரான்சில், பதின்மூன்றாவது நூற்றாண்டில் நிலவிய அமைப்பைக் கொண்டே அதன் முக்கியக் கூறுகளைக் காணலாம்.

கட்டுப்பாடில்லாத நில உரிமை அரசர் ஒருவருக்கே உண்டு. ஒரு பெரிய நிலமானியதாரின் கீழாளாகவே ஒவ்வொரு மானியதாரும் இருந்தார். சிறிய மானியதார் அல்லது கீழாள் பெரிய மானியதாருக்கு மண்டியிட்டு அவருடைய ஆளாகத் தம்மை ஒப்படைத்துக்கொண்டதோடு அவருக்கு என்றும் உண்மையாயிருப்பதாக வாக்குறுதியும் அளித்தனர். அவர் ஊழியத்தை ஏற்ற பெரிய மானியதார், அதற்கடையாளமாய் அவருக்கு ஒரு சின்னத்தை—கையுறை (glove), கொடி, கோல், ஈட்டி, அல்லது ஒரு பிடி மண்ணை—அளித்து அவரை மானியதாராக்கினார். அவர்களுக்குள் ஆண்டை, கீழாள் என்ற உறவு ஏற்பட்டது. தான் பெற்ற நிலத்திற்காக, கீழாள் ஆண்டைக்குப் போர்ப்பணி செய்ய வேண்டும். அவ்வூழியம் ஆண்டிற்கு நாற்பது நாள்களுக்கு மேல் நீடிக்கக் கூடாது. இத்தகைய துணைப்படைகளாலாகியவையே இடைக்காலப் படைகள். ஆதலால், அவை திறமையற்று, கட்டுப்பாடில்லாது இருந்தன. எங்கெல்லாம் நாட்டுப்படை அவற்றையெதிர்த்துப் போராடினவோ, அங்கெல்லாம் அது எளிதில் வெற்றி பெற முடிந்தது. பிரான்சோடு நிகழ்ந்த நூற்றாண்டுப் போரில் ஆங்கிலேயர்கள் வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்றதற்கு இதுவே காரணம்.

நிலமானிய அமைப்பில் போர்ப்பணியுடன் கீழாளின் கடமைகள் முடிந்துவிடவில்லை. பல்வேறு காலங்களில் அவர் ஆண்

டைக்கு உதவ வேண்டும். புதிய கீழாள் தம் தந்தையார் இறந்த பின் மானியதாராய்ப் பதவியேற்றால் அப்போது அவருடைய ஆண்டைக்கு அவர் வாரிசுக் கட்டணம் தர வேண்டும். புதிய மானியதார் பழைய நில உரிமையாளரின் நேர் வழியில் வாராதவ ரெனின், பிரபுவிற்கு மிகுதியான பொருள் கொடுக்க வேண்டும். பயணம் செய்யும் போதும், வேட்டைக்குச் செல்லும் போதும் பிரபுவிற்கு உறையுளும் உண்டியும் அளித்துக் கீழாள் விருந் தோம்புவதும் வழக்கிலிருந்தது. பிரபு சிறைப்படுத்தப்பட்டால், அவருடைய விடுதலைப் பணத்திற்குக் கீழாள் தம்முடைய பங்கைச் செலுத்த வேண்டும்; அவர் சிலுவைப் போருக்குச் சென்றால், அவருடைய செலவிற்குக் கீழாள் ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் நன் கொடை வசூலிக்கப்பட்டது. மானியதாரின் மூத்த மைந்தர் நைட்டு (Knight) என்னும் வீரராகும் போதும், அவர் மூத்த மகளார் திருமணக் காலத்திலும், பொருள் தருவது வழக்காறாயிருந்தது. பொருள் உதவிகளன்றி, பிரபுக்களுக்கு வேறு வருமானங்களும் இருந்தன. கீழாள் ஒருவர் வாரிசின்றி இறப்பாராயின், அவ ருடைய மானியத்தை வேறொருவருக்கு அளிக்கும் உரிமை, பிரபு விற்கு உண்டு. விட்டுச் சென்ற வாரிசு வயது வந்து உரிமையாளர் ஆகிற வரையில், அவரது மானியத்தைப் பிரபுவே பராமரித்து அதன் வருமானத்தை அடைந்து வந்தார்.

கீழ்மானியதார் பொருள் உதவிகளையளித்ததன்றி மேல் மானிய தார் அழைத்தபோதெல்லாம் சென்று, போர், அமைதி முதலியவற் றைப் பற்றி அன்னாருக்கு அறிவுரை தந்ததுடன், வழக்குக்களைக் கேட்டு நீதி வழங்குவதிலும் அவருக்கு உதவினார். இத்தகைய உதவிகளைப் பெற்ற ஆண்டை அல்லது பிரபு, தம்முடைய கீழாள் களைக் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டிருந்தார். பிரபு தம்முடைய கடமையைச் சரிவர நிறைவேற்றவில்லையெனில், கீழாள்கள் அல் லது சிறு மானியதார்கள் மானியக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடு பட்டவர்களாய்க் கருதப்படுவார்கள். அவர்கள் அரசரிடம் முறை யிட்டுக்கொள்ளவும் இடமிருந்தது. ஆகவே, மேல் மானியதார் கீழ் மானியதார் உறவு ஒரு சட்ட ஒப்பந்தமாகவே வளர்ந்தது. நிலமானிய அமைப்பில் கீழ் மட்டத்தில் இருந்த உட்குடிகளும் ஊழியர்களும் தத்தம் ஆண்டையின் நிலத்தில் ஒரு வாரத்தில் அல்லது திங்களில் குறிப்பிட்ட சில நாள்கள் பண்ணை வேலை செய்தார்கள். நிலமானியச் சமுதாயத்தில் முக்கியமான கீழாள்கள் வீரர்களே. இரும்புக் கவசமும் எஃகுத் தலையணியும் அணிந்த குதிரை வீரர்கள் (Knights), சில ஆண்டு பயிற்சிக்குப் பின், சமயச் சடங்குகளுடன் வீரர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் திருச் சபைக்கும், எளியோருக்கும், பெண்களுக்கும் உதவும் பெருந்

தன்மையும் ஆண்மையும் பெற்ற ஒரு கூட்டமாய், நிலமானியச் சமுதாயத்தின் சத்துப் பகுதியாய், இடைக்காலத்தில் உருவானார்கள். அக்காலப் போர்கள் கொடுமையிலும் கொள்ளையிலும் முடிந்துவிடாதவாறு அவற்றின் பண்பை உயர்த்த முயன்றவர்கள் அவ்வீரக் குழாத்தினர்களே. கிறித்துவச் சமயமே அவர்களை இவ்வழியில் தூண்டிற்று எனலாம். துணிவு, நாட்டுப்பற்று, வாய்மை, வள்ளன்மை, பற்றுறுதி, இன்னோரன்ன நற்பண்புகளுக்குச் சான்றாய் விளங்கியது அந்த வீரச் சமுதாயம். அவ்வீரக் கூட்டம் மனித வாழ்க்கை முறைகளை உயர்த்துவதற்கு முயன்றதோடு, சமுதாயத்தில் பெண்கள் நிலையை மதிப்புக்குரியதாக்கவும் பணியாற்றியது. அதன் குறிக்கோள் மிக உயர்வாயிருந்ததால், நடைமுறை மிகப் பின் தங்கிவிட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, கறுப்பங்கி இளவரசரும் (The Black Prince), வீரக் குழாத்தில் தலை சிறந்தவருமாய் இருந்த ஆங்கில நாட்டு எட்வர்டு என்பார் நிகழ்த்திய பெருவாரியான கொலையினைக் (Massacre of Limoges) குறிப்பிடலாம்.

நிலமானிய அமைப்பில் அரசருக்கு அடுத்தபடியாக, அவரிடம் மானியம் பெற்ற பெரிய மானியதார்கள், அவருக்குக் கீழே சிறிய மானியதார்கள், கிழாள்கள், உட்குடிகள், நில அடிமைகள் எனச் சமுதாயப் படிகளில் மரபு முறை ஏற்பட்டது. இதிலே இறுதியாக, அடி மட்டத்தில் வாழ்ந்த நில ஊழியர்கள், ஒரு முக்கியமான பெரும்பிரிவினராவர். அவர்களுடைய நிலை, இடத்திற்கு இடம் - காலத்திற்குக் காலம்-வேறுபட்டிருந்தது. நிலத்திலிருந்து கொண்டு வழி வழியாய் ஊழியஞ்செய்வதை மானியதார் தடுக்க முடியாது; அவர்களும் நிலத்தினின்று நீங்க முடியாது. மானிய நிலத்தோடு நீங்க முடியாதபடி இணைக்கப்பட்ட நில அடிமைகள் பிரபுக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிகள் வரையறுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் அடிமை வாழ்விலிருந்து விடுபட இரண்டே வழிகளிருந்தன. சமயக் குருமாராகிவிட்டால் உரிமையோடு வாழலாம்; இல்லையேல், ஆண்டைக்குப் பொருள் தந்து அவர் இசைவுடன் பண்ணையிலிருந்து விடுபட்டவராய் வெளியேறலாம்.

பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு முடிய நன்கு வளர்ந்து உச்ச நிலையெய்திய நிலமானிய அமைப்பு, தல ஆட்சி முறை, நீதி வழங்கல், சட்டமியற்றல், படை, செயற்குழு அதிகாரம், எல்லாவற்றிற்குமே அடிப்படையாகிவிட்டது. நிலமானியச் சமுதாயத்தில் சட்டம், அறிவு, பயன் யாவும் புறக்கணிக்கப்பட்டு, வழக்கமும் சம்பிரதாயமும் மேலோங்கி அதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. இறைமையோடு இணைந்துள்ள இக்கால உரிமைகள் பலவற்றையும் இடைக்காலத்தில் நில

உடைமை அளித்தது. மானிய நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களைக் கட்டுப்படுத்துவதில் மானியதாருக்கு இறைமை உரிமைகள் இல்லையானல், நிலமானிய அமைப்பே இருந்திருக்க முடியாது.

நிலமானிய அமைப்பு ஒரு நோயன்று. அது சமுதாய வளர்ச்சியில் இயற்கையாக ஏற்பட்ட ஒரு படியாகும். அச்சமும் ஒழுங்கினமும் நிலவிய போது அரசாங்கங்களால் அமைதியை நிலைநாட்ட முடியாத காலத்தில், பேராசை பிடித்த தலைவர்கள் மக்களை அடிமைப்படுத்திக் கொடுங்கோன்மையினை நிறுவிய நேரத்தில், மிலேச்சர்களின் படையெடுப்புக்களால் ஆட்சிகள் கவிழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் அந்த அமைப்புத் தோன்றியது. முதலாவதாக, அது ஒருவருக்கொருவர் காப்புறுதி தரும் மிகப் பெரிய சமூகசாதனமாயிருந்தது; மிலேச்சர்களின் படையெடுப்பினல் ஏற்பட்ட தொல்லைகளை ஓரளவு குறைத்து, போர்க்காலத்தில் சிறந்த பாதுகாப்பளித்தது;அமைதியை நிலை நாட்டும் திட்டமாயும் இருந்தது. அரசர்களுடைய அவாவினையும், கொடுங்கோலர்களுடைய செயல்களையும் கட்டுப்படுத்தியது. ஒப்பந்த அடிப்படையில் வளர்ந்த கொள்கையாகையால், ஒவ்வொருவருடைய உரிமைகளும் கடமைகளும் தெளிவாக்கப்பட்டு, அடிமைத்தனம் வளராமல் தடுக்கப்பட்டது. ஐரோப்பாவில் எஞ்சியிருந்த அடிமைச் சின்னங்கள் ஒழிக்கப்பட்டு, மனிதரின் மேன்மையும் சிறப்பும் வற்புறுத்தப்பட்டன. இக்கால எண்ணங்களாகிய தனியாள் உரிமை, பிரதிநிதித்துவ ஆட்சி இரண்டிற்கும் அது வழி காட்டியாய் அமைந்தது.

இருண்ட காலத்தின் தேவையை நிறைவேற்றத் தோன்றி வளர்ந்த நிலமானிய அமைப்பு இல்லையேல், ஐரோப்பா அழிந்துபட்டிருக்கும். பன்னிரண்டாம், பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டிலிருந்த பிரபுக்களின் ஆட்சித் திறத்தால் சமுதாயம் முன்னேறியது. நிலமானியச் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த வீரர்கள், துறவிகள் ஆகியோரால் நாகரிகம் வளர்க்கப்பட்டது. சமுதாய இயந்திரப் பகுதிகள் சிறப்பாய் இயங்குவதற்கு எண்ணெய் போலிருந்த நல்லொழுக்கத்தை மக்கள் வீரத்தொண்டர்களின் பள்ளியிலே பயின்றுர்கள்.

ஐரோப்பியச் சமுதாயம் ஒரு நிலையிலில்லாமல் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதற்கேற்றுற்போல, நிலமானிய அமைப்புப் போதுமான அளவு மாறக்கூடியதாயில்லை. நில ஊழியர்கள் தாம் கட்டுண்டு கிடந்த நிலங்களை விடுத்து வெளியேற விரும்பியதாலும், நகர மக்கள் வாணிக நிமித்தம் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளுக்குப் பயணம் செல்ல நேரிட்டதாலும் நிலமானிய அமைப்புக் குலையத் தொடங்கியது. மிலேச்சப் படையெடுப்புத் தொல்லை

குறைந்ததும், சிறிய நிலமானியச் சர்வாதிகாரி சமுதாயத்திற்குத் தேவைப்படவில்லை. காப்பாளராயிருந்த பிரபு சீர் கெட்டுச் சமுதாயத்தைப் பிடித்த பீடையாகிவிட்டார். அம்மானியதாரால் நீது விளையாது தடுப்பது எவ்வாறு என்பது அரசியலில் சிக்கலான செய்தியாகிவிட்டது. நிலமானிய முடியரசின் வெற்றி தோல்விகள், அரசருடைய திறமை, குணவியல்பைப் பொறுத்தனவாயிருந்ததே அதன் பெருங்குறையாகும். மேல் மானியதாரின் செயல் திட்டத்தைப் பொறுத்தே, மானிய அமைப்புச் செயற்பட்டது. கீழாள்கள் தங்கள் கடமைகளைச் சரிவர நிறைவேற்றுகிறார்களா என்று பார்க்கத் தவறிவிட்டால், அவர்கள் கட்டுக்கடங்காது போய்விடுவார்கள். ஆங்கில நாட்டு மன்னர் ஸ்டீபன் போன்ற வலிவற்ற அரசர்கள் காலத்தில், எவ்வாறு ஆட்சி குலைந்து, அரசியற்குழப்பம் ஏற்பட்டதென்பதை அறிந்தோம். பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டு முதல் இதே நிலைதான் ஜெர்மனியிலும், பைசான்டைன் இராச்சியம் நீங்கலாகத் தென்கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் காணக் கிடக்கிறது. போப்பாட்சியோடு பேரரசர்கள் நிகழ்த்திய நீண்ட கடும்போராட்டம் காரணமாக, ஜெர்மனி நாட்டில் இருந்த நிலமானியப் பிரபுக்கள் கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லை. இங்கிலாந்திலும் பிரான்சிலும் நிலமானிய முடியரசுகள் மேலும் சில காலம் ஆதிக்கம் செலுத்தியபோதிலும், இறுதியில் அவை வலிவற்ற அரசுக்கும், வாரிசுப் போராட்டத்திற்கும் பலியாயின,

தனியார் போர்களே நிலமானிய உலகத்தின் சட்டமாய் இருந்தது. அமைதி காண நிறுவப்பட்ட அமைப்பு, பல போர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கும் அமைப்பாகியது. கீழாள்களுக்குள் போர், மானியதார்களுக்கும் அரசருக்கும் போர், மானியத்தைக் காப்பதற்கும் விரிவாக்குவதற்கும் போர் எனில், அமைதி எப்படியிருக்கும்? போரினில் ஈடுபட்டவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாயிருக்கலாம். அதனுல், இறந்தவர்களின் தொகையும் பொருள் அழிவும் அதிகமில்லாமலிருக்கலாம். ஆனுல், எதற்கெடுத்தாலும் போர் என்ற நிலை வளரலாயிற்று. உழவு, கைத்தொழில், வாணிகம் எல்லாமே இத்தகைய போர்களால் நலிவுற்றன. போரினுல் விளைந்த இன்னல்களைக் குறைக்கப் பத்தாம் நூற்றாண்டினிறுதியில் திருச்சபை முனைந்தது. சமயக் குருமார்கள், வணிகர்கள், உழவர்கள், பெண்கள், திருத்தலஞ்சுற்றுவோர் முதலியவர்கள், போர்களினுல் துன்புறுதவாறு விலக்கு (Peace of God) அளிக்க வேண்டுமெனத் திருச்சபை முடிவு செய்து போருக்கத்தைக் குறைக்க முயன்றது. இதன்றி, திருச்சபை கடவுள் பெயரால் போரிடை ஓய்வு (Truce of God) ஏற்பாடு ஒன்றினைக் கி. பி. 1025 அளவில் செய்தது. இதன் நோக்கம் போர்க்காலத்தைச் சம

யத்தின் பெயரால் குறைப்பதே. வாரத்தில் நான்கு நாள்கள் (வியாழன் முதல் ஞாயிறு முடிய) போர்த்தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. சமய விழாக் கொண்டாட்ட நாள்களில் (Advent, Lent) போரிடுவதைச் சமயக் குற்றமாக்கித் திருச்சபை குற்றவாளிகளை ஒறுக்கவும் தலைப்பட்டது. ஆயினும், இத்தடை அடிக்கடி மீறப்பட்டது. பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளின் முடியரசுகள் தனியார் போர்களைத் தடுக்க முடியாது போய்விட்டதால், திருச்சபை அப்பணியை மேற்கொண்டது.

நிலமானியச் சமுதாயத்தில் ஒழுங்கையும் அமைதியையும் நிலை நிறுத்துவது அருமையாகிவிட்டது போல, நீதி நிருவாகமும் குறைவற நடைபெறவில்லை. வழக்கு விசாரணையில் நேர்மையும் நீதியும், மரபு முறைகளுக்கே இடமளித்து, ஒதுங்கிக்கொண்டன. விளையாட்டுக்களில் விதிகளையொட்டி வெற்றி தோல்வி முடிவு செய்யப்பட்டது போல, நீதி மன்றங்களில் வழக்குக்கள் மரபொழுங்கிற்கேற்பத் தீர்த்து வைக்கப்பட்டன. விதிகளுக்கு மாறான ஒரு சிறு உடலசைவினாலும், சொல்லினாலுங்கூட, வழக்காடுகிறவர்கள் அக்காலத்தில் தோல்வியுற்றார்கள். நாட்டை மேற்றிராசனங்களாகவும் (Bishopric), கோமகனார் நாடுகளாகவும் (Duchy), கோட்டங்களாகவும் (County) துண்டாடிய நிலமானிய அமைப்பு, நாட்டு ஒற்றுமைக்குப் பேரிடராயிருந்தது; நாட்டின் வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தடையாயுமிருந்தது. நாட்டு மக்கள் அரசரைப் பெயரளவிலேயே அறிந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அந்தந்த நாட்டுப் பகுதிகள்பால் பற்றிருந்ததேயன்றி, நாட்டுப்பற்றினைப் பற்றிய எண்ணமே இல்லை. இடைக்கால நிலமானிய நாடு, வழிவழியாக வந்த தலைவரைப் பெற்ற ஒரு கூட்டாட்சியாய் விளங்கியது. நாடு, குடிமை என்ற அரசியல் கருத்துக்களில் உள்ள சிறப்பிற்கு மறுப்பாகவேயிருந்தது நிலமானியச் சமுதாயம். தேசியப் பாதுகாவல், அரச ஆதிக்கம் இரண்டுமே, மரபாய் வந்த ஒரு சிறிய சாதியினராகிய நில உடைமையாளர்களின் பொறுப்புக்களாகிவிட்டன. நாட்டலுவலர்களாய்ப் பணிபுரிந்த மானியதார்கள், மரபுவழி வந்தவர்களாயும் எளிதிற்கட்டுப்படுத்தவோ நீக்கவோ முடியாதவர்களாயும் இருந்தார்கள். திருச்சபை அதிகாரிகளும் பெருநிலமானியதார்களாய் இருந்தார்கள். ஆதலால், அப்பதவிகளில் ஆள்களை அமர்த்துவதில் அரசர்களும் பேரரசர்களும் மிகுந்த அக்கறை காட்டினார்கள். தங்கள் நண்பர்களையும் உறவினர்களையும், கையாள்களையும் தகுதி பாராமல் அப்பதவிகளில் அமர்த்துவதில் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தார்கள். திருச்சபை, மானியதார்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் கீழ்ப்பட்டுவிடாமல் தடுப்பதற்காகவே போப்புக்கள் அவர்களோடு மாறுபட்டுப் போராடினார்கள். அரசுக்கும்

திருச்சபைக்கும் ஏற்பட்ட கடும்போராட்டத்திற்குக் காரணமாயிருந்தது நிலமானிய அமைப்பே.

திருச்சபை நிலமானிய அமைப்பின் ஒரு பகுதியாயினும், பெரும்பாலும் மானியதார்களுடன் கைகோத்துக்கொண்டிருந்த போதிலும், அந்த அமைப்பிற்கு எதிர்ப்புச் சத்தியாகவே இயங்கியது. நிலமானிய அமைப்பு, சில நிலப்பரப்பில் இயங்கி, இட வேறுபாட்டுடன் நாட்டுக்கொரு தனித்தன்மை பெற்றுத் திகழ்ந்தது. திருச்சபையோ, பெருநிலப்பரப்பில் ஒரே தன்மைத்தாய், பல நாடுகளையும் தன்னுள் அடக்கி இயங்கிய, அல்லது இயங்க விரும்பிய, நிறுவனமாகும். அதன் ஆதிக்கம் நில உடைமையோடு தொடர்பு கொள்ளவில்லை. ஐரோப்பிய முடியரசுகளும் தத்தம் வலிவுக்கேற்ப, நிலமானிய அமைப்பினைக் குலைத்து வந்தன. இம்முயற்சியில் பிரான்ஸ் வெற்றி பெற்றது; ஜெர்மனி தோல்வியுற்றது. ஜெர்மானியப் பேரரசர் செய்யத் தவறியதை அவர் ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்த தேர்வாளர்களும் (Electors) ஆள்வோரும் தம் தம் மானியங்களில் செய்து முடித்தார்கள். அவர்கள் கீழ் மானியதார்களைக் கட்டுப்படுத்தித் தங்கள் ஆட்சியை வலுப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

பதினொன்றும், பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டுகளில் ஐரோப்பா எங்கும் வளர்ந்த நகரங்கள், நிலமானிய அமைப்பைக் குலைத்த மற்றொரு சத்தியாகும். நகரங்களில் செல்வ வளம் கொழிக்கத் தொடங்கியதும், மக்கள் உரிமைப் பத்திரங்கள் வாயிலாகச் சுதந்தரம் பெற விரும்பினர்கள். நிலமானிய ஆதிக்கத்திலிருந்து வல்லந்தமாய் விடுதலை பெற்ற பேரூர்களுமுண்டு. நகர வாழ்வில் மலர்ந்த உரிமை வேட்கை, மக்களாட்சி, கூட்டுறவு, வாணிகம், கலை போன்ற எண்ணங்கள் நிலமானிய அமைப்பிற்கு உலை வைத்தன.

வெடி மருந்து கண்டுபிடிப்பால், போர் முறைகள் புரட்சிகரமான மாற்றமடைந்தன. துப்பாக்கி, பீரங்கிகளுக்கு முன், நிலமானிய வீரர்களின் கவசமும் கோட்டையும் பயனற்றுப் போயின. அரசர்களின் கையோங்கியது. பிரபுக்கள் ஆதிக்கமிழந்தார்கள். நிலமானிய அமைப்பின் அழிவுகளின்மேல் வரம்பிலா முடியரசு எழுந்தது. அத்தகைய ஆட்சிக்கு முன், கதிரவனைக் கண்ட மூடு பனி போல, மானிய அமைப்பு வலிவற்று மறைந்தது. மேலும், சிலுவைப் போர்களினாலும், பெரிய தொத்து நோய்களாலும் நில ஊழியர்களின் தொகை மிகக் குறைந்துவிட்டது. மானியக் கட்டுப்பாடுகளில்லாத சுதந்தர ஊழியர்களைக் கொண்டே பிரபுக்கள் தங்கள் நிலச் சாகுபடியைச் செய்ய வேண்டி வந்தது. சிறிது

சிறிதாக மானியக் கட்டுப்பாட்டு நிலங்கள் இறையிலி நிலங்களா யின. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு நில மானிய அமைப்பின் முறி வைக் கண்ட போதிலும் இன்றளவில் ஐரோப்பியச் சமுதாய அமைப்பு, அடிப்படை எண்ணங்களைப் பொறுத்த வரையில், நில மானிய அமைப்பினையே பின் பற்றி வந்துளது.

அதிகாரம்—7

(1) போப்பாட்சியின் ஆதிக்க வளர்ச்சி ; (2) குளுனியக்குச் (Cluniac) சீர்திருத்தம் ; (3) திரிதுறவிகள் (The Frairs) தோற்றம்.

இடைக்காலத் திருச்சபை வளர்ச்சியையும், அரசிற்கும் அதற்கும் இருந்த உறவினையும் அறிவதற்குக் கி. பி. 600 முதல் கி. பி. 1000 வரையிலுள்ள காலத்தை ஆய்வதே சிறந்த முறையாகும். இந்த நூற்றாண்டுகளில், அதாவது, பெரியார் கிரெகரி முதல் இரண்டாம் ஸில்வெஸ்டர் காலம் வரை, போப்பாட்சியில் பல திடுக்கிடும் மாறுபாடுகளைக் காணலாம். அது சில காலம் கிரேக்கப் பேரரசிற்கும், வேறு காலங்களில் மேலைப் பேரரசிற்கும், மற்றக் காலங்களில் இத்தாலிய உயர்குடி மக்களுக்கும் உட்பட்டிருந்தது. ஆயினும், எட்டாம், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஆற்றல் மிக்க போப்புக்கள் வாய்ப்புக் கிடைத்தபோதெல்லாம் தங்கள் ஆதிக்கத்தை வளர்க்கத் தவறவில்லை.

கிரேக்கப் பேரரசர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து போப்புக்களை விடுவித்தவர்கள் லம்பார்டுகளே. ஆனால், அதற்காக அவர்களுக்குப் போப்புக்கள் நன்றியுடையவர்களாயில்லை. கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் தலைமைக் கிறித்துவக் குரு (Patriarch) கிரேக்கப் பேரரசருக்கு அடங்கியிருக்க இசைந்தார் : மற்றுப் போப்பின் ஆதிக்கத்தையேற்க மறுத்தார். அப்பேரரசரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட விரும்பிய துறவிகள் போப்புக்களோடு ஐக்கியமானார்கள். லம்பார்டுகளின் ஆதிக்கத்தைக் கண்டு அஞ்சிய போப்புக்கள் கரோலிங்கியப் பேரரசின் நட்பை நாடினார்கள். அவர்களுள் ஏற்பட்ட உடன்பாட்டின் விளைவாகவே தூய உரோமானியப் பேரரசு தோன்றியது. போப்பும் கரோலிங்கியப் பேரரசரும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாய் இருந்ததால், அவர்களுள் நல்லுறவு நிலவியது. கரோலிங்கிய அரச மரபு நலிவுற்றதும், அதைப் பயன்படுத்

திப் போப்பாட்சியின் ஆதிக்கம் வளரலுற்றது. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பின் பகுதியில், இது வரை காணுத உச்ச நிலைக்குப் போப்பாட்சியை முதலாம் நிக்கொலஸ் உயர்த்தினுர். இத்தாலியில் பொதுவாய் ஆட்சி குலைந்த நிலையேற்பட்டதால், உரோமானிய உயர்குடி மக்கள் ஆதிக்கத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். பத்தாம் நூற்றுண்டில் அவர்கள் போப்பாட்சியையும் தங்களாதிக்கத்திற்குள் கொண்டு வந்தார்கள். இது போப்பாட்சிக்குப் பெருங்கேடு விளைவித்தது. போப்பாட்சியையும், திருச்சபையையும் நிலமானிய உயர்குடி மக்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து காப்பாற்றச் சீர்திருத்த இயக்கம் ஒன்று பதினேராம் நூற்றுண்டில் வளர்ந்தது. இது நிற்க.

இத்தாலியில் சிறிது சிறிதாக லம்பார்டு ஆட்சியும் ஆதிக்கமும் விரிவடைந்து வளர்ந்தன; அந்த அளவு பைசான்டைன் ஆதிக்கம் குறைந்தது. இவ்விரண்டையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு, போப்பாட்சி மேலும் தன்னுதிக்கத்தை வளர்த்துக்கொண்டதை மேலே கண்டோம். சமயக் கொள்கையில் எட்டாம் நூற்றுண்டில் ஒரு கருத்து மாறுபாடு ஏற்பட்டுக் கிறித்துவ உலகத்தையே பிளவுபடுத்தியது. அக்காலக் கிறித்துவ மக்கள் உருவ வழிபாட்டில் மனத்தைப் பறி கொடுத்து ஆன்மிகச் சமயத்தை அறவே மறந்து வாழலானுர்கள். இதைக்கண்ட பேரரசர் மூன்ரும் லியோ, கி. பி. 726இல் உருவப் படங்களையும் உருவச் சிலைகளையும் உடைத்தெறியுமாறு ஆணை பிறப்பித்தார். கிறித்துவச் சமயத்தில் இத்தகைய சீர்திருத்த இயக்கம் வளர்வதற்குக் காரணம், உருவ வழிபாட்டினைக் கண்டித்த மகம்மதிய சமயக் கொள்கையானது பக்கத்து நாடுகளில் பரவியதேயாகும். லியோவின் ஆணையைக் கடுமையாய் எதிர்த்த மேலை ஐரோப்பா, அதனைக் கடவுள் மறுப்பு உத்தரவாகவே கருதியது. போப்பின் தலைமையின் கீழிருந்த இத்தாலியத் திருச்சபை, 'சிலையுடைப்பவர் எவராயினும், அவர் தெய்வத்தைப் பழித்துச் சமயத்தை மறுப்பவராகவே கருதப்படுவார்,' என அறிவித்தது. உரோமானியத் திருச்சபையின் எதிர்ப்பின் பயனுய்க் கி. பி. 787இல் பேரரசியார் ஐரின் (Irene) சிலையுடைப்புக் கொள்கையைக் கைவிட்டார்.

ஆனுல், இச்சீர்திருத்த முயற்சியின் விளைவாய்ப் போப்பாட்சியின்மேல் பைசான்டியத்திற்கிருந்த ஆதிக்கம் முடிவுற்றது. தெய்வத்தைப் பழித்த பேரரசருக்குக் கிறித்துவ மக்கள், குடிமக்களாய்க் கட்டுப்பட்டிருக்கத் தேவையில்லை என்ற எண்ணம் பரவிற்று. தக்கார் ஒருவரைப் பேரரசராக்க மக்கள் விழைந்தார்கள்; இனி, போப்பும் பிராங்கியருமே மேலை ஐரோப்பாவின் தலைமையை

ஏற்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கும் வந்தார்கள். கான்ஸ்டான்டி நோப்பிளுக்கும் உரோமாபுரிக்கும் இருந்த தொடர்பு அற்றுப் போயிற்று.

பிரான்சில் முஸ்லிம்களை முறியடித்துக் கிறித்துவச் சமயத்தையும் நாகரிகத்தையும் காப்பாற்றினர் சார்லஸ் மார்ட்டெல் என்ற மெரோவிங்கிய மேயர். அவர் மைந்தர் பிப்பினுக்குக் கி. பி. 751இல் போப்பு முடி சூட்டினர். பிப்பினும், அவர் மைந்தர் ஷார்லேமேனும் எவ்வாறு லம்பார்டுகளை ஒடுக்கி இத்தாலியை மீட்டனர் என்பதை முன்னர் அறிந்தோம். கி. பி. 800இல் ஷார்லேமேன் பேரரசராக முடி சூட்டப்பட்டார். இனி, மேலை ஐரோப்பாவில் பைசான்டிய ஆதிக்கமில்லையென்பது முடிவாயிற்று. உலகில் திருச்சபைகள், உரோம் நகரில் ஒன்று, கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளில் மற்றொன்று என்பதும் தெளிவாயிற்று. இரு பேரரசுகளேற்பட்டு ஐரோப்பிய ஒற்றுமை குலைந்தது போல, இரு திருச்சபைகள் தோன்றித் தனித்தியங்கியதால் அவற்றுக்குள் சமயக் கோட்பாட்டு வகையிலும் மாறுபாடு வளர்ந்தது. கிறித்துவ உலகம் இரு கூறுயிற்று.

முதலாம் நிக்கோலஸ் (Nicholas-I) போப்பாட்சியின் செல்வாக்கைப் பல வழியிலும் அதிகரித்தார். இரண்டாம் லோத்தேர் விரும்பிய மண விலக்கையளிக்க மறுத்தார். இடைக் காலத்தில் போப்பாட்சியின் ஆதிக்கத்திற்குப் பெருஞ்சோதனையாயிருந்த ஒன்று மண விலக்கே. மண விலக்குக்களால் வாரிசுப் போட்டிகளும் மரபுப் போர்களும் விளைந்தன. அவற்றால் நாட்டமைதி குலைந்தது. ஆகவே, மண விலக்களிப்பதில் திருச்சபை மிகுந்த கருத்தும் கவலையும் கொள்ள வேண்டுமெனப் போப்பு எண்ணியது சரியே. மண விலக்கு வகையில் எட்டாம் ஹென்றியின் ஆட்சியில் ஆங்கிலத் திருச்சபை இழந்த ஆதிக்கத்தை, எட்டாம் எட்வர்டு காலத்தில் மீட்டுக்கொண்டது. கிழக்குப் பேரரசர் போப்பு நிக்கோலசைக் கலந்தே கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் தலைமைக் குருவை அமர்த்த விரும்பினர். அவர் தலைமைக் குரு ஒருவரை ஒருதலை முடிவாய் நீக்கிவிட்டதால் கிழக்குப் பேரரசரைச் சமயத்திலிருந்து போப்பு விலக்கினர். பேரரசர் மூன்றும் மைக்கேலுக்குப் போப்பு நிக்கோலஸ் எழுதிய கடிதமொன்றில், தாம் இருவருக்கும் இருக்க வேண்டிய தொடர்பை விளக்கியுள்ளார். அரசர்கள் குருமார்களாயிருந்த காலமும், பேரரசர்கள் திருச்சபைத் தந்தைகளாய் இருந்த காலமும் மறைந்துவிட்டன. அவ்விரு பணிகளையும் கிறித்துவம் வேறுக்கிவிட்டது. 'நிலைத்த வானுலக வாழ்விற்காக, கிறித்துவப் பேரரசர்களுக்குப் போப்புக்கள் தேவைப்படுகிறர்கள்.

ஆனால், சமயஞ்சாராதவற்றினை நீக்கிவிடில், போப்புக்களுக்குப் பேரரசர்கள் தேவைப்படமாட்டார்கள்,' என்று போப்பு நிக்கொலஸ் தம் கருத்தைத் தெரிவித்தார். அரசர்கள்பால் தம் ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்தியது போல, திருச்சபை அதிகாரிகளையும் அவர் தம்மதிகாரத்திற்கு உட்படுத்தினார். மேற்றிராணியார்களும் அதி மேற்றிராணியார்களும் போப்பின் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். தங்கள் திருச்சபை வாழ்வே போப்பைப் பொறுத்திருந்ததென அவர்கள் எண்ணுமாறு நிலை மாறியது. போப்பின் ஆதிக்கத்தை எங்கெந்த வகையில் நிறுவலாமோ, அவ்வகை துறைகளில் ஒன்றைக்கூட நிக்கொலஸ் தவற விட்டு விடவில்லை.

போப்பு நிக்கொலசிற்குப் பிறகு போப்பின் பதவியும் நிலையும் மிகமிகத் தாழ்ந்துவிட்டன. பத்தாம் நூற்றாண்டில் போப்புக்கள் உரோமானியப் பிரபுக்களின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வந்தார்கள். போப்புக்களைத் தேர்ந்தெடுக்கத் திட்டவட்டமான விதி முறைகள் வகுக்கப்படாததால், பொதுமக்கள் ஆர்ப்பரிப்பாலும், பேரரசர் அருள் நோக்காலும் உரோம் நகரப் பெருமக்களின் அன்பளிப்பாலுமே போப்புக்கள் அந்நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டார்கள். இத்தாலியில் சாரசேனியர்கள் புகுந்து நோப்பிள்ஸிற்கருகில் நிலைத்தும், மான்டிகாசினோப் போன்ற மடங்களை அழித்தும், பிரோவென்ஸ் (Provence) கரையிற்குடியேறி, அங்கிருந்து ஆல்பைன் பள்ளத்தாக்குகளைத் தாக்கி, உரோம் நகரிலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் சென்ற போக்கு வரவைத் தடுத்தும், நாட்டில் குழப்பம் விளைவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஆதிக்கத்தில் இத்தாலி சிக்காதபடி கிழக்குப் பேரரசு கி. பி. 915இல் தடுத்தது. ஆயினும், உரோம் நகரில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தும் ஆற்றல் அதற்கில்லை.

உரோமானிய உயர்குடியொன்றிலிருந்து வழிவழியாகப் போப்புக்கள் சிலர் ஆட்சிக்கு வந்தனர். உரோமானிய மக்களில் வலிமை மிக்கவர் ஒரு செனட்டு அவை உறுப்பினர் (Theophylact) ஆவார். அவர் மனைவியாரும் மைந்தரும் சில காலம் போப்புக்களைத் தம் இச்சை போல ஆக்கி ஆட்டிப் படைத்தனர். மேலும், அந்தச்செனட்டு உறுப்பினர் மகளாரான மரோஸியா (Marozia) என்பவர், அவரைப் போன்று ஆற்றல் மிக்கவர். அன்னாருக்கு ஒருவர் பின் ஒருவராகக் கணவர் பலரும், எண்ணற்ற காதலரும் இருந்தனர். அந்த உயர்குடி நங்கையார், அக்காலப் போப்பைச் (John-X) சிறைப்படுத்திய பின், தம் காதலருள் ஒருவரை (Sergius-II : 904-11) அப்பதவிக்கு உயர்த்தினார். அவர்கள் மைந்தர் (John-XI : 931-36) பிறகு போப்பானார் ; அதன் பின்

னர் அம்மங்கையார் பேரர் (John-XII : 955-64) பதினாறும் வயதில் திருச்சபையின் தந்தையாரானார். அவர் தம் ஒழுக்கக் கேடான வாழ்க்கைக்கும் வெறியாட்டங்களுக்கும் தம்முடைய லாட்டெரன் (Lateran) அரண்மனையைக் காட்சிக்களமாக்கி, போப்பாட்சியின் இழிவை நிறைவாக்கினார். 'போப்பு ஜோன்' என்று ஒரு பெண்ணின் பெயர் தாங்கிய கட்டுக்கதைக்கு அடிப் படை ஒரு போப்பின் காதலியும், மற்றொரு போப்பின் தாயும், வேறொரு போப்பின் பாட்டியுமாயிருந்த மேலே குறிப்பிட்ட சிமாட்டியாராய் (Marozia) இருக்கலாம். இவ்வாறு போப்புக் கள் மதிப்பெல்லாமிழந்து, மாசு படிந்து, பழிப்பிற்குரியவர் களானார்கள்.

தூய பால் (St. Paul) காலம் முதலே, கி. பி. 1000-ஆம் ஆண்டில் உலகம் அழிந்துவிடும் எனக் கிறித்துவர்கள் நம்பி வந்தார் கள். மேற்கு ஐரோப்பியப் பண்பாடு அந்த ஆண்டு வரையில் மிக மிகத் தாழ்ந்து, பின்னர் மேல் நோக்கி உயர்வதைக் காணலாம். மடத்துத் துறவிகளல்லாத ஏனைய சமயக் குருமார் எல்லோரும் சமயப் பற்றற்று, உலகியல் பற்றும் ஒழுக்கக்கேடும் நிறைந்தவ ராயிருந்தனர். திருச்சபையின் ஏராளமான செல்வமும் அவர் களை மேலும் கெடுத்தது. இந்த அவல நிலையில் திருச்சபையையும் போப்பாட்சியையும் திருத்தவும், அவற்றைப் பெரிய ஒழுக்கச் சத்தி யாக உயர்த்தவும், சீர்திருத்தக்காரர்கள் தோன்றினார்கள்.

இனி, போப்பாட்சியின் சமயம் சாரா (Temporal) அதி கார வளர்ச்சியை ஆய்வோம் : இடைக்காலத்தில் கத்தோலிக்கத் திருச்சபைக்கு ஏராளமான நிலப்பரப்புக்கள் சொந்தமாயிருந்தன. அந்த நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களிடமிருந்து வரிகள் வசூலித்தும், நீதி மன்றங்களில் அவர்களுக்கு நீதி வழங்கியும், சமயச் சட்டங் களை நிறைவேற்றியும் திருச்சபை ஆட்சி புரிந்தது. பள்ளிகளும் மருத்துவச்சாலைகளும் நிறுவப்பட்டு, தெய்வப் பணியோடு மக்கள் பணியும் நடைபெற்றது. திருச்சபைப் பள்ளிகளில் சில, பின்னர்ப் பல்கலைக்கழகங்களாய் வளர்ந்தன. வேறு அறப்பணிகளிலும் சமய அதிகாரிகள் ஈடுபட்டார்கள். மக்கள் வாழ்வில், திருச்சபை தொடர்பு கொள்ளாத துறையொன்றுமில்லை.

உரோம் நகருக்கும் திருச்சபை நிலங்களுக்கும் மட்டும் அர சராயிருந்த போப்பு, முதல் கரோலிங்கிய மன்னர் பிப்பின் அவர் களின் கொடையினால் (Donation of Pepin) லம்பார்டி இராச்சியத்தின் மூன்றில் ஒரு பகுதிக்கும் மன்னரானார். ஆட்சித் துறையில் போப்பின் உரிமைக்கு ஆதாரமாயிருந்தது, இப்போப்

பின் நாடே (Papal State). கி. பி. 755இலிருந்து போப்புக்கள் சமயத் துறையிலும் அரசியல் துறையிலும் ஆதிக்கம் பெற்ருர்கள். அவர்கள் கிழக்குப் பேரரசரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபடுவதன் இறுதிக் கட்டமாய்ப் பேரரசர் ஷார்லேமேனின் முடி சூட்டுவிழா வைக் கொள்ளலாம். ஒருவர் பின் ஒருவராய் ஜெர்மானிய மன்னர் நால்வருக்கு முடி சூட்டிப் போப்புத் தம்முரிமையை நிலை நாட்டிக் கொண்டார். பேரரசர் பதவியையும் பட்டத்தையும் ஒருவருக்கு வழங்கும் தனியுரிமை போப்பிற்கே உரியது என்னும் வழக்காறு ஏற்பட்டுவிட்டது.

போப்பின் உரிமைகளை முறைப்படுத்தி விளக்கியும் அவற் றுக்கு ஆக்கம் தேடியும், போப்பாட்சியை நிறுவி நிலைபெறச் செய்தவர்களின் வரிசையில் முதலாம் லியோ, முதல் மூன்று கிரெ கரிகள், முதலாம் நிக்கொலஸ் என்பவர்கள் தலைசிறந்தவர்கள். போப்புக்களின் அரசியற்செல்வாக்கு அந்தப் பதவிக்கே ஒரு சிறப்பை அளித்தது. போப்பின் அரசியல் ஆதிக்கத்தில் சமயத் துறைத் தலைமை மறைந்துவிட்டது.

பன்னிரண்டாம் போப்பு ஜான், கி. பி. 962இல் உரோம் நக ருக்கு ஜெர்மன் அரசர் முதலாம் ஆட்டோவை வரவழைத்துப் பேரரசராக முடி சூட்டினுர். அவருக்குத் தம் பகைவரை அடக்கு வதில் முதலாம் ஆட்டோவின் உதவி தேவையாயிருந்தது. ஆனுல், பேரரசருக்கு எதிராகப் போப்புச் சதி செய்யத் தொடங்கியதும், முதலாம் ஆட்டோ உரோம் நகருக்கு வந்து திருக்கூட்டத்தைக் கூட்டிப் போப்பைப் பதவியிலிருந்து இறக்கினுர். ‘பேரரசர் இசை வைப் பெருது போப்புக்களை அமர்த்தமாட்டோம்,’ என உரோ மானியர்களிடம் முதலாம் ஆட்டோ வாக்குறுதி பெற்றுத் திரும்பி னுர். அவர் தம் நாடு திரும்பியதும், உரோமானிய மக்கள் தங்கள் இச்சை போலப் போப்புக்களை நீக்கியும் அமர்த்தியும் வரலானுர் கள். ஆட்டோவும் அடிக்கடி இத்தாலி வந்து தம் ஆள்களைப் போப்பாக்கிச் சென்ருர். இந்நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து அறியக்கிடப்பது யாதெனில், திருச்சபைத் திருத்தந்தையார், ஜெர்மானிய அரசரின் கீழ் ஒரு மானியதார்; ஆனுல், மேலாண்மைக்குக் கீழ்ப்படியாத மானியதாராயிருந்தார். உரோம் ஜெர்மனியிலிருந்து தொலைவி லிருந்ததுதான் இதற்குக் காரணம்.

போப்பும் பேரரசரும் இணைந்து கிறித்துவ உலகத்தை உரோம் நகரிலிருந்து ஆட்சி புரிவதென்று மூன்ரும் ஆட்டோ திட்டமிட்டார். அரசியலாதிக்கமும் சமயத்துறைத் தலைமையும் முறையே அவரிடமும் அவருடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான

ஒரு போப்பிடமும் இருப்பின், கிறித்துவ உலக ஆட்சி வலிமை பெற்று, அதற்கிருந்த இடையூறுகளைச் சமாளித்து, பகைவர்களை அடக்கி, ஆன்மிகப் பணியிலும் சமுதாய முன்னேற்றத்திலும் இறங்கலாமென்பதே அத்திட்டத்தின் முடிந்த கருத்தாகும். இரண்டாம் ஸில்வெஸ்டர் (Sylvesver–II) என்னும் ஆன்றமைந்த ஓர் அறிஞரைப் போப்பாக அமர்த்தி, அவர் அரண்மனைக்கு அருகிலேயே வேறோர் ஆடம்பரமான அரண்மனையில் மூன்றாம் ஆட்டோ உரோம் நகரில் குடியேறினார். அவர் ஜெர்மனியிலிருந்து வெளியேறி இத்தாலிக்கு வந்ததன் நோக்கம், உரோம் நகரை மீண்டும் உலகத்தின் மையமாக்குவதேயாகும். கிறித்துவ முடியரசுகள் சேர்ந்த கூட்டமைப்பின் தலைமை, திருப்பீடத்திற்கு (Holysee) வரவேண்டுமென இரண்டாம் ஸில்வெஸ்டர் எண்ணினார். ஆனால், அவர் கனவு நனவாகவில்லை. உரோமானியர்கள் கிளர்ந்து எழுந்ததால், மூன்றாம் ஆட்டோ உரோம் நகரை விட்டு வெளியேறினார். அதன் பின்னர் இரண்டு உயர்குடிக் குடும்பங்கள் போட்டியிட்டு, போப்பின் பதவியைப் பகிர்ந்து வந்தன. ஒரு காலத்தில் மூன்று போப்புக்கள் அப்பதவியிலமர்ந்திருந்த காட்சி, கட்சிப்பூசல்களால் உருவாகியதே. ஆகவே, ஜெர்மன் பேரரசர்கள் போப்புக்களுடன் நட்பு முறையில் பழகும் கரோலிங்கிய வழக்கத்தைக் கைவிட்டனர். போப்பின் உதவியை நாடாது, மேற்றிராணியார்களின் துணையுடன் அவர்கள் ஆண்டு வரலானார்கள். உரோமானியக் குருமார்கள், மறைந்து வந்த போப்பாட்சியின் பெருமையைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. அதைத் திரும்பக் கொண்டு வர, வெளியுலகமே முனைந்து முன் வந்தது.

பதினோராம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் சீர்திருத்தத்தில் கருத்தைச் செலுத்திய போப்புக்கள், திருச்சபை ஊழல்கள் பலவற்றையும் திருத்த முயன்றார்கள். சீர்திருத்தங்களில் போப்பாட்சியைப் பொறுத்த வரை முதன்மையானது போப்பைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றமே. இனிப் பேரரசரோ, உரோம் நகர உயர்குடிக் குடும்பங்களோ, போப்பை அமர்த்தலும் அவர் பெயரைக் குறிப்பிடலும் கூடா எனக் கி. பி. 1059இல் போப்பு இரண்டாம் நிக்கோலஸ் ஆணை பிறப்பித்தார். உரோமானிய மேற்றிராணியார்கள், குருமார்கள், டீக்கன்கள் (Deacons) யாவரும் இடம் பெற்ற கார்டினல்களின் குழுவினால் (College of Cardinals) போப்புத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என அவர் விதி செய்தார். இத்தேர்வு முறை, தகுதி பெற்றவர்கள் பதவி பெறுவதற்கும், வெளியுலகத்தலையீட்டிலிருந்து விடுபெற்றுப் போப்புக்கள் உரிமையோடு சமயப் பணியாற்றுவதற்கும் வழி வகுத்தது.

பதினேராவது நூற்ருண்டின் பிற்பகுதி முதல் பதின்மூன்ரு வது நூற்ருண்டு வரை, போப்பாட்சியின் ஆதிக்க வளர்ச்சி உச்ச நிலையடைந்திருந்தது. உரோமானியப் பேரரசின் வாரிசாய் விளங் கிய திருச்சபை, இடைக்காலத்தில் சிறந்த அறிஞர்களையும் ஊழியர் களையும் பணியாளர்களாய்க் கொண்டு சிறந்த அமைப்பினைப் பெற்ற வலி மிக்க ஒரு நிறுவனமாயிற்று. அது பேரவாவினருக்கு வாழ்வும், அறிவுத் துறையில் ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கு ஓய்வும் தனிமையும் தந்த நிறுவனமாகும். போர்த்தொழில் ஒன்றினைத் தவிர, வாழ்க்கைத் தொழில்கள் பலவற்றிலும் திருச்சபைத் தொண்டர்களே காணப்பட்டார்கள். மருத்துவம், கல்வித் துறை கள், அறத்துறையமைப்பு, சட்டத்துறை, இலக்கியத்துறை இவற்றில் எந்த ஒன்றில் ஒருவருக்கு ஆர்வமிருப்பினும் அவர் கோயிற்குரு ஆகிவிட வேண்டும். பயிற்சியும் தகுதியும் பெற்ற குருமார்கள் கிறித்துவ உலகில் ஆட்சிப் பீடங்களில் அமர்ந்து அரும்பணியாற்றினுர்கள் ; அரசியல் அமைப்புக்களை உருவாக்கி ஞர்கள் ; சட்டம் செய்தார்கள் ; போர் தொடுத்தார்கள் ; அமைதி கண்டார்கள். இடைக்கால ஐரோப்பாவின் தலைவராய்த் திருச் சபைத் தந்தையார் திகழ்ந்தார்.

2

கிறித்துவத்தை ஏற்ற ஐரோப்பாவின் பகுதி, கிறித்துவ உலகு (Christendom) என்ற பெயருடன் இடைக்கால வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. போலண்டும் ஹங்கேரியும் பத்தாம் நூற் ருண்டினிறுதியில் கிறித்துவச் சமூகத்தில் சேர்ந்தன. ஸ்காண்டி நேவியர்கள் கன்யூட்டுத் தலைமையில் கி. பி. 1027இல் போப்பாதிக் கத்தின்கீழ் வந்தார்கள். வடக்கில் ஃபின்னியரும் (Fins) லாப் மக்களும் (Laps), பிரஷியர்களும், (Prussians), லித்துவேனி யர்களும் (Lithuvanians) மட்டுமே கிறித்துவ சமயத்தைத் தழு வாதிருந்தனர். ஐரோப்பாவில் கிறிஸ்துவம் பரவியது பெரும்பாலும் ஆர்வமிக்க கிறித்துவத் திருத்தொண்டர்களின் அரிய தனி முயற்சி யினுலன்றி, போப்புக்களின் திட்டமிட்ட சமயப் பணியினுலென்று சொல்லுவதற்கில்லை. போப்புக்கள் விதைக்காமலே, நல்ல அறு வடை செய்தார்கள்.

பெனிடிக்டைன் மடங்களில் வாழ்ந்த துறவிகள் மக்களுக்கு முன் மாதிரியாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் திருமணத்தை மேற்கொள்ளாது, வறுமை வாழ்வையேற்று, நல்ல கட்டுப்பாட் டுடன் மடத்துத் தலைவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஒழுகி வந்தார்கள். அவர்கள் புலவர்களாகவோ, சமயத்தைப் பரப்பும் தொண்டர்க

ளாகவோ இருக்கவேண்டுமென பெனிடிக்டு விரும்பவில்லை; ஆனால், சமயத் தொண்டில் அவர்களைப் போப்புக்கள் ஈடுபடுத்தினார்கள். உலகிலிருந்து முற்றிலும் விலகிவிடாமல், சமுதாயத்திற்கு அவர்கள் மிகப் பயன்பட்டார்கள். மடாலய வாழ்வு கிறித்துவ இலட்சிய வாழ்வெனக் கருதப்பட்டது. பல்வேறு காரணங்களால் இந்த இலட்சிய வாழ்வு பத்தாவது நூற்றாண்டில் பழிப்பிற்கிடமாயிற்று.

கிறித்தவப் பற்றுள்ளவர்களின் கொடையினால் திருச்சபைக்கு ஏராளமான செல்வமும் நிலமும் வந்து சேர்ந்தன. இவற்றைக் கட்டிக் காத்த திருச்சபை அதிகாரிகள் குறைவற்ற வாழ்வில் திளைத்திருந்தார்கள். பெருமானியங்களைப் பெற்றிருந்த மேற்றிராணியர்களோ, சிற்றரசர்கள் போல ஆங்காங்கு ஆட்சிப் பீடத்திலமர்ந்திருந்தார்கள். வருமானத்திற்காக இத்தகைய மேற்றிராசனங்களை வாங்குவதும் விற்பதும் பெருவழக்காகி வந்தன. அரசர்களும் மானியதார்களும் பெரும்பொருள் பெற்றுக்கொண்டு, பொருள் அளித்தவர்களை மேற்றிராணியார்களாக அமர்த்தத் தொடங்கினார்கள். மேற்றிராணியார்களும் அவர்களாதிக்கத்திலிருந்த பதவிகளைப் பொருளுக்காகவே அளிக்கலானார்கள். இவ்வாறு வெளிப்படையாகக் கையாளப் பெற்று வந்த தவறான முறையினை, சைமனி (Simony) என்று குறிப்பிட்டார்கள். தகுதியற்றவர்கள், பொருள் படைத்தவர்கள், சமயப் பற்றில்லாதவர்கள் திருச்சபைப் பதவிகளில் அமர்ந்தார்கள். மேலும், சமய அதிகாரிகள் அரசியலதிகாரிகளுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டியதாயிற்று. திருச்சபை அதிகாரிகள் மானியதார்களாகி, நிலமானிய அமைப்பின்கீழ் வந்தார்கள். பொருள் கொடுத்துப் பதவியை விலைக்கு வாங்கியவர்கள் அப்பொருளைத் திரும்பப் பெறுவதில் கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்த தால், அவர்கள் ஆன்மிக வாழ்வினைவிட உலகியல் வாழ்வில் அதிக ஆர்வம் காட்டினார்கள்.

துறவிகள், 'நிறையுடையவர்களாயிருப்போம்,' என உறுதி பூண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் திருமணம் செய்துகொள்ள முடியாது. ஆனால், திருச்சபை பணியாற்றிய குருமார்களுக்கு மணத்தடை திட்டவட்டமாய் விதிக்கப்படவில்லை. பதினோராவது நூற்றாண்டில் கோயில் குருமார்களில் பெரும்பாலோர் மணம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களின் துணைவிகளைக் காமக்கிழத்திகளெனவே தூய்மையாளர்கள் கருதினார்கள். மேற்றிராணியார், 'ஒருத்திக்குக் கணவராயிருந்து, குற்றங்கூற இடம் தாராமல் வாழ வேண்டும்,' என்ற தூய பால் அவர்கள் அறிவிப்பை எடுத்தியம்பி, திருமணத் தடைக்கு ஆதாரமில்லையென்று சிலர் விலக்கினர்.

சைமனியைப் போல இதில் ஒன்றும் ஒழுக்கப் பிரச்சினை இல்லை. எனினும், அரசியல் உள்ளெண்ணத்தோடு குருமார்கள் திருமணஞ் செய்துகொள்வதைத் தடுத்து வந்தார்கள். மண வாழ்க்கையினை மேற்கொண்ட குருமார்கள், திருச்சபைச் சொத்தையும் பொருளை யும் தங்களுடைய மக்களுக்கு விட்டுச் செல்ல விரும்பினார்கள். அவர்களுடைய மக்கள் குருமார்களாகிவிட்டால் அவ்வாறு செய்வதில் சட்டப்படி யாதொரு தடையுமில்லை. ஆகவே, மரபுவழிச் சொத்துரிமை செல்லாதவாறு குருமார்களுடைய மக்கள் குருமார்களாய்த் தீக்கை (Cardination) பெறுவதைத் தடுத்தனர். மணஞ்செய்துகொண்ட குருமார்களுக்கும் இல்லறத்தார்களுக்கும் வேறுபாடில்லையாதலால், அவர்கள் சமுதாயத்தில் தனி மதிப்புப் பெறவில்லை ; ஆனால், நிறையுடையவர்கள் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டார்கள். குருமார்களுடைய ஆதிக்கமும் செல்வாக்கும் அந்தச் சமுதாய மதிப்பைப் பொறுத்திருந்தன. மேலும், மணம் முடித்துக்கொண்ட நிலை தீவினையாகாதெனினும், நிறையுடைமை சின்றின்பத்தைக் கடந்த நிலையாகையால், அஃது ஒரு சிறந்த நிலையெனச் சீர்திருத்தக் கட்சியார்கள் கருதினார்கள். திருச்சபைப் பணிக்கு நிறையுடையவர்களே தகுதி பெற்றவர்கள் ; 'உண்மைச் சமயத் தொண்டனால் புலன்களையடக்கி வாழ முடியும்,' என்று தூய பால் தம் கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார். திருச்சபைக் குருமார்கள் உலகினருக்கு ஒழுக்கத்தைக் கற்பிக்க வேண்டுமானால், புலனடக்க வாழ்வு அவர்களுக்கு இன்றியமையாதது என்பது முடிவு செய்யப்பட்டது.

இனி, சீர்திருத்த இயக்க வரலாற்றினைக் காண்போம்: கி. பி. 910இல் பர்கண்டியில் குளூனி (Cluny) என்னும் இடத்தில் அக்விட்டெயின் கோமகனார் வில்லியம் என்ற தெய்வ அன்பர் ஒரு மடத்தை நிறுவினார். அந்த மடம் தொடக்கத்திலிருந்தே போப்பைத் தவிர வேறு எந்த உலகியலதிகாரிக்கும் கட்டுப்படாது உரிமையோடு இயங்கியது. மானிய நிலத்திற்காகக் குளூனி மடம் அரசுக்கு எவ்வித ஊழியமும் செய்யத் தேவையில்லாமலிருந்தது. குளூனி மடத்திலிருந்து கிளைத்த ஏனைய மடங்கள் அந்த மடத்துத் தலைவரின் ஆதிக்கத்திலிருந்தன. பண்டைய மடங்களுட் பல, அந்தக் குளூனி மடத்துடன் ஆர்வத்தோடு இணைந்துகொண்டன; பொருளும் அதற்கு ஏராளமாய்ச் சேர்ந்தது. குளூனி மடம் சமயப் பற்றுக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் கல்விக்கும் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கிற்று. அங்கிருந்து துறவிகள் புது மடங்களை நிறுவவும் பழைய மடங்களைத் திருத்தவும் சென்றார்கள். 'சைமனி' போன்ற தவறுகளையும் ஊழல்களையும் கண்டித்துக் களைய ஒரு சீர்திருத்த இயக்கம்

குளூனி மடத்திலிருந்து ஐரோப்பாவில் பரவியது. அதற்குப் போப்புக்களுள் பலர் பேராதரவு அளித்தனர்.

ஒரு புதிராண்டாயிருந்த கி. பி. 1000க்கு முன் கிறித்துவச் சமயத்திற்குப் புத்தாக்கம் தருவதற்காக அமைக்கப்பட்ட பல திருவனங்களுள், ஒன்றேயொன்று ஐரோப்பாவில் பெருஞ்சிறப் பெய்தியது. அதுதான் குளூனியக்கு மடமாகும். முந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட துணை மடங்கள் சேர்ந்த குளூனியக்குத் திருக்கூட்டம், மேலை ஐரோப்பாவெங்கும் அரசியல் கிளர்ச்சி, சமயப் பேச்சுக்கள் வாயிலாக ஒழுக்கத்தைப் பரப்பி வந்தது. அரசியல் ஆதரவின்றி எந்தச் சீர்திருத்த இயக்கமும் வெற்றி பெறவியலாது. நிலை பெற்ற வழக்கங்களைக் கைவிடப் பெரும்பாலாரான மன்னர்கள் விரும்ப வில்லை. ஆனால், ஜெர்மன் பேரரசர் மூன்றாம் ஹென்றி, குளூ னியக்குக் கொள்கையையேற்று, அதனைப் பின் பற்றவும் முன் வந்தார். அவர் குளூனியக்குத் துறவியார் (Leo-IX) ஒருவரைப் போப்பாக்கினார்; 'சைமனி' ஊழலை அகற்ற மனமிசைந்தார்; ஆனால், சமயத் துறையாதிக்கத்தை விட்டுவிட ஒருப்படவில்லை. குளூனியக்கு இயக்கத்தார் ஒரு சீர்திருத்தத் திட்டத்தை மக்கள் முன் வைத்தார்கள். எவ்வித உலகியற்கட்டுப்பாடுமின்றிப் போப்பாட்சி நடைபெற வேண்டும். சமயக் குருமார்களெல் லாம் போப்பாட்சியின்கீழ்ப் பணி புரிய வேண்டும். அவர்களுக்கு வேறு மேலாண்மையிருத்தலாகாது. குருமார்கள் மணஞ்செய்து கொள்வதைத் தடுத்து, குடும்பக் கவலைகளினின்று அவர்களை விடுவிக்க வேண்டும். 'சைமனி'யையும் ஆட்சியாளர் பதவிச் சின்னமளித்தலையும் சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஒழிக்க விரும்பினார்கள். பேரரசர்களின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து திருச்சபையையும், மானிய தார்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து மேற்றிராணியார்களையும் குருமார் களையும் விடுவித்தலே, அந்தத் திட்டத்தின் முடிவான நோக்க மாகும். சமயக் குருமார் எல்லாரும் மடத்துத் துறவிகள் போல மணம் செய்துகொள்ளாது கட்டுப்பாட்டுடன் எளிமை யாய் வாழ வேண்டுமென்று குளூனியக்குத் துறவிகள் கூறினார் கள். சமயத்துறையைப் பொறுத்த வரை குருமார்களின் கருத்தும் செயலும் இறுதியானவையெனக் கருதப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப் பட வேண்டுமென்றும் அவர்கள் விழைந்தார்கள். ஹில்டி பிராண்டு (Hildebrand) என்ற ஏழாம் கிரெகரி குளூனியக்குத் திட்டத்தைப் போப்பாட்சியின் திட்டமாக்கினார். கிறித்துவ உலகில் ஆன்மிக ஆதிக்கத்தோடு அரசியல் ஆதிக்கத்தையும் அந்தத் திட்டத்திலே போப்புக் கிரெகரி சேர்த்துக்கொண் டார்.

குளூனியக்கு மடங்களெல்லாம் குளூனி மடத் தலைவரின் தலைமையை ஏற்று, கூட்டாட்சி போல இயங்கின. மறைந்து வந்த தூய பெனிடிக்டின் மடத்துக் கொள்கைக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தது குளூனியக்கு மடம். தன் ஆதிக்கம் நிலவத் திருச்சபை செய்துகொள்ள இயலாததைக் குளூனியக்கு இயக்கம் செய்து முடித்தது. பல நூற்றாண்டுகள் வரை, மேலை ஐரோப்பாவின் கிறித்துவச் சமயத்தின் மீது, குளூனி முத்திரையைக் காண்கிறோம். பதினாறும் நூற்றாண்டில் பணியாற்றிய இயேசு சங்கத்தோடு (Society of Jesus) குளூனியக்கு மடத்தின் அமைப்பையும் அதன் பணியையும் ஒப்பிட்டு, பின்னதன் பெருமையை ஒருவாறு அறியலாம்.

'ஆன்மா வீடு பேறடைதலே வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். திருச்சபை ஒன்றினால் மட்டுமே அதனைச் சித்தியாக்க முடியும். ஆதலால், கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையிலே நின்று, லௌகிகர் தலையீடின்றித் திருச்சபை தன்னுடைய பணியைச் செய்ய வாய்ப்பிருக்க வேண்டும். திருச்சபையும் அரசாங்கமும் இணையத் தேவையில்லை. மனிதனும் சமுதாயமும் ஆன்மிகத் துறையில் திருச்சபைக்கு அடங்கியிருக்க வேண்டும்,' என்பதே குளூனியக்கு இயக்கத்தின் சித்தாந்தம். சமயத் துறையில் அதன் நோக்கம் துறவு; அரசியல் துறையில் அதன் குறிக்கோள் திருச்சபையின் விடுதலையாகும்.

குளூனியக்கு இயக்கம் பிரான்ஸ் நாடு முழுவதிலும் பரவி, பிறகு இத்தாலிக்குச் சென்று, அதன் பின்னர் ஃப்ளாண்டர்சுக்கும் எட்டி, பதினோராவது நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், ஜெர்மனியை அடைந்தது. எங்கெல்லாம் அதன் துறவிகள் சென்று மடங்களை நிறுவினார்களோ, அங்கெல்லாம் சமயப் பற்று வளர்ந்தது. திருச்சபையின் மதிப்பு உயர்ந்தது. பண்பாளர்களெல்லாம் புதிய இயக்கத்தில் மனத்தைப் பறிகொடுத்து, பத்தர்களாய் மாறி, அதன் குறிக்கோளை நிறைவேற்றும் பணியாளர்களானார்கள். சமய ஆர்வம் காரணமாகப் பெருங்கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. கோயிற்கட்டடக் கலை மிகச் சிறப்பாய் உருவாயிற்று. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தூய பெர்னார்டு (St. Bernard) பகட்டான கோயில் கட்டடங்களைச் சமயச் செருக்கின் அடையாளமெனக் கண்டித்தார். மடாலயக் கொள்கை புத்துயிர் பெறுவதற்குக் காரணமாயமைந்த உணர்ச்சியின் சிறந்த சான்றாய், அப்பெரியார் விளங்கினார். புதிய பகுத்தறிவியக்கத்தை அவர் எதிர்த்தார்.

உலக மக்களுக்குப் பணி புரிந்த திருச்சபைத் தொண்டர்களை, கோயிற்குருமார்கள், டீக்கன்கள், மேற்றிராணியார்கள் என்றும், மடத்தில் சேர்ந்து முறையாகத் துறவு பூண்டொழுகியவர்களைச் (Regular) சமய குரவர்களாகவும் பாகுபாடு செய்திருந்தார்கள். அன்றுட உலகியலுக்கப்பால் தனிச்சமூகமாய் வாழ்ந்த துறவிகள், பெனிடிக்டைன், குளூனியக்கு இயக்கங்களிலும், வேறு பல துறவுக் குழுக்களிலும் (Monastic Orders) சேர்ந்து சமயப் பணியாற்றினர்கள். அவர்கள் திரிதுறவிகளும் (Friars) ஆனுர்கள். பெனிடிக்டின் காலத்திலிருந்தே துறவியர் குழுக்கள் திருச்சபையின் வரலாற்றில் பெரும்பங்கு கொண்டன. குளூனியக்கு இயக்கத்தைத் தொடர்ந்து பதினேராம் நூற்றுண்டில் பல வகையான மடங்கள் தோன்றி வரலாயின. கி. பி. 1084இல் கார்த்தூசியர்களும் (Carthucians), 1098இல் சிஸ்டர்ஷியன்களும் (Cistercians) சமயப் பணியில் ஈடுபட முனேந்தெழுந்தார்கள். உயர்குடி மகனுர் பெர்னுர்டு என்பவர் 1113 இல் சிஸ்டர்ஷியன் வகுப்பில் சேர்ந்து, அந்தக் குழுவிற்குப் பெருமை தேடித் தந்தார். ‘படிக்கவும் எழுதவும் கற்றுக்கொள்ளக்கூடாது,’ என அத்துறவியர் குழுவிற்கு ஆணை பிறந்தது. உழவுத் தொழிலும், கட்டடத் தொழிலுமே அவர்கள் சிறப்பாய் மேற்கொண்டவை. அழகிய கட்டடக் கலையைக் கண்டித்த துறவியர் கூட்டம், பின்னர்ப் பல அழகிய மடங்கள் கட்டியிருப்பதை இங்கிலாந்தில் எங்கும் காணலாம். கார்த்தூசியர்கள் தனிமையில் வாழ்வதையும் ‘சும்மா இரு’த்தலையும் பெரிதும் விரும்பிச் சமயத்துறையில் அவற்றைப் புகுத்தினர்கள்.

சிலுவைப் போர்கள் காரணமாய்ச் சில புதிய துறவுக் குழுவினர் தோன்றினர். அவர்களுள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் டியூட்டானிக்கு நைட்டுகளும் (Teutonic Knights) வீர சமயத் தொண்டர்களும் (Knights Templars) ஆவார்கள். புனித நாடாகிய பாலஸ்தீனத்தில் போர்ப்பணி செய்த டியூட்டானிக்கு வீரர்கள் கிழக்குப் பால்டிக்குக் கடற்பகுதிக்கு 1230இல் சென்றுர்கள். அப்பகுதி பின்னர் பிம்ஷியாவாயிற்று. அங்குள்ள மக்களை டியூட்டானிக்கு நைட்டுகள் வற்புறுத்திக் கிறித்துவர்களாக்கினுர்கள். இயேசுவின் வாழ்வோடு தொடர்பு கொண்ட இடங்களை முஸ்லிம்களாதிக்கத்திலிருந்து விடுவித்தல், சிலுவைப் போர்களில் கலந்து கொண்டு துன்புற்றவர்களுக்கு மருத்துவ உதவி செய்தல் போன்ற தொண்டினைச் செய்யத் தொடங்கப்பட்டதே சிலுவைப் போர் தொண்டர் குழாம் ஆகும். சமயத் தொண்டிற்காக வீர அடிப்படையில் நிறுவப்பட்ட மடங்களும் சங்கங்களும் இடைக்காலத்தில் நற்பணி புரிந்தன.

பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் மடத்துக் கொள்கை, எதிர்ப்பு மறுப்பின்றி வளர்ந்து சமயப் பணி புரிந்தது. பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டில் இக்கொள்கைக்கு அறைகூவல் போன்று, ஒரு புதிய குறிக்கோள் திருச்சபைக்குள்ளேயே உருவாயிற்று. இப்புதிய குறிக்கோளை நிறைவேற்றத் திரிதுறவிகள் (Friars) பணியாற்ற முன் வந்தார்கள். மடத்தில் வாழ்ந்த துறவிகளைப் போல நிறையுடனும் கட்டுப்பாடுடனும் திரிதுறவிகளும் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் நோக்கமும் முறையும் மாறுபட்டன. தூய்மை கெடாமலிருக்க, உலகியல் கறைபடாவாறு மடங்களின் நான்கு சுவர்களுக்குள்ளே ஒதுங்கி வாழ்ந்தார்கள் அக்காலத்தில் துறவிகள். திரிதுறவிகளோவெனில், ஓரிடத்தில் நிலையாயில்லாமல், நாடெங்கும், நாளுக்கோரிடமாய், மக்களிடையில், சிறப்பாய் ஒழுக்கக் குறையுடையோரிடையில் இருந்து, கலந்துறவாடினுர்கள்; தங்கள் சொந்த ஆன்மிக நலத்திற்கும் முத்திக்கும் பாடுபட்டார்கள் மடத்துத்துறவிகள். மக்கள் நலத்திற்கும் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும் உழைத்தார்கள் திரிதுறவிகள். அக்கூட்டங்கள் தனிப்பட்ட முறையில் அமைப்பு வகையிலும் பொருளை வெறுத்து ஒதுக்கி வாழ்ந்தன.

கால உணர்ச்சியே திரிதுறவிகளைத் தோற்றுவித்தது. முஸ்லிம்களிடமிருந்து புனிதக் கல்லறையை (Holy Sepulchre) மீட்க வீரத் தொண்டர் குழுவினர் தேவைப்பட்டனர். அதே போல மக்களிடையில் காணப்பட்ட சமயப் பற்றின்மை, சமய மறுப்புப் போன்ற குறைபாடுகளோடு போரிட முன் வந்தவர்களே திரிதுறவிகள். பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் அபெலார்டும் (Abelard, 1079-1142), ஆர்னுல்டும் (Arnold of Brescia) இடைக்கால இறையியலின் அடிப்படைக் கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கண்டித்து எழுதினுர்கள். விவிலிய நூலிற்கு (Scriptures)ப் புறம்பானவற்றைத் தவறில்லாதன (Infallible) என்று சொல்வதை அபெலார்டு ஏற்க மறுத்தார். இயேசுவின் மாணவர்களும் (Apostles) திருச்சபைத் தந்தைகளும் (Fathers) கூடத் தவறிழைக்கலாம் என்றும் அவர் கருதினுர். அபெலார்டு ஒரு புரட்சிகரமான சிந்தனையாளர். அவர், 'காரணங்காட்டி, வாதிட்டுப் பின்பு நம்ப வேண்டுமேயன்றி, நம்பிய பின் வழக்காடுவதில் பயனில்லை,' என்ருர். 'குருமார்கள் சமயப் பணியிலே மூழ்கிக் கிடக்க வேண்டுமேயன்றி வேறு உலகியல் காரியங்களில் தொடர்பு கொள்ளலாகாது,' என்ருர் ஆர்னுல்டு. குருமார்கள் பொருளோ நிலமோ வைத்திருந்தால், வீடு பேறு பெற முடியாது என்பது அவர் துணிபு. இது போன்ற இடைக்காலச் சமய அறிஞர்கள் (Schoolmen) தங்கள் புலமைக் கொள்கை(Scholasticism)வாயிலாகத்திருச்சபைக்கு ஓர்

எதிர்ப்பை உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். மடாலய வளர்ச்சி யோடு அறிவும் ஆராய்ச்சியும் வளர்ந்தன. நம்பிக்கையோடு பகுத்தறிவும் போட்டியிட்டுப் போராடியது. தென்பிரான்சில்—குறிப்பாய் ஆல்பி (Albi) என்ற நகரில்—முரண் சமய (Albigensian heresy)க் கருத்துக்கள் வலியுற்று வந்தன. அந்தச் சமய மறுப்புக் கொள்கையினரை எதிர்த்து ஒரு சமயப் போர் தொடுத்து, கி. பி. 1208இல் அவர்கள் நாட்டையே அழிக்கப் போப்பு மூன்றும் இன்னொசன்டினிடமிருந்து ஆணை பிறந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையிலே திரிதுறவிகள் தோன்றி, முரண் சமயக் கருத்துக்களோடு போராடினார்கள்.

திருச்சபைக்குப் பதினொரும் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட எதிர்ப்பில் எந்த வகையிலும் குறைவில்லாத எதிர்ப்புப் பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டன. திரிதுறவிகள் தங்களுடைய சீரிய மக்கள் தொண்டினால் அந்த நெருக்கடியான காலத்தில் திருச்சபைக்கு ஆக்கந்தேடித் தந்தார்கள். மக்கட்பணி வாயிலாகத் தெய்வத்தொண்டு புரிந்த அத்துறவிகள், தன்னலம் கருதாத தகைமையுடையவர்கள்; வறுமையையே அணியாகப் பூண்டு இரந்து உயிர் வாழ்ந்தார்கள். ஆதலால், அவர்களை இரந்து திரிந்த துறவியர் கூட்டம் (Mendicant orders) என மக்கள் பாராட்டினார்கள். நாடுதோறும் துறவிகள் சென்று அந்தந்த நாட்டு மொழியிலே பாமர மக்களுக்குச் சமய அறிவையும் ஒழுக்க நெறியையும் புகட்டி வந்தார்கள். திரிதுறவியர் இரு குழுவினராய்க் காணப்பட்டனர். அவர்கள் அணிந்திருந்த ஆடையின் வண்ணத்தைக் கொண்டு, சாம்பல் நிற ஆடையணிந்த துறவிகள் (Grey Friars) கருமை நிற அங்கியணிந்த துறவிகள் (Black Friars) என அவர்கள் வழங்கப்பட்டார்கள். மேலை ஐரோப்பியப் பட்டணங்களிலும் தென்னைரோப்பிய வட்டாரங்களிலும் நாடோடி துறவியர் பரவி ஒழுக்கத்தில் தாழ்ந்தவர்களை உயர்த்தினர்; சமயக் கருத்துக்களில் ஐயுற்றோருக்கு உறுதியூட்டினர்; ஏழையெளியவருக்கு அன்பு முகங்காட்டி ஆறுதலளித்து, இன்பங் கூட்டினர். திரிதுறவிகள் கூட்டம் ஒரு புதிய ஆக்கச் சத்தியாய் விளங்கியது. போப்பு ஏழாம் கிரேகரிக்குக் குளூனியக்கு இயக்கம் பேருதவி புரிந்தது போல, போப்பு மூன்றும் அலெக்ஸாண்டருக்குச் சிஸ்டர்ஷியன் இயக்கம் துணை செய்தது போல, போப்பு மூன்றும் இன்னோசென்டு (Innocent-III) க்கும், அவருக்குப் பின்னர்ப் பதவியேற்ற போப்புக்களுக்கும், பிரான்சிஸ்கன் (Franciscan) டாமினிக்கன் (Dominican) குழுவினர் பணி செய்து கிடந்தனர். பேரரசருடன் நிகழ்ந்த போராட்டத்தில் அவர்கள் போப்பாட்சிக்குப் பக்கபலமாயிருந்தார்கள்.

திருச்சபை மேடையில் ஆற்றிய திருவுரைகளும் (Sermons) வழிபாடும் இலத்தின் மொழியில் நிகழ்த்தப்பட்டதால், பாமர மக்களுக்குச் சமயக் கருத்து விளக்கமோ, சமயத்தில் தெளிந்த அறிவோ ஏற்பட வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது. சமய அறிஞருட்சிலர் அன்றைய கிறித்துவக் கொள்கைகளைக் கண்டித்து, தூய்மையான உண்மைக் கிறித்துவத்தை விளக்கியெழுதி, மக்கள் மனத்தைக் கவர்ந்தார்கள். இச்சூழ்நிலையில் தூய ஃப்ரான்சிஸும், தூய டாமினிக்கும் தோன்றிக் கிறித்துவத்திற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தார்கள்.

தூய ஃப்ரான்சிஸ் (St. Francis of Assisi)—1181 - 1226

ஃப்ரான்சிஸ் அன்பே வடிவான, அருள் உள்ளம் படைத்த பெரியார்; இத்தாலியின் இடைப்பகுதியில் அசிசி (Assisi) நகரில் ஒரு செல்வ வணிகருக்கு மகனாராய்த் தோன்றினார். அவர் இளம் பருவத்தில் நவ நாகரிக இன்ப வாழ்வில் திளைத்தார்; வணிகத் தொழிலை வெறுத்துப் போர் வீரரானார். அவர் போரில் பிடிபட்டு, சிறையில் கடுநோயினால் துன்புற்று, வீடு திரும்பினார். அது முதல் அவர் முற்றிலும் மாறிவிட்டார். ஒரு நாள் அவர் குதிரை இவர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்த போது ஒரு தொழுநோயாளியைக் (leper) கண்டார்; இரக்கமேலிட்டு, குதிரையிலிருந்து குதித்து, அந்தப் பெருநோயாளியைத் தழுவி முத்தமிட்டார். பிரான்சிஸ், புத்த பெருமானைப் போல, உலகியலின்பத்தையெல்லாம் துறந்து, மக்கட்பணிக்குத் தம்மை ஆளாக்கிக்கொண்டார். கிறித்துவச் சமய நூலில் இயேசு தம்முடைய சீடர்களுக்கு அருளியவற்றை (Mathew-X : 7–10) அப்படியே தம்முடைய வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாகவும், தம்முடைய இயக்கத்தின் வேலைத் திட்டமாகவும் கொண்டார். 'நோயாளிகளைக் குணப்படுத்து; தொழுநோயினரைத் துப்புரவு செய்; மேற்சட்டை ஒன்றுக்குமேல் வைத்துக் கொள்ளாதே; பயணத்திற்குச் சிறு மூட்டையும் வேண்டா; பணப்பையில் பித்தளைக் காசும் சேர்க்காதே,' என்ற அருள் மொழிகளால் அவர் ஈர்க்கப்பட்டு, தெய்வப் பணியாம் மக்கட்பணியில் உந்தப்பட்டார். வெறுங்காலோடு நடந்து சென்று, கிறித்துவ உண்மைகளை மக்களுக்குத் தெரிவித்து, இரந்துண்டு வாழ்ந்தார். அவரும் அவர் சீடர்களும் பேசிய வண்ணம் வாழ்க்கை நடத்தியதையும் தங்களுக்கு உண்மையான ஊழியஞ்செய்ததையும் கண்ட மக்கள், அவர்களுடைய அறவுரைகளைக் கேட்டுப் பெருந்திரளாய்க் கூடினார்கள். கிறித்துவச் சமய ஆர்வம் மக்களிடையே பன்மடங்காய்ப் பெருகிற்று. பிரான்சிஸ் கிறித்துவச்சமய வீரப்பாணராய் (Troubadour of Christianity) நாட்டில் உலவி வந்தார்.

எளிமை நோன்பென்னும் வேடம் புனைந்த மடத்துத் துறவி களைப் போலல்லாது அவருடைய சீடர்கள் உண்மையாகவே எளிய வாழ்வினை மேற்கொண்டிருந்த காரணத்தால், அவர்கள் சமய மறுப்பாளர்களோ (Heretics) என்ற ஐயத்திற்காளானுர் கள். தம்மையும் தம்முடைய சீடர்களையும் இளைய சகோதரர்கள் (Friars Minor) அல்லது அசிசி நகர எளியவர் (Poor men of Assisi) என அறிமுகஞ் செய்துகொண்டார். பெண்களும் அவருடைய குழுவில் சேர்ந்து உழைக்க முன் வந்தார்கள். கி. பி. 1209இல் பிரான்சிஸ்கன் துறவியர் சங்கம் ஏற்பட்டது. ஆதியில் அதற்கு அமைப்பொன்றுமில்லை. பிரான்சிஸ்கன்கள் (Grey Friars) சாம்பல் நிற ஆடையணிந்திருந்தார்கள்.

தூய்மை, தெய்வப்பற்று, மக்களன்பு இவற்றின் வடிவாகவே பிரான்சிஸ் மக்களிடையில் நடமாடினுர். ஏழைகள், நோயாளி கள், விலங்குகள், பறவைகளுங்கூட அவருடைய அன்பிற்குப் பாத்திரமானுர்கள். கி. பி. 1219இல் அவர் கிழக்கே சென்று சுல்தான் முன்னிலையில் சமய விளக்கந் தந்து திரும்பினுர். அவர் ஆயுட்காலத்திலேயே அவரைப் பின் பற்றியவர்கள் தங்களுக் கென்று ஒரு கட்டடத்தைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். இச்செயல் அவர் மனத்தைப் புண்படுத்தியது. எவ்வித முயற்சியுமின்றிப் பிறரிடம் பரிவு காட்டும் குணம் அவருக்கு இயற்கையாகவே அமைந்திருந்தது. அவர் எல்லோருக்கும் வேறுபாடின்றி அன்பை வாரி வழங்கினுர்; இயற்கையான மகிழ்ச்சியைப் பெற்றிருந்த பிரான்சிஸ், துன்புற்றிருந்த மக்களை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தி னுர்; எவ்வகை மக்களோடும் அவர்களுள் ஒருவராய்ப் பழகினுர்.

அன்புருவப் பெரியாரும், அருள் மழை பொழிந்த வள்ளலு மான தூய பிரான்சிஸ் கண்ட பிராசின்ஸ்கன் குழுவின் பிற் கால வரலாறுனது, சைத்தான் (Satan) இருப்பானுகில், அவன் கண்டு களி கூரும் வகையில், அமைந்துவிட்டது. பிரான் சிஸையடுத்து அக்குழுவிற்குத் தலைமை தாங்கியவர் (Brother Elias) இன்ப வாழ்வில் திளைத்தார். அக்குழுவினரிடமிருந்து வறுமைக்குறிக்கோள் நீங்கியது. கெல்ஃப்களுக்கும் (Guelfs) கிப்பெலின்களுக்கும் (Gibfellines) இடையே நிகழ்ந்த கொடிய போர்களுக்குப் படை வீரர்களைச் சேர்க்கிற தொழிலைப் பிரான் சிஸ்கன்கள் மேற்கொண்டிருந்தார்கள். பிரான்சிஸ்கன்கள் பல நாடுகளில் உள்ள முரண் சமயத்தவர்களைத் தேடிப் பிடித்து, அவர்களைக் குற்றவாளிகளென உசாவி அறிந்த பின் அவர்களை ஒறுத்தார்கள்: தூய பிரான்சிஸின் கொள்கையைக் கடைப் பிடித்தவர்கள் கிறித்துவக் கொள்கையை மறுத்தவர்களென

அவர்கள்மேல் குற்றஞ்சாட்டி அவர்களை எரித்துவிட்டார்கள். தூய பிரான்சிஸ் நிறுவிய துறவுக் குழுவினர் செல்வர்களாகி, தூய்மை கெட்டுவிட்ட நிலையில், நாட்டு மக்களுக்கு நற்பணி புரிவதற்குப் பதிலாகச் சுதந்தரச் சிந்தனையாளர்களையும், ஒழுக்கச் சீலர்களையும் துன்புறுத்தி வந்தார்கள்.

தூய டாமினிக்கு (St. Dominic)—1170-1221

தூய பிரான்சிஸும் தூய டாமினிக்கும் சமகாலத்தவர்கள், அவர்கள் நிறுவிய இரு துறவுக் குழுவினரும் பல வகையில் ஒத்திருந்தனர். டாமினிக்கு ஸ்பெயின் நாட்டில் தோன்றியவர்; லயோலா (Loyola)வைப் போல மிக்க வைதிகப் பற்றுள்ளவர். அவர் சீடர்களும் வறுமையணி பூண்டவர்களே. தென்பிரான்சில் ஆல்பிஜென்சிய சமய மறுப்பாளர்களோடு நடைபெற்ற சமயப் போரில், டாமினிக்குப் பங்கு கொண்டார். கி. பி. 1215இல் டாமினிக்கன் குழு நிறுவப்பட்டது. அவர்கள் கறுப்பு அங்கி அணிந்தார்கள் (Black Friars) ; முரண் சமயத்தார்களைத் தேடி ஒறுப்பதில் பிரான்சிஸ்கன்களை அவர்கள் மிஞ்சிவிட்டார்கள். உடல் உழைப்பு அவர்கள் வாழ்க்கைத் திட்டத்தில் இடம் பெற வில்லை ; படிப்பதற்கு நீண்ட நேரம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. முரன் சமயத்தாரோடு வாதிடக் கல்வியும் புலமையும் மிகத் தேவைப் பட்டன. அறிவுத் துறையில் அவர்கள் காட்டிய ஈடுபாடானது, சிறந்த மக்கள் தொண்டாய் மலர்ந்தது. தாமஸ் அக்வினஸ் (Thomas Aquinas) என்பவர், சிறந்த டாமினிக்கன் மெய்ப் பொருளறிஞராய் விளங்கினர். தூய பிரான்சிஸ் அறிவை வெறுத்த போதிலும், அவருடைய சீடருட்பலர் பெரிய மெய்ப் பொருளறிஞராய்த் திகழ்ந்தனர். அவர்களுட்குறிப்பிடத் தக்கவர், ரோஜர் பேக்கன் (Roger Bacon) ஆவார். இவ்வாறு இடைக்கால அறிஞர்களெல்லாம் இவ்விரண்டு குழுவினரைச் சேர்ந்தவர்களே.

இரந்து திரிந்த துறவிகளில் பிரான்ஸிஸ்கன்களும் டாமினிக் கன்களும் முதன்மையானவர்கள்; அகஸ்டின்களும் (Augustins) கார்மெலைட்டுகளும் (Carmelites) குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டினிறுதியில் அவர்களுடைய பணியினு லும் உதவியினுலும் திருச்சபை வேறெந்தக் காலத்தையும்விட வலிமையுடையதாயிருந்தது; அன்றியும், பேரரசுடன் நிகழ்ந்த போராட்டத்தில், திருச்சபை முடிவான வெற்றி பெற்றுச் சிறந்த முறையுடனும் காணப்பட்டது.

அதிகாரம்—8

(1) பேரரசு—போப்பாட்சிப் போராட்டம்; (2) ஹோஹன் -ஸ்டாஃபென்களின் (Hohen-Staufens) வீழ்ச்சி; (3) நீண்ட ஆட்சி இடையீடு (Interregnum)

சமயத்திற்கும் படை வலிமைக்கும், திருச்சபைக்கும் நாட்டிற்கும், மறுமைக்கும் இம்மைக்கும் இடையே இருந்த உறவு முறையே ஐரோப்பிய வரலாறு முழுவதிலும் இழை போல ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. போப்பாட்சியும் பேரரசும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதரவாயும் பேருதவி புரிந்தும் வந்துள்ளன. போப்பாட்சியை அதனுடைய இழிநிலையிலிருந்து பேரரசு காப்பாற்றியிருக்கிறது; ஜெர்மனியில் திருச்சபையதிகாரிகள் பேரரசின் நம்பகமான, திறமிக்க ஊழியர்களாய் இருந்திருக்கிறார்கள். போப்புக்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தந்து வந்த பேரரசர்கள் அவர்களின் புரவலர்களாகும் நிலை எய்தவே, போப்பாட்சி பேரரசரின் தலைமையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளவும், இயலுமானல் அத்தலைமை நிலையை எட்டிப் பிடிக்கவும் முயன்ற நிலையில் போராடியது. இவ்விரண்டுள் ஒன்று வலி மிகுந்திருந்த போது, மற்றொன்று அதைக் கண்டு அஞ்சவுமில்லை, பொறாமைப்படவுமில்லை. ஆனல், ஒன்றையொன்று மிஞ்சும் வலிமை பெறத் தொடங்கியதும், அவற்றுக்குள் போட்டியும் போராட்டமும் தொடங்கின.

பேரரசுக்கும் போப்பாட்சிக்கும் நிகழ்ந்த போராட்டத்தைப் பற்றி நன்கு அறிவதற்கு அவற்றுக்குள் பண்டை நாள் தொட்டு இருந்து வந்த தொடர்பும் உறவும் என்னவென்றும், அந்த இரு நிறுவனங்களைப் பற்றி நிலவி வந்த கருத்து யாதென்றும் தெரிந்து கோள்வது இன்றியமையாததாகிறது. திருச்சபையும் நாடும் எத்தகைய உறவு கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதைப் போப்பு ∴.கெலேசியஸ் (Gelasius) ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே வரையறுத்து

விட்டார். அவையிரண்டும் கடவுளால் உலகிற்கு அளிக்கப்பட்டவை; தத்தம் எல்லைக்குள் வரம்பில்லாத அதிகார உரிமை பெற்றவை. ஆதலால், நாடு, திருச்சபைத் தேர்தலில் தலையிடலாகாது; திருச்சபை, மானியங்களையோ, அதன் ஊழியர்களையோ தன் மேலாண்மைக்குட்படுத்தக் கூடாது. இத்தகைய உறவு முறையே நிலவ வேண்டுமெனத் திட்டவட்டமாய் ஒரு சித்திரம் வாயிலாக எட்டாம் நூற்றாண்டினிறுதியில் போப்பு மூன்றாம் லியோ (Leo-III) தெளிவாக்கினார். போப்புக்கள் வாழ்ந்து வந்த லாட்டேரன் அரண்மனையில் தொடர் உருவகக் கதையின் விளக்கமாய்ப் பல வண்ண ஓவியமொன்று தீட்டப்பட்டுள்ளது. தூய பீட்டர் (St. Peter) அரியணையில் அமர்ந்துள்ளார். அவருக்கு வலப்புறத்தில் சார்லஸூம் (ஷார்லேமேன்) இடப்புறத்தில் லியோவும் மண்டியிட்டு அவரிடமிருந்து உலகில் தங்களுக்குரிய அலுவல்களின் அடையாளங்களாக முறையே மேலாடையையும் (pallium), கொடியையும் (gonfalon) பெறுகிறார்கள். இச்சித்திரம் வாயிலாகப் போப்பு, பேரரசர் ஆகிய இருவரின் அதிகார வரம்பும் தெளிவாகவே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று திருச்சபையார் கருதினர்.

ஆனால், ஆற்றல் மிக்க பேரரசர்கள் இக்கொள்கையை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதை மறுப்பதும் எளிதாயில்லை. ஏனெனில், நாட்டினைப் பற்றி இக்காலத்தில் நிலவுகிற கருத்தோடு இது பெரிதும் ஒத்திருக்கிறது. கரோலிங்கியப் பேரரசின் இறுதிக் காலத்தில், சீர்திருத்தக்காரர்களும், அரசியலில் ஈடுபட்டிருந்த சமயத் தொண்டர்களும், ஃகெலேசியன் கொள்கையை நிறைவேற்றுவதைத் திட்டமாய்க் கொண்டிருந்தார்கள். குளூனியக்கு இயக்க மடங்கள், நாட்டின் மேலாண்மை, அதிலிருந்து விளைந்த பொறுப்புக்கள் ஆகிய இவை இரண்டிலிருந்தும் தப்புவதற்காக, போப்பின் தனிப் பாதுகாப்பை வேண்டிப் பெற்றன.

ஆற்றல் மிக்க சில போப்புக்கள் தங்கள் ஆற்றலை மேலும் மேலும் பெருக்கிக்கொள்ளவே விழைந்தார்கள். ஒழுக்கத்தில் தவறுகிறவர்களைச் சமயத்தினின்று விலக்கி (excommunication), சமயத் தொடர்பால்கிடைக்கும் நலங்களையும் காப்பினையும் அவர்கள் பெறாதவாறு செய்துவிடும் வழக்கத்தைப் போப்புக்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள். அதனைப் பின்னர்த் தன் உரிமைகளுள் ஒன்றாகவே திருச்சபை அடைந்துவிட்டது. முதல் முதலாக இந்த உரிமையை ஒரு பேரரசருக்கெதிராகப் பயன்படுத்தியவர் போப்பு முதலாம் நிக்கொலஸ் ஆவார். லொரைன் மன்னர் லோத்தேர் தேசிய அவையின் இசைவுடன் தம் மனைவியாரை விலக்கிவிட்டுத்

தம் காமக்கிழத்தியை மணந்துகொண்டார். இந்த மணவிலக்கில் தலையிட்டுக் காமக்கிழத்தியை நீக்கிவிடுமாறு லோத்தேருக்குப் போப்பு ஆணையிட்டார். அவ்வாணையை நிறைவேற்றாது காலங் கடத்திய மன்னரைச் சமயத்திலிருந்தே போப்பு விலக்கினார். பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் மன்னர்கள் உரோமாபுரியின் ஆணை வருமாயின், லோத்தேருடைய இராச்சியத்தின்மேல் படையெடுத்துச் செல்லக் காத்திருந்தார்கள். மன்னருடைய தகாத செயலும் மக்களை அவர்பால் அருவருப்புக் கொள்ளச் செய்தது. ஆகவே, மன்னர் போப்பின் அடி பணிந்தார்.

சமய விலக்குரிமையால் ஒழுக்கம் தவறிய ஒருவரையே ஒறுக்க முடியும். இந்த ஒறுப்பு முறையின் விரிவாகத் தடையாணை (Interdict) என்ற ஒரு முறையைப் போப்புக்கள் கைக்கொண்டார்கள்; ஓர் அரசரின் ஒழுக்கக் கேட்டிற்காக அவருடைய நாட்டையே ஒறுத்தார்கள்; அந்நாட்டு மக்கள் சமயத் தொடர்பான ஊழியம் எதனையும் பெறாதவாறு நிறுத்திவிடுவார்கள். தடையாணையின் காலத்தில் கோயில் மூடப்பட்டுக் கிடக்கும்; கோயில் மணியோசை கேளாது; இறந்தவர் புதைக்கப்பட மாட்டார் ஏழாம் கிரெகரி காலம் வரையில் அத்தடையாணை மிக அருமையாகவே பயன்பட்டது. ஆயினும், சமயக் குருமார்களின் ஆதிக்க இயந்திரப் பொறியில் தடையாணை ஒரு மூல விசையாயிருந்தது. கிறித்துவ உலகினை இயக்குவதற்கு அது ஒரு செம்புகோல் போன்றிருந்தது. சமய விலக்கு, தடையாணை இரண்டும் போப்புக்களின் ஆதிக்கக் கருவிகளான பின், அரசர்களும் பேரரசர்களும் போப்பாட்சிக்கு மண்டியிடுவதைத் தவிர இடைக்காலத்தில் வேறு வழியில்லாமற்போய்விட்டது.

உரோம் நகரிலிருந்த திருச்சபையினரும் லௌகிகர்களும் சேர்ந்தே போப்புக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வந்தார்கள். ஷார்லேமேன் காலத்திலிருந்து கரோலிங்கிய மன்னர்கள் இத்தேர்வினை உறுதிப்படுத்துவது வழக்கமாயிற்று. பின்னர் உரோம் நகரிலிருந்த உயர்குடித் தன்னலக் கும்பல் போப்புக்களை அமர்த்தி வந்தது. ஆட்டோ, பேரரசர் ஆன பின், போப்புக்களின் பெயர்களைத் தாமே குறிப்பிட்டு அமர்த்தும் சிறப்புரிமையைப் பெற்றார். கி. பி. 1047 முதல் மூன்றாம் ஹென்றி தந்நலத்தைக் கருதாது நல்லவர் இருவர் மூவரைப் போப்புக்களாக அமர்த்தினார். கி. பி. 1059இல் இரண்டாம் நிக்கோலஸ் போப்புக்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையினை மாற்றியமைத்தார். உரோமாபுரிக்குப் பக்கத்தில் பணியாற்றிய ஏழு மேற்றிராணியார்கள் (கார்டினல்கள்) முதன்மையான குருமார்கள், டீக்கன்கள் (Deacons) ஆகியோரின் இசை

வுடன் போப்பைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். இவ்வாறு தேர்ந்தெடுக் கப்பட்ட போப்பு அப்பதவியில் பேரரசரால் உறுதி செய்யப்படு வார். இந்த முறையினால், உரோம் நகரின் குடி மக்களும் பிரபுக் களும் போப்பின் தேர்தலில் தங்களுக்கிருந்த உரிமையை இழந்தார் கள். பேரரசர்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட போப்புக்களை ஏற்க லாமேயன்றி மறுத்துத்தள்ள இயலாது.

புதிய பேரரசர்களுக்கு முடி சூட்டி அவர்களைப் பேரரசர் களென ஐரோப்பாவிற்கு அறிமுகப்படுத்தி வந்தவர்கள் போப்புக் களே. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட போப்புக்கள், பதவிப் பீடத்தில் பேரரசர் இசைவுடனேதான் அமர்ந்து வந்தார்கள், இது பெரு வழக்காயிருந்த போதிலும், ஆற்றல் மிக்கவர் காலத்தில் இப்பழக் கம் வெற்றுச் சடங்காகவே இருந்து வந்தது. போப்பும் பேரரசரும் இணைந்தே ஐரோப்பியத் தலைமையைத் தங்கள் கைகளில் வைத் திருந்தார்கள். ஆற்றல் மிக்கவர், போப்பாயினும் பேரரசராயினும், மற்றவர் துணையுடன் தமக்கேற்பட்ட எதிர்ப்பு எத்தகையதாயினும் சமாளித்தார். ஒருவருக்கொருவர் சளைக்காத சம ஆற்றல் பெற்ற தும், யார் யாருக்குத் தலைவர் என்று முடிவு காணும்பொருட்டுப் போராட்டம் தொடங்கியது. இதனால், ஜெர்மனியிலும் இத்தாலி யிலும் குழப்பமேற்பட்டு, மக்கள் துன்புற்றார்கள்.

போப்புக்கள் இத்தாலியில் திருச்சபைத் தலைவர்களாய் மட்டு மல்லாமல், அந்நாட்டில் சில பகுதிகளுக்கு மன்னர்களாகவும் இருந்தார்கள். ஆதலால், பேரரசின் ஆதிக்கத்தினின்றும் விடுபட அவர்கள் முயன்றார்கள். போப்பாட்சியானது அமைப்பிலும் ஆற்றலிலும் முன்னேறி, வரவர, பேரரசருடன் போராட்டம் தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. இத்தாலிய மக்கள் இன்னும் நாட்டி னம் ஆகாவிடிலும், அன்னிய மொழி பேசிய ஜெர்மன் வீரர்களும் அதிகாரிகளும் தங்கள் நாட்டு மண்ணில் இருந்து ஆதிக்கஞ் செலுத்துவதைக் கண்டு அவர்கள் சினமடைந்தார்கள்.

ஜெர்மானிய மன்னர்கள் தங்கள் நாட்டிலிருந்த மேற்றிராணி யார்களுக்கு மிகுதியான ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தந்து, அவர்கள் உதவியுடன் நாட்டை ஆண்டு வந்தார்கள். பேரரசர்களால் அமர்த் தப்பட்ட மேற்றிராணியார்கள், தத்தம் பதவிச் சின்னத்தையும் அவர்களிடமே பெற்று வந்தார்கள். ஆதலால், அவர்கள் போப்புக் களுக்குப் பொதுவாகவும், பேரரசர்களுக்கு உண்மையாகவும் கட்டுப்பட்டிருந்தார்கள்.

நான்காம் ஹென்றி—1056-1106

கி. பி. 1056இல் நான்காம் ஹென்றி ஜெர்மன் பேரரசரானார். அவருக்கு அப்போது ஆறே வயது. மன்னர் சிறுவராயிருந்த காலத்தில் நாட்டில் நல்லாட்சி நடைபெறவில்லை. போப்போடு போராடுவதற்கு முன் பிரபுக்களோடு நிகழ்ந்த போரிலேயே, பேரரசு நலிவுற்றது. நான்காம் ஹென்றி தங்கள் இனத் தோன்றல் அல்லராகையால், சாக்ஸேனியர்கள் அவரையெதிர்த்துக் கலகம் செய்தார்கள். பகைவர்களிடம் தோற்ற மன்னர் அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க வேண்டியதாயிற்று. அவர் நாட்டில் தம்முடைய நிலையைப் புரிந்துகொள்ளாது, வேட்டையிலும் காமக்கிழத்திகளுடன் உறவாடுவதிலும் காலத்தைக் கழித்தார்; திருச்சபைப் பொருளைக் கொள்ளை கொண்டும், நாட்டுப் பதவிகளை விற்றும் காமக்கிழத்திகளைச் செல்வர்களாக்கினார். இந்த நிலையில் கி. பி. 1075-ஆம் ஆண்டில், பேரரசர் போப்போடு போராட நேரிட்டது. அப்போது போப்பாயிருந்த ஏழாம் கிரெகரி மிகுந்த செல்வாக்கும் சிறந்த ஆட்சித் திறனும் படைத்த அரசியல் அறிஞராவர். போராட்டமோ, பதவிச் சின்னமளித்தலைப் பற்றி எழுந்தது. நான்காம் ஹென்றிக்கும் ஏழாம் கிரெகரிக்கும் ஏற்பட்ட போராட்டத்தை இடைக்கால வரலாற்றின் மையம் அல்லது நீர் பிரிநிலம் (Water shed) என மதிக்கலாம்.

கார்டினல் ஹில்டிபிராண்டு (Cardinal Hildebrand) டஸ்கனியில் ஒரு வேளாளக் குடும்பத்தில் தோன்றினார்; பின்னர்த் துறவியரானார். குளூனியக்கு இயக்கக் கொள்கைகளில் அவருக்கு மிகுந்த பற்று ஏற்பட்டது. அவர் இரு போப்புக்களுக்குச் (Louis-IX, Nicholas-II) செயலாளராயும் அமைச்சராயும் இருந்து, திருச்சபை வரலாற்றிற்கு ஒரு திருப்பந்தந்தார். சுதந்தரப் போப்பாட்சியே அவரது குறிக்கோள். திருச்சபையில் பணச் சத்தியின் திருவிளையாடல்களும், குருமார்களின் ஒழுக்கக் குறைவான வாழ்க்கையும், போப்பாட்சியின் சுதந்தரத்திற்கும் பெருமைக்கும் இடையூறுகளாயிருந்தன. இவைகளையெதிர்த்துப் போராடுவதே ஹில்டிபிராண்டின் வாழ்க்கைப் பணியாயிற்று. போப்புக்களைத் தலைமைக்குருமார்களே தேர்ந்தெடுக்கவேண்டுமெனத் திட்டமிட்டு, போப்புக்களின் தேர்வில் பொது மக்களும் பேரரசர்களும் தலையிடாதவாறு, தேர்தல் முறையைக் கி. பி. 1059இல் மாற்றியமைத்த பெருமை அவரையே சாரும். திருச்சபைத் தந்தையார் சமயப் பணியை, எவருடைய விருப்பு வெறுப்பையும் பற்றிக் கவலைப்படாது, செவ்வனே ஆற்ற இச்சுதந்தரத் தேர்தல் வழி வகுத்துதவியது. தேர்தல் முறையை வகுத்த அதே

திருச்சபையின் அவை, பொருள் மாறுபாட்டுக் கோட்பாட்டையும் (Transubstantiation doctrine) வரையறுத்து விளக்கம் தந்தது. பொதுமக்களின் அன்பிற்குப் பாத்திரமாயிருந்த ஹில்டிபிராண்டு, கி. பி. 1073இல் குருமார்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, போப்பு ஏழாம் கிரெகரியானுர்; சிறந்த போப்பாட்சிக் கொள்கையை உருவாக்கி, அதன் உருவமாகவே விளங்கினுர். தோற்றப் பொலி வின்றி மெலிந்த குரலுடையவராயிருந்த போதிலும், புலமை யொன்றும் வாய்க்கப் பெருவிடினும், தாம் கொண்ட கொள்கை யின் நேர்மையில், அசைக்க முடியாத உறுதி அவருடைய உள்ளத் தில் கொழுந்து விட்டெரிந்துகொண்டிருந்தது. உலகிலே தலை சிறந்த நிறுவனமாகிய திருச்சபை, கடவுளிடமிருந்து நேரடியாய் மேலாண்மை உரிமையைப் பெற்று, அதனை இவ்வுலகிலுள்ள பேரரசர்களுக்கும் ஏனைய மன்னருக்கும் வழங்கியுள்ளது என்பது தான் அவருடைய சித்தாந்தம். போப்பாட்சியின் உரிமையை வற்புறுத்தி, அதற்குரிய செல்வாக்கை அதற்குத் தேடியளிப்பதே அவருடைய வாழ்நாள் முயற்சியாயிற்று: 'இவ்வுலகில் போப்பு ஈடும் எடுப்புமற்றவர். சமயத் துறையில் மேற்றிராணியார்களுக்கும் அரசியலில் பேரரசர்களுக்கும் அவரே தலைவர். அவர்களைப் பதவியிலிருந்து விலக்கவும் அவருக்கு உரிமையுண்டு. அவருடைய கருத்தை மதிப்பிடுவதற்கோ, செயலைப் பற்றி ஆய்ந்து தீர்ப்பளிப் பதற்கோ, யாருக்கும் அதிகாரமில்லை. நேர்மையற்ற மன்னர்களின் ஆட்சிப் பிடியிலிருந்து குடி மக்களை விடுவிக்கும் அதிகாரம் போப் புக்களுக்கு இருந்தது. மன்னரின் அதிகாரம் மனிதத் தற்பெருமை யால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஆனுல், மேற்றிராணியார்களின் சத்தியோ, கடவுளின் இரக்கத்தின் படைப்பாகும்,' என இவ்வாறு எண்ணிய கிரெகரி, தம் குறிக்கோளை அடையத் திருச்சபை ஆற்றலையும், துணை வலியையும் கொண்டு ஐரோப்பாவில் குழப் பத்தையேற்படுத்தி, அரசியலமைதியைக் குலைத்தார்.

தூய பீட்டர் அவர் வாயிலாகப் பேசினுர் என்ற அவருடைய கூற்று, அவருக்கிருந்த கொள்கை உறுதியைக் காட்டுகிறது. ஆகவே, உலகில் படைத்தலைவர்களிடமும் பேரரசர்களிடமும் காணுத ஓர் அரிய ஆற்றல் அவரிடம் காணப்பட்டது. ஐரோப் பாவில் பரவிய சமயச் சார்பு ஆட்சி முறைத் தத்துவம் (Theocratic Philosophy) அவரது அரிய சாதனையே. எவ்வாறு லெனி னுடைய பொது உடைமைத் தத்துவம் முதலாளித்துவத்தை இந்த நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் அச்சுறுத்தியதோ, அவ்வாறே பதி னேராம் நூற்ருண்டில் முதிராமலிருந்த நாட்டு வாழ்விற்குக் கிரெ கரியின் தத்துவம் பேரிடராயிருந்தது. கிறித்துவ உலகு எல்லாம் வல்ல—தவறு செய்ய முடியாத—போப்பாதிக்கத்தின்கீழ் ஒரே

ஆட்சியமைப்பாய் இயங்குகிற நினைவு அவருள்ளத்தில் குடி கொண்டிருந்தது. அக்காலத்தில் வளர்ந்து பணியாற்றிய துறவி யர் குழுவினர் யாவரும் அக்கிறித்துவப் பேரரசிற்குப் படை போன்றிருந்தனர். 'மனித உடலைவிட ஆன்மா உயர்ந்தது. மதியிலும் ஒளியில் உயர்ந்தவன் கதிரவன். உலகியல் ஆற்றலைவிட ஆன்மிகச் சத்தி பெரியது. கிறித்துவச் சமுதாயத்திற்குத் தேவையான பருப்பொருள் அடிப்படைகளை அமைக்கவும், திருச்சபையைக் காக்கவும், அதன் செல்வாக்கெல்லையை விரிவாக்கித் திருச்சபைச் சட்டத்தை எதிர்ப்போரை ஒடுக்கவுமே நாடு இருந்தது. திருச்சபையிடமிருந்து பெற்ற அதிகாரத்தை, அதன் ஆணைக்கேற்பப் பயன்படுத்தி, திருச்சபைக்கு ஊழியஞ்செய்வதே நாட்டின் பணியாகும்,' என இவ்வாறெல்லாம் திருச்சபை ஆதரவாளர்கள் எண்ணியும் எழுதியும் திருச்சபைக்கு ஆக்கம் தேடி வந்தார்கள்.

தூய பீட்டர் ஒரு திறவுகோலைப் போப்பினிடமளித்துத் திருச்சபைப் பொறுப்பையும், மற்றொன்றைப் பேரரசரிடம் தந்து நாட்டு ஆட்சியையும் அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார் என்ற மரபு அவ்விரு நிறுவனங்களும் ஒன்றுக்கொன்று தாழ்ந்தனவல்ல என்பதையே அறிவிக்கிறது. மேலும், 'சீசருக்கு உரியவற்றைக் சீசருக்கு அளித்துவிட வேண்டும்,' என்ற மறை நூலின் வாக்கும் இதையே வற்புறுத்துகிறது. கிரெகரி காலத்திற்கு முன் போப்பும் பேரரசரும் ஒருவர்க்கொருவர் துணையாயிருந்து கிறித்துவ உலகை ஆட்சி செய்வதில் ஒத்துழைத்து வந்துள்ளனர். மேலும் இடைக்காலச் சமுதாய அமைப்பிற்கும் அமைதிக்கும் உத்தரவாதமளித்தது நாடுதான் என்பதைப் பொதுமக்கள் எடுத்தியம்பாவிடினும், மனமார உணர்ந்திருந்தார்கள்.

திருச்சபை ஊழியர்களாய் இருக்க வேண்டிய மேற்றிராணியார்களை, ஜெர்மானிய அரசர் ஆட்சியில் ஈடுபடுத்தி, அவர்கள் செய்ய வேண்டிய சமயப் பணியை அறவே மறக்கச் செய்த காட்சியினைப் போப்பு ஏழாம் கிரெகரி கண்டு கலங்கினார். உலகியலதிகாரிகள் திருச்சபை அதிகாரிகளுக்குப் பதவிச் சின்னமளித்தலைக் கண்டித்து, 1075இல் அவர் ஓர் ஆணை பிறப்பித்தார். மானியதார் முதல் பேரரசர் ஈறாக, லௌகிகர்கள், திருச்சபை அதிகாரிகளை அமர்த்தி, அவர்களுக்கு அதிகாரச் சின்னங்களாக மோதிரத்தையும் கோலையும் தந்து வந்தார்கள். இவ்வாறு அமர்த்தப்படும் மேற்றிராணியார்கள் முதற்கண் பேரரசர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்தும், பின்னரே போப்புக்களுக்குக் கடமைப்பட்டும் இருந்து வந்தார்கள். ஆதலால், ஏழாம் கிரெகரி, பதவிச் சின்னம் அளிக்கும் உரிமை பற்றிய நிலையைத் தெளிவாக்கினார். இனித் திருச்

சபையாரே அப்பதவிச் சின்னங்களை அளிப்பார்கள். அதை மீறி, பேரரசரோ, மற்று அவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட மானியதார்களோ, வேறெந்த உலகியல் ஆட்சியாளரோ, பதவிச் சின்னங்களை அளித்தார்களானால், அவர்கள் சமயத்திலிருந்து கண்டிப்பாய் விலக்கப்படுவார்கள். இவ்வறிவிப்புப் பேரரசரின் ஆட்சியதிகாரிகளாய்ப் பணியாற்றிய மேற்றிராணியார்களைப் போப்பின் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வந்து பேரரசரின் ஆட்சியை நிலை குலையச் செய்து விடுமாகையால், பேரரசர் இதையெதிர்த்துப் போராடுவதைத் தவிர வேறு வழி காணவில்லை. போப்பின் ஆணையை மீறுவிடில், நான்காம் ஹென்றி அரசியல் துறவு பூண்டு ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருந்து வெளியேற வேண்டும்; ஆகவே, ஹென்றி போப்பைப் பதவியிலிருந்து இறக்கிவிட்டதாக அறிவித்தார். அதற்குப் பதிலிறுப்பது போலப் போப்புப் பேரரசரை அவர் பதவியிலிருந்து நீக்கியதுடன் அவரைச் சமயத்திலிருந்தும் விலக்கினார். பேரரசரின் செயலால் போப்புக்கு யாதொரு தொல்லையும் ஏற்படவில்லை. ஆனால், பேரரசரைத் தாழ்த்தவும் இழிவு படுத்தவும் காத்திருந்த பெரிய மானியதார்களும் கோமகனார்களும் அவர் சமயத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டதைத் தங்களுக்கு வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். போப்பினால் மன்னிக்கப்பட்டாலன்றி, பேரரசர் ஹென்றியின் பதவி பறிக்கப்படுமென, ஜெர்மானியச் சட்ட மன்றத்தில் (Diet) கூடிய கோமகனார்களும் தேர்வாளர்களும் தெளிவாய் அறிவித்தார்கள்.

போப்பு கிரெகரி, தம் வலியும் பேரரசர் வலியும் சூழ்ந்தே கி. பி. 1075இல் போராட்டத்தைத் தொடங்கினார். பதினோராம் நூற்றாண்டு சமய நம்பிக்கைக் காலமாகும். ஜெர்மன் பேரரசரோடு நிகழ்ந்த போராட்டத்தில் இத்தாலி நாடு ஒரு முகமாய்ப் போப்பிற்கு ஆதரவாயிருந்தது. நார்மானியர்கள் போப்பிற்குத் துணைவர்களானார்கள். டஸ்கனியில் அரசோச்சிய மாட்டில்டா அவருக்கு உதவியளிக்க முன் வந்தார். வடக்கு இத்தாலியின் பெரிய நகரங்கள் ஆல்ப்ஸ் மலைக்கப்பாலிருந்து வந்த ஜெர்மானியரைத் தடுத்து நிறுத்தும் கிரெகரியை வாகை வீரராய்க் கொண்டு அவர் கட்சியில் சேர்ந்தன. ஜெர்மனியில் எதிர்ப்புச் சத்திகள் ஒருங்கு திரண்டு நின்றதைக் கண்ட நான்காம் ஹென்றிக்கு, எங்கே தம்மைக் கடைசி மெரோவிங்கிய அரசரைப் போல நீக்கிவிட்டு, தம்மிடத்தில் போப்பு வேறொரு பிரபுவைப் பேரரசராக்கிவிடுவாரோ என்ற அச்சம் மேலிட்டது. தன்மானத்தை விட்டுப் பணிந்தாயினும் தம் பதவியை இப்போது காப்பாற்றிக்கொண்டால், பின்னர்ப் பழி தீர்த்துக்கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிட்டலாம் என்று எண்ணமிட்டார் பேரரசர். அவர் ஆல்ப்ஸ் மலையைக் கடந்து,

போப்புத் தங்கியிருந்த கனோசா (Canossa) அரண்மனைக் கோட்டைக்குச் சென்று, கி. பி. 1077இல் குளிர்த் திங்களாகிய ஜனவரி இறுதியில் வாயிற்புறத்தே மூன்று நாள் இரவு பகலாய்க் காத்துத் தவங்கிடந்தார். பிறகு மாட்டில்டாவின் தலையீட்டால் போப்பின் மனம் மாறவே, பேரரசரும் அவர் அடி பணிந்து மன்னிக்கப் பெற்றார். பகைத்துக்கொண்ட பேரரசரும் போப்பும் கூடியும் ஜெர்மன் பேரரசிற்கு அமைதியேற்படவில்லை. இந்தக் கனோசாக் கழிவிரக்கம் (The penitence of Canossa) போப்பாதிக்க உச்ச நிலையையும் பேரரசரின் தாழ்வையும் காட்டுகிறது.

ஆனால், இதுவே போராட்டத்தின் முடிவன்று. ஜெர்மனிக்குத் திரும்பிய பேரரசர், கிரெகரியைப் பதவியிலிருந்து அகற்றிவிட்டு, வேறொரு மேற்றிராணியாரை அப்பதவியில் அமர்த்தினார்; பின்னர், 1081இல் பெரும்படையொன்றைத் திரட்டிச் சென்று, போப்பை அவர் நகரிலேயே முற்றுகையிட்டார். 1084இல் நான்காம் முறையாக உரோம் நகரை முற்றுகையிட்ட போது நார்மானியத் தலைவர் இராபர்ட்டு ஃகிஸ்கார்டு போப்பின் உதவிக்கு ஓடோடி வந்தார். மத்திய இத்தாலியில் ஜெர்மனாதிக்கம் ஏற்படாதவாறு தடுக்கவே நார்மானியர்கள் விரும்பினார்கள். ஃகிஸ்கார்டு பேரரசரின் முற்றுகையிலிருந்து போப்பை விடுவித்தார். ஆனால், புனித நகரமாகிய உரோம் நார்மானியர்களிடம் சிக்கிச் சீரழிந்தது. போப்பின் பத்த கோடிகள் அந்நகரைச் சூறையாடியது போல, அலாரிக்கோ (Alaric), ஜென்செரிக்கோ (Genseric) செய்யவில்லை. உரோம் நகர மக்களின் வெறுப்புடன் வெளியேறிய கிரெகரி, ஸாலெர்னோ (Salerno) என்ற இடத்தில் 1085இல் இறந்தார். வாழ்நாளெல்லாம் எந்தத் தூய நகரின் பெருமைக்கும் ஆதிக்கத்திற்கும் தம்மை உரிமையாக்கிக்கொண்டாரோ, அந்தத் தூய பீட்டரின் நகரம் (உரோம்) அவர் கண் முன்னால் அவருக்குத் துணை நின்றவர்களாலேயே அழிக்கப்படுவதைப் பார்த்து மனம் புழுங்கி மறைந்தார்.

ஐந்தாம் ஹென்றி—1106 - 1122

போப்பிற்கும் இவருக்கும் பகை நீடித்தது. விட்டுக் கொடுப்பும் சமரசமும் பகை நீக்கத்திற்கு வழி வகுக்கலாமென இருசாரிலும் முயற்சி செய்யப்பட்டது. அம்முயற்சியின் விளைவாய் ஹென்றிக்கு உரோம் நகரில் போப்பு முடி சூட்டு விழாவின் போது குழப்பமும் கலவரமும் ஏற்பட்டு, உரோம் நகரில் அமைதி குலைந்தது. மீண்டும் போர் தொடங்கி, போட்டிப் போப்பும் போட்டிப் பேரரசரும் ஏற்பட்டுப் பழைய வரலாறு திரும்ப நிகழ்ந்

தது. போர் விளைவுகளைக் கண்டு சலித்துப் போன இரு தரப்பினரும் கூடிப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். மதினுறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இங்கிலாந்தில் முதலாம் ஹென்றியும் ஆன்ஸெல்மும் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தைப் பின்பற்றியே இந்த முடிவும் இருந்தது. 1122இல் வோர்ம்ஸ் (Worms) என்ற இடத்தில் ஓர் ஒற்றுமைப் பத்திரம் (concordat) திட்டப்பட்டது. தாற்காலிகமாக அமைதி நிலவியது. இனித் திருச்சபை அதிகாரிகளே மேற்றிராணியார்களைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள்; அவர்கள் பதவிச் சின்னங்களைப் போப்பிடமிருந்தே பெறுவார்கள்; அரசருடைய அதிகாரியொருவர் மேற்றிராணியார்களின் தேர்தல்கள் நடைபெறும் போது உடனிருந்து தேர்தல் வழக்குக்களைத் தீர்த்து வைப்பார்கள். இதன்றி, அரசரிடம் பெற்ற மானியங்களுக்கு மேற்றிராணியார்கள் அவருக்கு இறை வணக்கஞ் செய்வார்கள்; அந்த நிலங்களுக்காக அவரிடமும் பதவிச் சின்னமாகிய செங்கோலைப் பெறுவார்கள். இந்த முறையில் அமைந்த ஒப்பந்தம் போராட்டத்திற்கு இறுதியான முடிவைக் காணவில்லை. சமயத் துறையிலும், உலகியலிலும் பெரும்பங்கு கொண்டிருந்த மேற்றிராணியார்கள், போப்புக்கும் பேரரசருக்கும் போராட்டம் ஏற்படில், யாரோடு சேர்வது என்பது 1254இலிலும் முடிவாகவில்லை. மேற்றிராணியார்களுக்குப் பதவிச் சின்னங்கள் அளிப்பதைப் பற்றி நிகழ்ந்த போராட்டம், 'இத்தாலி நாட்டு ஆட்சி போப்புக்கா, பேரரசருக்கா?' என்ற போராட்டமாய் மாறியது. புனித உரோமானியப் பேரரசர் பழைய உரோமானியப் பேரரசரின் மரபு வழி வந்ததாகச் சொல்லிக் கிறித்துவ உலகின் திருத்தந்தையாரென்ற முறையில் தமது ஆதிக்க எல்லையைக் குறைக்க இசையவில்லை. இருவர் மனப் போக்கும் இவ்வாறிருந்ததால், அமைதி காண்பது அரிதாயிற்று.

போப்பு-பேரரசர் போராட்டத்தில் இரண்டாவது பருவத்தைக்காணுமுன் ஜெர்மானியப் பேரரசின் வரலாற்றைத் தொடர்வோம். சாலியன் (Salian) பேரரசர்களின் மரபு முடிந்து, சாக்ஸன் ஆட்சி தொடங்கியது. சாக்ஸனிக் (Saxony) கோமகனுரான லோத்தேர் (Lothair) 1125இல் பேரரசராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். போதிய ஆதரவில்லாதிருந்த ஒரு போப்பை (Innocent-II) உரோம் நகருக்கு அழைத்துச் சென்று அவரை ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்த்திய பின் லோத்தேர் தம் நாடு திரும்பினுர். ஆயினும், பேரரசரிடத்தை லோத்தேர் போப்பினிடம் கொடையாய்ப் பெறுவதாகச் சித்திரம் ஒன்று திட்டி, அதில் போப்பிற்கு லோத்தேர் மண்டியிட்டு அவர் கைகளிலிருந்து மணி முடியைப் பெறுவதைப் போன்ற காட்சி அமைத்தார்கள்.

1138இல் மூன்றும் கான்ராடு (Conrad-III) அவருக்குப் பின் பட்டமெய்தினர். சுவாபியா (Swabia) நாட்டில் ஹோஹன்-ஸ்டா ஃபென் (Hohen-Staufen) என்ற கோட்டையிலிருந்து கான் ராடின் குடும்பம் தோன்றி, அந்தப் பெயரையே தாங்கி விளங் கியது. பேரரசர் பதவியைக் கைப்பற்றிய ஹோஹன்-ஸ்டா ஃபென் மரபினர் இடைக்காலப் பேரரசு ஆற்றல் மிக்க நாடா யிருந்த வரையில், அதனாட்சிப் பீடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

மூன்றும் கான்ராடைத் தொடர்ந்து முதலாம் ஃபிரெடெரிக்கு (Frederick-I; 1152-90) அரசு கட்டில் ஏறினர். பிற்காலத்து மக்களுக்கு அவர் செந்தாடி (Barbarossa) ஃபிரெடெரிக்கு என்றே அறிமுகமானர். பார்பரோசா, பவேரியா (Guelf) ஸ்வா பியா (Ghibelline) என்ற இரு போட்டிக் குடும்பங்களின் தோன்றலாகையால் அவற்றுக்குள் இருந்த பலகமைக்கும் போராட் டத்திற்கும் அவர் முடிவு காண்பார் என்று எதிர் பார்க்கப்பட்டது. தம்முடைய பகைவர்களோடு, பல சலுகைகள் அளிப்பது வாயி லாக நட்புறவு காண முயன்று அவர் இறுதியில் தோல்வியே கண்டார்.

பார்பரோசா, ஹோஹன்-ஸ்டாஃபென் அரசர்களில் முதன்மையானவர்; ஷார்லேமேன் காலத்திற்குப் பின் இடைக் கால அரசர்களில் தலைசிறந்தவர். அவர் ஆட்சியில் ஜெர்மனி போர்த் துறையில் புகழ் பெற்றது; வாணிகத்தில் வளமடைந்தது; அறிவிலும் கலையிலும் சிறப்பெய்திற்று; இத்தாலிய நகரங்கள் முன்னேறிய அளவு, ஜெர்மானிய நகரங்களும் வளர்ந்தோங்கின; சுதந்தர ஆட்சியமைப்புடன் விளங்கிய கொலோன் (Cologne) மெயின்ஸ் (Mainz) ஆக்ஸ்பர்கு (Augsburg) முதலிய பெரிய நகரங்களில் உறைந்த மக்கள் எல்லாக் கலைகளிலும் ஆர்வமுடைய வர்களாயும் உரிமையோடும் வாழ்ந்தார்கள். ஜெர்மனியில் மேற்கி லும் தெற்கிலும் நகர ஆட்சி செவ்வனே நடைபெற்றது; நில மானியதார்களைத் தங்கள் பகைவர்களாகவும் அரசரைத் தங்கள் தங்கள் நண்பராகவும், காவலராகவும் பிரெஞ்சு நகரங்கள் நினைத்தது போல, ஜெர்மானிய நகரங்களும் எண்ணிப் பேரரசர் உதவியை நாடின. மேலும், பேரரசரும் பெரிய நகரங்களின் ஆதரவைப் பெற்றார். நகர வளர்ச்சியும் வாழ்வும் நிலமானிய பிரபுத்துவத்திற் குப் பெரும்பகைச் சத்தியாகவே வளர்ந்து வந்தன.

ஆயினும், பெரிய மானியதார்களும் உயர்குடி மக்களின் பண் டைய குடும்பங்களும் பேரரசின் சத்தியை வளர விடாமல் தடுத்தே வந்தார்கள். ஷார்லேமேன் காலத்திலிருந்தும், முதலாம் ஆட்

டோவின் காலத்திற்குப் பிறகும், பேரரசர்கள் கோமகனுர்களோடு போராடி அவர்கள் ஆற்றலைக் குறைத்து வந்திருந்தாலும், மீண்டும் பெரிய பெரிய மானியங்கள் இரண்டொரு குடும்பங்களிடத்தில் போய்ச் சேர்ந்ததால், பிரெடெரிக்குக் காலத்தில் நிலமானியப் பிரபுத்துவம் வலி மிக்கதாயிருந்தது. போப்புக்களோடு பேரரசர்கள் போராடி வந்த காலத்தில், மேலும் அது சுதந்தரமடைந்து வளர்ந்தோங்கியிருந்தது. ஜெர்மானிய முடியரசினையே, நிலமானிய அமைப்பு அச்சுறுத்தத் தொடங்கியது. அந்தச் சத்தியைச் சமாளித்து ஓரளவு ஒடுக்கி, பார்பரோசா ஏகாதிபத்தியத்தை வெற்றியோடு வற்புறுத்தினுர். பிரெடெரிக்கின் நெருங்கிய உறவினரும், ஃகெல்ஃப் குடும்பத்தின் தோன்றலுமான 'அரிமா ஹென்றி' (Henry the Lion) அவரை எதிர்த்து நின்ற மானியதார்களுள் முதன்மையானவர். அவர் கிழக்கில் ஜெர்மானிய ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்டியதோடன்றி, பெரும்பரப்பளவில் ஜெர்மானியப் பண்பையும் பரவச் செய்து, பேரும் புகழும் பெற்றிருந்தார். முதலில் பிரெடெரிக்கும் ஹென்றியும் இணைந்தே பல வெற்றிகளைப் பெற்றனர். ஹென்றியின் வலிமை வளரத் தொடங்கியதும் அவர் பேரரசுப் பதவிக்குப் போட்டியிடலாமென்ற நிலையும் ஏற்பட்டது. இப்போட்டி வலுக்கவே, ஜெர்மனியில் அமைதி குன்றிற்று. அதனுல் ஆல்ப்ஸிற்குத் தெற்கே ஏகாதிபத்தியப் படைக்குத் தாழ்வு உண்டாயிற்று.

பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் வாணிக வளர்ச்சியின் பயனுய் இத்தாலியின் வடபகுதியில் பல வளநகர்கள் தழைக்கலாயின. சிலுவைப் போர்களில் ஈடுபட்ட படைகள், இத்தாலி நாட்டின் வழியே புனிதக் கல்லறைப் பகுதிகளுக்குப் போவதும் வருவதுமாயிருந்ததால், கீழை நாடுகளிலிருந்து வாணிகப் பொருள்கள் ஏராளமாய் இத்தாலியக் கடற்கரைப் பட்டினங்களில் வந்து குவிந்தன. இந்தக் கடல் வாணிகத்தால் வளநகர்கள் மேலும் வளம் பெற்றன. சுதந்தர நகராட்சியை விரும்பிய நகர மக்கள் மேற்றிராணியார்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபெறப் போராடினுர்கள். கோட்டைகளில் வாழ்ந்த பிரபுக்களை நகரவெல்லைக்குள் வாழுமாறு வற்புறுத்தினுர்கள். நிலமானியச் சமுதாய அமைப்பு வலிவற்றிருந்த வட இத்தாலி, நகர சமூக (Commune) வளர்ச்சிக் களம் ஆயிற்று. ஜெனேவா (Genoa), பைசா (Pisa) ஃப்ளாரென்ஸ் (Florence), மிலான் (Milan), வெனிஸ் (Venice), பொலோஞ (Bologna) என்னும் பட்டணங்கள் இடைக்காலத்தில் பெயர் பெற்று விளங்கிய இத்தாலிய நகரங்களாகும். அவற்றுள் நேப்பிள்ஸ் (Naples) தனிச் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது, உரோம் நகரமும் அத்தகைய சீரிய வாழ்வைப் பெற, பிரபுக்களின் ஆதிக்கத்

திலிருந்து, போப்பாட்சியிலிருந்துங்கூட, விடுதலை பெறுவதற்குக் கிளர்ச்சிகள் நடைபெற்றன. சமய அறிஞரும் (Schoolman) சமய மறுப்பாளரும் (Heretic) ஆன அபெலார்டு (Abelard) என்பவரின் மாணவராகிய ஆர்னல்டு (of Brescia) அத்தகைய கிளர்ச்சிக்குத் தலைவராயிருந்தார்.

இத்தாலிய நகரங்கள் பேரரசரையும் எதிர்த்து உரிமைக் கிளர்ச்சி தொடங்கின; நகரப்பாட்டைகள், பாலங்கள், படைகள், குற்றநடுவர்கள் (Magistrates) அமர்த்துதல் முதலியவற்றின் கட்டுப்பாட்டில் பேரரசரின் தலையீட்டை ஏற்க மறுத்தன; ஆதலால், போப்பு–பேரரசர் போராட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு போப்பை ஆதரித்தன.

இத்தாலியின் தென்பகுதியில் நேப்பிள்ஸிலும் சிசிலியிலும் (Naples and Sicily) நார்மானியர்கள் ஆட்சி செய்து வந்தார்கள். அங்கே இத்தாலியர்களன்றி, நார்மானியர்கள், கிரேக்கர்கள், சாரசேனியர்கள் என்ற பல இனத்தவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். ஆகவே, அவர்கள் பேசிய மொழிகளும் பின் பற்றிய சமயங்களும் பல. நார்மானிய ஆட்சியின் சமய சமரசக் கொள்கை அவர்களிடையில் ஒப்புரவை வளர்த்தது. அவர்கள் ஒருசேர வாழ்ந்தார்கள்; ஒன்றுய்ப் போரிட்டார்கள்; ஒருமிக்க முன்னேறினார்கள். ரோஜர், முதலாம் வில்லியம், இரண்டாம் வில்லியம் என்ற நார்மன் மன்னர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராய் அரியணையிலமர்ந்து திறமையாய் ஆண்டார்கள். அவர்கள் போப்புக்களைப் பகைத்துக்கொண்டார்கள்; அவர்களோடு போருமிட்டார்கள். ஆயினும், பேரரசர் இத்தாலியில் புகுந்து போப்போடு போரிட்ட காலத்தில், நார்மானிய அரசர்கள் போப்புக்களுக்கே ஆதரவு தந்தார்கள். ஏனெனில், இத்தாலியில் பேரரசர் ஆதிக்கமேற்படுவது நார்மானியர்களின் ஆட்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் உகந்ததன்று. நார்மானிய இராச்சியமாகிய இரு சிசிலிகள் (The Two Sicilies) அறிவுத் துறையிலும் கலைத் துறையிலும் அடைந்த வளர்ச்சியும் பெருமையும் அந்த நாடு இரும்பவும் காணாத முதிர்ச்சியும் முன்னேற்றமுமாகும். பாலெர்மோ (Palermo)ப் பட்டினம் கட்டடக் கலை வளர்ச்சிக்குச் சான்றாய்த் துலங்கிற்று.

கி. பி. 1122இல் பதவிச் சின்னப் போட்டி யாருக்கும் வெற்றி தோல்வி இன்றி முடிவாகியிருந்தும், அப்போராட்டத்தின் போது போப்பாட்சியின் வலி மிகுந்ததுடன் பேரரசரின் ஆதிக்கமும் குறைந்துவிட்டது. கனோசாக் கழிவிரக்கம் மறக்கற்பாலதன்று. இன்னும் நாட்டிற்கும் அரசிற்கும் உள்ள தொடர்பு திட்டவட்ட

மாய் வரையறுக்கப்படவில்லை. சீசர்களின் வாரிசும், தூய பீட்டரின் மரபு வழியினரும் கிறித்துவ உலகத் தலைமைக்குப் போட்டியிட்டுப் போராடுவதை ஒத்தியே வைத்திருந்தனர்.

ஏழாம் கிரெகரிக்குப் பிறகு உடனடியாய்த் திருச்சபைத் தலைவர்களானவர்கள் திறமையற்றவர்களாயிருந்தார்கள். பேரரசர் பதவிக்குச் சில காலங்களில் ஒருவருக்கு மேற்பட்டவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதைப் போல, கி. பி. 1130இல் போப்பின் பதவிக்கும் இருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஒருவருக்கு (Innocent-II) தூய பெர்னார்டும், அவருடைய முயற்சியால் ஆங்கில, பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் மன்னர்களும் பேராதரவு தந்தார்கள். மற்றவருக்கு (Anacletus-II) சிசிலி மன்னர் இரண்டாம் ரோஜர் (Roger-II) துணையாயிருந்தார். 1138இல் அநக்லீட்டஸ் இறக்கவே, இன்னொசன்டு எல்லோராலும் போப்பாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். இப்பிளவு (sectism) போப்பாட்சியை வலியிழக்கச் செய்தது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், திருச்சபை வரலாற்றிலே அறிவிலும் பண்பிலும் சிறந்த துறவியராய் விளங்கிய தூய பெர்னார்டு (1091-1153) ஏழாம் கிரெகரியைப் போல மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். இருவர் போப்பின் பதவிக்குப் போட்டியிட்ட போது பெர்னார்டு தலையிட்டுத் திருச்சபை பிளவுபடாதவாறு தடுத்தார். தகுதியுடையவர் என்று அவரால் குறிப்பிடப்பட்டவரைப் போப்பாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஐரோப்பிய மன்னர்களை இரண்டாவது சிலுவைப் போரில் கலந்து கொள்ளுமாறு தூண்டியவரும் இவரே.

1157இல் போப்பு நான்காம் ஹேடிரியன் ஃப்ரெடெரிக்கிற்கு எழுதிய கடிதமொன்றில், பேரரசர் போப்பிற்கு அடங்கியவர் என்ற குறிப்பிருந்தது. பேரரசு போப்பினால் பேரரசருக்கு வழங்கப்பட்ட 'மானியம்' (benefice) என்பது அதில் எழுதியிருந்தார். அந்தக் கூற்று வாயிலாக, பேரரசர்பால் தமக்கு ஆதிபத்திய (overlordship) உரிமை உண்டென, சொல்லாமல் சொல்லியிருந்தார் போப்பு. இதை மறுத்த பேரரசர், தாம் அப்பதவிக்குப் பிரபுக்களாலும் கோமகனார்களாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவரென்றும், மேலும் பேரரசு கடவுளால் தமக்களிக்கப்பட்ட கொடையென்றும் தெரிவித்தார். அதற்குமேல் போப்பு ஒருவாறு தம் சொல்லிற்கு வேறு பொருள் கூறிச் சமாளித்துக்கொண்ட போதிலும், அவருக்கும் பேரரசருக்கும் நட்புறவு ஏற்படவில்லை. பேரரசர் பார்பரோசா பேரரசினைக் கடவுட்கொடை என்று சொன்னதோடு அப்பேரரசில் இத்தாலியும் உரோம் நகரமும் சேர்ந்தவையே என்றும் விளக்கம் தந்தார். பேரரசு இழந்த மாகாணங்களைத் திரும்பக்

கைப்பற்ற, பேரரசர் இத்தாலிமேல் படையெடுத்துச் சென்றார். புனித உரோமானியப் பேரரசர்கள் உரோம் நகருக்குச் சென்று போப்பினால் முடி சூட்டப்பட்ட பின்னரே தங்கள் பெருமையும் மதிப்பும் முற்றுப்பெற்றதாகக் கருதினார்கள். மேலும், பார்பரோசா விற்கு இத்தாலிய வளநகர்களைத் தம்மாதிக்கத்தில் கொண்டு வருவதில் தனி விருப்பமிருந்தது. பண்டைய உரோமானியப் பேரரசின் புகழினைத் திரும்பக் கொண்டு வருவதே பார்பரோசாவின் குறிக்கோளாகும். இத்தாலிய நகரங்களில் முன்னணியிலிருந்து பேரரசரை எதிர்த்த பட்டணம் மிலானாகும். ஏனைய நகரங்களின் பொறாமையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, பேரரசர் அந்நகரத்தைத் தாக்கித் தம் அடி பணியச் செய்தார்; பின்னர் ஓர் அவையைக் கூட்டி, இத்தாலி நாடு, பேரரசின் ஒரு பகுதியென அறிவித்தார்; இத்தாலிய நகரங்களில் வரி வசூலிக்கவும், அவற்றுக்கு மேலதிகாரிகளை அமர்த்தவும் உரிமை கொண்டாடினார். இதை இத்தாலியநகரங்கள் எதிர்த்தன. மூன்றாண்டுகள் (1159–1162) முற்றுகையிடப்பட்ட மிலான், பஞ்சம் காரணமாய்ப் பேரரசருக்குக் கீழ்ப்படிந்தது. மிலான் நகரக் கோட்டை கொத்தளங்கள் தரை மட்டமாக்கப்பட்டன; அந்நகர மக்கள் வேறு சில நகரங்களில் குடியேற்றப்பட்டார்கள். பார்பரோசா ஆதிக்க உச்சியிலிருந்தார். ஐரோப்பாவில் அவரை எதிர்க்க யாருமில்லை. ஆனால், இந்த நிலை நீடிக்கவில்லை.

1159இல் மூன்றாம் அலெக்ஸாண்டர் போப்பாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவரை ஆதரிக்காமல் பேரரசர் வேறொருவரைப் போப்பாக ஏற்றுக்கொண்டார். ஆகவே, மூன்றாம் அலெக்ஸாண்டர் வட இத்தாலிய நகரங்களோடு சேர்ந்து, பேரரசரை எதிர்க்கத் தொடங்கினார். இத்தாலியிலிருக்க அஞ்சிய அலெக்ஸாண்டர் பிரான்சிற்குச் சென்றார். இத்தாலிய நகரங்கள் தங்களுக்குள்ளிருந்த பழைய பகைமையையெல்லாம் மறந்து, லம்பார்டு சங்கம் (Lombard League) என்று ஒரு கூட்டுக் குழுவை அமைத்துக்கொண்டன; ஏனென்றால், பேரரசரோடு தனித்துப் போராடிய மிலான் நகரத்தின் முடிவு தமக்கும் ஏற்பட்டுவிடாது காத்துக்கொள்ளவே அவ்வாறு செய்தன. போப்பு அலெக்ஸாண்டரும் பிரான்சிலிருந்து இத்தாலிக்குத் திரும்பவே, 1166இல் பார்பரோசா நான்காவது முறையாக இத்தாலிக்குப் படையுடன் சென்றார். இத்தாலியில் எதிர்ப்பைக் காணாத பேரரசர், உரோம் நகரை முற்றுகையிட்டுப் பற்றிக்கொண்டார். அலெக்ஸாண்டர் நார்மானியர்களிடம் ஓடித் தஞ்சமடைந்தார். வெற்றி பெற்ற பேரரசரின் படையினர் கொள்ளை நோயினால் பெருவாரியாய் இறந்தனர். பார்பரோசா தம் நாடு திரும்பவே, அவருடைய பகைவர்கள் மீண்டும் தலை தூக்கலானார்கள். 1167இல் லம்பார்டு சங்கம் விரிவாக்கப்பட்டுச்

சிறந்த வகையில் நிறுவப்பட்டது. இத்தாலியில் வெனிசிலிருந்து மிலான் வரையில், பிரெசியா (Brescia) முதல் பொலோஞ ஈருக, எல்லா நகரங்களும் அச்சங்கத்தின் உறுப்புக்களாயின. அச்சங்கம் போப்பு மூன்ரும் அலெக்ஸாண்டர் பெயரால் அலெக்ஸாண்டிரியா என்ற நகரத்தை லம்பார்டிச் சமவெளியில் நிறுவ முடிவு செய்தது. அப்புதிய நகரம் போப்பை மேன்மைப்படுத்துவதெல்லாம், பகை நகரமாகிய பேவியாவை உன்னிப்பாய்ப் பார்த்துப் பாதுகாப்பளிக்கும் காவல் நகரமாயும் அமையும்.

முதலாம் பிரெடெரிக்கு இத்தாலிக்கு வருகை தருவது இன்றியமையாததாயிற்று. 1176இல் மிலானுக்கருகில் லெக்யானே (Legyano) என்ற களத்தில் இத்தாலிய நகரங்களின் படையும் பேரரசர் படையும் சந்தித்துக் கடும்போர் செய்தன. லம்பார்டு காலாட் படையினர், கட்டுப்பாட்டோடு அணி வகுத்து நின்றனர். அவர்களின் நெஞ்சுரமும், பேரரசர் படையினர் சிலரின் சதிச்செயலும் சேர்ந்து லம்பார்டு சங்கத்திற்கே வெற்றி தேடித்தந்தன. படுதோல்வியுற்ற பார்பரோசா, 1177இல் வெனிசில் இருந்த தலைக்கோயிலில் போப்பைச் சந்தித்து மன்னிப்புப் பெற்ருர். கோவேறு கழுதையின் மீது போப்பு ஏறும்போது, படித்தட்டைத் தாங்கி அவருக்கு பிரெடெரிக்கு உதவினுர். கனேசாக் கழிவிரக்கத்திற்குப் பின் சரியாய் நூருண்டுகள் கழித்து மீண்டும் ஜெர்மன் பேரரசருக்குத் தாழ்வு ஏற்பட்டது. 1177இல் ஏற்பட்ட இழிவு, முன்னுல் ஏற்பட்டதற்கு எந்த வகையிலும் குறைந்ததன்று. இம்முறை போப்பாட்சியின் வெற்றி பண்டையதைவிடப் பெரிது என்றே சொல்ல வேண்டும். 1183இல் கையெழுத்திடப்பட்ட கான்ஸ்டன்ஸ் உடன்படிக்கை (Peace of Constance) இத்தாலிய நகரங்கள் பெற்ற வெற்றியை விளக்கமாய் அறிவித்தது. நகரங்கள் சுதந்தரமடைந்து தன்னுட்சி பெற்றன. அவற்றுக்குத் தனிப்படைகளும், கோட்டைகளும், ஆதிக்க வரம்பும் இருந்தன. பேரரசர் தம் இராச்சியத்தில் எப்பகுதியையும் இழக்கவில்லையெனினும், ஆல்ப்ஸ் மலைக்குத் தெற்கில் அவருடைய இராச்சியம் கானல் நீராயிற்று.

பிரெடெரிக்கு பார்பரோசாவின் பகைவர் யாவரும் போப்பிற்காதரவாயிருந்து, அவ்விருவருக்குமிடையே நடைபெற்ற போராட்டத்தைப் பெரிதாக்கி, அவருடைய ஆட்சிக்கால நிகழ்ச்சிகளில் அதை முதன்மையானதாக்கினுர்கள். இத்தாலியைத் தம் பேரரசிலிருந்து இழக்க விரும்பவில்லை. அந்நாட்டைத் தம் ஆதிக்கத்தில் நிலைக்கச் செய்யவே பேரரசர் சலிக்காமல் போரிட்டார். ஆதலால், அவருக்கு ஜெர்மானிய ஆட்சியில் தம் கருத்தைச் செலுத்தக் காலம் கிடைக்காமலே போய்விட்டது. இடைக்கால ஜெர்மன்

மக்கள் ஒன்றித்து, ஒரு நாட்டினமாகும் இறுதி வாய்ப்பை அவருடைய ஆட்சியிலே பெற்றிருந்தார்கள். அந்த முயற்சியில் ஈடுபடப் பேரரசரால் முடியவில்லை. போப்போடு நடைபெற்ற போராட்டம் முடிந்ததும் ஆல்ப்ஸ் மலைக்கு வடக்கிலிருந்த பகைவர்களுடன் பேரரசர் போராட வேண்டியதாயிற்று. பதினோராவது நூற்றுண்டில் சாக்ஸன்–சாலியன் குடும்பத்தார்கள் போராடினர்களெனில், பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் ஃவெல்ப் ஃகிப்பெலின் குடும்பங்கள் பேரரசர் பதவிக்குப் போட்டியிட்டன. பேரரசரின் பகைவர்களுள் முதன்மையானவர் 'அரிமா' ஹென்றி. அவருடன் போரிட்டு வென்ற பின், பேரரசர் அவருடைய நாட்டைப் பல உரிமையாளர்களுக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தார். அதனுடன் ஃவெல்ஃப் குடும்பம் வரலாற்றிலிருந்து மறையவில்லை எனினும், அதன் பின்னர் அது ஜெர்மனியில் முதலிடத்தை நெருங்கவே இல்லை.

ஜெர்மானிய ஆதிக்கம் கிழக்கில் பரவியதால், பார்பரோசா காலத்தில் புதியனவாய் இரு நாடுகள் தோன்றி வளரலாயின. அவை ஆஸ்திரியாக்கோமகனுர் நாடும் (Dutchy of Austria), பிராண்டன்பர்கும் (Brandenburg) ஆகும். பின்னர்ப் பேரரசிற்குப் பல அரசர்களை அளித்த ஹாப்ஸ்பர்கு (Hapsburg) அரச குடும்பம் ஆஸ்திரியாவிலேதான் வளர்ந்து வலிமை பெற்றது.

முதலாம் பிரெடெரிக்கு இங்கிலாந்து மன்னர் முதலாம் ரிச்சர்டுடனும் பிரெஞ்சு மன்னர் இரண்டாம் பிலிப்புடனும் (Philip-II) மூன்ருவது சிலுவைப் போரில் கலந்துகொள்ளப் படையுடன் புறப்பட்டார். தூய நாட்டிற்குத் தரை வழியாய்ச் சென்ற பேரரசர் ஒரு சிலிஷியன் (Cilician) ஓடையைக் கடக்கும்போது, அவரணிந்திருந்த போர்க்கவசத்தின் பளுவினுல் நீரில் மூழ்கி இறந்தார். அவர் இறப்பதற்கு முன் போப்போடு நெடுங்காலம் நடைபெற்று வந்த போராட்டத்தின் மூன்ருவது பருவத்திற்கு வழி வகுத்துச் சென்ருர். இரு சிசிலிகளின் இராச்சியம் பல காலம் பேரரசினை எதிர்த்துப் போப்பாட்சியை ஆதரித்து வந்துள்ளது. அந்த இராச்சியத்திற்கு அரசிளங்குமரியார் கான்ஸ்டன்ஸ் (Constance) தலைவியரானுர். பிரெடெரிக்குத் தம் மைந்தர் ஹென்றிக்கு அந்த நார்மானிய நாட்டரசியாரை மணஞ்செய்து வைத்தார். இத்திருமணம் பேரரசரின் வெல்திறத்தைக் காட்டுகிறது. இதன் விளைவாக இரு சிசிலிகளும் அடுத்து நடைபெற்ற போராட்டத்தில் பேரரசிற்கே ஆதரவளித்தன. இந்த இணைப்பிலிருந்தே போப்பாட்சியின் பெரும்பகைவர் தோன்றினர். ஐரோப்பிய நாகரிகமே இத்திருமணத்தால் உருவாகியதெனலாம்.

நான்காம் ஹென்றி—1190-1197

பெரிய நிலப்பரப்பிற்கு உரியவராய் ஆட்சிப் பீடமேறிய நான்காம் ஹென்றி தமது இராச்சியப் பரப்பையும், பேரரசின் வலிமையையும் பெருக்கத் திட்டமிட்டார். ஜெர்மானியப் பேரரசின் தலைமைத் தேர்தலினால் முடிவு செய்யப்பட்டு வந்ததை மாற்றி, அப்பதவியை வழிவழியாக வரும் பட்டமாக்க வேண்டும் என்று கனாக் கண்டார். அக்கனவு உண்மையாகிச் செயற்பட்டிருக்குமானால், ஜெர்மனி பின்னர் அதற்கேற்பட்ட பங்கீடுகளிலிருந்து தப்பியிருக்கும். அவருடைய மற்றொரு கனவு என்னவென்றால், அரசியற்குழப்பமும் கலவரமும் நிறைந்திருந்த கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளை வென்று, அங்கிருந்து பாலஸ்தீனத்தில் நடந்த சிலுவைப் போர்களில் கலந்துகொண்டு, சாரசேனியர்களை ஒடுக்கி, தூய இடங்களை மீட்பதாகும். தொலைவிலிருந்த நாடுகளைப் பற்றிய திட்டத்தை நிறைவேற்றப் புகுமுன், தமக்குரிய ஆட்சிப் பகுதிகளில் தம்மாதிக்கத்தை நிலை நாட்டுவதிலே பல தொல்லைகளிருந்தன. ஜெர்மனியோடு நேப்பிள்ஸும் சிசிலியும் இணையுமாயின், ஐரோப்பிய அரசியல் நிலைமையில் ஏற்படக் கூடிய மாற்றத்தைக் கருதிய போப்புத் திகிலடைந்தார். ஜெர்மன் பேரரசர் அந்த இரு நாடுகளிலும் ஆதிக்கம் பெறாதவாறு போப்பின் வெல்திறம் குறுக்கிட்டது. ஆயினும், ஹென்றி உள் நாட்டுப் போர்களை ஒருவாறு முடித்துக்கொண்டு, 'அரிமா' ஹென்றியுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்; பிறகு இத்தாலிக்கு விரைந்து சென்றார்; உரோம் நகரில் முடி சூட்டிய பின் சிசிலியைத் தம் வசமாக்கிக் கொள்ள முயன்றார். அங்கு ஒரு போட்டி அரசருக்குப் போப்பு ஆதரவளித்தார். பேரரசரின் பகைவர்களெல்லாம் அங்கு ஓர் ஐக்கிய முன்னணியை அமைத்துவிட்டார்கள். அவர்களுள் ஒருவராய் ஆங்கில அரசர் முதலாம் ரிச்சர்டு போப்பை ஆதரித்து நின்றார். மூன்றாம் சிலுவைப் போரிலிருந்து திரும்பிய அந்த ஆங்கில மன்னரை ஜெர்மானியர் சிறை பிடித்து வைத்துக் கொண்டனர். 'அரிமா' ஹென்றியின் மைந்தர் பேரரசரோடு சேர்ந்துவிடவே, அவர் தந்தையார் மனமுடைந்து தம் நாடு திரும்பிவிட்டார். பின்னர்ச் சிசிலியை வென்று கைப்பற்றுவது ஆளும் ஹென்றிக்கு எளிதாகிவிட்டது. இந்த வெற்றி பேரரசரை மேலும் ஊக்குவித்தது. தூய உரோமானியப் பேரரசை, பெயரளவில் அல்லாமல், உண்மையாக்க அவர் துடித்தார்; டஸ்கனியைக் கைப்பற்றிய பின் போப்பின் நாடு (Papal state) முழுவதையும் பேரரசிற்குள் கொண்டு வர விரும்பினார். ஆனால், அவர் எண்ணம் ஈடேறவில்லை. அவர் தமக்கு வாரிசாக மூன்று

வயதுள்ள தம் மைந்தரை (Frederick-II) விட்டு, 1197இல் இயற்கை எய்தினர்.

ஹென்றியின் ஆசைகளும் திட்டங்களும் நிறைவேருமல் போனதுடன், அவருடைய நாடு பதவிப் போட்டியினுல் போர் மலிந்து, சீர் குலைந்தது. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டினிறுதியில் மீண்டும் போப்பு-பேரரசர் போராட்டத்திற்கான ஆயத்தக் குறி கள் புலப்பட்டன. போராட்டத்தின் முதலிரண்டு பருவங்களி லும் போப்பாட்சியே வெற்றி பெற்றதாயினும், பேரரசின் வலிமை குன்றிவிடவில்லை. 1198இல் மூன்றும் இன்னெசன்டு போப்பாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இடைக்காலத்துப் போப்புக்களுள் அவர் மிக்க திறமை வாய்ந்தவர். நாம் போப்பாட்சியின் சிறந்த தன்மையையும் உயர்ந்த நிலையையும் அவருடைய பண்பிலும் பணியிலும் காண்கிறேம். சிறிதும் விட்டுக் கொடாமல் போப் பாட்சியின் உரிமைகளைச் சட்ட நுணுக்கத்தோடு அவர் வெளி யிட்டார். ஏனைய போப்புக்கள் திருச்சபைக்குச் சுதந்தர வாழ்வை ஏற்படுத்தப் பாடு பட்டார்கள்; ஆனல் இவரோ, கிறித்துவ மன் னர் எல்லோருக்கும் தலைமை பூண்டு அவர்கள்பால் திருச்சபை ஆதிக்கஞ்செலுத்த வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடையவர்; 'கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே நின்று தெய்வ ஊழிய ராய்ப் பணி புரியும் போப்பு, கடவுளுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர் ; ஆனல், மனிதரிலும் மேலானவர்,' என்ற கருத்தைக் கொண் டவர். இன்னெசன்டின் கருத்தும் குறிக்கோளும் உலகியல் அதிகாரத்தோடும் ஆட்சியோடும் மோதாமலிருக்க இயலாது. மேலும், இத்தாலிய மக்களின் ஜெர்மானிய ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கொள்கையை எடுத்தியம்பியதுடன், இத்தாலியிலிருந்து ஜெர்மா னியரை விரட்டுவதே தம்முடைய நோக்கமென்றும் மூன்றும் இன்னெசன்டு தெரிவித்தார்.

ஆட்சிப்பீடம் ஏறும் போது பேரரசர்கள் போப்புக்களோடு நட்பு முறையில் பழகினுலும், அந்த நல்லுறவு நீடிப்பதில்லை. ஏனெனில், அவர்களுடைய போராட்டம் ஒன்றேடொன்று ஒவ்வாத உரிமைகளைப் பற்றியதாகும். ஜெர்மனியில் ஹோஹன் ஸ்டாஃபென் மரபினைச் சேர்ந்த ஃபிலிப்பும் (Philip) ஃகெல்ஃப் குடும்பத் தோன்றல் ஆட்டோவும், பேரரசர் பதவிக்குப் போட்டி யிட்டனர். திருச்சபை நண்பராகிய ஆட்டோவிற்குப் போப்பு ஆதரவு அளித்தார். ஆயினும், அவர் தோல்வியுற்றார். வெற்றி பெற்ற ஃபிலிப்புக் கொல்லப்படவே, நான்காம் ஆட்டோ 1208இல் பேரரசராய் நாட்டு மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். போப் பிடம் முதலில் மிக்க நன்றி பாராட்டிய பேரரசர், இரு சிசிலிகளின்

இராச்சியத்திற்கு உரிமை பாராட்டியதும், போப்பின் பகைவராக நேர்ந்தது. ஜெர்மனி, தென்னித்தாலி இணைப்பு, போப்பிற்குப் பெருங்கிலியை உண்டாக்கியது. ஆட்டோ சிசிலியைப் போரில் வென்று வாகை சூடுவதற்கு முன், போப்பு ஜெர்மானிய அரசர்களைப் பேரரசருக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுமாறு தூண்டிவிட்டார்; அதுவுமன்றிச் சிசிலி இளவரசர் ஃபிரெடெரிக்கை ஜெர்மன் மணிமுடிக்காக ஆட்டோவோடு போராடுதற்கு அந்த நாட்டரங்கில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். ஆட்டோவைப் பேரரசர் பதவியிலிருந்து நீக்கும் முயற்சியில், போப்பாட்சி இது வரை காணாத ஒரு பெரும்பகைவரை இன்னொசன்டு தோற்றுவித்தார்.

இரண்டாம் ஃபிரெடெரிக்கு – 1215 - 50

முதலில் தந்தையாரையும், பின்னர்த் தாயாரையும் இழந்த இளவரசர் ஃபிரெடெரிக்கைப் போப்பு இன்னொசன்டு தம் பாதுகாப்பில் வைத்துக்கொண்டு, சிறந்த முறையில் வளர்த்து வந்தார்; பேராசிரியர்களைக் கொண்டு அச்சிறுவருக்குக் கல்வி புகட்டியதுடன் சிசிலி நாட்டையும் அவருக்குக் காத்தளித்தார். 1212இல் இளவரசர் பிரெடெரிக்கைப் பேரரசராகப் போப்பு ஒப்புக்கொண்டதுடன் அவரை அப்பீடத்திலமர்த்தவும் மடி தட்டி நின்றார். பிரெஞ்சு மன்னர் இரண்டாம் ஃபிலிப்பு அவருக்கு உதவ முன் வந்தார். ஆட்டோவிற்கு ஆங்கில அரசர் ஜான் துணை புரிந்தார். 1214இல் பூவீன் (Bouvines) போர்க்களத்தில் ஆங்கில அரசர் ஜானும் பிரெஞ்சு மன்னரையெதிர்த்த ஏனைய பிரபுக்களும், பிரெஞ்சு மன்னரிடம் படுதோல்வி அடைந்தார்கள். ஆட்டோவின் நண்பர்கள் தோற்கவே, அவர் பேரரசர் பதவியை இளைஞர் பிரெடெரிக்கிற்கு விட்டுக்கொடுத்து விலகிக்கொண்டார்.

ஏக்கன் (Aachen) என்ற இடத்தில் 1215இல் ஜெர்மன் முடிசூடிய பிரெடெரிக்கு, பேரரசர் முடிக்கும் முயன்றார். ஆனால், ஜெர்மனியும் சிசிலியும் இணையாதவாறு, சிசிலியைத் தம்மிடமிருந்து மானியமாய்ப் பெற்றுப் பேரரசரின் மைந்தர் அந்த நாட்டை ஆள வேண்டுமென்று இன்னொசன்டு திட்டமிட்டார். ஆனால், அத்திட்டம் நிறைவேற்றுவதற்கு முன் போப்பு இறந்து போனார். பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இன்னொசன்டின் ஆணையை மறுப்பவரோ எதிர்ப்பவரோ ஐரோப்பாவில் இல்லையென்ற அளவில் அவர் ஆதிக்கத்தின் உச்சியில் வீற்றிருந்தார்; தம்மை எதிர்த்தவரிடமிருந்து பேரரசர் பதவியைப் பறித்துத் தாம் விரும்பிய ஒருவரை அப்பதவியில் அமர்த்திப் போப்பாட்சியின் ஆற்றலை உலகறியச் செய்தார். போர்ச்சுகல், பிரான்ஸ்,

டென்மார்க்கு, நார்வே, ஸ்வீடன், போலண்டு, ஹங்கேரி முதலிய பல நாடுகள் போப்பின் ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டன; போப்பைத் தலைவராய்க்கொண்டு ஐரோப்பா ஐக்கிய நாடுகள் (United States of Europe) போல இயங்கின எனச் சொல்லலாம்.

போப்பின் ஆணையை ஏற்றுக்கொண்ட பிரெஞ்சு மன்னர் போதிய காரணமில்லாது விலக்கி வைத்திருந்த தம் முதல் மனைவியாருடன் மீண்டும் வாழ்ந்தார். போப்பினால் அமர்த்தப்பட்ட காண்டர்பரி மேற்றிராணியார் ஸ்டீபன் லாங்டனை (Stephen Langton) ஆங்கில அரசர் ஜான் முதலில் எதிர்த்துத் தோற்று, பின்னர்ப் போப்பின் அடி பணிந்து ஏற்றுக்கொண்டார். தென் பிரான்சில் அல்பிஜென்ஸியர்களை அழிக்க ஒரு சமயப் போரைத் தூண்டி, சமய மறுப்பாளர் என்று கருதப்பட்ட மக்களை மிகக் கொடுமையாய்த் துன்புறுத்திய பொறுப்பும் பழியும் இன்னொசன்டைச் சார்ந்தன. 1215இல் கூடிய லாட்டேரன் அவையில், சமய மறுப்பாளர்களைத் தேடிப் பிடித்து உசாவியறிந்து ஒறுக்கும் நீதி மன்றம் (Inquisition) ஒன்று நிறுவ ஏற்பாடாயிற்று. சமய மறுப்புக் குற்றஞ்செய்தவர்களைக் கழுமரத்தில் கட்டி எரித்துவிட வேண்டும் என்று போப்பின் தலைமையில் அந்தத் திருச்சபையின் அவை முடிவு செய்தது. மேலும், அந்த அவை சிக்கலான சில சமயக் கோட்பாடுகளை ஆய்ந்து வரையறுத்தும், விளக்கம் தந்தும், முடிவு கண்டது. ஒவ்வொரு கிறித்துவரும் ஆண்டுக்கொரு முறையேனும் தம்முடைய சமய, ஒழுக்கக் குற்றங்குறைகளைக் குருமாரிடம் சொல்லி, மன்னிப்புக் கேட்டுப் பெற வேண்டும் என்பதும் அந்த அவையின் முடிவுகளுள் ஒன்று. இவ்வாறு சமயச் சீர்திருத்தத்தில் போப்பு மிகவும் ஆர்வமுடையவராயிருந்தார்.

பிரான்சிஸ்கன், டாமினிக்கன் துறவியர் கூட்டங்களை நிறுவ உதவி, திரிதுறவிகளைக்கொண்டு சிறந்த சமயப் பணிகளை ஆற்றவும், திருச்சபைக்கு அவர்களால் பெரிய ஆக்கம் தேடிக்கொள்ளவும் காரணமாயிருந்தவர் இன்னொசன்டு. கிறித்துவ மன்னர் யாவரும் போப்பிற்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தனர். போப்புத் தலையிட்ட ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் அவருக்கே வெற்றி வாய்ந்தது. ஆனால், அவருக்கு அரசியலே எல்லாமாய் இருந்ததால், போப்பாட்சி ஆன்மிகச் சத்தியில் மிகப் பின்னடைந்துவிட்டது. நாட்டின்மேல் விதிக்கப்பட்ட தடையாணை அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்டதால், அதன் முனை மழுங்கிப் போயிற்று. பொதுவாய் அவர் மக்கள் வெறுப்பிற்கு ஆளானார். இங்கிலாந்திலும், தென் பிரான்சிலும், ஜெர்மனியிலும் அவருக்குப் பெரிய மக்கள் எதிர்ப்பு

ஏற்பட்டது. ஆயினும், போப்பாட்சியை ஆக்கிய பெரியார்களுள் இறுதியானவரென மூன்ரும் இன்ஞெசன்டைக் கருத வேண்டும்.

போப்பு மூன்ரும் இன்ஞெசன்டு மிக்க திறமை வாய்ந்தவராய் இருந்தது போல, அவரைத் தொடர்ந்து வந்த பேரரசர் இரண்டாம் பிரெடெரிக்கும் பேராற்றலைப் பெற்றிருந்தார். அவர் உருவத்தில் சிறியவர் ; தம் குலத்திற்குரிய சிவப்பான தலை முடியை மரபு வழியாகப் பெற்றிருந்தார். அளவற்ற ஆற்றலும், எண்ணங்களிலும் செயல் முறைகளிலும் தமக்கே உரிய முன் மாதிரியான புதுமையும் பெற்றிருந்த பிரெடெரிக்கை அவர் காலத்தவர்கள் 'உலகு வியக்கும் பெரியார்' ('Stupor Mundi') எனக் கொண்டாடினர்கள். அவர் இடைக்கால அரசர்களைப் போலல்லாமல், தாம் வாழ்ந்த பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டைக் கடந்து, பதினைந்தாம் நூற்ருண்டு ஆங்கில மன்னர் ஏழாம் ஹென்றி, பிரெஞ்சு மன்னர் பதினேராம் லூயி, மறுமலர்ச்சிக் கால இத்தாலிய மன்னர்கள் போன்றவர்களுக்கு முன் மாதிரியாயிருந்தார் ; எளிய தென்னித்தாலிய மொழியில் செய்யுள்கள் எழுதிப் பின்னர் ஐரோப்பாவில் வளர்ந்த பொது மக்கள் இலக்கியத்திற்கு முன்னேடியாயிருந்தார் ; விஞ்ஞான, தத்துவ வளர்ச்சியில் மிக்க ஆர்வம் காட்டினர். அறிவுப் பசியெடுத்தவர்கள் வெளி நாட்டிற்கேகி அறிவுப் பிச்சை கேட்டு நிற்காதவாறு, சொந்த நாட்டிலே அப்பசியைத் தணிக்கக் கூடிய உணவைச் சமைத்து அளிப்பதற்கென, பிரெடெரிக்கு நேப்பிள்ஸில் ஒரு பல்கலைக் கழகத்தைக் கண்டதாக அவர் வழங்கிய பல்கலைக் கழக உரிமைப் பத்திரம் பகர்கிறது. பாலெர்மோவில் (Palermo) காட்டு விலங்குகள் வாழ்வதற்கென ஒரு தோப்பும், சாலெர்னேவில் மருத்துவ முறைகளைக் கற்பதற்கென ஒரு பள்ளியும் நிறுவப்பட்டன. சுருங்கச் சொல்லின், அவருடைய ஆட்சியில் தென்னித்தாலியும் சிசிலியும் முற்போக்கான கருத்தும் கலையும் வளரும் நாடுகளாய்த் திகழ்ந்தன எனலாம். தாமஸ் அக்வினுஸ் (Thomas Aquinas) போன்ற கிறித்துவ அறிஞர்கள் மட்டுமன்றி, சாரசேனியப் புலவர்களும் அக்கருத்துக் கலை முன்னேற்றத்தில் பங்கு கொண்டார்கள். சமய, இன வேறுபாடின்றிப் பேரரசர் சாரசேனிய அறிஞர்களுடன் மிக நெருங்கிப் பழகினர்.

விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் அவர் காட்டிய ஆர்வமும், இன வேறுபாடு பாராமல் யூதர்களோடும் முஸ்லிம்களோடும் அவர் கொண்டிருந்த நல்லுறவும், அவர் செயல்களைத் திருச்சபை ஐயுறவோடு பார்க்கக் காரணமாய் அமைந்திருக்கலாம். போப்பினல் வெளியிடப்பட்ட பல அறிக்கைகள், அவர் ஒரு முரண் சமயத்தினர் எனப் பழி சுமத்தி, அவர்மேல் வெறுப்புக் கொள்ளு

மாறும் போர் தொடுக்குமாறும் மக்களைத் தூண்டின. இதனை மறுக்கும் முகத்தால் பேரரசர், தாம் குருமார்களின் பகைவரல்லரென்றும், திருச்சபையின் குற்றம் குறைகளின் பகைவரென்றும் அறிவித்தார். உலகியலிலிருந்து விலகி வாழும் தூய குருமார்களைத் தந்தைமாரெனக் கொள்ளலாம்; சிற்றின்ப உணர்ச்சி, பேரவா, பிறர் பொருள் நயத்தல் முதலிய ஒழுக்கக் கேடுகள் திருச்சபையின் தூய்மையைக் கெடுத்து, வலிமையையும் குறைத்து விட்டன; அவற்றைப் படை கொண்டு தாக்கி அழிப்பதே தம் தலையாய பணியென்று பேரரசர் கொண்டார்; ஆடுகளுக்கு இடையரையும், மக்களுக்கு அவர்களுடைய மேற்றிராணியாரையும், உலகிற்கு ஆன்மிகத் தந்தையாரையும் திரும்பவும் தேடித் தர உறுதி பூண்டார். ஒநாய் போன்ற வல்லாளராயிருந்த போப்பின் முகமூடியைக் கிழித்து அவர் இப்பூவுலகப் பகட்டையும் உலகியலையும் விடுத்து இயேசுவின் தூய அடிச்சுவட்டினைப் பின்பற்றிச் செல்ல வழி துறை காண்பதே தம் பெரும்பணியாயிருக்குமென்று பேரரசர் தெரிவித்தார். மேலும், மக்கள் மதிப்பிற்குப் போப்பைப் போலப் பேரரசரும் உரியவரே என்றும் அவர் கருதினர். ஒரு நாட்டுத் திருச்சபை மன்னராதிக்கத்தின்கீழ் இயங்குவதே சாலச் சிறந்ததெனக் கொள்ளுமாறு அவர் சமயக் கருத்தின் போக்குக் காணப்பட்டது.

நாடும் அரசும், திருச்சபையைப் போன்று, கடவுட்படைப்பாகும். அதன் ஆட்சிப் பொறுப்பையேற்றுள்ள மன்னர் நீதி வழங்கியும், அமைதி காத்தும், ஒழுங்கை நிலை நாட்டியும் உலகில் கடவுட்பணியையே செய்து வருவதால், அவர் எந்த வகையிலும் போப்பிற்குத் தாழ்ந்தவரல்லர். அவரவர் துறையில் இருவரும் பெரியவரே என்று இடைக்கால அரசர் நிலையைத் தனித் துணிவுடன் தெளிவுபடுத்தினர் பேரரசர் இரண்டாம் ஃபிரெடெரிக்கு. நல்ல வலிவுள்ள மத்திய அரசினைக் காண விழைந்த பேரரசர், தென்னிந்தியாவில் குருமார்களின் சிறப்புரிமைகளைப் பறித்தார்; பிரபுக்களை ஒடுக்கிக் கட்டுப்படுத்தினர். மானியதார்களின் கோட்டைகளுக்குப் பதிலாக அரசாங்கக் கோட்டைகள் எழுந்தன. அரச நீதி மன்றங்கள் நீதி வழங்கத் தொடங்கின.

பேரரசர் ஜெர்மனியையும் வட இத்தாலியையும் ஆண்டு வந்தார். இத்தாலியில் அவர் அதிகக் கவலையும் கருத்தும் செலுத்தியதால், ஜெர்மனிப் பேரரசர் முதலாம் ஆட்டோவின் காலத்திலிருந்தே புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்தது நன்கு தெரிந்திருந்த போதிலும், பிரெடெரிக்கின் ஆட்சி அதனை மேலும் தெளிவாக்கிற்று. போப்பிற்கு வாக்களித்தபடி தம் மைந்தரிடம் சிசிலி இராச்சியத்தைப் பேரரசர்

ஒப்படைக்கவில்லை ; பேரரசர் ஜெர்மனியில் தங்காமல் இத்தாலியி லிருந்தே அந்த நாட்டை ஆண்டு வந்தார். அவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் ஜெர்மானியப் பேரரசர் இத்தாலியிலிருந்து ஜெர்மனிக்கு மூன்று முறைகளே சென்று வந்தார். ஜெர்மனியில் வலிமை வாய்ந்த பிரபுக்களுள் பலர் பேரரசருக்குப் பங்காளிகளாகி அவ ருடைய ஆதிக்கத்தை மிகக் குறைத்துவிட்டனர். அவருடைய படைகள் மிகவும் தொலைவிலிருந்த இரு நாடுகளின் ஒழுங்கினைக் காக்குமளவு வலுவுடையதாயில்லை. ஆதலால், ஜெர்மானிய ஆட்சிப் பொறுப்பை அவர் சில வேளைகளில் துறந்துவிடுவது முண்டு. இத்தகைய ஆட்சியின் விளைவாகச் சிசிலியில் ஒடுக்கப் பட்ட நிலமானிய அமைப்பு ஜெர்மனியில் பேரரசருடன் கடுமை யாய்ப் போட்டியிட்டது.

1239இல் ஜெர்மன் பிரபுக்கள் நீதித்துறையிலும் படைத் துறையிலும் பெற்ற அதிகாரம், அவர்களை மத்திய ஆட்சியின் ஆதிக்கத்திலிருந்தே விடுவித்தது. பேரரசர் சில நகரங்களை அழித் தும், பல நகரங்களின் சிறப்புரிமைகளைக் குறைத்தும், பிரபுக்களின் உரிமைகளைப் பெருக்கினார். இத்தகைய சலுகைகளைப் பெற்றும் பிரபுக்களுக்குப் போதுமென்ற மனமில்லை. பிரபுக்களின் ஆதிக்க வளர்ச்சி மேலும் அவர்களுக்கு ஆதிக்க ஆசையைத் தூண்டிற்று. அவர்கள் பேரரசரை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்தார்கள், அக் கிளர்ச்சியில் பேரரசர் மூத்த மைந்தரும் சேர்ந்தார். கலகம் செய்த இளவரசர் ஹென்றி தோற்ற பின், சிறை பிடிக்கப்பட்டு, வாழ்நா ளெல்லாம் சிறையிலேயிருந்து மடிந்தார். ஆனால், ஜெர்மானியக் கோமக்களும் (Dukes) கோட்டத் தலைவர்களும் (Counts) கட்டுக் கடங்காமலே இருந்து வரலானார்கள். ஜெர்மனிக்கு நல்லதோர் ஆட்சி அளிக்கச் செய்த முயற்சி பயன் தரவில்லை. பத்தொன்ப தாம் நூற்றாண்டு வரை ஜெர்மனி நிலமானிய அமைப்பின் கேடு களிற்சிக்கி ஒன்றுபடாமலே இருந்தது.

ஃபிரெடெரிக்கிற்கும் போப்பிற்கும் நிகழ்ந்த போராட்டம் அவர்களுக்குள்ளிருந்த பூசல் காரணமாய் நிகழவில்லை. மேற்றி ராணியார்களின் தேர்தல் முறையினைப் பற்றியே நாலாம் ஹென்றி போப்போடு போராடினார். முதலாம் ஃபிரெடெரிக்கு, போப்பு மூன்றாம் அலெக்ஸாண்டர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தார் ; ஆனால், இரண்டாம் ஃபிரெடெரிக்கு, போப்பு ஒன்பதாம் கிரெகரியோடு ஒளிவு மறைவின்றி இத்தாலி நாட்டின் ஆட்சியுரிமைக்குப் போரிட்டார். இதுவே போப்பு–பேரரசர் போராட்டத்தின் வளர்ச்சியாகும். சமயச் சார்புடையதாகத்

தொடங்கிய போராட்டம், வெளிப்படையாகவே உலகியலைப் பற்றிய போராட்டமாய் வளர்ந்துவிட்டது.

பட்டமேற்ற நாள் முதலே பேரரசர் சிலுவைப் போருக்குச் செல்வதாகப் போப்பிற்கு வாக்களித்திருந்தார். ஆனால், பண்டைய நாள் அறப்போர் வீரருடைய உணர்ச்சி பிரெடெரிக்கிற்குச் சிறிது மில்லை. முஸ்லிம்களைத் தாக்கிப் போரிட்டு வெற்றி பெறுவதில் அவருக்கு ஆர்வமும் இல்லை. அவர் போப்பின் வற்புறுத்தலுக்காக 1227 இல் பிரிண்டிசியில் கப்பலேறினர்; ஆனால், உடல் நலமில்லையென்று சொல்லி மூன்றும் நாளே திரும்பிவிட்டார். இதைக் கேட்டுச் சினங் கொண்ட போப்பு அவரைச் சமயத்திலிருந்து விலக்கி வைத்தார். ஆதலால், அவர் 1228இல் சிலுவைப் போரில் கலந்துகொள் வதற்காக மீண்டும் புறப்பட்டுச் சென்றார் ; சாரசேனியர்களிடம் பகைமையுணர்ச்சியில்லாததால், அவர்களோடு போரிடுவதற்குப் பதிலாக, பேரம் பேசினர்; தமக்கு முன் போரிட்டவர்கள் படை வலிமையைப் பெற்றதைக்காட்டிலும், தம் வெல்திறத்தால் அதிக மான உரிமைகளைத் திருப்பயணம் செய்யும் கிறித்துவர்களுக்குச் சாரசேனியர்களிடமிருந்து வாங்கித் தந்தார். ஜெருசலம், பெத் லேகேம், நாசரேத்து என்னும் இடங்கள் கிறித்துவர்களுக்குக் கிடைத்தன. அவர் ஜெருசல அரசர் மகளை மணந்து அங்குள்ள கோயிலில் தம் கைகளாலேயே முடியும் சூட்டிக்கொண்டு நாடு திரும்பினர்.

பேரரசர் வெளி நாடு சென்றிருந்த காலத்தில், போப்பின் படை நேப்பிள்ஸ் நாட்டை அழித்தது. மேலும், பேரரசரை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்யுமாறு ஜெர்மானியர் தூண்டப்பட்ட னர். 1230இல் பேரரசரும் போப்பும் சான் ஜெர்மானே (San Germano) என்ற இடத்தில் சந்தித்து, நாட்டிற்கு அமைதி அளித்தனர். ஆனால், இந்த அமைதி நீடிக்கவில்லை. முதலாம் ஃபிரெடெரிக்கின் தாழ்விற்குக் காரணமாயிருந்த லம்பாடி நகரங் களின் சங்கத்தின்பால் பேரரசரின் கவனம் திரும்பியது. கான் ஸ்டன்ஸ் உடன்படிக்கைக்குப் பின், மத்திய இத்தாலியிலும் நகரச் சங்கங்கள் தோன்றி வளர்ந்து பேரரசரை எதிர்ப்பதில் முனைந்திருந்தன. அவை வளமடைந்து வலிவு பெற்றிருந்த போதிலும், பொறாமையினல் பிளவுபட்டிருந்தன. இதைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு பேரரசர் அவற்றோடு கடுமையாய்ப் பொரு தார். இத்தாலிய நகரங்கள் 1237இல் தோல்வியுற்றன. பேரர சர் வெற்றி வாகை சூடிவிடுவாரென்பதைக் கண்ட போப்பு, நகரங்களோடு சேர்ந்துகொண்டு பேரரசரைச் சமயத்திலிருந்து விலக்கினர். அதற்குப் பின் விரைவில் ஒன்பதாம் கிரெகரி

இறந்தார். நான்காம் இன்னொசன்டு போப்பாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். புதிய போப்பு, பேரரசரின் பழைய நண்பர். ஆயினும், நான்காம் இன்னொசன்டு, தம் பதவி காரணமாய் நட்புணர்ச்சியை அறவே விடுத்து, பிரான்சிற்குச் சென்று, 1245 இல் ஓர் அவையைக் கூட்டி, 'பேரரசர் ஒரு ஃபாரோ (Pharao), ஒரு ஹிராது (Herod), ஒரு நீரோ (Nero)' என்றெல்லாம் சமயப் பகைவர்களின் பெயர்களை அவருக்கு அடுக்கடுக்காய்ச் சூட்டி, மிக வன்மையாக அவர்மேல் குற்றஞ்சாட்டினர். இப்பழிச் சொற்களைக் கேட்டுப் பேரரசர் அயரவில்லை. 'பேரரசர்களைப் பதவியிலிருந்து நீக்கப் போப்புக்களுக்கு உரிமை இல்லை; ஏனெனில், அவர்கள் தங்கள் முடியைக் கடவுளிடமிருந்தே பெற்றிருந்தார்கள்; அதைப் பறிக்கக் கீழ்க்குலத்தோன்றலாகிய ஒருவருக்கு (போப்பிற்கு) என்ன உரிமை உளது?' என்று பேரரசர் ஆர்ப்பரித்தார். போப்பு ஒரு போட்டிப் பேரரசரைத் தோற்றுவித்துப் போராட்டத்தைக் கடுமையாக்கினர். மக்களிடையில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த திரிதுறவிகள் பேரரசரை எதிர்த்துப் போப்பிற்கு ஆதரவு தேடினர்கள்.

சிலுவைப் போரில் பெருவெற்றியுடன் திரும்பிய பேரரசரை எதிர்த்துப் போப்பு ஒரு சமயப் போரைத் தொடுத்தார். சிலுவைப் போரில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட சலுகைகளும் பரிசுகளும் பேரரசரை எதிர்த்துப் போராடியவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. ஜெர்மனியில் உள் நாட்டுப் போர்கள் மலிந்தன. 1248இல் ஹாலண்டு நாட்டு வில்லியம் (William of Holland) ஏக்கன் நகரில் ஜெர்மன் பேரரசராக முடி சூட்டப் பெற்ருர்; பிரெடெரிக்கிற்கு நஞ்சூட்டிக் கொல்லவும் சதி செய்தனர். 1247இல் பார்மாவில் அவர் பெருந்தோல்வியடைந்தார். ஆனால், அவர் அஞ்சா நெஞ்சினராய்த் துணிவுடன் இறுதி வரையில் போரிட்டிறந்தார். அவர் இறப்பதற்கு முன் அவருடைய படைகள் இத்தாலியில் வெற்றி முழக்கஞ்செய்து உரோம் நகரைக் கைப்பற்றும் நிலையிலிருந்தன. போப்புடன் போராட்டம் முடிவுருதபடி, பேரரசர் மறைவு குறுக்கிட்டது.

இரண்டாம் பிரெடெரிக்கு இடைக்கால அரசராயினும், இக்கால அரசருக்குள்ள சில பண்புகளைப் பெற்றிருந்தார். அவருடைய எண்ணங்களும் செயல்களும் சமயத்திற்குக் கட்டுப்படாமல், பெரும்பாலும் அரசியற்கருத்துக்களால் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. சிசிலியில் ஒரு வரம்பிலா முடியரசு (Absolute monarchy) நிறுவுவதில் நிலமானியக் கருத்துக்கள் அவருக்குத் தடையாயில்லை. ஐரோப்பாவில் இக்கால நாடுகளில் சிசிலியே முதலா

வதாகக் கருதப்படுகிறது. ஃபிரெடெரிக்கு, அபெலார்டு மரபில் வந்த ஒரு சுதந்தரச் சிந்தனையாளர். அவர் பேரரசினைச் சுதந்தர மாய் ஆளும் தம் உரிமையை நிலை நாட்டவே போப்போடு போராடினார். அப்போராட்டம் இறுதியில் தமக்கும் தம் குடும் பத்திற்கும் மாறாகவே முடியுமென்பதையும் அவர் உணராம லில்லை; ஆயினும், தம் முயற்சியில் மனம் தளரவேயில்லை. பேர ரசர் போப்புடன் போராடுவதற்கு மற்ற முடி மன்னர்களையும் தம்மோடு சேர அழைப்பு விடுத்தார். போராட்டத்தில் தாம் வீழ்ந்தால், வேறு யாரால் போப்பை எதிர்த்து நிற்க முடியும் என்ற வினாவையெழுப்பி, அரச நிலைமையைச் சுட்டிக் காட்டினார். ஃபிரெடெரிக்கை இடைக்கால அரசுரிமைக்குக் காவலர் எனலாம்.

இத்தாலிய அரசைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற அவரது அவா நிறைவேறவில்லை. சிறப்பான சட்டத் தொகுப்பு (Liber Augustalia) ஒன்றை அவர் வெளியிட்டார். அவருடைய ஆட் சித் துறைகளில் முதலிடம் பெற்றிருப்பது பொருளாதாரத் துறையே. அவர் உள் நாட்டு ஆயத்திற்குப் பதிலாக எல்லைப் புறங்களில் சுங்க வரி விதித்தார். அது காப்பு வரியாகவும் பயன் பட்டது. ஆயினும், அவர் வரலாற்றில் வால் வெள்ளியைப் போலத் தோன்றி ஒளி வீசி மறைந்தார். அவர் மரபு அழிந்தது போல அவரது சாதனையும் மறைந்தது. அவரது அரிய ஆட்சித் திறத்தைப் பாராட்ட இடைக்காலம் மறுத்தது.

இரண்டாம் ஃபிரெடெரிக்கோடு ஹோஹன்ஸ்டாஃபென் மரபு நலிந்து, பதினெட்டாண்டுகள் கழித்து மறைந்தது. இத் தாலிய நகரங்கள், மக்கள் வகுப்புக்கள், நாட்டுக் குடும்பங்கள் யாவும் ..கெல்..ப்கள் (போப்பின் கட்சி), ஃகிப்பெலின்கள் (பேரரசுக் கட்சி) எனப் பிளவுபட்டு, போரில் ஈடுபட்டிருந்தன. போப்பாட்சி ஹோஹன்ஸ்டாஃபென் வமிசத்தை அழிப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தது; அது மூலம் போப்பின் நாடு தடை யேதுமின்றி விரிவடைவதற்கான வழியைத் தேடியது. ஜெர்மனி யில் பேரரசராயிருந்த நான்காம் கான்ராடு (Conrad-IV) அந்த நாட்டை விட்டு வெளியேறிச் சிசிலியை அடைந்தார். அவர் போப்போடு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு அமைதி காண விரும்பி னார். ஆனால், நான்காம் இன்னொசன்டு அதற்கிணங்க மறுத்தார். ஹோஹன்ஸ்டா..பென் என்ற பெயரையே அவர் வெறுத்தார். கான்ராடும் அவர் உடன் பிறந்த மான்..பிரெடும் (Manfred) சேர்ந்து தென்னித்தாலியையும் சிசிலியையும் வசப்படுத்திக் கொண்டனர். ஆனால், திடீரென்று கான்ராடு 1254இல் இறந்தார். மான்..பிரெடு 1258இல் அரசரானார். 1261இல் பிரெஞ்சு நாட்

டவரான நான்காம் அர்பன் (Urban-IV) போப்பின் பீடத்தில் அமர்ந்தார். சிசிலி நாட்டு ஆட்சிப் பொறுப்பை ஆஞ்சோ நாட்டுச் சார்லசிற்கு (Charles of Anjou) அளித்து, சிசிலி நாட்டைப் படையெடுத்துப் பிடித்துக்கொள்ளுமாறு போப்பு அவருக்கு 1263இல் அழைப்பு விடுத்தார். பெனிவென்டோ (Benevento) விற்கு அருகில் நடைபெற்ற சண்டையில் சார்லசுக்குத் தோற்று மான்ஃபிரெடு இறந்தார். நான்காம் கான்ராடு விட்டுச்சென்ற ஒரே மைந்தரான கான்ராடினோ (Conradino) ஒரு ஜெர்மானியர். அவர் உண்மையான ஹோஹன்ஸ்டாஃபென் சிறுவராயிருந்தும், மிக்க துணிவுடன் ஃகிப்பெலின்களின் அழைப்பையேற்று ஒரு சிறு படையுடன் இத்தாலிக்கு வந்தார். இறுதி ஹோஹன்ஸ்டாஃபென், கான்ராடினோ டக்லியாக்கோசோ (Tagliacozzo) என்ற போர்க்களத்தில் சிறைபட்டு நேப்பிள்ஸில் கொல்லப்பட்டார். ஃகெல்ஃபுகள் ஆதிக்கம் பெற்றூர்கள்.

இடைக்காலத்தின் (1137-1268) இடைப்பகுதி முழுவதும் ஐரோப்பிய வரலாற்றில் பெரும்பங்கு கொண்டிருந்த ஹோஹன்ஸ்டாஃபென் குடும்பம் 1268இல் முடிவுற்றது. ஐரோப்பாவில் ஏகாதிபத்தியத்தை ஏற்படுத்தச் செய்த இடைவிடா முயற்சியும் அதனுடன் முடிவடைந்தது. அந்த ஈடேருத ஏகாதிபத்தியக் கொள்கைதான் இடைக்கால அரசியல் சமயக் கருத்துக்களை ஊக்குவித்தது. நீண்ட போராட்டத்திற்குப் பின் போப்பாட்சி வெற்றி பெற்றது. அந்த வெற்றியினுல் அதன் ஆதிக்கத்திற்கு ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி, அது தோற்றிருந்தாற்கூட ஏற்பட்டிராது. தங்கள் ஆதிக்க ஆசையை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவும், சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்களுக்காகவும், போப்புக்கள் சமயத்தின் உயரிய நோக்கங்களை அடியோடு மறந்தார்கள்; தங்களுடைய மிக உயரிய ஆன்மிகச் சத்தியை மிக இழிந்த வகைகளில் பயன்படுத்தினுர்கள். போப்பாட்சி பெற்ற வெற்றியின் பயன் போப்புக்களைச் சேரவில்லை; அது பிரெஞ்சு நாட்டிற்கு நலம் பயந்தது. அடுத்த முப்பத்தேழாண்டுகளுக்குள் போப்புக்கள் இத்தாலியை அரசியற்குழப்பத்தில் ஆழ்த்திவிட்டு, பிரான்சிற்குச்சென்று, அந்த நாட்டுக் கொள்கை முறையின் கருவிகளாய் அவின்யான் (Avignon) என்ற ஊரில் உரிமையிழந்து வாழவேண்டியதாயிற்று. அச்சிறை வாசம் அவர்கள் முற்பகல் செய்த தீச்செயல்களின் பிற்பகல் விளைவாகும்.

3

இரண்டாம் ஃபிரெடெரிக்கு இறப்பதற்கு முன்னரே பேரரசர் பதவி ஐரோப்பிய மன்னர் பலருக்கு ஒருவர் பின் ஒருவருக்குப்

போப்பினுல் அளிக்கப்பட்டது. பிரான்ஸ் நாட்டு இராபர்ட்டு, டென்மார்க்கு இளவரசர், நார்வே தேயத்து ஹேகன் (Hakon), இறுதியாகத் தூரிங்கியாவைச் சேர்ந்த ஹென்றி, ஹாலண்டு நாட்டு வில்லியம் இவ்வாறு ஒவ்வொருவராய்ப் பேரரசின் பொறுப்பை யேற்று முடி சூடிக்கொள்ள அழைக்கப்பட்டனர். இறுதியாக வில்லியத்திற்கு ஜெர்மனியில் ஆதரவு திரட்ட, போப்புப் பெரு முயற்சி செய்தார். 1256இல் அவர் கொல்லப்பட்டார். கார்ன் வால் ரிச்சர்டும், காஸ்டில் அல்ஃபான்சோவும் பேரரசராய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஆனுல், அவர்களுக்கு நாட்டில் ஆதிக் கம் செலுத்த முடியவில்லை. அல்ஃபான்சோ ஜெர்மனிக்கு வரவே இல்லை. ரிச்சர்டு வந்தும் பயனில்லை. தூய உரோமானியப் பேரரச ராகிய ஜெர்மன் இராச்சியத்தில் 1254 முதல் 1273 வரை எவரும் பேரரசர் என்ற பட்டம் தாங்கி ஆட்சி செய்யவில்லை. இந்த இரு பதாண்டுக்காலத்தை நீண்ட ஆட்சி இடையீடு (The Great Interregnum) என்று குறிப்பிடுகிருர்கள். இந்த இடையாட்சிக் காலத்தில் நாட்டுக்கு ஓர் அரசரில்லை. ஆனுல், இளவரசர் பலரும், கோமக்களும் தத்தம் பகுதிகளைத் தங்கள் இச்சை போல ஆண்டு வந்தார்கள். சிறிதும் பெரிதுமான பல நாடுகளின் கதம்பமாய் ஜெர்மனி காட்சியளித்தது.

பேரரசர் – போப்புப் போராட்டத்தால் இத்தாலியும் ஜெர் மனியும் பல சிறுசிறு பகுதிகளாய்ச் சிதறி, பத்தொன்பதாவது நூற்ருண்டு வரையில் ஐக்கியப்படாமலிருந்தன. ஜெர்மனி ஒன்று படாதபடி நிலமானியப் பிரபுக்கள் தடுத்தார்கள். இத்தாலியின் ஒன்றிப்பு, சுதந்தர நகரச் சமூகங்களால் தடைபட்டது. ஜெர்மன் பேரரசு இத்தாலியை இழந்தது. நார்மானியச் சிசிலியின் தலைசிறந்த நாகரிகம் அஞ்செவின் கொடுங்கோன்மையால் அழிந்து போயிற்று. இடைவிடாத போர்கள் காரணமாக இத்தாலியில் சுதந்தர நகர ஆட்சி கொடுங்கோன்மையாய்த் திரிந்தது. ஆனுல், அச்சர்வாதி கார ஆட்சி கலைக்கும் இலக்கியத்திற்கும் பேராதரவு தந்தது. போப்புக்களுக்கும் பேரரசர்களுக்கும் நிகழ்ந்த போராட்டத்தில், இறுதியாகப் போப்பாட்சிக்கு வெற்றி கிடைத்தது போலத் தோன்றியது. போப்புக்கள் பேரரசர்களும் ஆனுர்கள். ஆனுல், இரு நிறுவனங்களும் ஒன்றையொன்று ஒடுக்கி வலியிழந்து, வாழ்விழந்தன. போராட்டத்தின் போது உரோமானியச் சட்டங் களைப் பலர் ஊன்றிப் படித்தனர்; சட்ட அறிவு நாட்டில் வளர்ந் தது.

போப்பாட்சிக்கும் பேரரசிற்கும் இடையே நிகழ்ந்த நீண்ட போராட்ட வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கூறி மேலே செல்வோம்.

இரு நூற்றுண்டுகளில் (1056—1254) மூன்று முறை போராட்டம் நடைபெற்றது. ஒவ்வொரு முறையும் போப்புக்களோடு போராடியவர்கள் மன உறுதியும், வாய்ப்பு வசதியும் பெற்ற பேரரசர்களேயாயினும், இறுதியில் தோல்வியே அடைந்தார்கள். முதற்பருவத்தின் களத்தில் சந்தித்தவர்கள் நான்காம் ஹென்றி (1056—1106)யும், போப்புக் கிரெகரியும் ஆவார்கள். மேற்றிராணியார்களை உலகியல் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுவித்தலே திருச்சபையின் நோக்கமாயிருந்தது. தம் உரிமையையும், நாட்டு மரபையும் வற்புறுத்திய குற்றத்திற்காகப் பேரரசர் 1077இல் கனோசாவில் போப்பிடம் மண்டியிட்டார். தந்தையாரைத் தொடர்ந்து போரிட்ட ஐந்தாம் ஹென்றி (1106—1125) 1122இல் வொர்ம்ஸ் ஒற்றுமைப் பத்திரத்தில் கையெழுத்திட்டார்.

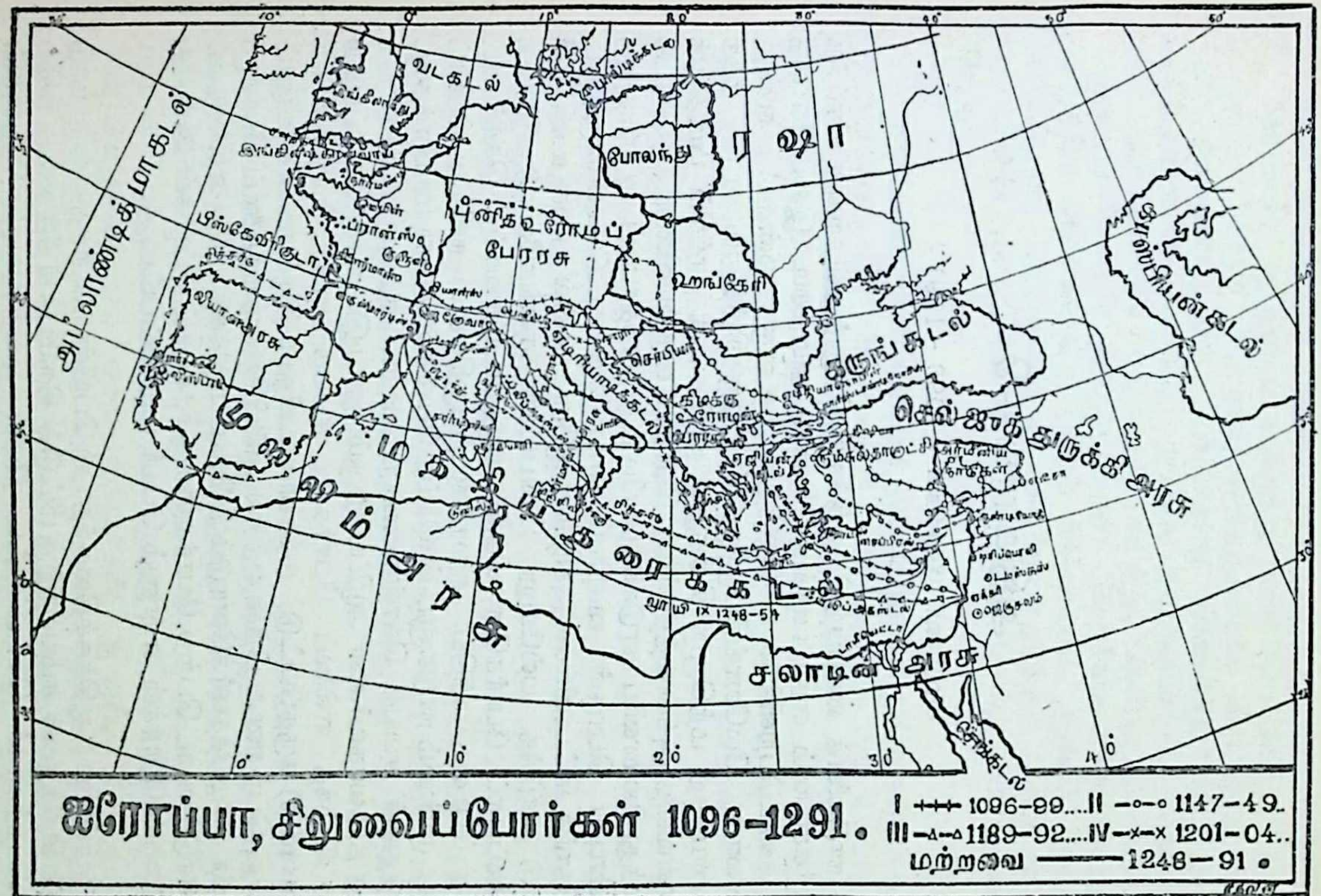
இரண்டாது பருவத்தில் போப்புக்களின் சுதந்தரத் தேர்தலும், 'திருச்சபைக் கொள்கை முறையை உருவாக்குபவர் போப்பா, பேரரசரா?' என்ற வினவுமே போராட்டக் காரணங்களாய் அமைந்தன. ஃபிரெடெரிக்கு பார்பரோசாவும் (1152-1190) மூன்றும் அலெக்ஸாண்டரும் எதிர்ப்பட்டனர். ஷார்லேமேன் காலத்திலிருந்து வழிவழியாய் வந்த உரிமைகளைப் பேரரசர் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டி வந்தது. பதினேழு ஆண்டுகளாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த போப்பு அலெக்ஸாண்டருக்கு அடி பணிந்து பேரரசர் (1177) அமைதி காண வேண்டியதாயிற்று.

ஆறும் ஹென்றி கான்ஸ்டன்ஸை மணந்துகொண்டு சிசிலியைப் பேரரசோடு இணைத்துப் போராட்டத்தில் மூன்றுவது பருவத்திற்கு வழி கோலினர். இத்தாலி நாடு பேரரசோடு இணைந்துவிடில், போப்பிற்கு உலகியல் ஆதிக்கம் இல்லாமலே போய்விடும். ஆதலால், திருச்சபைச் சுதந்தரம் என்ற போர்வையில் போப்புக்கள் (Honorius-III, Gregory-IX, Innocent-IV) இத்தாலிய ஆதிக்கத்திற்காகப் போராட்டத்தில் இறங்கினர்கள். அவர்களை எதிர்த்தவர் இடைக்காலப் பெரியார் இரண்டாம் ஃபிரெடெரிக்கு (1212-1250) ஆவார். அவர் தமக்கு முன் போரிட்டவர்களை விடத் தம் கொள்கையைத் தெளிவாய்ச் சொல்லி, மிகத் திறமையாய்ச் செயலாற்றியும், இறுதியில் தோற்றூர். தோல்வியின் விளைவு அவர் வமிசத்தின் அழிவாயிற்று.

பருவந்தோறும் போராட்டக் காரணங்களின் நேர்மையும் முறைகளின் ஒழுக்கமும் மேலும் மேலும் குன்றி வந்தன. தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை போப்பாட்சிக் கூட்டாளிகள் திருச்சபையின் பெயரைச் சொல்லித் தங்கள் நோக்கங்களை நிறை

வேற்றுவதிலேயே ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஜெர்மன் இளவரசர்கள், தென்னித்தாலிய நார்மானியர்கள், லம்பார்டி நகரச் சமூகங்கள் யாவரும் பேரரசர்களான ஹென்றிகளையும் ஃபிரெடெரிக்குகளையும் தோற்கடிப்பதில் பங்கு கொண்டார்கள். ஜெர்மன் இளவரசர்கள் பேரரசரின் மேலாண்மையை எதிர்ப்பதற்கும், நகரச் சமூகங்கள் தங்கள் உரிமைகளைக் காத்துக்கொள்வதற்கும் வற்புறுத்துவதற்கும், இன்னும் சில நாடோடி வீரர்கள் புது இராச்சியங்களை நாடிப் பெறுவதற்கும் திருச்சபையின் ஆதரவாளர்களானுர்கள்.

போப்பு-பேரரசர் போர்களின் விளைவு, என்னவானுலும் இறுதி காண வேண்டும் என்று நிகழ்கிற ஏனைய போர்களின் விளைவாகவே இருந்தது. வெற்றி அதனைப் பெற்றவர்களுக்குப் பெயரளவிலேதான் கிட்டியது. ஆனுல், போப்பாட்சியும் பேரரசும் வீழ்ந்தன. அவற்றுள் ஒன்று தன்னுடைய நோக்கங்களையும் முறைகளையும் மாற்றிக்கொண்ட பின்னரே எழ முடிந்தது. மற்றென்று, எழவேயில்லை என்று போப்பாட்சி தன்னுடைய ஆன்மிகச் சத்தியை மறந்து, ஆன்மிகக் கருவிகளை விடுத்து, போர்ப் பாதையில் இறங்கிப் போர்க் கருவிகளைப் பயன்படுத்திய அன்றே அது தடம் புரண்டு தவருன பாதையில் வீழ்ச்சி நோக்கிச் சென்றது. கி. பி. 1075இல் பதவிச் சின்னமளிப்பு உரிமையை உலகியல் அதிகாரிகளிடமிருந்து பறிக்க, ஹில்டிபிராண்டு திட்டமிட்டுத் திருச்சபையை அரசரோடு மோதவிட்ட காலமுதல், திருச்சபை மேலும் மேலும் உலகியலில் ஈடுபட்டு, உலகியலாதிக்க ஆசை அளவு மீறி, தடம் புரண்ட நிலையில் நெடுந்தூரஞ்சென்று, இறுதியாகப் பேரதிர்ச்சிகளால் (Tragedy at Anagin, 1303, Babylonish Captivity, 1305-78, Schism, 1379-1415) தன் ஆன்மிக நினைவு பெற்று, தனக்குரிய நேரிய, ஆனுல், ஒடுக்கமான வழியில் (The strait and narrow way) திரும்பிற்று.

ஐரேரப்பா—சிலுவைப் போாகள் 1096 - 1291

அதிகாரம்—9

சிலுவைப் போர்கள் - 1096 - 1291

நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்காக நிகழ்ந்த போர்கள் நாம் எதிர் பார்க்கும் அளவு அடிக்கடி இடைக்காலத்தில் நடைபெறவில்லை. 'கிறித்துவ உலகு ஒன்று,' என்ற எண்ணம் மேலோங்கியிருந்ததால், ஒரு கிறித்துவ நாடு தக்க காரணமின்றி மற்றொரு கிறித்துவ நாட்டைத் தாக்கிப் பிடித்துக் கொள்வதை அக்காலத்தவர்கள் பெரிதும் விரும்பவில்லை. இடைக்காலத்து நிலமானிய நாடுகளைப் பிடித்து நிரந்தரமாய் ஆள்வதற்கு வேண்டிய பொருள் வசதியும் எந்த ஒரு நாட்டு மன்னருக்கும் எளிதாய்க் கிட்டவில்லை. கிழக்கு ஐரோப்பாவில் பகை உணர்ச்சியோடு வாழ்ந்த பல்வேறு பண்படாக் குலங்களோடு செய்த எல்லைப்புறப் போர்களே மிக்க பயனுடையனவாய்த் தெரிந்தன. அதே போல, மத்திய தரைக்கடற்பகுதிகளில் நலிந்து காணப்பட்ட முஸ்லிம் நாடுகளுடன் செய்த போர்கள் ஆதாயமாயிருந்தன. கிறித்துவச் சமயக் கொள்கையைப் பரப்புவதற்கும், அச்சமயத்தைத் தழுவாதவர்களை அழிப்பதற்கும், தூய இடங்களைக் காப்பதற்கும் நிகழ்ந்த எல்லைப் போர்கள், சமயக் காப்புப்போர்களாகக் (Crusades) கருதப்பட்டு, மக்களிடையிலும் திருச்சபையளவிலும் ஆதரவு பெற்றன. பிற்காலத்தில் அல்பிஜென்சியர்களைப் போன்ற முரண் சமயத்தவர்களோடும் போப்பாதிக்கத்தை எதிர்த்தவர்களோடும் நடைபெற்ற போர்களுக்கும், சமயப் போர்கள் அல்லது சிலுவைப் போர்கள் என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டது.

முஸ்லிம் ஆதிக்கத்திலிருந்த ஸ்பெயின் போர்த்துகல் நாடுகளைக் கிறித்துவச் சமயத்திற்கு மீட்டுத் திரும்பக் கிறித்துவ உலகில் சேர்ப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட போர் முயற்சியைச் சிலுவைப் போர்களின் முன்னறிவிப்பெனக் கொள்ளலாம். பத்தாம் நூற்

ருண்டில் கார்டோவா மன்னர்களும் (Abdervaluman-III and Al Mansur) ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து வந்த பெர்பெர் (Berber) கூட்டத்தார்களும் ஸ்பானிஷ் கிறித்துவர்களை விரட்டியும் தாக்கியும் அவர்களிடையில் பேரச்சத்தை விளைவித்தார்கள். அந்தக் கிறித்துவர்களுக்கு உதவ, பிரான்சு நாடுகளிலிருந்து தொண்டர் படைகள் பிரனிஸ் மலையைக் கடந்து சென்று போரிட்டன. சிலுவைச் சின்னம் தாங்கியவர்கள் பிறைச்சின்னக்காரர்களோடு நிகழ்த்திய போர்களுக்கு, ஏழாம் கிரெகரியின் ஆசியும் ஆதரவும் கிடைத்தன. அதன் பிறகு மூர்களை எதிர்த்துச் செய்த எந்தத் துணிவுள்ள முயற்சியும் திருச்சபைக்குச் செய்த சமயப்பணியாகியது.

ஸ்பெயின் நாட்டில் கிறித்துவர்களுக்கும் மூர்களுக்கும் நடைபெற்ற போர்கள் ஏனைய சமயப் போர்களுக்கு வழி காட்டியாய் அமைந்தன. கீழைப் பேரரசில் முஸ்லிம்களின் ஆதிக்க வெற்றிகள் விளைவித்த அச்சத்தால், சிலுவைப் போர்களின் எண்ணம் மேலை ஐரோப்பாவில் முளைத்தது. சமய ஆர்வம் மிகுந்த செல்ஜுக்குத் துருக்கியர்கள் (Seljuk Turks) அல்ப் அர்ஸ்லான் (Alp Arslan), மாலிக் ஷா (Malik Shah) என்ற இரு தலைவர்களின் கீழ், மேற்கு ஆசியாவில் முஸ்லிம் அரசினைக் கைப்பற்றி, 1071இல் கீழைப் பேரரசின் படையை மான்சிகெர்ட்டு (Manzikert) என்ற போர்க்களத்தில் படுதோல்வியுறச் செய்து, சிறிய ஆசியாவில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிறுவினார்கள். சிரியா நாடும் அவர்களாதிக்கத்திற்குரியது. இந்த நிகழ்ச்சித் தொடர்ச்சியின் விளைவாக அச்சங்கொண்ட கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள், மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் உதவியை நாடியது. இந்த நிலையில் பாலஸ்தீன் நாட்டில் தூய கல்லறையை முஸ்லிம்களிடமிருந்து மீட்பதற்கும் கீழைப் பேரரசைத் துருக்கியர் படையெடுப்பிலிருந்து காப்பதற்கும் திருச்சபை திட்டமிடத் தொடங்கியது.

பாலஸ்தீனம் கிறித்துவர்களுக்குத் தூய்மையான நாடு. கிறித்துவின் கல்லறை அங்கிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் பேரரசர் கான்ஸ்டன்டைனுடைய தாயார் தூய ஹெலினா (St. Helena) ஒரு திருக்கோயிலை எழுப்பியுள்ளார்கள். அங்கே தொழுவதற்குச் சமயப் பற்றுள்ள கிறித்துவர்கள் போய் வருவதுண்டு. கி.பி. 637இல் அரபு மக்கள் ஜெருசலத்தைக் கைப்பற்றினார்கள். ஆனால், கிறித்துவர்கள் அத்தூய இடங்களுக்குப் போய் வருவதை அவர்கள் தடுக்கவில்லை. ஆயினும், 1071இல் அத்தூய பட்டணத்தை அரபு மக்களிடமிருந்து கைப்பற்றிய துருக்கியர்கள் புண்ணியப் பயணம் செய்த கிறித்துவர்களை மிகத் துன்புறுத்தினார்கள். அவ்வாறு தொல்லைப்

பட்ட மக்கள் தங்கள் நாட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்று செய்தியை மற்றவர்களுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

பாலஸ்தீனத்தைக் கைப்பற்றிய துருக்கியர்களின் முன் வரலாற்றையும் வளர்ச்சியையும் சற்றுப்பார்ப்போம்; ஹூணர்களும் ஹங்கேரியர்களும் ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்து வந்த நாடு துருக்கியர்கள் வாழ்வதற்கு இடமளித்துத் துருக்கிஸ்தானம் (Turkestan) ஆயிற்று. அந்த நாடோடிக் கூட்டத்தின் தலைவர் செல்ஜூக்கு ஆகையால், அந்த மக்கள், லெஸ்ஜூக்குத் துருக்கியர்கள் (Seljuk Turks) எனப் பெயர் பெற்றுர்கள். அவர்கள் பாரசீகம், மெசொபொட்டேமியா முதலிய நாடுகளைக் கைப்பற்றி, பின் பதினேராம் நூற்றுண்டில் பாக்தாது நகரையும் அதன் ஆதிக்கத்தையும் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டார்கள். அர்மீனியாவும், சிறிய ஆசியாவும் துருக்கியர்களுக்குச் சொந்தமாயின. 1071இல் பைசான்டைன் பேரரசர், அவர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சிறைப்படுத்தப்பட்டார். கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளுக்கு எதிரில் பாஸ்பொரஸிற்கப்பால் இருந்த நிஷியா (Nicaea) என்ற கோட்டை, துருக்கியர் கையிற்சிக்கியது. இனி எந்த நேரத்திலும், கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் முஸ்லிம்களின் ஆதிக்கத்திற்குட்படலாம். 1084இல் ஆன்டியோக்குத் (Antioch) துருக்கியர்களால் பிடிக்கப்பட்டு, ஆசியாவில் கிறித்துவ ஆட்சி அழிவுற்றது. இஸ்லாம் சமயத்தைத் தழுவிய துருக்கியர்கள் சிறிய ஆசியா, பாரசீகம், இராக்கு, சிரியா முதலிய நாடுகளில் சுல்தான்களினுட்சியை (Sultanate) ஏற்படுத்தினர்கள். நான்கு நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் அரபு மக்கள் கைப்பற்ற இயலாத சிறிய ஆசியாவைத் துருக்கியர்கள் பதினேராம் நூற்றுண்டில் பிடித்துக்கொண்டார்கள். முதல் கிறித்துவப் பொது அவை கூடிய நிஷியா, அப்போது முஸ்லிம் ஆட்சிப் பீடமாய் மாறியது. ஆகவே, பேரரசர் முதலாம் அலெக்ஸியஸ் (Alexius-I) (1081-1118) போப்பு இரண்டாம் அர்பனுக்கு (Urban-II) ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அதற்கு முன் பேரரசர் ஏழாம் மைக்கேல் (Michael-VII) ஏழாம் கிரேகரியின் உதவியை வேண்டிக்கொண்டிருந்தார். இந்த இரு வேண்டுகோள்களையும் பெற்ற உரோம் நகரம் பெருமகிழ்ச்சியுற்றது. கீழைப் பேரரசில் போப்பாதிக்கம் ஏற்படவும் கிறித்துவ உலகு முற்றிலும் போப்பாட்சியை ஏற்று ஒன்றுபடவும் அரிய வாய்ப்பாகுமென அது கொள்ளப்பட்டது.

ஏற்கெனவே ஸ்பெயின் நாட்டில் மூர்களை எதிர்த்து ஒரு சிலுவைப்போர் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. இத்தாலிய நகரங்களான ஜெனேவாவும் (Genova) பைசாவும் (Pisa) கடற்படை

களைத் தயாரித்து, 1084இல் வட ஆப்பிரிக்காவில் முஸ்லிம் கோட்டையாயிருந்த டுனிசைக் கைப்பற்றிவிட்டன. 1072இல் பாலெர்மோவைப் பிடித்த நார்மானியர்கள், 1091இல் சிசிலித் தீவு முழுவதையும் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டார்கள். இந்தக் கிறித்துவ முயற்சியைப் பாலஸ்தீனத்திற்கும் சிறிய ஆசியாவிற்கும் எட்டச் செய்து கிறித்துவச் சமயத்திற்கும் கீழைப் பேரரசிற்கும் சிறந்த முறையில் உதவலாம் என்று மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் எண்ணவும் செயற்படவும் இடமுண்டாயிற்று.

1095இல் பிரெஞ்சு நாட்டவரான போப்பு இரண்டாம் அர்பன் தென்பிரான்சில் கிளெர்மான்டு (Clermont) என்னும் ஊரில் ஒரு கிறித்துவப் பேரவையைக் கூட்டினர். குருமார்களும் பெருமானியதார்களும் வந்திருந்தார்கள். பேரவை முடிவில் போப்பு மிக உருக்கமாய்ப் பேசினர். பிரபுக்கள் அடிக்கடி ஒருவரோடொருவர் போரிட்டு மக்களுக்கும் தங்களுக்கும் வீண் தொல்லையையும் துன்பத்தையும் விளைவித்துக்கொள்வதைக் கண்டு அவர் வருந்தினர். அச்சண்டைகளில் பயிர்கள் அழிவது காரணமாய் மக்கள் பஞ்சத்தால் பீடிக்கப்பட்டார்கள். மக்கள் எண்ணிக்கை கூடிப் புதிதாய்ப் பிறக்கின்ற பிரபுக்களின் வாரிசுக்குப் போதிய நிலமானியங்கள் இல்லாதபடி நிலைமை மாறிவிட்டது. ஆதலால், மூன்ருண்டுகளுக்குச் சொந்தச் சண்டைகளை மறந்து, முஸ்லிம்கள் கையிற்சிக்கிச் சீரழியும் தூய நாட்டை மீட்பதில் அவர்களுடைய போர்த் திறமையைப் பயன்படுத்துதல் எல்லோருக்கும் நலம் பயக்கும். ஐரோப்பாவில் தேடிப் பெறுவதற்கு இல்லாத நிலங்களும் பொருளும் வளமான கீழை நாடுகளில் ஏராளமாயுள்ளன. கீழை நாடுகளில் கிறித்துவர்கள் படும் துன்பங்களை எண்ணிப் பார்ப்பதற்கும் மனம் கூசிற்று என்று போப்புப் பேசிச் சென்ருர். இந்த உணர்ச்சி மிக்க சொற்பொழிவைச் செவி மடுத்த அனைவரும் சிலுவைப் போரில் ஈடுபடுவதென அன்றே உறுதி பூண்டனர்.

'பிரபுக்கள் போர் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும். ஒரு பெரும்படை பாலஸ்தீனம் செல்ல ஆயத்தமாக வேண்டும்,' என்பதே போப்புப் பேசியதன் சுருக்கம். கிறித்துவர் எல்லோரும் உணர்ச்சி வயப்பட்டு, எந்த வகையிலாவது தூய கல்லறையை மீட்கும் பெரும்பணியில் பங்கு கொள்ளத் துடித்து நின்றனர். ஆர்வமே உருவமாயிருந்த துறவியார் பீட்டரும் (Peter the Hermit) ஒரு சிறு காசுமில்லாத வால்டரும் (Walter without a Cent) நாடெங்கும் சுற்றித் திரிந்து பாமர மக்களைத் தட்டியெழுப்பினர்கள். 'ஜெருசலம் எவ்வளவு தொலைவிலுள்ளது? அங்குச் செல்வதில் உள்ள துன்பங்கள் யாவை?' என்றெல்லாம்

சிறிதும் சிந்திக்காது, தங்கள் மனைவி மக்களையும் உலகில் தங்களுக்கிருந்த பொருள்களையும் வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு பாமர மக்கள் கிழக்கு நோக்கிப் பயணமானார்கள்.

தொலைவில் கிறித்துவர்களுக்கு நிகழ்ந்து வந்த துன்ப நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு ஐரோப்பிய மக்கள் கொதித்தெழுந்து நின்ற காட்சி பாராட்டுக்குரியதே. கீழையுலகில் கிறித்துவச் சமயத்திற்குப் பெருங்கேடு என்ற செய்தி மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளையெல்லாம் ஒன்றுபடுத்தி ஒரு முகமாய் ஒரு கருத்து வழிச் செயற்படத் தூண்டிய நிலையும் உணர்ச்சியும் எழ, ஐரோப்பாவில் ஏழாம் நூற்றாண்டினும் பதினோராம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் திருச்சபைச் செல்வாக்கு உச்சநிலையை எட்டியிருந்தது. போப்பின் குரலுக்கு மக்கள் செவி சாய்த்தார்கள்; அதற்குக் கீழ்ப்படிந்தார்கள். சமயத் தலைவர்கள் கிரெகரியும் அர்பனும் பேசிய பின், நம்பிக்கை ஊழியாகிய அக்காலத்தில் மக்கள் வெள்ளம் திரண்டெழுந்ததில் வியப்பு ஏதுமில்லை. மேலும், அக்காலம் போர் ஊழியுமாகும். இடைக்காலத்தில் போர்தான் விளையாட்டு. அரசியல், வாணிகம் எல்லாம் போர் வாய்ப்புக்கள் குறைந்து வந்த நேரத்தில் சமயத்தின் பேரால் போரிட்டுப் புதிய நாடுகளைக் கைப்பற்றலாம், கொள்ளையிடலாம் என்ற வாய்ப்பினை அக்காலத்து நிலமானியப் பெருமக்கள் பெரிதும் வாழ்த்தி வரவேற்றார்கள்.

ஷார்லேமேன் காலத்திற்குப் பின், கீழைப் பேரரசு ஐரோப்பிய அரங்கில் அவ்வளவாகப் பங்கு பெறாவிடினும், கிழக்கில் ஐரோப்பியப் பண்பாட்டுக் கோட்டையாயிருந்த அந்தப் பண்பாடு வேறு பண்பாட்டவர்களால் அழியாதவாறு அது காத்து வந்தது. பைசான்டியம், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு முடிய மக்களுக்கு நல்லாட்சியும் அமைதியும் தந்து அறிவையும் கலையையும் சிறந்த வகையில் வளர்த்துக் காத்து வந்தது. அதற்குக் கேடெனில், மேற்கு ஐரோப்பா வாளாவிருக்க முடியாது. ஏனெனில், அந்தக் கிழக்குக் கோட்டை விழுமாகில் மீண்டும் கிழக்கிலிருந்து பெருங்கூட்டங்கள் மத்திய ஐரோப்பாவிற்கும் மேற்கு ஐரோப்பாவிற்கும் படையெடுத்து வந்து அங்கு ஏற்பட்டிருந்த நானூறாண்டு வளர்ச்சியை அழித்து ஒழித்துவிடும் என்று எண்ணினார்கள்.

போப்புக்களும், கீழைப் பேரரசர்களுமே சிலுவைப் போர்களின் கருத்தாக்கள் ஆவார்கள். பிரான்ஸ் நாடே அப்போர்களில் மிகுதியாய் ஆர்வம் காட்டியது. முதலில் அப்போர்களில் உயர்ந்த எண்ணங்களும் சிறந்த ஆர்வமும் காணப்பட்டன.

ஆனால், போர் நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்ததும் சொந்த அவா, பொருளாசை, போர்க்கொடுமை வெறுப்பு, வஞ்சம் தீர்த்தல் ஆகிய அனைத்தும் தலை விரித்தாடின. அவற்றிற் பங்கு கொள்ள வந்த மக்கள் பல திறப்பட்டவர்கள். கடனிறுக்க வகையற்றவர்களும், உலுத்தர்களும், குற்றமிழைத்துத் தப்பி ஓடியவர்களும், குறைபாடுடையவர்களும், நிலமானியக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து வெளியேறிய உட்குடிகளும், சமுதாயக் கழிவுகளும் தூய நாட்டிற்குச் செல்ல முன் வந்தார்கள். அன்றியும், பாவமன்னிப்பு வேண்டியவர்களும், மறுமைப்பயனை விழைந்தவர்களும், இம்மையில் பொருளும் புகழும் தேடி அலைந்தவர்களும், வீர வாழ்வில் திளைக்கத் துடித்துக்கொண்டிருந்தவர்களும் ஆகிய இன்னோரன்ன பண்பாளர்களும் சிலுவைப் போர்களில் கலந்துகொண்டார்கள்.

சிலுவைப் போர் வீரர்கள் சிவப்புத் துணியாலான சிலுவைக் குறியைத் தங்கள் ஆடையோடு வலத் தோளுக்குக் கீழே இணைத்துக்கொண்டார்கள். தங்களுக்கு உறுதியாய்க் கடவுள் அருள் கிடைக்கும் என்ற முழு நம்பிக்கையோடு அவர்கள் சமயப் போர்களில் ஈடுபட்டார்கள்.

ஒழுங்கும் அமைப்புமில்லாத பாமரக் கூட்டம் துறவியார் பீட்டர் தலைமையில் ஹங்கேரி, பல்கேரியா நாடுகள் வழியாகக் கிழக்கு நோக்கிச் சென்றது. வழி நெடுக முன்னேற்பாடு ஒன்றும் செய்யப்படாததால், அவர்கள் மிகத் தொல்லைப்பட்டார்கள்; போகிற வழியிலிருந்த மக்களுக்கும் பெருந்தொல்லை விளைவித்தார்கள். வழியில் இறந்தவர்களும், வழி தவறியவர்களும் எண்ணற்றவர்கள். மிஞ்சியவர்கள் 1096இல் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அங்கிருந்து சிறிய ஆசியாவிற்குச் செல்ல அவர்களுக்குப் பேரரசர் உதவினர். படைத்தலைவர் யாருமின்றி, திட்டம் ஒன்றுமில்லாமல், வெறுங்கையோடு சென்ற அந்தஉணர்ச்சி மிக்க கூட்டம் துருக்கியரின் வாளுக்கிரையாகி மடிந்து துறவியார் பீட்டர் மட்டும் தம்முடைய கனவுகள் செயற்பட்டு நிறைவேறுவதைக் கண்டு களிக்க உயிர் பிழைத்துத் திரும்பி வந்தார்.

முதற்சிலுவைப் போர்—1096-1099

சிலுவைப் போரில் கலந்துகொண்டவர்களுக்குப் பல வேறு நோக்கங்கள் இருந்தன. ஆனால், உரோமானியத் திருச்சபை கீழைப் பேரரசர் ஆதிக்கத்திலிருந்த பைசான்டைன் திருச்சபையைத் தன்னுடைய அதிகாரத்திற்கு உட்படச் செய்து அதன் சுதந்தர நிலைக்கு முடிவு கட்ட விரும்பியதே முதன்மையான காரண

மாகும். ஜெனேவாவும் வெனிசும் பாக்தாது, அலெப்போ (Aleppo) பட்டணங்கள், எகிப்து நாடு வழியாய்ச் செய்து வந்த கீழை நாட்டு வாணிகத்திற்குச் செல்ஜுக்குத் துருக்கியர் பெருந் தடையாயிருந்தனர். தடை நீக்கப்படாவிடில் இத்தாலிய நகரங் களும் மத்தியதரைக்கடலும் அந்த வாணிகத்தை இழக்க வேண்டும். போருக்கு இது மற்றொரு முக்கியமான காரணம். இதுகாறும் இத்தாலியைச் சூறையாடி வந்த நார்மானியக் கொள்ளைக் கூட்டத் தினருக்கு வளமிக்க கீழை நாடுகளின் பக்கம் தங்கள் கவனத்தைத் திருப்பும் வாய்ப்பு மிக்க மகிழ்ச்சி அளித்தது. ஆயினும், கிறித்து வின் தூய கல்லறையைத் துருக்கியரிடமிருந்து மீட்டுக் கிறித்துவ அன்பர்கள் பட்ட துன்பங்களின் இழிவைப் போக்குவதே முதற் சிலுவைப் போரின் நோக்கமென்பது பறை சாற்றப்பட்டது.

முதற்சிலுவைப் போரில் நிலமானியதார்களே அணி வகுத் துச் சென்றூர்கள். அரசர் எவரும் அதில் கலந்துகொள்ள முன் வரவில்லை. பங்கு கொண்டவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் லொரைன் கோமகனூர், பூய்லான் ஃகாட்ஃப்ரே (Godfrey of Bouillon), நார்மண்டி இராபர்ட்டு, பிரெஞ்சு மன்னரின் உடன் பிறந்த ஹ்யு (Hugh) என்பவர்களே. சிலுவைப் போர்களை எல் லாரையும் கட்டுப்படுத்தித் தலைமை தாங்கி நடத்தத் தலைவர் யாரு மில்லை. ஏறத்தாழ முப்பதினாயிரம் வீரர்கள் கான்ஸ்டான்டி நோப்பிள் பட்டணத்தை அடைந்தார்கள் ; சிலர் தரை வழியாகவும் மற்றவர் கடல் வழியாகவும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். முதற்சிலு வைப் போருக்கு வந்த பிரெஞ்சு பிரபுக்களும் நார்மானியப் பிரபுக் களும் அவர்களைப் பின் பற்றி வந்த வீரர்களில் பெரும்பாலாரும் பிரெஞ்சு மொழி பேசிய காரணத்தால், கீழை நாட்டார், மேலை ஐரோப்பிய மக்கள் யாவரையும் ஃப்ராங்கு மக்கள் என்று எண்ணி அவ்வாறே வழங்கலானூர்கள்.

போரிட்டுக் கைப்பற்றும் நாடுகள் யாருக்கு உரிமையாக்கப் பட வேண்டும் என்பது பற்றி வீரர்களிடையில் கருத்து வேற் றுமை நிலவியது. இறுதியாய், வென்ற நாடுகளைக் கிழக்குப் பேரர சரிடம் சேர்ப்பதாக வாக்களித்து, சிலுவை வீரர்கள் போரில் இறங் கினூர்கள். 1097இல் கிறித்துவப்படை சிறிய ஆசியாவின் தலை நகராகிய நிஷியாவைக் கைப்பற்றி, அர்மீனியர்களின் உதவியுடன் சிரியா நாட்டின்மீது படையெடுத்து ஆன்டியோக்கை (Antioch) முற்றுகையிட்டுப் பிடித்துக்கொண்டது. பின்னர் ஜாஃபா (Jaffa) வழியாய் வீரர்கள் ஜெருசலத்தை நோக்கி முன்னேறினூர் கள். 1099இல் தூய நகரம் கிறித்துவர்கள் வசமாயிற்று. அந்த வெற்றியைக் கொண்டாடும் வகையில் சிலுவைப் படையினர்

எண்ணற்ற முஸ்லிம்களை ஈவு இரக்கமின்றிக் கொன்று குவித்தனர்; பின்னர் மிக்க ஆடம்பரமாய்த் திருக்கோயிலில் தொழுதனர். வென்ற நாடுகளையெல்லாம் ஒன்ருக்கி ஒரு பெரிய கிறித்துவநாட்டைத் தோற்றுவிக்காமல், நிலமானிய அமைப்பைப் பின்பற்றி நான்கு சிறிய நாடுகளை வெற்றி வீரர்கள் நிறுவினுர்கள். ஃகாட்ஃப்ரே ஜெருசலத்தைக் காக்கும் பொறுப்பையேற்றுக் கொண்டார். தூய கல்லறையின் காவலர் என்ற பட்டத்தை அவர் தாங்கினுர். பால்டுவின், எடீசா (Edessa) என்ற கோட்டத்தையும், போஹிமண்டு என்ற நார்மானியர் (Bohemund the Norman) ஆன்டியோக்குப் (Antioch) பகுதியையும், ரேமண்டு (Raymond) என்பவர் டிரிப்பொலிஸ் (Tripolis) நாட்டையும் ஆள வேண்டும் என ஏற்பாடாயிற்று. பேரரசர் அலெக்ஸியஸ் சிறிய ஆசியாவை மீட்டுக்கொண்டார்.

முதற்சிலுவைப்போரில் கலந்துகொண்டவர்களிடையில் ஒற்றுமையில்லை; ஒழுங்கான செயல் முறை இல்லை. பெரும்பாலார் நில மானியதாராகையால், அவர்களுக்குள் போட்டியும் பகையும் மலிந்திருந்தன. ஆனுல், வீரர்களுடைய கைமுதல் அவர்களுக்குள் இருந்த அளவு கடந்த வீரமும் ஆர்வமுமே. முஸ்லிம் ஆதிக்கத்திலிருந்த ஜெருசலத்தைக் கைப்பற்றித் தூய கல்லறையைக் காணச் செல்லும் கிறித்துவ அன்பர்களுக்கு வாய்ப்பும் வசதியும் ஏற்படுத்தித் தந்ததுதான் முதற்சிலுவைப் போரின் பெரிய சாதனை. ஒற்றுமையுடன் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றியிருப்பார்களானுல், அவ்வளவு பெரிய படை எவ்வளவோ சாதித்திருக்க வேண்டும். அந்த வகையில் அது அவர்களுக்குத் தோல்வியே. நான்கு புதிய நாடுகளைத் தோற்றுவித்து, பாலஸ்தீன், சிரியா நாடுகளின் பெரும்பகுதிகளைத் தன் வசமாக்கிக்கொண்ட படை, பேரரசர் அலெக்ஸியஸிற்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை மீறியே அவ்வாறு ஏற்பாடு செய்தது. ஏறத்தாழ ஒரு நூற்ருண்டு (1099-1187) தூய நாடு (Holy land) கத்தோலிக்கக் கிறித்துவர்களின் சமயப் பண்பாட்டு ஆதிக்கத்திலிருந்தது. மற்றச் சிலுவைப் போர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து, முதற்சிலுவைப் போரே மிகப் பெரியது; மிக்க பயனுடையது.

முதற்சிலுவைப் போரின் விளைவாகப் புனித நாட்டிற்குத் திருப்பயணம் மேற்கொள்ளும் கிறித்துவ அன்பர்களுக்கு உதவவும், முஸ்லிம் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவித்துப் புதிதாய் நிறுவப்பட்ட கிறித்துவ நாடுகளைக் காக்கவும் வீரத் துறவிகளின் சங்கங்கள் தொடங்கப்பட்டன. அவற்றுட்சிறப்பானவை 1100இல் ஏற்பட்ட தூய ஜான் வீரர் குழுவும் (Knights of St. John),

1123இல் தொடங்கிய வீரத் திருத்தொண்டர்களின் (Knights Templars) குழுவும், டியூட்டானிக்கு வீரர்களின் (Teutonic Knights) குழுவும் ஆகும். வீரத்தொண்டு புரியும் துறவிகள் அல்லது துறவு மனப்பான்மை பெற்ற வீரர் குழாம் என அவர் களைச் சொல்லலாம். அச்சங்கங்களின் வரலாறு மிக்க தொல்லேயும் துன்பமும் நிறைந்ததாகும். சமய ஆர்வம், தலேசிறந்த துணிவிற் குத் தூண்டுகோலாய் அமைகிறது. ஆனால், அந்த ஆர்வத்தையும் துணிவையும் நல்ல முறையில் இணைத்துச் செயற்படுத்தி வெற்றி காண்பதுதான் அரிதாயிருக்கிறது. சிறிய ஆசியாவைத் துருக்கி யரிடமிருந்து மீட்டுக்கொண்ட கிழக்குப் பேரரசு, துருக்கியர் படையெடுப்பு அச்சம் நீங்கி அமைதி பெற்றது; சிரியாவின் கடற் கரைப்பகுதி கிறித்துவர்களின் ஆதிக்கத்தில் வந்ததால் பைசா, ஜெனேவா, வெனிஸ் முதலிய இத்தாலிய நகரங்கள் கீழை நாட்டு வாணிகத்தில் பங்கு கொண்டு வளம் பெற்றன. இத்தாலியக் கடற்படை மத்தியதரைக்கடலில் நல்ல பணி புரிந்தது. மத்திய தரைக்கடலும் முஸ்லிம்களின் ஏரியாய் இருந்த நிலைமை மாறி, இத்தாலிய நகரங்கள் ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய தாயிற்று.

முதற்சிலுவைப் போரின் சாதனைகள் ஐரோப்பாவெங்கும் பெருமகிழ்ச்சி ஊட்டியதன் விளைவாய்க் கிறித்துவச் சமய ஆர்வ மும் உணர்ச்சியும் பொங்கி வழிந்தன. சிலுவைப் போரின் வெற்றியைப் பாராட்டிய மக்களும் மன்னர்களும், அந்த எண்ணத் தையும் திட்டத்தையும் தோற்றுவித்து வகுத்துக் கொடுத்த திருச் சபையையும் அதன் தலைவரையும் பாராட்டிப் புகழ்ந்தார்கள். சிலுவைப் போர்களின் காலமே இடைக்காலப் போப்பாட்சி தனிச்சிறப்பும் ஆதிக்க உயர்வும் பெற்றிருந்த காலமாகும்.

இரண்டாம் சிலுவைப் போர்—1147 - 49

முதற்சிலுவைப் போரில் கிறித்துவர்கள் வெற்றி பெற்றதற் குப் பல காரணங்கள் இருந்தன ; ஆனால், முஸ்லிம்கள் தோற்ற தற்கு முதற்காரணமும் இறுதிக் காரணமும் அவர்களின் ஒற்று மைக் குறைவேயாகும். இதை உணர்ந்த முஸ்லிம்கள் அந்தக் குறைபாட்டை உடனடியாக அகற்றிக்கொண்டனர். கி. பி. 1140 அளவில் சிரியாவும் மெசொபொட்டேமியாவும் சீரிய தலைமை யில் இணைக்கப்பட்டன. ஒன்றுபட்ட முஸ்லிம் ஆட்சி கிறித்துவ நாடுகளைத் தாக்கிக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டது. 1144இல் எடிசா நாட்டைக் கைப்பற்றிய முஸ்லிம் தலைவர் ஸாங்கி (Zanki) கிறித்து வர்களை வாளுக்கிரையாக்கி மகிழ்ந்தார். அச்செய்தி ஐரோப்பா

வைத் திடுக்கிடச் செய்தது. மேலும் ஜெருசல நாடு துருக்கியரின் கைவசப்படுமோ என்ற அச்சமும் ஏற்பட்டது. அங்கிலேயில் தூய பெர்னூர்டு ஐரோப்பியக் கிறித்துவர்களைத் தட்டியெழுப்பிச் சமயப் போருக்கு ஆயத்தம் செய்யுமாறு மன்னர்களையும் மற்றோரையும் வேண்டி நின்றார். பிரெஞ்சு மன்னர் ஏழாம் லூயியும் ஜெர் மானியப் பேரரசர் மூன்றும் கான்ராடும் அழைப்பையேற்றுப் படை திரட்டினூர்கள். அவர்கள் நிலவழியே சென்றதால், கிழைப் பேரரசரால் தொல்லைகள் ஏற்பட்டன. சிறிய ஆசியாவில் முதலில் காலடி வைத்த ஜெர்மானியர்கள் தொடர்ந்து தோல்வியே கண்டார்கள். பிரெஞ்சு மன்னரும் அவருடைய படையும், தூய நாட்டை அடைந்ததும் போர் தொடரப்பட்டது. டமாஸ்கஸ் நகரை முற்றுகையிட்டார்கள். ஆனால், அதைக் கைப்பற்ற இயல வில்லை. இந்த முற்றுகை அவர்கள் செய்த பெரிய தவருகும். தங்கள் படை வலியெல்லாம் கொண்டு கிறித்துவப் பகைவராகிய ஸாங்கி யைத் தாக்கி அழிக்காது, கிறித்தவர்களின் நண்பராய்ப் பழகி வந்த டமாஸ்கஸ் அதிபரை எதிர்த்துத் தோற்றனர். அதனால், சிரியாவில் கிறித்தவர்களின் நிலை முன்னிலும் கெட்டது. இரண்டாவது சிலுவைப் போரிலீடுபட்டவர்கள் பல வகை இன்னல்களுக்கு ஆளாகித் தோற்றுத் திரும்பிய காட்சியைக் கண்ட தூய பெர்னூர்டு மனமுடைந்து போனூர். அத்தோல்வி மேலை ஐரோப்பிய நாடுகள் செய்த பாவங்களுக்குத் தெய்வம் தந்த தண்டனையாக அவருக்குத் தோன்றிற்று. மீண்டும் ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலுவைப் போரினை மேற்கொள்ளப் பல ஆண்டுகளாயின.

மூன்ருவது சிலுவைப் போர்—1189 - 1192

இரண்டாவது சிலுவைப் போர் கிறித்துவர்களுக்குச் சோர் வையும் முஸ்லிம்களுக்கு ஊக்கத்தையும் அளித்தது. விரைவில் முஸ்லிம்களுக்குத் திறமை வாய்ந்த ஒரு தலைவர் கிடைத்தார். வீரமும், பண்பும், சமயப் பற்றும் ஒருங்கே பெற்ற சலாடின் (Saladin) வடசிரியா நாட்டின் தலைசிறந்த தளகர்த்தராயும் தலைமை அமைச்சராயும் விளங்கினூர். கிறித்துவர்களை அந்த வட்டாரத்திலிருந்து வெளியேற்றும் திட்டத்துடன் வலிமை யுடைய ஒரு முஸ்லிம் அரசை நிறுவ முயன்றார்; சில ஆண்டுகளில் வடசிரியா, மெசொபொட்டேமியா எகிப்து முதலிய நாடுகளுக்கு மன்னரானூர். புதிய எகிப்தியச் சுல்தான் சலாடின் முயற்சியால் ஆசிய முஸ்லிம்கள் உணர்ச்சி பெறத் தொடங்கினூர்கள். அவர் கிறித்துவர்களை எதிர்த்து ஒரு சமயப் போர் (Jehad) தொடங் கினூர். முஸ்லிம் உலகில் சமயப் போர் உணர்ச்சி பொங்கி வழிந்தது. ஜெருசலத்தைச் சுற்றிலும் சலாடினுடைய இராச்சியம்

அமைந்துவிட்டதால் 1187இல் மிக எளிதாய் அந்தத் தூய நகரை அவர் கைப்பற்றினர். அன்று முதல், முதல் உலகப் போரில் 1918ஆம் ஆண்டில் அந்தப் பட்டணத்தை ஆங்கிலப் படைத் தலைவர் ஆலன்பி (Allenby) பிடிக்கும்வரை, ஜெருசலம் முஸ்லிம் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்து வந்தது. சிலுவைப் போர்கள் பல நிகழ்ந்தன. அவற்றில் கிறித்துவ வீரர்கள் பல வெற்றிகளைக் கண்டார்கள். எனினும், ஜெருசலம் அவர்கள் கையில் சிக்கவே யில்லை.

முஸ்லிம்கள் ஜெருசலத்தைப் பிடித்துவிட்டார்கள் என்ற செய்தி மூன்றும் சிலுவைப் போரைத் தூண்டியது. ஐரோப்பிய மன்னருட்பலர் இதில் பங்கு கொண்டனர். இரண்டாவது போரைப்போல மூன்றுவது சிலுவைப் போரும் அரசர்கள் தலைமையில் நிகழ்ந்தது. ஜெர்மன் பேரரசர் பிரெடெரிக்கு பார்ப ரோசா போப்பின் விருப்பத்திற்கிணங்கிக் கிழை நாட்டிற்கு நிலம் வழியாகச் சென்றார். சிறிய ஆசியாவில் ஓர் ஆற்றைக் கடக்கும் போது அதில் மூழ்கி அவர் இறந்தார். அவருடைய பெரும்படை, தலைவரை இழந்ததால் சிதறிச் சிறுத்த அளவில் சிரியா நாட்டில் போய்ச் சேர்ந்தது. ஜெர்மன் வீரர்கள் சிறைப் படுத்தப்பட்டு அடிமைகளாக்கப்பட்டார்கள். பிரெஞ்சு அரசர் இரண்டாம் ஃபிலிப்பும், ஆங்கில மன்னர் முதலாம் ரிச்சர்டும் கடல் வழியே சென்று சேர வேண்டிய இடத்தை அடைந்தார்கள். ஆயினும், வழியிலே அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் சண்டை யிட்டுப் பிரிந்தார்கள். முதலாம் ரிச்சர்டு சைப்ரஸ் தீவைப் பிடித்து அதைக் கிறித்துவ இராச்சியமாக அமைத்தார். அந்த நாடு முஸ்லிம்களை எதிர்த்துப் போராடுவதற்குச் சிறந்த பாதுகாப்பாய்ப் பல ஆண்டுகள் இருந்து வந்தது.

சிலுவைப் போர்ப் படைகள் சிரியா நாட்டின் கடற்கரை யிலமைந்திருந்த ஏக்கர் (Acre) பட்டினத்தை முற்றுகையிட்டன. முஸ்லிம் தலைவர் சலாடினைக் கடற்கரையிலிருந்து உள்நாட்டிற்கு விரட்டவே இம்முற்றுகை மேற்கொள்ளப்பட்டது. கிறித்துவர் களுக்குப் பல துறைமுகங்களிருந்ததால், ஏக்கர் பட்டினம் அவர் களுக்குத் தேவையில்லை. எனினும், அந்தத் தேவையில்லாத முற்று கையிலே கிறித்துவ வீரர்கள் தங்கள் காலத்தையும் படைவலியை யும் வீணுக்கினர்கள். ஏக்கர் பட்டினம் பிடிபட்டதும் பிரெஞ்சு மன்னர் தம் நாடு திரும்பினர். ஆங்கில அரசர் மேலும் சில போர்களில் ஈடுபட்டார். இரு முறை அவருடைய படை ஜெரு சலத்தை நெருங்கியது. ஆனல், அது பிடிபடவில்லை. தம்முடைய சிறிய படையைக் கொண்டு முதலாம் ரிச்சர்டு ஒன்றும் சாதிக்க

முடியவில்லையெனினும், சலாடினை எதிர்த்துச் சில வெற்றிகளைக் கண்டார். அவரும் சலாடினும் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தப்படி கிறித்துவர்கள் ஜெருசலத்திற்குச் சென்று வழிபட்டு மீளலாம். மூன்றும் சிலுவைப் போரில் கலந்துகொண்டு வீரச்செயல்கள் பல புரிந்து, இறுதியில் கிறித்தவர்களுக்கு ஜெருசலத்தில் வழிபடும் சலுகையைப் பெற்றுத் திரும்பிய முதலாம் ரிச்சர்டு தம் நாட்டிற்குச் செல்லும் வழியில் கிறித்தவ நாட்டில் கிறித்துவ மன்னரால் சிறையிடப்பட்ட நிகழ்ச்சி அக்காலத்துக் கிறித்துவப் பண்பாட்டு நிலையை நன்கு விளக்குகிறது. மீட்புப் பணம் (Rausur) பெற்றுக்கொண்டு ஆஸ்திரியக் கோமகனுர் லியோப்பால்டு (Leopold) அவரை விடுவித்தார்.

மூன்றுவது சிலுவைப் போரில் எதிரிகளாய்ப் பங்கு கொண்ட சலாடினும் முதலாம் ரிச்சர்டும் சிறந்த வீரர்கள். இருவரும் தம் சமயத்திற்காகப் போரிட்டனர். துணிவிலும், வீரப்பண்பிலும் போராற்றலிலும், ரிச்சர்டு முதன்மை பெற்று விளங்கினுர்; ஆனுல், மனிதப் பண்பில் சலாடினுக்குத் தோற்றுவிட்டார். ஜெருசலத்தில் பிடிபட்ட வீரர்களைச் சலாடின் விடுதலைசெய்து வீட்டுக்கனுப்பினுர். ஏக்கரில் சிறைப்பட்டவர்களை ரிச்சர்டு கொன்று குவித்தார். அன்பையும் இரக்கத்தையும் அடிப்படையாய்க் கொண்ட கிறித்துவச் சமயத்தால் சிறந்த சிலுவை வீரர்கள்கூடப் பண்படவில்லை என்பது கண்கூடு.

மூன்றுவது சிலுவைப் போரும் தோல்வியுற்றது என்றே சொல்ல வேண்டும். பலரை வீரர் உயிர் துறக்கச் செய்து ஏராளமான பொன்னையும் பொருளையும் வீணுக்கி, ஏக்கர் பட்டணத்தைக் கைப்பற்றியதைத் தவிர வீரர்கள் சாதித்தது வேறென்றுமில்லை. ஜெருசலம் முஸ்லிம் ஆதிக்கத்திலிருந்த போதிலும் கிறித்துவர்களின் வழிபாட்டிற்குக் குறைவொன்றுமில்லை. சலாடினுடைய பொறையாலும் பெருந்தன்மையினுலுமே கிறித்துவர்கள் அச்சலுகையைப் பெற்றிருந்தார்கள்.

நான்காவது சிலுவைப் போர்—1201-1204

மூன்றும் சிலுவைப் போரின் முடிவில் மூன்றுண்டுகளுக்குப் போர் நிறுத்தம் ஏற்பாடாகியது. ஜெருசலம் சென்று வழிபட்டு வருவதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட சலுகையைப் போர் தொடுக்காமலும் குருதி சிந்தாமலும் பெற்றிருக்கலாம். 1193இல் சலாடின் இறக்கவே, அவர் தம்பியார் எகிப்திற்கும் சிரியாவிற்கும் சுல்தான் ஆனுர். தூய நாட்டில் கிறித்துவர்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்தது

பாலஸ்தீனத்தில் ஒடுக்கலான ஒரு கடற்கரை நிலப்பகுதியே. ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளில் உள் நாட்டுப் போர்களும் (ஃகெல்ஃபி - ஹோஹன்ஸ்டாஃபென் போர்கள்) அயல் நாட்டுப் போர்களும் (காபீஷியன்-அஞ்செவின் சண்டைகள்) ஒற்றுமையைக் கெடுத்து அமைதியைக் குலைத்துக்கொண்டிருந்தன. மூன்றும் இன்னொசன்டு, போப்பாட்சியின் ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கும் பணியை மேற்கொண்டு திருச்சபைத் தலைமைப் பீடத்தில் அமர்ந்திருந்தார். இரண்டாவது மூன்றுவது போர்கள் முடி மன்னர்களின் பொறுப்பில் நிகழ்ந்தன. நான்காவது சிலுவைப் போரைத் திட்டமிட்டுத் தம் பொறுப்பிலேயே நடத்தப் போப்பு மூன்றும் இன்னொசன்டு விழைந்தார். ஆனுல், அதில் கலந்து கொண்ட பிரபுக்களை அவரால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அந்தப் போரின் விளைவுகளும் அவருக்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டுவனவாய் இருக்கவில்லை. முதற்சிலுவைப் போரைப் போலவே நான்காவதும், நிலமானியப் பிரபுக்களின் சிலுவைப் போராகவே நடந்தது. தியோபால்டு (Theobald), பால்டுவின், சைமன்-டி-மான்ட்ஃபர்ட்டு (Simon-de-Montfort) முதலியவர்கள் அதில் பங்கு கொண்டார்கள்.

கீழை நாட்டிற்குச் சென்ற சிலுவை வீரர்கள் இத்தாலியிலிருந்த ஜெனேவா, அல்லது வெனிஸ் துறைமுகத்திற்குச் சென்று அங்குக் கலத்தில் ஏறித் திட்டமிட்ட இடத்திற்குப் போவது வழக்கமாயிருந்தது. அந்தத் துறைமுகப்பட்டினங்கள் சிலுவைப் போர் வீரர்களின் கடற்பயண ஏற்பாடுகளைச் செய்வது வாயிலாகப் பெரிதளவு ஆதாயமடைந்தன. உடனடியாகப் பயணக் கட்டணத்தைக் கொடுக்க இயலாதவர்கள் தாங்கள் கடல் கடந்து வரப் பயன்பட்ட கலங்களின் முதலாளிகளுக்காகப் போரிட்டுத் தங்கள் கடனை இறுத்துக்கொண்டார்கள். அந்த வகையில் வெனிஸ் வணிகர்கள் பெரிதும் முன்னேறினுர்கள். ஏதென்ஸ் அவர்களுடைய குடியேற்ற நாடாயிற்று. சைப்ரஸ், கிரீட்டு, ரோட்ஸ் (Rhodes) முதலிய தீவுகளில் சில பகுதிகள் அவர்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்தன. வெனிஸ் மக்களின் வாணிக ஈடுபாடு மிகுதியாகவே, சிலுவைப் போரில் முறைகளுக்கு மாருகவும் அதன் நோக்கங்களுக்கு எதிராகவுங்கூடச் செயலாற்ற அவர்கள் தயங்கவில்லை. கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் வாயிலாக இதுகாறும் நடைபெற்ற வாணிகத்தை இத்தாலியக் கடற்கரைப் பட்டினங்கள் பக்கமாய்த் திருப்பிக்கொண்டார்கள். அதற்காகக் கீழை நாட்டு நகரந்தோறும் வாணிக உரிமைகளைப் பெற்றிருந்தார்கள். உப்பங்கழிகள் நிறைந்த வெனிஸ் நகரம் தன் வாய்ப்பையும் வலிமையையும் உணர்ந்து அதனுல் மிக்க பயன் அடைந்தது.

நான்காம் சிலுவைப் போர் வீரர்கள் வெனிஸ் நகரம் சென்ற போது கலக்கட்டணத்திற்குப் போதிய பொருள் வசதி அவர்களிடமில்லே. இதையறிந்து ஆதாயமான முறையில் வெனிஸ் பட்டினம் அவர்களோடு பேரம் பேசி முடித்துக்கொண்டது. ஏடிரியாட்டிக்குக் கடலுக்குக் கிழக்கே ஹங்கேரி மன்னருக்குச் சொந்தமான ஸாரா (Zara) என்ற கிறித்துவப் பட்டினம், வெனிஸ் நகரோடு கடலில் கலம் செலுத்துவதிலும், கடல்கடந்து வாணிகஞ் செய்வதிலும் போட்டியிட்டது. அந்த நகரப் போட்டியை அழிக்கவேண்டும் என்பது வெனிஸின் முதல் திட்டமாகும். மேலும், வெனிஸ் நகரம் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் அரசியலிலும் தலேயிட்டு, அங்குத் தன் வாணிக வளர்ச்சிக்கும் முதன்மைக்கும் ஏற்ற சூழ்நிலேயை உருவாக்கவும் திட்டமிட்டிருந்தது.

1202இல் ஸாரா நகரத்தைத் தாக்கச் சிலுவை வீரர்கள் முற்பட்டார்கள். அப்பட்டின அதிபரான ஹங்கேரிய மன்னர் கிறித்துவர் மட்டுமன்றித் திருச்சபைக்கு அடங்கிய கீழாள் (Vassal) ஆதலால் அந்தக் கிறித்துவப் பட்டினத்தைக் கிறித்துவ வீரர்கள் தாக்குவது அறச்செயலாகாது என்று போப்பு இன்னொசன்டு எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தும் அவரால் அந்த நிகழ்ச்சியைத் தடுக்க முடியவில்லே. கிறித்துவப் படையின் தலேவர்களேப் போப்புச் சமயத்திலிருந்து விலக்கி வைத்தார். சமயத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட தலேவர்களின் தலேமையில் ஒரு கிறித்துவச் சமயப் போர் நிகழும் அரிய காட்சியைக் காணும் பேற்றை ஐரோப்பாவிற்கு நான்காம் சிலுவைப் போர் அளித்தது.

ஐந்து நாள் முற்றுகைக்குப் பின் ஸாரா நகரம் வீழ்ந்தது. வெற்றி பெற்ற சிலுவைப்படை கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளே நோக்கியது. அழிவுக்குறிகள் வெளிப்படையாகத் தெரியுமாறு மிக நலிந்திருந்த கிழக்குப் பேரரசின் நிலேமை மேலே ஐரோப்பாவின் கவனத்தைக் கவராமலில்லே. ராபர்ட்டு ஃகிஸ்கார்டு காட்டிய பாதையைப் பின்பற்றிச் சிசிலி நாட்டு ரோஜரும் (Rozer–II) ஜெர்மானியப் பேரரசர் ஹென்றியும் (Henry–VI) பைசான்டியத்தைத் தாக்கிப் பிடித்துக்கொள்ள எண்ணினர்கள். அந்த முயற்சியில் இப்போது மற்ருெரு மேலே ஐரோப்பிய நாடாகிய வெனிஸ் குடியரசு துணிந்து இறங்கியது. ஏற்கெனவே நார்மானியர்களே எதிர்த்துப் போராடுவதற்குக் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளுக்கு உதவி வந்த வெனிஸ் கீழைப் பேரரசில் பொருளாதார சருவாதிகாரத்தை நிறுவுவதற்கு வழி வகுத்துக்கொண்டிருந்தது. வெனிஸ் நகரநோக்கம் நிறைவேறுவதற்கான வாய்ப்பை, அப்போது கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளில் நிகழ்ந்த வாரிசுப் போராட்டம் அளித்தது.

1203இல் மீண்டும் போப்பின் ஆணையை எதிர்த்து, சிலுவைப் படை ஏஜியன் வட்டாரத் தீவுகள் பலவற்றைக் கைப்பற்றிப் பேரரசின் தலைநகரை அடைந்தது. பிறகு வீரர்கள் கோட்டையின் கடற் கரைப்பக்கச் சுவர்களைத் தாக்கினார்கள். அவர்கள் ஆதரவுபெற்ற வரை (Isaac-II) பேரரசர் பதவியிலமர்த்தினார்கள். அவப்பேறாகக் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் குடிமக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து, அப்பேரரசரைக் கொன்று, ஒரு புதிய பேரரசரைத் தேர்ந்தெடுத்து அறிவித்தார்கள். சிலுவை வீரர்கள் வேறு வழியின்றி நகரத்திலிருந்து வெளியேறி வெனிஷியக் கலங்களில் தஞ்சம் பெற்றுத்தப்பினார்கள். மீண்டும் அவர்கள் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளைத் தாக்கிப் பிடித்துக் கொண்டனர். அந்த நகர வரலாற்றில் ஒன்பது நூற்றாண்டுகளாக நிகழாத தாழ்வும் அழிவும் அதற்கு இப்போது ஏற்பட்டன. தலை நகரம் சூறையாடப்பட்டு, அதன் அரிய பொருள்கள் அழிக்கப் பட்டன. வெனிஷியரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் செய்துகொண்ட ஏற்பாட்டின்படி, கீழை நாட்டுப் பகட்டோடு பிளாண்டர்ஸ் கோமகனார் பால்டுவின், பைசான்டியத்தின் அரியணையேறினார். இவ்வாறு ஏற்பட்ட உரோம இராச்சியம் உரம் பெறாமலே பின்னர் மறைந்தது. ஏனைய தலைவர்களும் மானியங்கள் பெற்றார் கள். வெனிஸ் நகருக்குக் கிடைத்த இராச்சியப் பகுதி கடற் கரையை ஒட்டியதாகவே இருந்தது. அதனால், கீழைப் பேரரசு முழுவதிலும் வாணிக விற்பனையின் முற்றுரிமை (Monopoly) வெனிஸ் குடியரசிற்குக் கிடைத்தது.

கீழைப் பேரரசினைத் தாக்கிய துணிகரச் செயல் எதிர் பாராத அளவு பொருளையும் பெருமையையும் அளித்ததால், அச்செயல் வீரர்கள் துருக்கியரைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமலே திரும்பி விட்டார்கள். போப்பு இன்னொசன்டும் இப்பெருவெற்றியைத் திருவருள் நிகழ்ச்சியாகக் கொண்டு வரவேற்றார். கிரேக்கத் திருச் சபையும் (Greek Church) உரோமானியத் திருச்சபையும் (Latin Church) இணைந்து ஒன்றுபட்டு ஒரே தலைமையில் இயங்குவதற்கு இப்போது வாய்ப்பேற்பட்டது.

நான்காவது சிலுவைப் போர் சமயப் போராகவே நடைபெற வில்லை. கடற்செலவின் கட்டணத்திற்குப்பதிலாக ஸாரா நகரத்தைத் தாக்கி வென்ற பின் சிலுவை வீரர்கள் வெனிஷியக் கலங்களில் எகிப்திற்குச் சென்று முஸ்லிம் ஆதிக்கத்தை அதன் தலைமைப் பீடத்திலேயே எதிர்க்க விரும்பினார்கள். வெனிஸ் வணிகர்கள் எகிப்திய முஸ்லிம்களோடு அக்காலத்தில் வளமிக்க வாணிகஞ் செய்துகொண்டிருந்ததால் மிக்க சூழ்ச்சியோடு சிலுவை வீரர்களைக் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் பக்கம் திருப்பி அந்தத் திசையில் கலம்

செலுத்திச் சென்றார்கள். சிலுவைப் போரில் கலந்துகொண்ட வீரர்களும் தலைவர்களும் சமயத்தைவிட ஆதாயத்தையே கருதிய தால், அவர்களும் அதற்கிசைந்தார்கள். இவ்வாறு சிலுவைப் போர் பழிப்பிற்கும் இகழ்ச்சிக்கும் இடந்தந்தது.

நான்காவது சிலுவைப் போரின் விளைவாக ஐரோப்பாவில் வெனிஸ் குடியரசு முதன்மையான வாணிக நாடாயிற்று. அதன் ஆதிக்கம் மத்திய தரைக்கடலின் கிழக்குப் பகுதியில் ஓங்கி நீடித் தது. அது காரணமாய் வெனிஸ் நகரம் கீழை நாடுகளோடு கலைத் துறையிலும் பண்பாட்டுத் துறையிலும் மிக நெருக்கமான தொடர்பு கொள்ளத் தொடங்கிற்று. முஸ்லிம்களை எதிர்த்துப் போராட அழைக்கப்பட்ட வீரர்கள், தங்கள் சமய எதிரிகளை விடுத்துத் தங்களை உதவிக்கழைத்த பைசான்டியப் பேரரசையே தாக்கி அழித்தார்கள். கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளில் 1204இல் நிறு வப்பெற்ற உரோம இராச்சியம் (Latin Kingdom) 1261இல் அழிந்து, அந்த இடத்தில் பழைய கிரேக்க அரசு மீண்டும் தழைக்க லாயிற்று. நான்காம் சிலுவைப் போரினால் கான்ஸ்டான்டி நோப்பிள் அடைந்த தாழ்வு இறுதியாய் அந்த நகரம் 1453இல் துருக்கியர்களால் கைப்பற்றப்படுவதற்குப் பெரிதளவு வழி கோலியது.

குழந்தைகளின் சிலுவைப் போர்—1212

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்த நான் காவது சிலுவைப் போர், வாணிகப்போரே அன்றி, சமயப்போர் என்று அதைச் சொல்வதற்கில்லை. அது கிரேக்க ஆட்சியை அழித்து இத்தாலியச் செல்வாக்கைப் பரப்புவதற்காக நிகழ்ந்த ஒரு போராகும். பைசான்டியப் பேரரசிற்குள் மேற்கிலிருந்த திருச் சபையும் கிழக்கிலிருந்த திருச்சபையும் ஒன்றோடொன்று மோதித் தமது வலிமையைச் சோதித்துப் பார்த்துக்கொண்டன.

நான்கு சிலுவைப் போர்களிலும் அரசர்களும், மானியதார் களும், வீரர்களும், பாமர மக்களும் முயன்று அறப்போரின் குறிக் கோளை அடையத் தவறிவிட்டார்கள். பெரியவர்கள் செய்யத் தவறியதைக் குழந்தைகளின் முயற்சியை வாழ்த்தி வரமளிக்கலாம் என்று எண்ணிக் குழந்தைகள் தூய நாட்டிற்குச் செல்ல முன் வந்தார்கள். பிரான்சின் தென்பகுதியில் வாழ்ந்த ஸ்டீபன் (Stephen) என்ற ஆடு மேய்க்கும் சிறுவன் ஊர்ச்சிறுவர்களையும் சிறுமி களையும் கூட்டிக்கொண்டு பாலஸ்தீனத்திற்குப் புறப்பட்டான். பண்டை நாளில் இஸ்ரேல் நாட்டவர்க்குத் திருவருளால் கடல்

வழி விட்டு விலகியது போல, தனக்கும் திருவருள் கூட்டி வைக்கும் என்று அச்சிறுவன் கருதினன். அவர்கள் மார்சேல்ஸ் நோக்கிச் செல்லும் வழியில் ஏராளமான சிறுவர்கள் அக்கூட்டத்தில் சேர்ந்துகொண்டார்கள். தூய நாட்டிற்குச் சென்று துருக்கியர்களோடு போரிடுவதை அவர்கள் ஓர் இன்பச் செயலாக எண்ணினுர்கள் போலும்! அவர்களைத் தடுக்காது பெரியவர்களும் வாளாவிருந்ததுதான் விந்தையாயிருக்கிறது! முப்பதினுயிரம் சிறுவர்கள் துறைமுகப்பட்டினத்தில் கூடினுர்கள். ஆனல், அரசினர் அவர்களுட்பெரும்பாலாரைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டனர். ஐயாயிரம் சிறுவர்கள் கலங்களில் ஏறினுர்கள். புயலிற்சிக்கிய கப்பல் உடைந்து கடலில் மூழ்கியவர்கள் போக, எஞ்சியவர்கள் அலெக்ஸாண்டிரியாவிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, அடிமைகளாக எகிப்து நாட்டில் விற்பனை செய்யப்பட்டார்கள்.

அதே போல ஜெர்மனியிலும் அந்நாட்டுச் சிறுவர்கள் நிக்கோலஸ் என்ற சிறுவனுல் தூண்டப்பட்டார்கள். நாற்பதினுயிரம் சிறுவர்கள் ஆல்ப்ஸ் மலையைக் கடந்து இத்தாலிக்குச் சென்ருர்கள். அவர்களுட்பலர், மலை வழியிலே இறந்தனர்; சிலர், இத்தாலியில் தங்கிவிட்டனர்; மற்றும் சிலர், கடல் கடந்து பிரெஞ்சு சிறுவர்கள் போல அடிமைகளாக்கப்பட்டு உரிமையிழந்தார்கள். சிறுவர்களுள் யாரும் தம் இல்லம் திரும்பவில்லை.

ஐந்தாவது சிலுவைப் போர்—1228-29

சிறுவர்களின் தனி முயற்சியையும் தன்னலமறுப்பையுங் கண்ட பின்னரும் பெரியவர்கள் செயலற்றுக் கிடப்பது கிறித்துவச் சமயத்திற்கே பெரிய இழிவாகும் என்று விளக்கிப் போப்பு மூன்ரும் இன்னெசென்டு மற்றொரு சமயப் போரைத் தூண்டினுர். 1217இல் ஒரு படை எகிப்தைத் தாக்கிப் பிடிப்பதற்காகப் புறப்பட்டது. ஏனெனில், எதிப்தியச் சுல்தான் ஆதிக்கத்திலேதான் ஜெருசலம் இருந்து வந்தது. சென்ற படை வென்ற ஒரே நகரத்தையும் (Damietta) இழந்து திரும்பிற்று.

எகிப்துக்குச் சென்று, நைல் ஆற்றின் வாயில் இருந்த நகரத்தைப் பிடித்தும் ஜெருசலத்தை எட்டிப் பார்க்க இயலாத காரணத்தால், அடுத்த சிலுவைப் படை தூய நாட்டிற்கே செல்லத் திட்டமிட்டது. இந்தச் சமயப் போரில் பெரும்பங்கு கொண்டவர் பேரரசர் இரண்டாம் பிரெடெரிக்கு ஆவர். தூய நாட்டில் அறப்போரை நடத்திய முறையைப் போலவே அவர் தம் நாட்டிலிருந்து அதற்காகப் புறப்பட்ட வகையும் வழக்கத்திற்கு மாருன புதுமை

யாகவே இருந்தது. அவருக்கும் போப்புக்கும் நிகழ்ந்த உரிமைப் போராட்டம் காரணமாய், மூன்றும் பிரெடெரிக்குத் தம் நாட்டை விட்டு நீங்கித் தூய நாட்டில் சில மாதங்கள் கழிக்கும் சூழ்நிலையில் அவருடைய பேரரசு இல்லை. ஆனால், அவரை அங்குச் செல்லு மாறு போப்பு வற்புறுத்தி வந்ததோடு ஆணையும் இட்டார். தூய நாட்டிற்குப் புறப்பட்ட பேரரசர் நோய் காரணமாய்த் திரும்பவே, போப்பினால் சமயத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டார். ஜெருசல மன்ன ருடைய வாரிசுதாரிணியை மணந்திருந்த பேரரசர் மீண்டும் 1228இல் பாலஸ்தீனத்திற்குப் பயணமானார் ; சமய விலக்கோடு தான் சென்றார் ; தம் நாட்டில் சாரசேனியர்களுடன் நல்லுறவை வளர்த்திருந்தாராகையால், புனித நாட்டு முஸ்லிம்களோடும் அமைதியான முறையிலேயே அறப்போரை முடித்துக்கொள்ள முயன்றார். முஸ்லிம் தலைவர்களுக்குள் இருந்து வந்த வேறுபாடு களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பிரெடெரிக்கு ஓர் உடன்படிக்கை யோடு திரும்பினார். நாற்பதாண்டுகளாகச் சிலுவைப் படைகள் முயன்று, முடியாது என்று கைவிட்ட ஒரு வெற்றி, பெரும் போர் ஒன்றுமின்றியே, அவர்களுக்குப் பிரெடெரிக்கின் வெல் திறத்தால் கிட்டியது. எவ்வித இடையூறுமின்றி ஜெருசலத்திற்குச் சென்று கிறித்துவர்கள் வழிபடலாம்; ஏக்கரிலிருந்து ஜெருசலத் திற்குச் செல்லும் பாட்டையொன்று கிறித்துவர்களுக்காக ஒதுக் கப்பட்டது. ஜெருசலத்திலுள்ள முஸ்லிம்கள் அங்கிருந்த இரு பெருமசூதிகளிலும் அமைதியாய்த் தொழும் உரிமை வழங்கப் பெற்றார்கள். இத்தாலியிலிருந்து புறப்பட்டு ஓராண்டு முடிவதற் குள், பேரரசர் ஜெருசலத்திற்குள் சென்று, அத்தூய நகரில் தாமே முடி சூட்டிக்கொண்டார். முதற்சிலுவைப் போருக்குப் பின் கிறித்துவர்கள் காணாத வெற்றியும் பெருமையும் அவர்களுக்கு ஐந்தாம் சமயப் போரில் கிடைத்தன. கிறித்துவச் சமயத்திலிருந்து விலக்கப்பட்ட தலைவர் பெரும்படையிருந்தும் களம் புகாது, வெல் திறத்தைக் கொண்டு பெற்ற வெற்றியின் அருமைப்பாடு விந்தை யானது மட்டுமன்றி, பாராட்டுக்குமுரியது. ஆயினும், போப்பு ஒன்பதாம் கிரெகரி (Gregory–IX) அவ்வெற்றியைப் பாராட்ட மறுத்தார் ; அன்றியும், அவ்வெற்றியைக் கிறித்துவ உலகிற்களித்த பிரெடெரிக்கை எதிர்த்து, அவர் தூய நாட்டிலிருந்து திரும்புமுன், அவர் நாட்டிலே அறப்போரைத் தூண்டித் தாமே தலைமை தாங்கி நடத்தவும் தொடங்கிவிட்டார்.

படை வலிமையால் பெற்ற வெற்றி போன்றே, வெல்திறத் தால் அடைந்த ஆதாயமும் நிலைக்கவில்லை. முஸ்லிம் தலைவர்கள் பகைத்துக்கொண்டு தங்களுக்குள் போரிட்டார்கள். இந்த உள் நாட்டுப் போரைக் கிறித்துவர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ளத் தவறி

விட்டார்கள். மீண்டும் 1244இல் எகிப்தியச்சுல்தான் ஜெருசலத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார். தொலை நாடுகளுக்குச் சென்று சமயத்திற்காகப் போராடும் உணர்ச்சி ஐரோப்பாவில் குன்றிவிட்டது. நான்காம் சிலுவைப் போரின் போக்கும் விளைவும், முதற்சிலுவைப் போருக்குப்பின் நிகழ்ந்த சிலுவைப் போர்களின் தோல்வியும், ஐந்தாம் சிலுவைப் போர் வெற்றியடைந்தும் அதனாலேற்பட்ட பயன் நிலையாமையும் பொதுவாய்ச் சிலுவைப் போர்களைப் பற்றி ஐரோப்பிய மக்களின் மனப் போக்கை மாற்றியமைத்தன. மேலும், தூய நாட்டுடன் சில போர்கள் நிகழ்ந்தனவாயினும், அவற்றில் மக்கள் காட்டிய ஆர்வம் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது.

சிலுவைப் போர்களின் வரலாற்றை முடிக்குமுன் அப்போர்களுடன் தொடர்பு கொண்ட இடைக்காலச் சமயப் பெரியார் ஒருவரின் தொண்டினைக் குறிப்பிட வேண்டும். பிரெஞ்சு அரசர் ஒன்பதாம் லூயி, உண்மையான சமயப் பற்றுடைய கிறித்துவர், நாட்டாட்சியை ஒரு கடமையாய்க் கொண்டு அப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்த நேரம் போக, மற்றக் காலங்களில் சமயச் சிந்தனையிலும் வழிபாட்டிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். 1244இல் ஜெருசலம் முஸ்லிம்கள் கையிற்சிக்கிவிட்ட செய்தியைக் கேட்ட அப்பெரியார், 1248இல் ஒரு படையுடன் எகிப்திற்குச் சென்று, சில வெற்றிகளைப் பெற்றார். ஆனால், அந்த நாட்டிலேயே அவர் படை அழிக்கப்பட்டது. டாமியெட்டாவைப் பிடித்த பிரெஞ்சுப் படை, கெய்ரோவை நோக்கிச் செல்லும் போது, முஸ்லிம்களால் முறியடிக்கப்பட்டது. பெரும்பணச் செலவுடன் ஒன்பதாம் லூயி தம்மைச் சிறையிலிருந்து மீட்டுக்கொண்டு எஞ்சிய வீரர்களுடன் எகிப்திலிருந்து வெளியேறவேண்டியதாயிற்று. பிறகு அவர் பாலஸ்தீனத்திற்குச் சென்று, அங்கே நான்காண்டுகள் தங்கி, கிறித்துவ விரர்களையும் தலைவர்களையும் பெரிதும் ஊக்கி வந்தார். கீழை நாட்டிலிருந்து அவர் புறப்பட்டுச் சென்ற பின், மங்கோலியத் தலைவர் 1268இல் ஆன்டியோக்கு, ஜாஃபா (Jaffa) என்னும் நகரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டார். இச்செய்தியைக் கேட்ட லூயி மீண்டும் ஒரு படையுடன் தூய நாட்டிற்குச் செல்லப் புறப்பட்டார். அவருக்கு உடல் நலிந்திருந்த போதிலும், உள்ள உறுதி அவரை ஊக்கிற்று. ஆங்கில இளவரசர் எட்வர்டும் துணையாய்ச் சென்றார். டுனிஸிற்குச் சென்ற படை கொள்ளை நோயினால் தாக்கப்பட்டது. அதனால், லூயியும் 1270இல் இறந்தார். ஆயினும், ஆங்கில இளவரசர் தனியே துணிவுடன் சென்று, 1271இல் நாசரேத்தைக் கைப்பற்றி, தூய நாட்டிலிருந்து மீண்டார். பிரெஞ்சு மன்னர் தூய லூயியுடன் பற்றுள்ள இறுதி

அறப்போர் வீரர் மறைந்தார். சமயப் பணியில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்திருந்த அரசர் ஒன்பதாம் லூயி சிலுவைப் போருக்குத் தம் உயிரை உரிமையாக்கினர். அந்த உத்தமர் திருச்சபையால் 1297இல் திருத்தொண்டர் தொகையுட்சேர்க்கப்பட்டார். ஒன்பதாம் லூயி இறந்த பின் சமயப் போர்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. எனினும், ஒன்றேனும் அப்பெயருக்கு ஏற்ருற்போல நடைபெறவில்லை. சிரியா (Syria)வில் கிறித்துவ ஆட்சி மறையத் தொடங்கிற்று. முஸ்லிம் தலைவர்களுக்குள் இருந்த பிளவு காரணமாக, அந்த ஆட்சி தொடர்ந்ததேயன்றி, கிறித்துவ ஆட்சியின் திறமையினலோ வலிமையினலோ அன்று. 1289இல் டிரிப்பொலிஸ் கைப்பற்றப்பட்ட பின் 1291இல் ஏக்கர் முஸ்லிம்களால் பிடிக்கப்பட்டது. முதலாம் ரிச்சர்டு கைப்பற்றிய ஏக்கரின் இழப்போடு தூய நாட்டிலிருந்த கிறித்துவ அரசு முடிவுற்றது. ஜெருசலம் 1918இல் முதலாம் உலகப் போரின் இறுதியில் முஸ்லிம் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபெற்றது. அதன் விடுதலையில் இந்திய வீரர்களும் பங்கு பெற்ருர்கள்.

சமயப்பற்றுள்ள கிறித்துவ வீரர்களும், படைக்கலம் தாங்கிய கிறித்துவ அன்பர்களும் தூய நாட்டிற்குச் சென்று சமயப் போரில் ஈடுபடாத ஆண்டே இரு நூற்ருண்டுகளாக இல்லையென்று சொல்லும் அளவிற்கு அறப்போர் இடைவிடாது நடைபெற்று வந்தது. சிலுவைப் போர்களை எண்ணி, அவை எட்டு என்பாருண்டு. அப்போர்களின் போக்கையும் தன்மையையும் மறந்தே அவற்றைக் கணக்கிட்டுக் குறிப்பிடக் கூடும். முதற்சிலுவைப் பொரைத் தூண்டிய ஒற்றுமையுணர்ச்சியும் சமய ஆர்வமுமே வரலாற்ருசிரியருடைய கவனத்தைக் கவர்கின்றன. மற்றச் சிலுவைப்போர்களைத் தொடர்ச்சியான ஒரு நிகழ்ச்சியாகவே அவர் காண்கிருர்.

அமெரிக்காவை நோக்கிச் சென்ற கொலம்பசின் கடற் பயணத்திற்கு முதற்சிலுவைப் போரை ஒப்பாகக் கருதுவோமானல், மக்கள் பின்னர் அட்லான்டிக்கு மாக்கடலைக் கடந்து சென்ற பயணங்கள் போல மற்றச் சிலுவைப் போர்களிருந்தன எனலாம். நாகரிகமில்லாத மக்களோடு போராடி, ஐரோப்பாவின் வடதிசையிலும் ஹங்கேரிப்பகுதியிலும் தன் பண்பாட்டைப் பரப்பிய ஐரோப்பியச் சமுதாயம், ஜிப்ரால்டர் இடைகழி முதல் நைல், டான் ஆறுகளின் வாயில்கள் ஈருக உள்ள பரப்பைப் படைவலியால் வென்று, வாணிக மூலம் விரிவாக்கி, அங்குப் பரவிய இயக்கமே சிலுவைப் போர்களாகும்.

அரசியல் கண்ணேட்டத்துடன் பார்த்தாலும், வாள் அம்பு கொண்டு நிகழ்த்திய சண்டைகள் என்ற முறையில் ஆய்ந்தாலும், சிலுவைப் போர்கள் பெரிய ஏமாற்றத்தையளித்த படுதோல்வியே யாகும். குறுகிய கால வெற்றிகள், நிலையான தோல்விகள், வீரர் பலரது உயிரிழப்பு, ஏராளமான பொருள் இழப்பு, கிறித்துவச் சமயப் பரப்போ ஆதிக்கவெல்லையோ விரிவடையாமை ஆகிய இவைகளே சிலுவைப் போர்களின் சுருக்கமாகும். இரு நூற்றுண்டுப் போருக்குப் பின்னும், ஆசியாக்கண்டத்தில் கிறித்துவ ஆதிக்கம் எங்குமில்லை. மத்திய தரைக்கடல் தீவுகளான ரோட்ஸ் (Rhodes) சைப்ரஸ் (Cyprus) என்னும் இரண்டில் மட்டுந்தான் கிறித்துவ ஆதிக்கம் சிறிது காலம் நீடித்தது. சிலுவைப் போர்கள் இஸ்லாமியப் படையெடுப்பிலிருந்து ஐரோப்பாவைக் காத்தன என்று சொல்லவும் இடமில்லை. முஸ்லிம் ஆதிக்க அலை சிலுவைப் போர்களுக்குப் பின் மீண்டும் ஐரோப்பாவை நோக்கிப் பெருக்கெடுத்து வந்து கீழைப்பகுதியை விழுங்கத் தவறவில்லை. சிலுவைப் போர்கள் முடிந்து நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்குள் துருக்கியர்கள் கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளைக் கைப்பற்றிப் பைசான்டியப் பேரரசினை அழித்தார்கள்.

சிலுவைப் போர்கள் பெருந்தோல்வியாய் முடிந்ததற்கு முதற் காரணம் சிலுவை வீரர்களிடையே கட்டுப்பாடான அமைப்பும் ஒற்றுமையும் ஒழுங்கும் இன்மையே ஆகும். அவர்கள் நல்ல தலைவர்களைப் பெறவில்லை. வென்று கைப்பற்றிய தூய நாட்டில் குடியேறுவதிலும் ஆதிக்கஞ்செலுத்துவதிலும் ஏற்பட்ட தொல்லைகளும், பைசான்டியப் பேரரசர்களின் குறுகிய மனப்பான்மையும், நார்மானிய வீரர்களின் தன்னலமும், இத்தாலிய நகரங்களுக்குள் போட்டியும் அவற்றின் வாணிகக் குறிக்கோளும், ஜெர்மானியப் பேரரசர்களுக்கும் போப்புக்களுக்குமிடையே நிகழ்ந்து வந்த போராட்டமும், கிறித்துவ ஐரோப்பாவின் தோல்விக்கு வேறு சில காரணங்களாகும்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் சிதறிக் கிடந்த கிறித்துவ நாடுகளை ஒன்றுபடுத்தும் ஆற்றல் போப்பாட்சிக்கு இருந்தது. மக்களிடையில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த மேலைத்திருச்சபை, சிலுவைப் போர்களைத் தூண்டி, பின்னின்று நடத்தவும் முடிந்தது. பதின்மூன்றும், பதினான்காம் நூற்றுண்டுகளில் மக்களிடையில் போப்புக்கள் மதிப்பிழந்துவிட்டார்கள். போர்களுக்காகப்பணம் திரட்டக் கையாண்ட முறைகளும் கொடுக்கப்பட்ட சலுகைகளும் போப்புக்களின் பெருமையைப் பாதித்தன. முஸ்லிம்கள் கைவசமாகிவிட்ட தூய நாட்டை மீட்கப்போப்பு வேண்டு

கோள் விடுத்தும் ஐரோப்பிய அரசர் எவரும் முன் வரவில்லை. ஆற்றல் மிக்க போப்பு மூன்றாம் இன்னொசன்டின் (Innocent-III) கண்டனத்தையும் பொருட்படுத்தாமல், நான்காவது சிலுவைப் போர் வீரர்கள் முஸ்லிம் நாடுகளாகிய சிரியாவையும் எகிப்தையும் தாக்காது பைசான்டியப் பேரரசினையன்றோ தாக்கிச் சூறையாடினார்கள்? அதன் பின்னர் நடைபெற்ற போர்கள், ஆண்டவன் பெருமையை நிலை நாட்டவோ கிறித்துவம் பரவவோ நிகழவில்லை. தங்கள் நாடுகளின் பெருமைக்காக மன்னர்களும், தத்தம் நகர வாணிக வளர்ச்சிக்காக இத்தாலிய வணிகத் தலைவர்களும், சிலுவைப் போர்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். இஸ்லாமிய ஆதிக்கத்தை ஒடுக்கத் தொடங்கிய போர்கள், போப்பாட்சியை எதிர்த்த அரசர்கள்பாலும், முரண் சமயத்தோர் மேலும் திருப்பப்பட்டன. சிலுவைப் போர்களின் தரமும் குறிக்கோளும் மிகமிகத் தாழ்த்தப்பட்டு விட்டன.

சமயப் போர்கள் அரசியலாதிக்கப் போர்களாய்த் திரிந்த பின், மக்கள் ஆதரவு அருகியது. முஸ்லிம்களைக் கொன்று குவிப்பதற்கு அளித்த பரிசும் பாராட்டும், கிறித்துவர்களின் குருதியைச்சிந்தினும் உண்டெனக் கழறிய போப்புக்களுக்கு மக்கள் ஆதரவும், அத்தகைய போர்களுக்கு மக்கள் ஆர்வமும் அற்றுப் போனதில் வியப்பில்லை.

சிலுவைப் போர்கள் முடிவடைந்த பிறகும், அவற்றின் நினைப்போ, அவற்றுக்கான முயற்சியோ அற்றுப் போகவில்லை. ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இடையேயும் சிலுவைப் போர்கள் நிகழ்ந்தன. பேரரசிலிருந்த முரண் சமயத்தாரோடும், ஸ்பெயின் நாட்டு முஸ்லிம்களோடும், ஜெர்மனியின் கிழக்கு எல்லையில் வாழ்ந்த லெட்ஸ் (Letts) ஸ்லாவ் (Slavs) மக்களாகிய கிறித்தவர்களல்லாதவரோடும் போரிடுவது சமயப் போராய்க் கருதப்பட்டது. மிகுதியான வரி வசூலிப்பதற்காகவே சில பிரெஞ்சு மன்னர்கள் சிலுவைப் போர்களை மேற்கொள்ளப் போவதாகப் பறை சாற்றுவித்தார்கள். போருக்கான வாய்ப்பும் முயற்சியும் நாட்டுக்குள்ளேயும் அண்டை நாடுகளிலும் கிடைத்ததால், சிலுவைப் போர்களுக்கான பெரும்பொருள் சேர்க்கையும் முயற்சியும் அரியவாயின. தொலைவிலிருந்த நாடுகளுக்கேகி, பல மாதங்கள் போரில் ஈடுபட்டு, காலத்தையும் பொருளையும் உயிரையும் இழக்கத் துடித்த வீரர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைந்துவிட்டது. போப்புப் பத்தாம் கிரெகரி (Gregory-X) ஐரோப்பாவெங்கும் விளம்பரஞ்செய்தும், சிலுவைப் போருக்கு ஆள் திரட்ட முடியவில்லை. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பேரொளியாய் விளங்கிய சிலுவைப் போர், பதின்

மூன்றும் நூற்றுண்டில் அளவற்ற அல்லல் விளைவித்த—நேர்மை யான மக்கள் விரும்பாத—போராய்க் காணப்பட்டது. சமயப்போர் என்றதும் மக்கள் நடுங்கி நழுவினுர்கள். சமய நம்பிக்கையில் திளைத்தவர்களுக்கு அறிவுக்கண் திறக்கப்பட்டு விழிப்பேற்பட்டது.

சிலுவைப் போரினுல் ஜெருசலத்தை முகம்மதியர்களிட மிருந்து கிறித்தவர்கள் மீட்கவில்லை; இஸ்லாம் ஒடுக்கப்படவு மில்லை. அதன் ஆதிக்கம் தென்கிழக்கு ஐரோப்பாவில் பரவி, பின் னர் ஆட்டோமன் (Ottoman) துருக்கியர் ஆட்சியேற்பட வழி வகுத்தது. ஆனுல், சிலுவைப் போர்களே நிகழவில்லையெனில், முஸ்லிம்கள் மேலை ஆசியாவையும் வட ஆப்பிரிக்காவையும் வென் றதுபோல ஐரோப்பிய நாடுகளையும் சிறிது சிறிதாய்க் கைப்பற்றிக் கிறித்துவச் சமயத்தையும் பண்பாட்டையும் ஓரளவு அழித்திருக்கக் கூடும். இஸ்லாமிய ஆதிக்கத்திலுள்ள மத்தியக்கிழக்கு நாடுகளின் தேக்க நிலையை (Stagnation) வாழ்வியலிலும் அறிவுத் துறை யிலும் ஐரோப்பா அடைந்திருக்கும். அத்தகைய முகம்மதிய ஆதிக்கம் ஐரோப்பாவில் தலை காட்டாமல் தடுத்து இன்றைய ஐரோப்பியப் பண்பாட்டின் சிறந்த கூறுகள் பலவற்றைக் காத்துத் தந்த பெருமை சிலுவைப் போர்களுக்கு என்றுமுண்டு. கீழை நாடுகளில் ஆதிக்கஞ்செலுத்திய இஸ்லாம், அங்கிருந்த பண் பாட்டை ஓரளவு உருக்குலைத்தது. ஆனுல், பண்படா மேலை நாட்டவரைக் கிறித்துவம் பண்படுத்தியது. கலை, விஞ்ஞானம், கல்வி, கைத்தொழில், சமுதாயப் பழக்கவழக்கம் முதலிய ஆக்கத் துறைகளில் கிறித்துவச் சமயம் முற்போக்குடையதாயிருந்தது வெள்ளிடை மலை.

சிலுவைப் போர்களினுல் மேலை ஐரோப்பாவில் கிறித்துவம் வலுவடைந்தது. இஸ்லாமிய ஆதிக்கத்திலிருந்து ஸ்பெயின், போர்த்துகல் நாடுகள் விடுவிக்கப்பட்டன. பால்டிக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்த கிறித்தவர்களல்லாத மக்கள் ஜெர்மனியிலே ஆதிக்கத்திற் குட்பட்டார்கள். முதல் நூருண்டுகளுக்குப் போப்பாட்சி மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்று வலிவுடன் விளங்கியது. வெனிசியர்வாணிக ஆதிக்கத்தை நிறுவினர். ஆனுல், மனிதனுக்கும் கிறித்துவிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்படுத்தச் சிலுவைப் போரால் முடிய வில்லை. திருச்சபை கிறித்தவப் பகைவர்களோடு போரிட்டு அவர் களைக் கொன்றது போல, வேறு சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்காகவே, கிறிஸ்துவர்களல்லாதவர்களையும் வாள் கொண்டு வெட்டி வீழ்த்தவும் ஆயத்தமாயிற்று. முதற்சிலுவைப் போர்க் காலத்திலும் மூன்றும் சிலுவைப் போரின் போதும் யூதர் கள் (Jews) வதைத்துக் கொல்லப்பட்டார்கள் (Pogroms).

பின்னர்க் கத்தோலிக்க நாடுகள் பிராட்டஸ்டென்டுகளைத் துன்புறுத்தவும் வதைக்கவும் (Inquisition) பிராட்டஸ்டென்டு நாடுகள் கத்தோலிக்கர்களுக்கு அல்லல் விளைவிக்கவும் சிலுவைப் போர்களின் போதே ஐரோப்பா பழகிவிட்டது.

சிலுவைப் போர்களினுல் மறைமுகமான நிரந்தரமான பயன்கள் பல விளைந்தன என்பது கண்கூடு. சிலுவை வீரன் கீழை நாடுகளுக்குப் போர் நிமித்தம் சென்ற போது ஒரு புதிய உலகத்திற்கே சென்ருன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவ்வுலகில் மக்கள் மிக வசதியாய் வாழ்வதைக் கண்டு அத்தகைய வாழ்வை மேற்கொள்ள அவன் பெரிதும் விழைந்தான். கீழை நாட்டிற்குச் சென்ற கிறித்துவர்கள் தலைசிறந்த நாகரிகம் பெற்றிருந்த பாரசீகர், சீனர், இந்தியரோடு பழகவில்லை. துருக்கியர், சாரசேனியருடன் தான் அறிமுகமானுர்கள் : ஆயினும், அம்மக்களோடு பழகித் தங்கள் வாழ்வை வளமாக்கிக்கொண்டார்கள். நாகரிகமடைந்த நாடுகளுக்குச் சென்று வந்த ஐரோப்பியர்களின் அறிவின் பரப்பு விரிவு பெற்றது. மீண்டும் கீழை நாட்டு அறிவுக் கதிரவன் ஐரோப்பிய நாடுகளின் இருண்ட கால இருளையும் மூடுபனியையும் விரட்ட முன் வந்தான்.

சிலுவைப் போருக்குச் செல்வதே அக்கால மக்களுக்கு அறிவூட்டும் கல்வியாய் அமைந்தது. வீட்டோடிருந்த மக்களுக்கு உலகத்தைக் காண வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவர்கள் விரும்பிய விரிந்து பரந்த வாழ்வினைத் திருச்சபையோ, நாடோ (State) தரவில்லை. கீழை நாடுகளின் மக்கள் சூரிய ஒளியையும், இயற்கையழகையும் கண்டு களித்தார்கள். பைசான்டியக் கிறித்தவர்களுக்காக முஸ்லிம்களோடு போரிடச் சென்ற வீரர்கள் தங்களை ஏமாற்றிய கீழைப் பேரரசுக் கிரேக்கர்களை—சமயத்திற்குக் கேடு சூழ்ந்த கிறித்தவர்களை—வெறுக்கவும், நேர்மையாயும் பெருந்தன்மையோடும் பழகிய முஸ்லிம்களை மதிக்கவும் தலைப்பட்டார்கள். முகம்மதியர்களை ஒறுக்கத் தொடங்கிய போர்கள் இலட்சக் கணக்கான ஐரோப்பிய இளைஞர்களுக்கு அறிவையும் நாகரிகத்தையும் புகட்டும் நல்ல திட்டமாயிற்று.

கீழை நாடுகளில் நிகழ்ந்த சமயப் போர்கள் மேலை நாடுகளுக்கு அமைதி அளித்தன. அப்போர்களில் கலந்துகொள்வதற்காகப் பல நிலமானியப் பிரபுக்கள் தத்தம் நாடுகளிலிருந்து சில ஆண்டுகள் நீங்கினுர்கள். அவர்களுட்பலர் போரில் உயிரிழந்தனர். நிலமானியதார்கள் விளைவித்த குழப்பமும், உள் நாட்டுப் போர்களுமின்றி நாடு அமைதி பெற்றது. மன்னர்கள் நிம்மதியாய்

ஆண்டார்கள். இங்கிலாந்திலும் பிரான்சிலும் முடியாட்சி வலுப் பெற்றது. நிலமானியப் பிரபுக்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து அவர்கள் வலிவற்றுர்கள். நாட்டுப் பற்று வளரவும் வழியுண்டா யிற்று. பல வகையிலும் நிலமானியச் சமுதாய அமைப்பிற்குச் சரிவு ஏற்பட்டது. மேல் மட்டத்திலிருந்தவர்கள் தங்கள் நிலங் களையும் உரிமைகளையும் விற்றுப் பொருள் திரட்டிக்கொண்டு போரில் ஈடுபட்டார்கள். கீழ் மட்டத்திலிருந்தவர்களின் எண் ணிக்கை குறையவே, நில அடிமைகள் (Serfs) விடுதலை அடைந்து உரிமை பெற வாய்ப்புக் கிட்டியது. தேவைப்படாத நிலமானிய மக்களை அவர்கள் நாடுகளிலிருந்து அகற்றச் சமயப் போர்கள் உதவின.

சமய அடிப்படையில் ஒன்று சேர்ந்து, போப்பாட்சியை ஏற்று, ஒரு பெருநாடாய் இருக்க ஐரோப்பா விரும்பவில்லை. நாட்டின் அடிப்படையில் வளர்ந்து வாழத்தான் ஐரோப்பிய நாடு கள் விழைந்தன. தூய நாட்டில் பல நாட்டு மக்கள் ஒன்று சேர்ந்த போது அவர்களுக்குள்ளிருந்த வேறுபாடுகள் வெளிப் பட்டன. வேறுபாடுகளைக் கண்டு தோன்றிய வெறுப்பே நாட் டின் உணர்ச்சி (Nationality) வளர்ச்சிக்கு முதற்படியாய் அமைந்தது. நிலமானியச் சமுதாய அமைப்புக் கலகலக்கவே, நாட்டுப் பற்றுள்ள முடியாட்சி வலிவடைந்து தனி வல்லாட்சி (Autocracy) தோன்றவும் இடமேற்பட்டது.

சிலுவை வீரர்களும், தூய நாட்டிற்குத் திருப்பயணம் மேற் கொண்ட கிறித்துவ பத்தர்களும், அவர்கள் பின் வந்து நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்த்தோரும், சிரியா எகிப்து நாடுகளுடன் திரும்பி விடாது, ஏனைய ஆசிய நாடுகளுக்கும் வந்தார்கள்; கீழை நாட்டுப் பொருள்களைப் பெரிதும் விரும்பி வாங்க முற்பட்டார்கள். அவை களின்றி ஐரோப்பிய வாழ்வு சிறக்காத நிலை ஏற்படலாயிற்று. கீழை நாடுகளே அளிக்கக் கூடிய பட்டு, நறுமணப் பொருள்கள், சர்க்கரை, பேரீச்சை, கம்பளங்கள், கண்ணுடிச் சாமான்கள், இன்தேறல் (Wine), தோல், மருந்து வகைகள் முதலியன டமாஸ் கஸ் எகிப்து வழியாய் ஜெர்மனி பிரான்ஸ் இங்கிலாந்து முதலிய நாடுகளின் சந்தைகளில் விற்கத் தொடங்கின. ஐரோப்பாவில் பல்வேறு கீழை நாட்டுப் பொருள்களுக்குத் தேவையை உண் டாக்கி அவற்றைக் கொண்டு வந்து அளிக்கவும் சிலுவைப் போர் கள் தவறவில்லை. சிலுவைப் போர்களுக்கு முன், கீழை நாட்டுப் பொருள்களின் வாணிக முற்றுரிமை யூதர்களிடமிருந்தது. அவர் கள் படுகொலைக்குப் பின் அந்த வாணிகம் கிறித்தவர்கள் கைக்கு மாறியது.

ஆசிய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குள் ஏற்பட்ட தொடர்பாலும் கடல் கடந்த வாணிகத்தாலும் ஐரோப்பியர்கள் வாழ்வே பெரு மாற்றமடைந்தது ; பண்பட்டது; வளம் பெற்றது. அவர்களு டைய உணவும் உடையுங்கூடச் சிறந்தன. ஆசிய நாடுகளி லிருந்து பல வகைப் பழங்கள், பருத்தி பட்டாடைகள், தேம்பாகு (Syrup), சஞ்சீவி (Elixir) மருந்து கலந்த இனிய குடிநீர் (Julep) ஆகியவைகளை ஐரோப்பா இறக்குமதி செய்துகொண்டது. மேலும், சாராயம் (Alcohol), இரசக் கலவை (Amalgam), காரம் (Alkali), வெண்காரம் (Borax), பேதி மருந்தாகப் பயன் பட்ட ஒரு வகை இலை (Seuma), சூடம் (Camphor) முதலிய பொருள்கள் ஐரோப்பாவிற்கு ஏற்றுமதியாயின. இப்பொருள் களைக் குறிக்கும் பல அரபு பாரசீகச் சொற்களை ஐரோப்பிய மொழிகளில் இன்றளவில் காணலாம். அரபு மக்களிடையில் வேதி நூலும் (Chemistry) மருத்துவமும் (Medicine) நெருக்க மான தொடர்பு கொண்டிருந்த அறிவுத் துறைகளாகும். ஏனைய அறிவுத் துறைச்சாதனைகளையும் அரபு மக்களிடமிருந்து ஐரோப்பிய வணிகர்கள் மூலம் கிறித்தவர்கள் அறியவும், பயன்படுத்தவும் தொடங்கினுர்கள். பண்டைய கிரேக்கக் கலைகளையும் நூல்களையும் கற்கவும் ஆராயவும் வாய்ப்புக் கிட்டியது.

கீழை நாட்டு விலங்குகளைக் கண்டு களித்த ஐரோப்பியர்கள் அரபுக் குதிரை, கழுதை, கோவேறு கழுதை போன்ற விலங்கு களைத் தங்கள் நாடுகளுக்குக் கொண்டு சென்றுர்கள். சிசிலியிலும் இத்தாலியிலும் அமைக்கப்பட்ட விலங்குக் காட்சிச் சாலைகளிலும் அவை இடம் பெற்றன. நீர்ப்பாசன முறைகளை அரபு மக்களிட மிருந்து ஐரோப்பிய நாட்டினர் அறிந்தனர். கூலங்களை மாவாக் குவதற்கும், தண்ணீர் இறைப்பதற்கும் கீழை நாட்டினர் பயன் படுத்திய காற்றுடி இயந்திரமும் (Wind Mill), திசை காட்டுங் கருவியும் (Mariner's Compass), பருத்திப் பஞ்சிலிருந்து செய்த காகிதமும் ஐரோப்பாவிற்குச் சென்றன. அரபு இலக்கங்கள் (Arabic Numerals) என்று விளம்பரம் பெற்ற இந்திய எண்கள், குறிக்கணக்கியல் (Algebra) முதலியன கணிதத் துறையில் அரபு மக்களின் அன்பளிப்பாகும். சீனர்கள், இந்தியர்கள், கிரேக்கர்கள், போன்ற நாகரிக மக்களின் அறிவுத் துறைச் சாதனைகளையெல்லாம் அரபு நாட்டினர் அறிந்து அறிவு உலகில் தலைசிறந்திருந்தார்கள். அவர்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால் ஐரோப்பிய மக்கள் நாகரிக மக்களின் சாதனைகளைத் தெரிந்து, மேலும் அறிவுப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்லும் அரிய வாய்ப்பினைப் பெற்றுர்கள்.

மக்கள் கூட்டம், பொருள் இவ்விரண்டின் போக்கு வரவினால் கப்பல் கட்டும் தொழில் வளரவும், கடலில் கலஞ்செலுத்துவதில் தேர்ச்சி பெறவும் இத்தாலிய நகரங்களுக்கு நல்வாய்ப்புக்கிட்டியது. போர்களின் பளுவையும் பொறுப்பையும் தாங்கிய நாடுகளைக்காட்டிலும் இத்தாலிய நகர-நாடுகளே அவற்றால் மிகுதியாகப் பாதிக்கப்பட்டன. வெனிஸ், பைசா (Pisa), ஜெனோவா (Genoa) போன்ற கடற்கரைப் பட்டினங்கள் செல்வம் கொழிக்கலாயின. வணிகப்பட்டினங்களாகிய இத்தாலிய நகரங்கள் சிறப்பான நகர ஆட்சியை அமைத்துக்கொண்டு கலைத் துறையில் பேரும் புகழும் பெற்றன. போட்டியிட்ட ஜெனோவாவுடன் போராடி வெற்றி பெற்ற வெனிஸ், கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு, கட்டடக் கலை முதலிய நுண்கலைகளைப் பேணலாயிற்று. கடல் கடந்த வாணிகம் பெருகவே, உள் நாட்டு வாணிகமும் பெருகிப் பல நகரங்கள் தோன்றி வளரலாயின. வணிக மக்கள் செல்வர்களாகி, உரிமைகள் பல பெற்று, ஐரோப்பாவில் நடுத்தர வகுப்பினர் தோன்றி வளர வழி கோலினார்கள்.

கடற்பயணத்தை மேற்கொண்ட மாலுமிகளும், வணிகர்களும், வழிப்போக்கர்களும் புதிய நாடுகளைக் காணவும், புவியியல் அறிவை வளர்த்துக்கொள்ளவும் ஆர்வமும் ஆசையும் கொண்டார்கள். அமெரிக்காப் போன்ற நாடுகளைக் கண்டுபிடிக்க இந்த இச்சையே தூண்டிற்று. கீழை நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த ஐரோப்பியர்களின் மனமும் முயற்சியும் மேற்குத் திசையில் திரும்பின. சிலுவைப் போர்களின் வரலாறும், வீரச் செயல்களைப் பற்றிய கவிதைகளும், இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமளித்தன. அரபு நூல்கள் பல கிரேக்க இலத்தீன் மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டன. கி.பி. 1141இல் குர்–ஆன் இலத்தீனில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. அதே காலத்தில் அர்மீனியன் (Armenian), அரபு (Arabic) முதலிய கீழைத் தேயத்து மொழிகளைக் கற்பிக்கப் பாரிசில் பள்ளியொன்று நிறுவப்பட்டது. ஷாங்கேயில் (Shangai) தங்கியிருந்த ஆங்கில, அமெரிக்க வணிகர்கள் சீன இலக்கியத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதது போல, இத்தாலிய வணிகர்கள் கிரேக்க இலக்கியத்தைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. வெனிஸ் சுவைக்காத பண்டைய இலக்கியத்தைப் பாரிஸ் மக்கள் சுவைத்து மகிழ்ந்தார்கள். பன்னிரண்டாம், பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டுகளில் கிரேக்க நூல்கள் பல இலத்தீன் மொழியில் பெயர்த்தெழுதப் பட்டன.

கிறித்துவச் சமயத்தை ஏற்க மறுத்த மக்கள்மீது அதனை வலுக்கட்டாயமாய்த் திணிக்கும் கட்டம் சிலுவைப் போர்களுடன் தொடங்கிற்று. கிறித்துவர்களல்லாதவர்களின் சமய மாற்றத்தில் ஈடுபடாது அவர்களை அழிக்கும் திட்டத்தைத் திருச்சபை மேற் கொண்டது.

அதிகாரம்—10

பல்கலைக் கழகங்கள்

பல்கலைக் கழகங்கள் இடைக்காலப் படைப்பே. நாட்டுப் பற்று, மொழிப்பற்றுக் காரணமாக நாடுதோறும் அவை தோன்ற லாயின. நகரங்களிலும், தலைக்கோயில்களிலும் (Cathedrals) நிறுவப்பட்டிருந்த பள்ளிகள் விரிவடைந்து பல்கலைக் கழகங்களாய் வளர்ந்தோங்கின. சமுதாயத்தில் மக்கள் சிறந்த வகையில் வாழ விழைந்தார்கள். வாழ்வு சிறக்க அறிவும், அறிவைப் பெறக் கல்வியும், கல்வியை அளிக்கப் பள்ளிகளும் கல்லூரிகளும் தேவை என்ற எண்ணம் இடைக்காலத்தில் உருப்பெற்றது. நாடோடி வாழ்வில் கண்ட சுதந்தரத்தையும், தன்னம்பிக்கையையும், நாகரிக வாழ்வில் மலர்ந்த பாதுகாப்பு, கூட்டுறவு, பொருள் வளத்திற்கேற்ப உருவாக்குவதே கல்விப் பணியாயிற்று. கற்றுத் தேர்ந்தவர்களே அக்கால வாழ்க்கைத் துறைகள் பலவற்றிலும் முன்னணியில் இருந் தார்களாகையால், கற்கும் வசதிகள் மிகுதியாய்த் தேவைப்பட்டன. கற்போர் எண்ணிக்கையும் கற்பிப்போர் தொகையும் பெருகவே, பல்கலைக்கழகங்கள் தழைத்தன.

பல்கலைக்கழகத்தைக் குறிக்கும் ஆங்கிலச் சொல்லாகிய ‘University’ என்பது, இலத்தீன் சொல்லாகிய ‘Universitas’ என்பதினின்றும் பிறந்தது. நீண்ட இலத்தீன் சொற்றொடரின் குறுக்கமாகிய இச்சொல் ஏறத்தாழக் கி. பி. 1400 முதல் வழக்கில் இருந்து வருகிறது. பேராசிரியர்கள் மாணவர்களின் சங்கம் (Guild) என்ற பொருளில் அச்சொல் (Universitas) வழங்கி வந்தது. பின்னர் ஏறக்குறைய ஒரே காலத்தில்–பதின்மூன்றாம் நூற் றாண்டில்-பல்வேறு இத்தாலிய, பிரெஞ்சு நகரங்களில் பல்கலைக்கழ கங்களாய் விளங்கவிருந்த பள்ளிகள் தோன்றி எண்ணிக்கையிலும் அளவிலும் வளர்ந்தன. இறையியல் (Theology), தத்துவம் (Philosophy), சமூக (Civil)ச் சட்டம், திருச்சபைச் (Canon)

சட்டம், மருத்துவம் முதலியவற்றைக் கற்பித்தலே அவற்றின் நோக்கமாகும்.

பல்கலைக்கழகப் படிப்பிற்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் கிரேக்கர்களைப் போல உரோமானியர்கள் அவ்வளவு மதிப்போ முதன்மையோ தரவில்லை. ஏதென்ஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் சிசரோ (Cicero), ஹோராஸ் (Horace), ஜூலியஸ் சீசர் (Julius Caesar) போன்றவர்கள் மாணவர்களாய்ச் சேர்ந்து சிறிது காலம் கற்று வந்தார்கள் என்பது அறியக் கிடக்கிறது. உரோமப் பேரரசர் ஹேடிரியன் (Hadrian) கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் நிறுவிய அறிவுக் கூடம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்திருந்தது. கிரேக்க அறிவுத் தெய்வத்தின் அதீனு (Athena) என்னும் பெயரால், அது அதீனியம் (Athenaeum) என்று வழங்கப்பட்டது, உரோமப் பேரரசு வீழ்ந்த பின், கான்ஸ்டான்டிநோப்பிளைத் தலைநகரமாய்க் கொண்ட பைசான்டியப் பேரரசு, கிரேக்கக் கல்வி முறைகளைப் பின் பற்றிக் கி. பி. 425இல் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை அமைத்தது. ஆறும் நூற்றாண்டில் ஜஸ்டினியன் என்பார் (527–65) ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவினார். கல்வியை வளர்ப்பதில் கரோலிங்கிய வமிச மன்னர்கள் பெரும்பங்கு கொண்டார்கள். திருச்சபை பல பள்ளிகளை ஏற்படுத்தியது. புதிய முறையில் அழகாய் எழுத மாணவர்களுக்குக் கையெழுத்துப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. பண்டைய நூல்கள் படி செய்யப் பட்டுக் காக்கப் பெற்றன. ஜெர்மனியில் முதலாம் ஆட்டோவும் (Otto-I) இங்கிலாந்தில் ஆல்ஃபிரெடும் (Alfred), பிரான்சில் சிற்றரசர் சிலரும் கல்விப் பணியை மேற்கொண்டனர். பொருளாதாரத் துறையிலும், அரசியல் துறையிலும் முன்னேற்றம் ஏற்படவே, கல்வி வசதிகள் மிகுதியாய்த் தேவைப்பட்டன. மடங்களும் மேற்றிராணியார்களும் பள்ளிகளை நிறுவிக் கற்பிக்கப்பெரு முயற்சியை மேற்கொண்டார்கள். திருச்சபைப் பள்ளிகளுக்கே மங்களாதரவும் மதிப்பும் கிடைத்தன. பாரிஸ், கொலோன் (Cologne) முதலிய இடங்களில் தலைக்கோயில் பள்ளிகளையே மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் பெரிதும் விரும்பித் தேடிச் சென்றார்கள். உரோமானியக் குடியரசில் காணுத பள்ளிப் பயிற்சியையும் கல்வியறிவையும் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை அளிக்க முன் வந்தது.

உரோமப் பேரரசில் மக்கள் நகரப் பள்ளிகளில் பயின்றார்கள். பேரரசின் வீழ்ச்சி காரணமாய் நகரப் பள்ளிகள் மூடப்பட்ட பின் மேலை ஐரோப்பாவின் கற்பிக்கும் பொறுப்பைக்கிறித்துவக் கோயில்களும் மடங்களும் ஏற்றுக்கொண்டன. சமய வாழ்வினை மேற்

கொள்வதற்கான பாடத் திட்டத்தையே அப்பள்ளிகள் கையாண்ட போதிலும், சமயச்சார்பற்ற (Secular) அறிவுத் துறைகளும் அங்கு இடம் பெற்றிருந்தன. 'இலக்கணம்' என்ற பெயரில் இலத்தீன் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் மாணவர்கள் கற்ருர்கள் ; தருக்க நூலும் சட்டமும் பயின்று பேசவும் எழுதவும் பழகித் தேர்ச்சியும் திறமையும் அடைந்தார்கள். கணக்கும், வான நூலும், இசையும் கல்வித் திட்டத்தில் இடம் பெற்றிருந்த மற்ற அறிவுக் கலைகளாகும். இத்தகைய இலக்கணப் பள்ளிகளே (Grammar Schools) அன்றி நகரச் சங்கங்களும், நிலமானியதார்களும் தொடக்கப் பள்ளிகளை நிறுவியிருந்தார்கள். அப்பள்ளிகள் நாட்டு (Local) மொழிகளைப் படிக்கவும் எழுதவும் கற்பித்ததோடு இசைப் பயிற்சியும் அளித்தன. பெண் துறவிகள் வாழ்ந்த மடங்களைச் சார்ந்த பள்ளிகளில் பல பெண்கள் எழுதப்படிக்கப் பழகியும், குடும்பக் கணக்கு, தையல் வேலை, மருத்துவம் கற்றும், தங்களை வாழ்க்கைக்குத் தகுதியாக்கிக்கொண்டார்கள். இளம்பிரபுக்களுக்குச் சிறப்புக் கல்வி அளிக்கப்பட்டது. திறமை வாய்ந்த ஏழை மாணவர்கள் கற்பதற்கான வசதிகளைப் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் அளிக்கச் சமய நிலையம் முன் வந்தது. இடைக்காலத்தில் செல்வர்களைவிட வறிய மாணவர்களே மிகுதியாய்ப் பள்ளிகளிற் சேர்ந்தார்கள். ஏழை மாணவர்களுட்சிலர், பிற்காலத்தில் தலை சிறந்த எழுத்தாளர்களாய், அரசியல் வல்லுநர்களாய், போப்புக்களாய்ப் பேரும் புகழும் பெற்றனர்.

இடைக்காலத்தின் தொடக்கத்தில் பள்ளிகளும், அவற்றிற் படித்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கையும் மிகக் குறைந்திருந்தன. அதன் இறுதியில் கற்றவர்களின் தொகை கணிசமான அளவு உயர்ந்தது. அக்காலத்தில் குருமார்களே நன்கு கற்றுத் தேர்ந்திருந்தார்கள். இடைக்காலக் கருத்தையும் இலக்கியத்தையும் உருவாக்கித் வளர்த்தவர் சமயத் துறையினரே. நகரங்கள் தோன்றி, வாணிகத்தால் வாழ்வு வளம் பெறத் தொடங்கியதும், கல்வித்துறையில் ஆர்வம் பெருகிற்று. நகரப் பள்ளிகள் புத்துயிர் பெற்றன. பதினோராம், பன்னிரண்டாம், நூற்ருண்டுகளில் உயர்தரக் கல்வியைத் தேடி அலைந்தவர்களின் எண்ணிக்கை வளரலாயிற்று. சாதாரண வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய தொழில்களைக் கற்பதற்கு இளைஞர்கள் அக்காலத்தில் பள்ளி செல்வதில்லை ; நெசவுத் தொழிலில் பழகுவதற்கும், கீழை நாட்டு வாணிகத்தில் ஈடுபடுவதற்கும் அத்துறைகளில் சிறந்து விளங்கியவர்களிடம் தொழில் மாணவர்களாய்ச் (Apprentice) சேர்ந்து தொழில் நுட்பத்தை அறிந்தார்கள். இடைக்காலக் கல்வித் திட்டம் மாணவர்களின் அறிவாற்றலுக்குப் பயிற்சி அளித்து, அதனை விரிவாக்கி, முதிர்ச்சி பெறச் செய்

வதையே குறிக்கோளாய்க் கொண்டு வகுக்கப்பட்டிருந்தது. வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கான வழிகளைக் கற்பித்தல் அவற்றின் நோக்கமன்று. சமயத் தொண்டர்களுக்கும் வழக்கறிஞர்களுக்கும், மருத்துவர்களுக்கும், ஆட்சி வல்லுநர்களுக்கும் பயிற்சி தருவதற்கே பள்ளிகள் இருந்தன.

சமய நிறுவனத்தின் மொழியாயிருந்த இலத்தீனே கற்பிக்கும் மொழியாயும் இருந்தது. இலத்தீன் நூல்களைப் படித்துப் பழகியவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை ஐயந்திரிபற வெளியிடும் ஆற்றல் பெற்றார்கள். அளவை நூலும் (Logic) முரண் நிலை தருக்க இயல் (Dialectics) பற்றியும் அவர்களுடைய சிந்திக்கும் முறைகளையும் ஆற்றலையும் வளர்த்தன. கற்றவர்களுட்பெரும்பாலார் சமய நிறுவனத்தில் சேர்ந்துகொண்டு, பல துறைகளில் சமுதாயப் பணி புரிந்தனர்.

இருண்ட கால முடிவில் சில கலைத்துறைகளைப் பள்ளியிற் பயில இயலாது போயிற்று. அவற்றைக் கற்றுத் தேறப் பல்கலைக் கழகங்கள் வேண்டப்பட்டன. புதிய துறைகளிற் பயிற்சி தரப் பல்கலைக் கழகங்களே முன் வந்தன. மேலும், கற்கும் முறைகளிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. சமயக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அஞ்சாது சுதந்தரமாய்ச் சிந்திக்கவும், சிந்தித்தவற்றைச் சொல்லவும் எழுதவும், சமயக் கருத்துக்களைத் தாராளமாய் விளக்கவும் பல்கலைக் கழகங்கள் வசதியும் வாய்ப்பும் தந்தன. மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் தனித்தனியே குழுக்கள் அமைத்துக்கொண்டு பாடத்திட்டத்தையும், கற்பிக்கும் முறைகளையும் வரையறுத்துக்கொண்டார்கள். சட்டத்துறை, மருத்துவத்துறைகளில் ஈடுபட விழைந்தவர்கள், பல்கலைக்கழகங்களில் உறுப்பினராய்ச் சேர்ந்துகொண்டார்கள். மாணவர்கள் நல்லாசிரியர்கள் பேருரையாற்றிய இடங்களை நாடிச் சென்று, அங்கேயே தங்கிக் கற்கலானார்கள். செல்வக் குடும்ப இளைஞர்கள் வசதியாய்த் தங்கிப் படித்தார்கள். ஏழை மாணவர்கள் மச்சு அறைகளிலும் (Garrets) நிலவறைகளிலும் (Cellars) தங்கி நூல்களைப் படிசெய்தும், வேறு பல பணிகளில் ஈடுபட்டும் பெற்ற ஊதியத்தைக்கொண்டு பல்கலைக்கழகப் படிப்பை மேற்கொண்டார்கள். பாடபுத்தகங்களைப் படி செய்யச் சம்பளம் கொடுத்தது போல, அப்படிகளைப் பயன்படுத்த மாணவர்களிடம் வாடகை பெறப்பட்டது. பிற்காலத்தில் மாணவர்கள் வசதியாய்த் தங்கிப் படிக்க மடாதிபதிகளும் செல்வர்களும் கல்லூரிக் கட்டடங்களைக் கட்டித் தந்தார்கள்.

பல்கலைக் கழகமென்றவுடன் நம் கண் முன் கூடகோபுரங்களுடன் காட்சி தருகிற மாடங்களையும், மண்டபங்களையும், கல்லூரிகளையும், நூலகங்களையும், சொற்பொழிவுக் கூடங்களையும், சோதனைச் சாலைகளையும் மனத்திற்கொண்டு இடைக்காலப் பல்கலைக்கழகங்களை மதிப்பிடக்கூடாது. தொடக்கத்தில் கல்விக் கொடைகள் (Endowments) இல்லை. வாய் மூலமாகவே கற்பிப்பும், பெரிதளவு கேள்வியளவிலேயே படிப்பும் இருந்தன. நூல்களின் படிகள் மிக அருமையாக இரண்டொன்றே கிடைக்கும். மேலை உலகில் கற்பிக்கும் ஊடகம் (Medium) இலத்தீனே. ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் ஓரிடத்தில் நிலைத்திராமல் ஊரூராய், நாடு விட்டு நாடு சென்றார்கள். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுப் பல்கலைக் கழக மாணவன், திருத்தலஞ்சுற்றுவோன் (Pilgrim) போலவும், சிலுவை வீரன் (Crusader) போலவும் அறிஞரைத் தேடி அலைந்தான். சமய நிறுவனச் சட்டப் (Canon Law) பயிற்சி பெற விரும்பியவர்கள், பாரிஸ் பல்கலைக் கழகத்திற்கும்; சமுதாயத் தொடர்பான சட்ட அறிவை நாடியவர்கள், பொலோனு (Bologna) பல்கலைக் கழகத்திற்கும்; மருத்துவப் பயிற்சியில் நாட்டமுள்ளவர்கள், சாலெர்னோ (Salerno) அல்லது பாடுவாப் (Padua) பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் திரண்டு சென்றார்கள். தொடக்கத்தில் பல்கலைக் கழகம் மாணவ, ஆசிரியச் சங்கமாகவோ, அச்சங்கங்களின் கூட்டமைப்பாகவோ இருந்தது. மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் நிலையாய்த் தங்கிய இடம் பல்கலைக் கழகமாய் வளர்ந்தது. பொலோனுவில் மாணவர்களின் குழுவும் பாரிசில் ஆசிரியச் சங்கமும் பல்கலைக் கழக ஒழுங்கு முறைகளையும் சட்டதிட்டங்களையும் வகுத்துக் கொண்டன. பின்னர் அரசர்களோ போப்புக்களோ உரிமைச் சாசனமளித்து, பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவினார்கள். திருச்சபை ஆதரவிலும் அரவணைப்பிலும் அவைகள் வளர்ந்தோங்கின

நடுத்தர வகுப்பினரும், சமுதாயத்தில் கீழ் மட்டத்தில் வாழ்ந்தவர்களுமே பல்கலைக் கழகங்களுக்கு மிகுதியாகச் சென்றார்கள். ஏழைகளும் வாழ்க்கையில் முன்னுக்கு வர விரும்பியவர்களும் தங்கள் திறமையை வளர்த்துக்கொண்டு வாழ வழி தேடியே அங்குப் பயின்றார்கள். கலைத்துறையில் ஐந்தாறு ஆண்டுகளும், இறையியல் துறையில் பன்னிரண்டாண்டுகளும் படித்துப் பட்டம் பெறுவதற்கு முடியாமல் எத்தனையோ மாணவர்கள் இடையிலேயே கற்பதைக் கைவிட்டார்கள். பட்டம் பெறாவிடினும், ஓரளவு இலத்தீன் மொழிப் பயிற்சி, சிறிது அளவை இயல், சிறிது விஞ்ஞான அறிவு பெற்றவர் பலர் சமுதாயத்தில் காணப்பட்டனர். கலைப்பட்டம் (B. A.) பெற விழைந்த மாணவர்கள், நான்காண்டுகளில் இலக்கணம், சொற்கோப்புக்கலை (Rhetoric),

அளவை இயல், கணக்கு, விஞ்ஞானம் முதலிய பாடங்களைக் கற்றுத் தேறவேண்டும். அவர்கள் தொடக்க நிலையிலிருப்பவர்களுக்கு மட்டுந்தான் கற்பிக்கலாம். பல்கலைக்கழகத் தலைமைப் பட்டம் (M. A.) பெறுவதற்கு ஆறுண்டு படித்து இருபது வயது நிரம்பியிருக்க வேண்டும். மேலும், பத்தாண்டு இறையியல் கற்றுத் தேர்ந்து முப்பத்தைந்து வயது அடைந்த பின்னர் இறையியல் ஆசிரியராகலாம்.

ஒவ்வொரு பாடத் துறைக்கும் தலைவர் (Dean) ஒருவர் உண்டு. கலைத்துறை மேற்பார்வையாளர் ரெக்டர் (Rector) என்ற பெயருடன் பணியாற்றினர். பல்கலைக் கழகத் தலைவர் சான் செலர் (Chancellor) ஆவார். பேராசிரியர்கள் கால் வரையில் நீண்ட கறுப்பு அங்கி அணிய வேண்டும். பேராசிரியர் குழுவே பட்டங்களை வழங்கிற்று. ஆசிரியர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு மாணவர்கள் குறிப்பெடுப்பார்கள் ; சில கருத்துக்களின்மேல் சொற்போர் நிகழ்த்தியும், வாதிட்டும், கூடிப் பேசியும் தெளிவு பெறுவார்கள். சட்டம், இறையியல் இவ்விரண்டு துறைகளிலும் தேவையான மூலங்கள் யாவும் இலத்தீன் மொழியில் இருந்தவை போல மற்றப் பாடத் துறைகளுக்கில்லை. பழைய மாணவர்கள் புதிய மாணவர்களை அச்சுறுத்தியும் (Hazing) அவர்களோடு முரட்டுத்தனமாக விளையாடியும் (Horse play) மிகுந்த தொல்லை தருவது வழக்கமாயிருந்தது.

பண்டைக் காலத்தில் உயர்குடிப் பிறப்பிற்கும் கல்வியறிவிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருந்தது. ஆனல், இடைக்காலத்தில் உயர்குடி மக்கள் வேட்டையாடுவதிலும் போரிடுவதிலுமே தங்கள் காலத்தைக் கழித்தார்கள். சமுதாயத் தாழ்வைப் பொருட்படுத்தாமல் மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டதுடன், புலமை எங்குக்காணப்படினும் அதைப் பல்கலைக் கழகங்கள் மதித்தன. சமயத்தடை ஏதுமில்லையேல், எவரும் பல்கலைக் கழகத்தில் இடம் பெறலாம். புலமையும் வறுமையும் இணைந்திருந்ததில் வியப்பில்லை.

சிலுவைப் போர்களின் பயனுய் ஐரோப்பிய அறிவியல் வாழ்வு பெரிதும் மாற்றமடைந்து வந்தது. ஐரோப்பிய எண்ணங்களில் மறு மலர்ச்சி ஏற்பட்டது. வாழ்க்கை வசதிகள் மலிந்ததும், பயணஞ்செல்வோர்க்குப்பாதுகாப்பு ஏற்பட்டதும், அமைதி நிலவத் தொடங்கியதும் உலகத் தொடக்கத்திலிருந்து மனிதனுக்குள்ள அறிவு வேட்கை மீண்டும் தலை தூக்கியது, சிறுவர்களும் நடுத்தர வயதினரும் முதியவர்களும் அறிவுப் பசிக்குத் தீர்வு காணக் கலைக் கழகங்களுக்கு விரைந்தார்கள். அறிவுப் பசியெடுத்தவர்கள் அயல்

நாட்டிற்கேகி அறிவுப் பிச்சையெடுக்காமல், தங்கள் நாட்டிலேயே பசி தீர்த்துக்கொள்வதற்காகவே நேப்பிள்ஸில் (Naples) பல்கலைக்கழகம் நிறுவியதாக, அப்பல்கலைக்கழகத்திற்கு இரண்டாம் பிரெடெரிக்கு (Frederick-II, the Emperor) 1224இல் வழங்கிய உரிமைச் சாசனம் (Charter) தெரிவிக்கிறது.

ஒன்பதாம் நூற்ருண்டில் நேப்பிள்ஸிற்கருகில் சாலெர்னோ நகரில் சிறந்த மருத்துவர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். கிரேக்க மருத்துவர் ஹிப்போகிராட்டிஸ் (Hippocrates), காலென் (Galen), யூதர்கள் ஆகியோரின் மருத்துவ நூல்களில் கண்ட மருத்துவ அறிவை மருத்துவ மாணவர்களுக்குப் புகட்டினுர்கள். பேரரசர் இரண்டாம் பிரெடெரிக்கு (1215-54) சாலெர்னோவில் ஒரு மருத்துவப்பள்ளியை நிறுவி, அக்கலையை ஆதரித்து வளர்த்தார். 1817–ஆம் ஆண்டு வரை சாலெர்னோப் பல்கலைக் கழகம் மருத்துவத்திற்குப் பெயர் பெற்று விளங்கியது.

இடைக்காலத்தில் பேரறிஞராய்த் திகழ்ந்த பேராசிரியர்களை மாணவர்கள் சூழ்ந்து நின்று கற்பார்கள். பாரிஸ் நகரத்தில் இடைக்கால அறிஞர் அபெலார்டு (Abelard – 1079-1142), அளவை இயலிலும் (Logic) இறையியலிலும் (Theology) சிறந்த சொற்பொழிவுகளாற்றி ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களின் அன்பிற்கும் ஆதரவிற்கும் பாத்திரமானுர். ஐரோப்பிய அறிவுத் துறை வரலாற்றில் அவர் தலை சிறந்தவர். 'ஒருவருக்கேற்படும் ஐயம், உசாவுதல் வழியே அவரை ஆராயத் தூண்டி உண்மையைக் காண வழி வகுக்கிறது,' என்பது அவருடைய சித்தாந்தம். அவர் 158 கேள்விகளை எழுப்பி அவற்றைப் பற்றிச் சமயக் குருமார்களின் முரண்பட்ட கருத்துக்களையெல்லாம் திரட்டி (Sicet Non) வெளியிட்டு, மாணவர்களைச் சிந்திக்கச் செய்தார்.

1110-ஆம் ஆண்டிற்கும் 1140-ஆம் ஆண்டிற்குமிடையில் ஆசிரியராயிருந்த அபெலார்டு, 'ஒரு கோட்பாட்டை நாம் நம்புவது ஆண்டவன் அருளிச் செய்தான் என்பதால் அன்று; அதன் உண்மை நம்முடைய அறிவிற்கு ஒத்து வருவதாலேயே அதனை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேம்,' என்று கூறித் தம்முடைய அறிவு முதற்கொள்கையைப் (Rationalism) பரப்பலானுர். இதைக் கண்டு திடுக்கிட்ட திருச்சபை, அவரைக் கட்டாயப்படுத்தி அக் கருத்தை மறுக்கச் செய்தது. இப்படிப் பல நாட்டவரும் ஆசிரியர்களாகவும் மாணவர்களாகவும் கருத்துப்போர் நிகழ்த்திய கோயிலைச் சுற்றிப் பாரிஸ் பல்கலைக்கழகம் உருப்பெற்றது. கி. பி. 1200இல் பிலிப்பு அகஸ்டஸ் அதற்கு ஓர் உரிமைப் பத்திரம் வழங்கினுர்;

அதனைப் பிற ஆதிக்கங்களிலிருந்து விடுவித்து, திருச்சபை ஆதிக்கத்திலிருக்கச் செய்தார். அது பின்னர்ப் போப்பாட்சிச் சார்புடையதாயிற்று. குருமார்களானாலும் ஆகாவிடினும், பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிகளுக்குச் சில சலுகைகளையும் உரிமைகளையும் போப்பு மூன்றாம் இன்னொசென்டு வழங்கினார். அவர்கள் வரிகள் கொடுக்க வேண்டுவதில்லை ; ஆயுதம் தாங்கிப் போர் செய்யவும் வேண்டா ; அவர்களுக்கெனத் தனியான தலையணியும் (Academic Cap) நீண்ட அங்கியும் (Gown) உண்டு. குற்றஞ்செய்த பட்டதாரிகளை விசாரிக்கவோ, ஒறுக்கவோ திருச்சபை நீதி மன்றங்களுக்கே உரிமை அளிக்கப்பட்டிருந்தது. 1258இல் மாணவர்களுக்கு விடுதி அமைக்க இராபர்ட்டு-டி-சோர்பான் (Robert-de-Sorbon) என்பவர் பொருள் அளித்தார். சோர்பான் (Sorbonne) கல்லூரி மாணவர் விடுதியுடன் கூடிய மிகப் பழைய கல்லூரியாகும். ஈடும் எடுப்புமில்லாத இறையியல் பள்ளியாய்ப் பாரிஸ் பல்கலைக்கழகம் திகழ்ந்தது. பாரிஸ் பல்கலைக்கழகம் பல்கலைக் கழகங்களுக்கே முன் மாதிரியாய் விளங்கிற்று. ஐரோப்பாவின் வடபகுதியிலும் மேற்குப் பகுதியிலும் நிறுவப்பட்ட பல்கலைக்கழகங்கள் பாரிஸ் கழகத்தைப் பார்த்து உருவாயின. ஒரு காலத்தில் பாரிசில் 50,000 மாணவர்கள் பயின்று வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அரிஸ்டாட்டில் நூல்களையும் அவைகளுதவிய கருத்துக்களையும் கத்தோலிக்கச் சமயத்திற்கு முரண்படாமலும், அதற்கு ஆக்கம் தரும் வகையிலும் செப்பனிட்டு உதவினார்கள்.

பாரிசில் கல்வி பயில வந்தவர்கள் சிறுவர்கள் ; அளவை இயல், கணக்கு, பொது விஞ்ஞானம் போன்ற பாடங்களைப் படித்து, இறையியல், சட்டம் முதலிய உயர்தரப் படிப்பை மேற்கொள்ளத் தங்களைத் தயாரித்துக்கொள்ள வந்தவர்கள். கலை இளைஞர் பட்டம் (B. A.) என்ற முதல் நிலைப் பட்டத்தைப் பெற வந்தவர்களே பெரும்பாலார் ஆகையால், அவர்களைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பு ஆசிரியர்களுக்கிருந்தது. முதலிலிருந்தே மாணவர் குழாம் பேராசிரியர் குழுவிற்கு (College) அடங்கியிருந்தது. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் அறிவு வளர்ச்சியில் முன்னணியில் இருந்த பாரிஸ் பல்கலைக்கழகம் இறையியற்பயிற்சி அளிப்பதன் மூலம் சமயத்திற்கு ஆக்கமளித்து வந்தது. பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களின் புலமையைக் கண்டு போப்புக்களும் அஞ்சி நடுங்கினார்கள். சமயப் பிளவினால் போட்டிப் போப்புக்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் அச்சிக்கலுக்கு ஒரு முடிவு காணத் திருச்சபைக் கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்ட அது முயன்றது எனில், பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஐரோப்பாவில் இருந்த செல்வாக்கை ஓரளவு அறியலாம்.

பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து அயல் நாட்டு மாணவர்கள் வெளியேற்றப்பட்ட காலத்தில் ஆங்கில மன்னர் இரண்டாம் ஹென்றி (1154-89) பிற நாடுகளில் கல்வி கற்ற ஆங்கில மாண வர்களையும் கற்பித்த ஆசிரியர்களையும் தாய் நாட்டிற்கு வருமாறு 1167-68இல் அழைப்பு விடுத்தார். தாயகம் திரும்பிய பல்கலைக் கழகக் கூட்டம் ஆக்ஸ்போர்டில் (Oxford) நிலைத்து, அங்கே ஒரு பல்கலைக்கழகத்திற்கு வித்திட்டது. ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகம், தன்னுடைய அமைப்பு, கல்வித் திட்டம், கற்பிக்கும் முறை ஆகியவற்றில் பாரிஸ் பல்கலைக் கழகத்தைப் பின் பற்றியது. பாரிஸ் மாணவர் விடுதிகளைப் போல இங்கும் அவர்களுக்கு வசதி யான இல்லங்கள் கட்டப்பட்டன. புலமைக்கொள்கை அடிப் படையில் மெய்யியல் அறிவினைக் (Scholastic Philosophy) கற் பித்த இரு பல்கலைக்கழகங்களுக்கு ஐரோப்பாவின் பல்வேறு பகுதி களிலிருந்தும் மாணவர்கள் திரண்டு சென்றனர்கள். பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் கல்விக் கொடைகளைக் கொண்டு பாரிசிலும் ஆக்ஸ் போர்டிலும் பல கல்லூரிகள் தொடங்கப்பட்டன. ஆக்ஸ் போர்டிலிருந்து வெளியேறிய மாணவர்களைக் கொண்டு 1209இல் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டது. ஆக்ஸ்போர்டில் ஒரு காலத்தில் பதினாயிரம் மாணவர்கள் பல்வேறு பாடங்களைப் படித்து வந்தார்கள்.

போப்பாட்சி நிலையமான இத்தாலி நாடு, சமயச் சார்பற்ற (Secular) நாடுகளில் முதன்மையாய் விளங்கியது விந்தைக்குரி யதே. சமயச் சார்பற்றவர்களால் நிறுவப்பட்ட இத்தாலியப் பல் கலைக்கழகங்கள் பெரும்பாலும் சமயச் சார்பற்ற அறிவுத் துறை களையே பேணி வந்தன. பொலோனாவில் (Bologna) கிரேஷியன் (Gratian) என்ற துறவியார் திருச்சபை விதிகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டார். அவர் தந்த கருத்து விளக்கத்தைக் கேட்கப் பலர் திரண்டு வந்து ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்தினர். அதுவே பொலோனாப் பல்கலைக் கழகமாகும். பொலோனா, சட்டப் படிப் பிற்கு முதலிடம் பெற்றது. சட்டக் கல்வி பயின்ற மாணவர்கள் ஒரு குழுவாய்ச் சேர்ந்து, பல்கலைக்கழகத்தை நடத்தலானார்கள். அவர்களே ஆசிரியர்களை அமர்த்திக்கொண்டார்கள். ஆசிரியர் களுக்குக் குறைவான ஊதியமே அளிக்கப்பட்டது. கடமையைச் சரிவரச் செய்யாத ஆசிரியர்கள் தண்டம் கொடுத்தார்கள். அவர் களுக்கு விடுமுறையளிக்கும் விதிகள் மிகக் கண்டிப்பானவைகளா யிருந்தன. நகர மக்களால் நடத்தப்பட்ட காலத்திலேதான் பல் கலைக்கழகத்தின் நிலை செம்மைப்பட்டது. பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத் தைப் போலவே பொலோனாப் பல்கலைக்கழகமும் ஐரோப்பியப் பல்கலைக்கழகங்களுக்குத் தாய்ப் பல்கலைக்கழகமாய்த் திகழ்ந்தது.

ஐரோப்பியத் தென்பகுதிப் பல்கலைக்கழகங்கள் பொலோனுவை அடியொற்றி உருப்பெற்றன. பொலோனுப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஏற்பட்ட பிளவு காரணமாய்ப் பாடுவாப் (Padua) பல்கலைக் கழகம் எழுந்தது.

இடைக்காலப் பல்கலைக் கழகங்களை அக்காலக் கல்வியினின்று பூத்த மலராகவும், கிறித்தவ நாகரிகம் பயந்த பழமாகவும் கொள்ள லாம். ஐரோப்பிய அறிவுலகத் தலைவர்களே அவற்றை உருவாக் கினவர்கள்; அவற்றுக்குப் பேரும் புகழும் அளித்தவர்கள். எவ் விதத் தடையும் இன்றி மனிதன் சுதந்தரமாய்ச் சிந்திக்க வேண்டு மென்று ரோஜர் பேக்கன் (1214–94) பெரிதும் விழைந்தார். அவர் முற்போக்கான ஒரு சிந்தனையாளர். அவர், அரிஸ்டாட்டில் எழுதிய நூல்களைக் குறைபாடு மிகுந்த இலத்தீன் மொழி பெயர்ப் புக்கள் வாயிலாகக் கற்பது அறியாமையை வளர்ப்பதாகும் என்று தம் கருத்தை ஆணித்தரமாய் அறிவித்தார்; அறியாமையின் மூலங் களை நான்காகப் பிரித்துக்கொண்டு அவற்றைத் தாக்கினுர்; அறிவு பெற விரும்பிய மக்களுக்கு 'உலகத்தைப் பாருங்கள்,' என்று அறி வுரை வழங்கியுள்ளார்.

தாந்தே (Dante) பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த கல் லூரியில் கல்வி பயின்ருர். சமயச் சீர்திருத்தத்தின் விடிவெள்ளி யாய் (Morning star of the Reformation) விளங்கிய விக்ளிஃப் (Wycliffe) என்பார் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர். அவருடைய கொள்கைகளைப் பிரேஃகு (Prague) பல்கலைக்கழகத் தில் உயர்பதவி வகித்த ஹஸ் (Huss) என்பார் ஏற்றுக்கொண்டு தம் நாட்டிலுள்ள கத்தோலிக்கத் திருச்சபையை எதிர்த்து, 'பொகீ மியா பொகீமியர்களுக்கே,' என்று குரல் எழுப்பினுர். பொகீமி யாவில் (Bohemia) இருந்த பிரேஃகு பல்கலைக்கழகம் ஐரோப்பா வில் செல்வாக்குடனிருந்த மூன்று நான்கு கழகங்களுள் ஒன்ருகும். பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்தைப் பின்பற்றி நான்காம் சார்லஸ் அக்கழ கத்தை 1348இல் நிறுவினுர். அதுவே பின்னர் ஜெர்மன் பல்கலைக் கழகங்களுக்கு முன் மாதிரியாயிற்று. மார்ட்டின் லூதர் (Martin Luther) என்பார், விட்டன்பர்ஃகு (Wittenberg) பல்கலைக் கழக இறையியற் பேராசிரியராவர்.

பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து சிறந்த சிந்தனையாளர்களும், எழுத்தாளர்களும், செயல் வீரர்களும் இடைக்காலத்தில் தோன்றி அறிவுலகை ஆட்டிப் படைத்தார்கள். இடைக்காலச் சமுதாயத் தையும் அரசியலையும் தாக்கி உருவாக்கிய சத்திகளில் உரோமானி யச் சட்ட நூல்களும் முறைமையும் முதலிடம் பெற்றிருந்தன.

டையோகிளேஷன் (Diocletian) கான்ஸ்டன்டைன் முதலிய பேர ரசர்களுக்கிருந்த தனிச்சிறப்பு உரிமைகள் (Prerogatives) போப் புக்களுக்கும் இருந்தன என்று பொலோனுச் சட்ட அறிஞர்கள் (Jurists) வாதிட்டார்கள். ஆனால், போப்பு–பேரரசர் போராட் டத்தில் தங்களுடைய வரம்பில்லாத ஆதிக்கத்திற்கு ஆக்கமளித்த உரோமானிய மேற்கோளுரைகளைச் (Maxims) சட்ட வல்லுநர் களைக் கொண்டு தேடிப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பேரரசர்கள் வலு வடைந்தார்கள். 'மனித சமுதாயம் தழைக்கப் போப்பாட்சியும் (Papacy) பேரரசும் (Holy Roman Empire) கடவுளால் நிறுவப் பட்டிருப்பது போல, பல்கலைக்கழகமும் அதற்காகவே தோன்றி யுள்ளது,' என்று சில இடைக்கால எழுத்தாளர்கள் கருதினுர்கள்.

பல்கலைக்கழகங்கள் தத்தம் நாடுகளோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருக்கவில்லை. ஒரு பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து மற்றென் றிற்கு மாணவர்கள் மிக எளிதாய்ச் செல்ல முடிந்தது. திறமை யும் புலமையும் நிறைந்த ஆசிரியர்கள் அயல் நாட்டவர்களாயினும் பல்கலைக்கழகங்களில் அமர்த்தப்பட்டார்கள். போப்பாட்சி, பேர ரசு இவற்றுடன் பல்கலைக்கழகமும் பன்னுட்டு ஒற்றுமைச் சத்தி களுள் (International Forces) ஒன்ருய் இடைக்காலச் சமுதா யத்தையும் அதன் போக்கையும் வரையறுத்தது.

உரோமானியப் பேரரசு வீழ்ந்த பின் கிரேக்கக் கல்வி முறை களைப் பின் பற்றி அறிவை வளர்த்துப் பரப்பும் பணியில் முஸ்லிம் களும் முனைந்தார்கள். கிரேக்கக் கலைகளையும் விஞ்ஞானத்தையும் கற்று அறிவுலகில் இஸ்லாமிய ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டப் பல்கலைக் கழகங்களை ஆங்காங்கு நிறுவினுர்கள். கி. பி. 970 அளவில் கெய்ரோவில் அல் அஷார் (Al Azhar) பல்கலைக் கழகம் தொடங் கப்பட்டு, இன்றும் முதன்மையான முஸ்லிம் பண்பாட்டு நிலைய மாய்ப் பணி புரிகிறது. அங்குப் பன்னீராயிரம் மாணவர்கள் பயின்றுர்கள். நூலகத்தில் நூருயிரம் புத்தகங்களுக்கு மிகுதியாக இடம் இருந்தது. புத்தகங்களை வரிசைப்படுத்தி, பட்டியலும் தயாரித்திருந்தார்கள். கார்டோவாப் (Gordova) பல்கலைக் கழகம் பாரிஸ், ஆக்ஸ்போர்டு, வட இத்தாலியப் பல்கலைக்கழகங்களைப் பெரி தும் உருவாக்கிற்று. கார்டோவாவிற்குக் கிறித்துவ மாணவர் பலர் படிக்கச் சென்றனர். அங்குப் படித்த கிறித்துவ மாணவராகிய கெர்பர்ட்டு (Gerbert) என்பவர், பின்னர் இரண்டாம் ஸில்வெஸ் டர் (Silvester–II) என்ற பட்டத்துடன் போப்பானுர். பாக்தாது (Baghdad) பல்கலைக்கழகமும் புகழ் பெற்று விளங்கியது. முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகங்கள் கிறித்துவக் கழகங்களையும் மிஞ்சி விட்டன.

சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள்

கி. பி. 306–337 பேரரசர் கான்ஸ்டன்டைன்
311–313 சமயப் பொறை ஆணைகள்
330 கான்ஸ்டான்டி நோப்பிள் கால்கோள் இடல்
378–395 பேரரசர் முதலாம் தியோடோஷியஸ் (Theodosius-I)
378 ஏடிரியாநோப்பிள் சண்டை (Battle of Adrianople)
394 புறச் சமயத்தின் (Paganism) அழிப்பு
410 அலாரிக்குத் தலைமையில் விசிகாத்துகள் உரோமா புரியைக் கைப்பற்றினர்கள். அலாரிக்கு இறத்தல்.
450 ஷாலன்ஸ் சண்டை (Battle of Chalons)
453 ஹூணர் தலைவர் அட்டிலா இறத்தல்
455 உரோம் நகரை வாண்டல்கள் கைப்பற்றல்
476 மேற்கில் உரோமப் பேரரசின் முடிவு, ஓடோசர் (Odoacer) இத்தாலிக்கு மன்னர்
481 குளோவிஸ் (Clovis) ஃப்ராங்கிய மன்னர்
489–526 ஆஸ்ட்ரோகாத்து தியோடரிக்கு (Theodoric) இத்தாலிய மன்னர்
527-565 பேரரசர் ஜஸ்டினியன்
529 துறவியார் பெனிடிக்டு (St. Benedict) மான்டி காஸிநோவில் மடம் நிறுவுதல்
553 டாகினேச்சண்டை (Battle of Taginae) இத்தாலியிலிருந்து ஆஸ்ட்ரோகாத்துகள் வெளியேற்றப்படுதல்
568 இத்தாலியின் வடபகுதியை லம்பார்டுகள் பிடித்தல்
570 நபி நாயகம் மகம்மது பிறத்தல்

590-604	போப்புப் பெரியார் கிரெகரி (Pope Gregory the Great)
622	மகம்மது மெக்காவிலிருந்து வெளியேறுதல். ஹெஜிரா முஸ்லிம் ஊழித் தொடக்கம்
715	சார்லஸ் மார்ட்டெல் அரண்மனை மேயராதல்
732	டூர்ஸ் (Tours) சண்டையில் ஃப்ராங்கியர் வெற்றி, சாரசேனர்களின் தோல்வி.
756	பிப்பின் கொடை (Donation of Pepin), போப்பின் நாடுகள் (Papal States) முளைத்தன.
771-814	பெரியார் சார்லஸ் அல்லது ஷார்லேமேன் (Charlegmagne)
786-809	பாக்தாது காலிஃப் ஹாரூன்-அல்-ராஷிது (Harun-Al-Rashid, Caliph of Baghdad)
800	ஷார்லேமேன் பேரரசராய் உரோம் நகரில் முடிசூட்டல்
843	வெர்டுன் ஒப்பந்தம். பேரரசின் பிரிவினை
866	பைசான்டியம் திருச்சபை, உரோம் திருச்சபையினின்று விலகிப் போதல்
911	குளூனி மடம் நிறுவப்படுதல்
962	பெரியார் ஆட்டோ புனித உரோமானியப் பேரரசராய் முடி சூட்டப்படுதல்
1066	வெற்றி வீரர் வில்லியம் இங்கிலாந்து மன்னரானார்
1073-85	போப்பு ஏழாம் கிரெகரி ஹில்டிபிராண்டு
1077	நான்காம் ஹென்றியின் கனோசாக் கழிவிரக்கம்
1095	கிளேர்மான் திருச்சபை அவைக் கூட்டம்
1099	ஜெருசலம் கைப்பற்றப்பட்டது
1118	வீரத் திருத்தொண்டர்கள் நிறுவனம்
1119	சிஸ்டர்ஷியன் சங்க நிறுவனம்
1122	வெர்ம்ஸ் ஒப்பந்தம்
1147-49	இரண்டாம் சிலுவைப் போர்
1152-1190	பிரெடெரிக்கு பார்பரோசா ஆட்சி
1153	தூய பெர்னார்டு இறத்தல்
1162	மிலான் அழிவு
1167	லம்பார்டு நாட்டுக் குழு நிறுவப்படுதல்
1172	சலாடின் சுல்தானுதல்
1176	லெஞனோச் சண்டை
1177	பார்பரோசாவிற்குத் தாழ்வு
1182-1226	தூய பிரான்சிஸ் அசிஸி
1183	கான்ஸ்டன்ஸ் உடன்படிக்கை

1187	ஜெருசலத்தின் வீழ்ச்சி
1190-9211	மூன்றும் சிலுவைப் போர்
1198-1216	போப்பு மூன்றும் இன்னொசன்டு
1200	பாரிஸ் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகங்கள் நிறுவப்படுதல்
1202-1204	நான்காம் சிலுவைப் போர்
1204	கான்ஸ்டான்டிநோப்பிள் கைப்பற்றப்படுதல்
1206	ஜெங்கிஸ்கான் அரியணையில் அமர்ந்தார்
1208	முதல் அல்பிஜென்சியன் சிலுவைப் போர்
1210	பிரான்சிஸ்கன் சங்க நிறுவனம்
1212	குழந்தைகளின் சிலுவைப் போர்
1214	பூவின் சண்டை
1215	உரிமைச் சாசனம்
1226-1270	ஒன்பதாம் லூயி (தூய லூயி)
1268	டக்லியாஃகோசோச்சண்டை

o

கலைச்சொற்கள்

Age	காலம், ஊழி
Allegory	தொடர் உருவகக் கதை
Altar	படையல் மேடை
Apostate	கொள்கை துறந்தவர்
Appoint	அமர்த்து
Barbarian	உரோமானியர் கிரேக்கர் அல்லாதவர் நாகரிகமில்லாத மக்கள்-மிலேச்சர்கள்.
Cathedral	தலைக்கோயில்
Charity	அறவுதவி
Conscious Personality	விழிப்போடு கூடிய தனிப்பண்பு
Diplomacy	வெல்திறம்
Discipline	ஒழுங்கு முறை
Epic	காப்பியம், வீரகாதை
Era	ஊழி
Feudalism	நிலமானியக் கொள்கை
Fore runner	முன்னோடி
Garrison	காவற்படை
Ghost	ஆவி, உரு
Heresy	சமயமறுப்பு, முரண் சமயம்
Hostage	பிணை
Immorality	நெறி தவறுதல்
Kingdom	அரசு, இராச்சியம்
Laymen	பொதுநிலை மக்கள்
Legendary figure	புனைகதை உருவம்
Legion	படையணி
Liturgy	வழிபாட்டுச் சுவடி
Mainland	பெருநிலப்பகுதி

Meteorite	விண் கல்
Miracle	திருவருள் நிகழ்ச்சி
Modern	இக்கால
Monopoly	விற்பனை முற்றுரிமை
Mosaic	பல்வண்ண ஓவியம்
Naked despotism	அம்மணமான வல்லாட்சி
Ordination	தீக்கை
Organisation	அமைப்பு, நிறுவனம்
Paganism	புறச்சமயம், உரோமானிய கிரேக்கச் சமயக்கொள்கை
Peninsula	தீவக்குறை
Phantom	கற்பனைத்தோற்றம்
Phase	தோற்றம், பருவம்,
Philosopher	மெய்ப்பொருள் அறிஞர்
Policy	கொள்கை முறை
Precedence	முதன்மை
Proclaim	பறை சாற்று
Ransom	மீட்புப் பணம்
Revelation	தெய்விக அறிவிப்பு
Revival	மீட்டுயிர்ப்பு
Ruins	சிதைவுகள்
Sacrilege	தெய்வம் பழித்தல்
Schism	சமயப்பிளவு
Shadow	சாயை
Stake	கழுமரம்
Stirrup	படித்தட்டு
Statesman	அரசியல் அறிஞர் (வல்லுநர்)
Succession	மரபு வழி உரிமை
Successors	கால் வழியினர்
Super tax	மேல் வரி
Symbolism	குறிப்பு அடையாள முறைமை
Theologian	சமய சித்தாந்தி
Theology	இறையியல்
Theory	தத்துவம்
Temporal powers	சமயம் சாரா அதிகாரங்கள்
Tribe	பண்படாக்குழு, மலங்குடி, குலம்
Treasures	பொருட்குவை
Troubadour	பாணர்

நூல்கள்

(அ) படித்தற்குரியவை:

1. A History of Europe: A. J. Grant
2. Outlines of European History: A. J. Grant
3. Mediaeval History: Carl Stephenson
4. Ancient and Medieval History: C. J. H. Hayes and P. T. Moon
5. A History of Europe: H. A. L. Fisher
6. A General History of Europe: O. J. Thatcher and F. Sahwill, Part–I, 350-1500 A. D.
7. A History of Europe from the invasion to the XVI Century: Henri Pireune
8. The Making of Western Europe, Vol. I The Dark Ages A. D. 300-1000: C. R. L. Fletcher

(ஆ) பார்வையிடற்குரியவை:

1. The Outline of History: H. G. Wells
2. A Study of History Abridged by D. C. Somewell: A. J. Toynbee
3. The Story of Mankind: Hendrik Van Loon
4. Europe during the Middle Age: Henry Hallam
5. Medieval Europe, 1095–1254: Kenneth Bell
6. The Legacy of Middle Ages: Gump and Jacob
7. The Holy Roman Empire: James Bryce
8. The Student's Gibbon, Parts 1 and 2, abridged
9. Medieval Europe: H. W. C. Davis

10. History of Western Philosophy : Bertrand Russel
11. A General Sketch of European History : E. A. Freeman
12. Moors in Spain : Stanley Lane Poole
13. Universities of Europe, Vol. 3, H. Rashdall
14. The Evolution of Parliament : A. F. Pollard
15. Renaissance in Italy, Vols. 1 and 2 : J. A. Symonds
16. Methmens History of Medieval and Modern Europe, Vols. I–IV
17. Mahomet and the History of Islam : W. Muir
18. Short History of the Byzantine Empire : C. Oman
19. Close of the Middle Ages : R. Lodge

பல்கலைக் கழக வினாக்கள்

1. கி. பி. 395இல் ஐரோப்பாவின் நிலையை விவரிக்க.

2. உரோமானியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணங்களை ஆராய்ந்து, அவ்வீழ்ச்சியில் சிறப்பாக ஹூணர்கள், ஸ்பெயின் நாட்டு வாண்டல்கள் இருவர் பங்கினையும் விளக்குக.

3. அட்டிலாவும் வாண்டல்களும் படையெடுத்துவந்த வழி களையும் அப்படையெடுப்பின் விளைவுகளையும் விளக்கிக் கூறுக.

4. உரோமானியப் பேரரசு கி.பி. 476இல் வீழ்ச்சி அடைந்த தால் ஐரோப்பிய வரலாற்றுப் போக்கு எவ்வாறு மாற்ற மடைந்தது ?

5. ஆஸ்ட்ரோகாத்துகளின் ஆட்சி இத்தாலியில் நீடிக்காத தும் ஃப்ராங்குகளின் ஆட்சி கால் நாட்டில் நீடித்ததும் ஏன் ?

6. ஓடோசரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைச் சுருக்கி எழுதி அதன் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுக.

7. பெரியார் தியோடரிக்கின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை விரித் துரைத்து அவர் சாதனைகளைச் சுட்டிக்காட்டுக.

8. டியூட்டானியப் படையெடுப்புக்களால் ஐந்தாம், ஆறும் நூற்றுண்டுகளில் ஐரோப்பாவில் எத்தகைய மாற்றங்கள் ஏற் பட்டன ?

9. கிழக்கு உரோமானியப் பேரரசு அழியாது நீடித்ததேன்?

10. ஜஸ்டினியனுடைய ஆக்கப் பணிகளை விளக்குவதுடன் சிறப்பாய் அவர் ஆக்கிய சட்டங்களையும் அளித்த சட்டத்தொகுப்புக்களையும் விவரிக்க.

11. போப்பாட்சி, இஸ்லாம், ஃப்ராங்குகள்—இவை எவ்வாறு இடைக்கால ஆக்கச் சத்திகளாய்த் திகழ்ந்தன ?

12. மடாலயமுறைக் கொள்கையின் வளர்ச்சியை விளக்கி அதன் செல்வாக்கினால் ஐரோப்பா அடைந்த மாற்றம் யாதென்றும் கூறுக.

13. ஃப்ராங்குகளின் ஆதி வரலாற்றினை விரித்து அவர்கள் நிலையான அரசினை நிறுவியது எவ்வாறு என விளக்குக.

14. மெரோவிங்கியர்களின் வீழ்ச்சியை விவரிக்க. ‘அரண்மனை மேயர்களின்’ செல்வாக்கினைப்பற்றிக் கூறுக.

15. மெரோவிங்கிய வமிசத்தை நிறுவிய குளோவிஸ் மன்னரின் குணவியல்பினையும் சாதனைகளையும் மதிப்பிடுக.

16. சார்லெஸ் மார்ட்டெலின் வாழ்க்கை வரலாற்றினையும் பிரான்சு நாட்டிற்கு அவர் ஆற்றிய பணியின் சிறப்பினையும் எழுதுக.

17. கி. பி. 500 முதல் 800 வரை திருச்சபையின் வளர்ச்சியையும் செல்வாக்கையும் விரித்துரைக்க.

18. கரோலிங்கியப் பேரரசர்களுக்கும் போப்புக்களுக்கும் இடையில் இருந்த உறவினை விளக்கி ஐரோப்பிய வரலாற்றில் அதன் சிறப்பினைச் சுட்டுக.

19. பல நாடுகளை வென்று, நல்ல ஆட்சி அமைத்து, சட்டம் வகுத்து உதவியவர்கள் என்ற வகையில் ஜஸ்டினியனோடு ஷார்லேமேனை ஒப்பிட்டுக் காட்டுக.

20. ‘ஷார்லேமேன் சூட்டிக்கொண்ட பேரரசர் பட்டம் ஒன்றுதான் நிலைத்திருந்தது ; அவர் ஆற்றிய வேறெப்பணியும் நிலைத்திருக்கவில்லை.’—இது அவரைப்பற்றிய சரியான மதிப்பீடாகுமா ?

21. தம் குறிக்கோளை அடையத்திருச்சபையை ஷார்லேமேன் பயன்படுத்திய வகையினையும் கிறித்துவத்திற்கு அவர் செய்த தொண்டினையும் ஆராய்க.

22. தூய உரோமானியப் பேரரசு நிறுவப்படுவதற்கான சூழ்நிலையை விரித்து அதனால் விளைந்த விளைவுகளை விளக்குக.

23. வெற்றி வீரர் வில்லியம் இங்கிலாந்தில் ஏற்படுத்திய ஆட்சியமைப்பினை விரித்து அதன் படைமானியக் கூறுகளை ஆராய்க.

24. பிரான்சில் முடியரசு வளர்ந்ததற்குத் துணை செய்த காரணங்களை விவரிக்க.

25. ஹென்றி பௌலர், முதலாம் ஆட்டோ - இவ்விருவரின் குணவியல்புகளையும் சாதனைகளையும் விளக்குக.

26. லம்பார்டுகளுடனும், போப்புக்களுடனும் பிரெடெரிக்கு பார்பரோசா நிகழ்த்திய போராட்டங்களை விளக்கி அவற்றின் விளைவுகளை ஆராய்க.

27. மேற்கு ஐரோப்பாவில் நிலமானிய அமைப்பின் வளர்ச்சிக்கான காரணக் கூறுகளை நுணுகி ஆராய்க.

28. இடைக்கால ஐரோப்பிய வரலாற்றில் நிலமானிய அமைப்பின் பங்கு யாது ?

29. தொடக்கத்திலிருந்து நிலமானிய அமைப்பின் வளர்ச்சியை விவரிப்பதுடன் அதன் நலிவில் திருச்சபை, முடியரசு, நகரங்களின் பங்கென்ன என்பதையும் எழுதுக.

30. ‘ஐரோப்பாவை உட்பகைவர்களிடமிருந்து நிலமானிய அமைப்புக் காத்தது.’ ஒன்பதாம் பத்தாம் நூற்றுண்டின் வரலாற்றினைக்கொண்டு இக்கூற்றினை ஆய்க.

31. ஷார்லேமேனுக்குப் பின் போப்பாட்சியின் ஆதிக்க வளர்ச்சிக்கான காரணங்களையும் சூழ்நிலையையும் ஆய்ந்து போப்புக்கள் கொண்டாடிய ஆதிக்க உரிமைகளின் அடிப்படையை விளக்குக.

32. போப்பு ஏழாம் கிரெகரியின் ஆதிக்கக்கொள்கையினை விவரித்து, அரசிற்கும் உரோமானியத் திருச்சபைக்கும் உள்ள உறவு முறைகளில் ஏற்பட்ட விளைவுகளை விளக்குக.

33. போப்பு மூன்றும் இன்னொசன்டின் குறிக்கோள்கள் யாவை ? அவை எந்த அளவு நிறைவேறின ?

34. வோர்ம்ஸ் ஒப்பந்தம் (1122) வரையிலும் போப்புக் களுக்கும் பேரரசர்களுக்கும் இருந்த உறவினை ஆராய்ந்து விளக்குக.

35. இத்தாலிக்கும், ஜெர்மனிக்கும், போப்பாட்சிக்கும் தீங்கு விளைவிப்பதாய் இடைக்கால ஜெர்மானியப் பேரரசு அமைந்திருந் தது. இக்கூற்றினை ஆய்க.

36. அதிகாரச் சின்னமளித்தல் போராட்டத்தினை ஆய்ந்து அது எவ்வாறு முற்றுப்பெற்றது என்பதையும் கூறுக.

37. ஹோஹன்ஸ்டாஃபென் மன்னர்கள் இத்தாலியில் தங்க ளாதிக்கத்தை நிறுவச்செய்த முயற்சிகளையும் அவை தோற்றதற் குக் காரணத்தையும் கூறுக.

38. பிரெடெரிக்கு பார்பரோசா, இரண்டாம் பிரெடெரிக்கு இவ்விருவரின் குறிக்கோள்களையும் சாதனைகளையும் ஒப்பிட்டாய்க.

39. திரிதுறவிகள் இடைக்கால வாழ்வினை உருவாக்கிய வகையை விளக்குக.

40. இடைக்கால மடாலயங்களைப்பற்றியும், குளுனியக்கு இயக்கத்தைப்பற்றியும் எழுதுக.

41. போப்பாட்சியின் வீழ்ச்சி வரலாற்றினை விரித்து எழுதுக.

42. சிலுவைப்போர்களின் நோக்கங்களையும் காரணங்களை யும் கண்டு அவைகளால் விளைந்த விளைவுகளை விளக்குக.

43. முதல் சிலுவைப் போரின் வெற்றியுடன் பின்னர் நிகழ்ந்த சிலுவைப் போர்களின் தோல்வியை ஒப்பிட்டுக் காரணங் களை ஆய்க.

44. நான்காம் சிலுவைப்போர் கிறித்துவ ஐரோப்பாவின் பாதுகாப்பினை எவ்வாறு மெலியச்செய்தது என்பதை விளக்குக.

45. சிலுவைப்போர்கள் போப்பாட்சியின் அயல் நாட்டுப் போர்க்கொள்கையின் விளைவே. இதன் உண்மையினை ஆய்க.

46. உரோமானியக் கீழைப்பேரரசு சிலுவைப் போர்களைப் பற்றிக் கடைப்பிடித்த கொள்கை முறை என்ன ?

47. சிலுவைப்போர்கள் பெருந்தோல்விகளே. ஆயினும், அவற்றால் நகரங்களும், நகர நாடுகளும், வாணிபமும் புத்துயிர் பெற்றுத்தழைத்தன. இக்கூற்றினை விளக்குக.

48. இடைக்காலத்தில் அரபு மக்கள் ஐரோப்பியக் கல்வியை எந்த அளவு தூண்டி இயக்கினார்கள் ?

49. அறிவியக்க வளர்ச்சியையும் அதன் பயனாகவும் அதனை ஊக்கவும் ஐரோப்பாவில் நிறுவப்பட்ட பல்கலைக்கழகங்களைப் பற்றியும் வரைக.

50. இடைக்காலப் பல்கலைக்கழகங்கள் தோன்றி வளர்ந்த வகையையும் அக்காலப் பல்கலைக்கழக வாழ்வினையும் பற்றிச் சுருக்கிக் கூறுக.